

Giới thiệu Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em

Tên truyện teen: Cô bé trà sữa... Tôi yêu em

Giới thiệu nhân vật

– Bạch Ánh Phương (cô) : một cô bé khá hiền lành, lúc nào cũng đeo cái kính “tri thức” che khuất hết khuôn mặt mặc dù không bị cận và... cực kì mẫn cảm với hot boy. Là một con mọt sách chính hiệu, cực kì cuồng trà sữa, đặc biệt là trà sữa táo. Thường được mọi người gọi là Zyn, nguyên do là ngày xưa mẹ cô quá cuồng một nhân vật tên Zyn trong truyện manga Nhật, kết quả là đặt luôn tên ở nhà của con gái là Zyn >.<

– Hoàng Nam Phong (hắn) : đại thiếu gia của tập đoàn Hoàng gia, một trong những tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới. Đẹp trai, mặt lạnh như tiền (mỗi tội đứng trước ai đó là lạnh lùng không nổi), đứng ở đâu là có gái bao quanh ở đó, thay bộ như thay áo. Được phong là hot boy trường Minh Thành

Đây là lần đầu tiên viết truyện và cũng do tuổi còn nhỏ nên có điều gì sai sót mong các bạn bỏ qua và góp ý nhiệt tình nhé!!! (chỉ cần không quyen góp trúng thối là Yo vui rồi :D). Truyện này mình đăng nhờ bằng nick bạn mình, chỉ tại cái nick của mình nó giờ chứng, mong mọi người thông cảm cho Yo. Nếu thấy truyện hay thì vote ủng hộ Yo nha! *nháy mắt*

~ Cảm ơn mọi người nhiều ~

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chap 1

Một buổi sáng đẹp trời, trời cao trong xanh. Zyn vừa quăng ngay cái cặp hình mặt mèo Oggy xuống ghế thì ...

– Zynnnnnnn ...

– Có chuyện gì mà hót ha hót hải như bị ma đuổi thế ?? – Zyn nhìn cô bạn thân đang đứng thờ hồn hển bên cạnh bằng ánh mắt hết sức bình thản

– Haizzz ... chuyện dài dòng lắm, xuống căn tin tớ kể cho – Trang Anh vừa nói, tay còn vuốt ngực.

Mấy phút sau, căn tin trường Minh Thành xuất hiện hai cô gái. Vì không phải giờ cao điểm nên ở đây thoáng mát và còn đủ chỗ “chen mông”.

– Sao ? Có chuyện gì mà nàng lồi tôi xuống đây, hay kiếm được anh nào nên muốn khao bạn bè ? – Zyn lắc lắc cốc trà sữa mới được cô bạn mau cho

Tâm lí thật. Chọn đúng thứ đồ uống cô thích làm Zyn không nỡ chối từ tấm chân tình của nhỏ bạn ^.^

– Vô cùng hot, vô cùng gay cấn ! – Trang Anh trưng ra bộ mặt thần bí hết sức làm Zyn tập trung nghe tới nổi mồm há hốc, chưa kịp uống ngụm trà sữa nào !

Trang Anh đặt bụp một phát tờ báo của trường lên bàn. Đập ngay vào mắt Zyn là ảnh một tên con trai mặt mày vênh vảo, trông thấy ghét. Còn bên cạnh hắn là cô gái mặc váy nhìn ra đáng tiểu thư đài các phết.

ZYN – CHĂNG – QUAN – TÂM

Đúng vậy ... Trên mặt cô còn hiện rõ 5 chữ ... Quan tâm làm quái gì ...

Sau một hồi dài cổ chờ đợi. Trang Anh mới bỏ bộ mặt hãnh diện lăm lăm của mình đi để liếc xem con người ngồi đối diện phản ứng như thế nào.

Hai tay ôm cốc trà sữa táo, mồm hút chùn chụt vô cùng hạnh phúc. Mặt mũi thần thò, mắt hiện hình trái tim ...

Đúng vậy, không sai. Mắt Trang Anh tròn ngược như cá chết trôi, nhìn vào cái điệu bộ thương thức đồ uống yêu thích của cô bạn.

– Trời ạ! – Trang Anh ôm đầu- Nghe cho rõ đây . Hot boy Hoàng Nam Phong, người sẽ-đang-đã làm cho không chỉ nữ sinh trường mình mà toàn bộ nữ sinh trường lân cận mê đắm đuổi vì nhan sắc quá handsome, manly...

– Rồi?- Zyn trừng trừng nhìn con bạn

– Ôi ôi... Anh ấy đã chia tay cô bạn thứ...thứ mấy ấy nhỉ? *gãi đầu*. Thôi kệ! Nói chung là anh ấy sẽ tìm girlfriend mới và tớ sẽ là ứng cử viên! Khả

khả... Chưa ai thoát được sức quyến rũ của Trang Anh này

– Bạn trẻ cụng đầu vào trần nhà kia. Hạ cánh xuống đi!- Zyn phán một câu xanh rờn làm cho Trang Anh... tụt hết cả cảm xúc

– Ôi mẹ ơi, cậu không biết là anh ấy...

– STOP! DO YOU UNDERSTAND???

– Ok! À à còn nữa! Hôm nay lớp mình có bạn mới đó! Một cô nàng cực kì xinh sò đẹp, gia thế vô cùng “huy hoàng”. Hôn nữa...

TÙNG... TÙNG...TÙNG

Tiếng trống vào lớp chết tiệt cắt ngang câu chuyện của 2 cô gái

Trong lớp 11a2

Các học sinh đang xì xào bàn tán về người mới sắp chuyển đến.

– Chắc hẳn là một em xinh tươi, ngực tấn công mông phòng thủ !

– Oh no ! Đó phải là một chàng bạch mã hoàng tử.

Bỗng từ cửa, cô Hương – giáo viên chủ nhiệm bước vào thông báo :

– Lớp ta sẽ đón nhận thành viên thứ 24 của lớp (Lớp cô là lớp chất lượng cao – lớp chuẩn của trường nên chỉ có 24 thành viên thôi). Chúng ta hãy nổ một tràng pháo tay đón bạn Hoàng Thu Nhi – Cô giáo nói rồi gọi một học sinh đang đứng ở ngoài cửa vào

Một nữ sinh bước vào lớp. Tiếng xì xào nổi lên .

Công nhận cô gái tên Thu Nhi kia rất xinh đẹp. Mái tóc nâu ngắn ôm sát khuôn mặt trắng trẻo. Hàng mi cong vút như búp bê Barbie. Thân hình dong dỏng cao khiến bao cô gái ghen tị.

– Bây giờ lớp trường Trang Anh lên cho các bạn là quen với nhau, cô có cuộc họp gấp – Cô Hương lên tiếng rồi vội vàng đi ngay

Sau khi nhận được chỉ thị của cô giáo, Trang Anh vội vàng rời bỏ chỗ ngồi, đi lên bục giảng. Nhưng có vẻ tình hình đang thuộc dạng... mất kiểm soát

– Chào bạn, mình là Bảo

– Bạn vừa từ Pháp về à ?

– Rất vui được làm quen với Nhi. Nếu có điều gì cần giúp đỡ cứ gọi mình.

Đó là những lời tự giới thiệu bản thân của lũ con trai bao vây Thu Nhi.

Đấy đấy, đã bảo mà, lũ con trai toàn là bọn tinh tinh háo sắc mà thôi. Zyn khinh khinh nhìn lũ con trai chết đứ đừ đừ sau nụ cười ngọt ngào đến chết người của cô bạn mới.

Rầm rầm rầm... Sau một hồi đập bàn như điên như cuồng, bằng chiếc thước sắt to khủng bố, Trang Anh mới có thể giải tán được đám đông vây quanh người “nổi tiếng”.

– Mình là Trang Anh – lớp trưởng lớp 11a2. Rất vui được làm quen với bạn.

– Mình là Thu Nhi. Mình vừa từ Pháp về, mong được bạn giúp đỡ thêm. – Thu Nhi cười duyên dáng khiến lũ con trai mê mẩn.

– Hi hi, tạm thời Thu Nhi sẽ ngồi cạnh Lê Mai nhé !

– Ok ! cảm ơn bạn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chap 2

Trong giờ Anh của cô Hà, lớp học đang thuộc dạng cô cứ nói, học trò cứ chơi. Những chiếc máy bay giấy lượn lờ khắp mọi nơi trong lớp. Tiếng nói chuyện xì xầm hình như không có dấu hiệu sẽ ngừng lại.

– Chán ghê! Mai ở nhà biết làm gì bây giờ? Có ý tưởng gì không?- Trang Anh chống cằm ngồi than ngắn thở dài.

– Tới Sweet Coffee đi! Cái quán mới khai trương hôm thứ năm í!- Zyn gợi ý

– Hừm? Được đấy!- Trang Anh cười toe vồ vai Zyn

– Xem này, tớ còn có vé giảm giá 50% nữa!- Zyn xòe ra hai tấm phiếu cực kì màu mè.

– Ohhhhh. very good!!! I love youuuu. Mắt nhỏ sáng trưng như cái bóng đèn 220V

– Trang Anh, em đứng dậy cho tôi. Là lớp trưởng mà không làm gương cho các bạn- Cô Hà giận dữ gõ mạnh cái thước xuống mặt bàn làm cả lớp giật mình.

Mặt Trang Anh bí xị như cái bánh đa ngâm nước. Còn Zyn ngồi bên cạnh thì đang che miệng khúc khích cười. Cho nhỏ chết, ai bảo thể hiện tình yêu thái quá cơ! Đừng là tình yêu làm cho người ta mù quáng Chẹp!

Đúng 8h sáng hôm sau trước cổng nhà Trang Anh

Zyn dựng chiếc xe đạp điện mà bác cô mới tặng hôm sinh nhật, ngược mắt nhìn lên trên căn phòng còn đang trong trạng thái kéo rèm kia. Hey, đừng bảo là nhỏ ta vẫn đang ngủ đấy nhé!

– TRANG ANH OI!!!

Cửa kính mọi nhà xung quanh đã có dấu hiệu bị nứt....

Im ắng~ ~ ~ ~

Hừ, bực mình rồi đó. Zyn giậm mạnh chân xuống đất, hít thật sâu chuẩn bị cho lần “luyện giọng” thứ hai....

– TRANG...

– Đây đây! Đừng có gào như con tinh tinh xõng chuồng nữa!- Trang Anh không biết đã phi tới trước mặt Zyn từ bao giờ. Ái chà, hôm nay nhỏ diện cái áo crop- top in số thể thao, quần soóc jean xanh đi cùng giày combat hồng, trông trẻ trung ghê!

– Trùi ui, coi kìa!- Trang Anh bĩu môi- Không phải cậu thích mình đó chứ? *chóp chóp mắt*

– Áo tưởng sức mạnh hử?- Zyn

– Thôi đi đi, một xe thôi. Đi hai xe đường phố ùn tắc chút!- Nhỏ nhảy ngay lên chiếc xe cô mà chẳng cần biết có được sự cho phép của chủ nhân chiếc xe đó hay không(Yo: tự tiện y hệt bạn mình- Trang Anh: *ném dép* cút ngay)

Zyn quay lại nhìn người đang ngồi ssau xe mình. Hừ, muốn thành thói tới đó mà không tốn một giọt mồ hôi thì cứ nói thẳng ra. Bày đặt lí luận sắc sảo __!

Mấy phút sau...

– Ê... ê... cẩn thận đó, chỗ này dễ xảy ra tai nạn lắm!- Trang Anh vỗ vai cô rồi chỉ vào một cái ngõ bé xiu.

Nhưng người tính không bằng trời tính...

Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

– Ái ui, đau quá!- Zyn nhận ra cái chỗ mình đang ngồi gọi là mặt đường, trên đầu cô sao quay vòng vòng. Chí ít thì chỗ này còn sạch hơn cái nơi rêu rêu, bẩn bẩn mà chiếc xe của cô đang nằm

– Aaaaaaa. Trời ơi, cái xe mà cô cứng như cứng trứng, hứng như hứng hoa đang nằm thoi thóp, cận kề bên cái chết...huhu...(Yo: hiện tượng “ngộ độc” nói quá)

Không nói nhiều, Zyn sẵn sỏ đi tới chỗ tên con trai đang lúi húi dựng xe kia, nguyên nhân làm cô ngã cũng như ám sát em xe thân iu của cô.

– Này anh kia, mắt mũi để đâu mà đâm sầm vào tôi vậy hả? Bộ bị đui à?.....Trời ơi còn không biết đường xin lỗi!- Zyn nói như tát nước vào mặt hắn

* nhìn nhìn*

– Không nói nhiều, đưa tiền bồi thường đây, um...500k. Mau lên!- Zyn

Hắn nhìn Zyn chăm chặp từ đầu đến chân. Trước mắt hắn một cô bé mặc chiếc áo phông đen in dòng chữ “Do you love me?”, quần soóc trắng. Tóc buộc cao, cặp kính chỉnh ỉnh trước mắt mà theo hắn thì trông cực kìăn hại. Gương mặt ưa nhìn, trông khá dễ thương và đanghùng hổ tiến về phía hắn đòi tiền __!

– Có bồi thường không thì bảo?- Zyn

– Bị ám đầu à? Tại sao phải tốn tiền cho kẻ đã đâm vào mình chứ?- Hắn lạnh nhạt bỏ ngoài tai lời hăm dọa của cô

Á à, chí khí ngút trời nhì. Nhưng trong mắt Zyn, hắn chỉ là một tên vô lại, ki bo kiệt sĩ mà thôi!

– Anh bảo ai bị ám đầu? Anh có tin tôi đâm vỡ mặt anh không hả?

– Thoải mái....

– Hà? Đồ.... Đúng là, thanh niên thời nay, chẳng biết tôn trọng luật lệ gì cả, trái phải đảo lộn lung tung

Zyn giờ giọng “bà lão” ra. Tên đứng trước mặt cô này giờ đã sốc, nay còn sốc hơn, mắt cứ phải gọi là trợn vắn ngược.

– Aaaaaa...Nam Phong, hotboy Hoàng Nam Phong, sao em có diễm phúc được gặp anh ở đây thế này? Thật là lãng mạn quá đi- Trang Anh không biết đã hồi sức từ bao giờ, ôm mặt nhảy tung tung bên cạnh.

– Ê ê...

– @&^(&(&*)\$%#%*^(&_

– %&%^#\$(*)_+&*(#\$(@

Nhân lúc hai con người này đang cãi nhau um tòi. Cái con người có tên Hoàng Nam Phong kia nhảy lên xe chuồn mất dạng.

Đứng nhìn mô tô bóng loáng kia xả một tràng cát bụi mà đầu Zyn như bốc khói trắng. Xem kia, nhỏ bạn vừa nãy còn hú hét như một đứa thần kinh trốn trại mà bây giờ lại đứng cắn móng tay rứt rứt như chú thỏ con ngoan ngoan hiền. Hừ tại sao cô lại có một đứa bạn hám giai đến cuồng si như vậy? Đáng ghét!

Đồ ... TRỌNG- SẮC- KHINH- BẠN

– Hihi... Zyn xinh đẹp đáng yêu à, bỏ qua đi há! Gặp hotboy mù, ai mà chẳng xúc động!- Nhỏ cười xuề xòa trông thấy ghét

– What??? Vì ai mà xe tó thành ra như vậy? Tay chân xước xát như vậy?- Zyn nói như súng bắn (Thật ra người và của không có mất mát gì! Chị này phóng đại sự thật đấy ạ ^^)

– Thôi mà, để chuộc lại lỗi lầm, tớ sẽ khao cậu bữa này.- Trang Anh sau khi tung chiêu nịnh hót không xong bèn giờ giọng “cứu vớt một sinh linh tội nghiệp”@_@

– Hừ cậu cứ đợi đấy

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chap 3

Tại quán Sweet Coffee...

Ánh nắng đầu hè len qua những ô cửa sổ hắt xuống mặt bàn gỗ. Trong quán, cái nhộn nhịp của giai điệu sống đã phần nào làm lu mờ đi nét đẹp của tự nhiên. Ít ai quan tâm đến vệt nắng bên khung cửa sổ kia, ngoại trừ cô gái nhỏ đó...

– Nắng đầu hè đẹp thật đấy!- Zyn giờ tay ra trước cửa sổ để ánh nắng chiếu vào bàn tay mình.

– Lãng mạn quá nhỉ? Còn không mau gọi đồ uống!- Trang Anh nguyệt dài

– Biết rồi mà, hỏi làm gì nữa!- Zyn

– Amen! Cậu bị cuồng thứ đồ uống đó hả?-Trang Anh nhăn mặt

Zyn lườm. Nhỏ ta cứ làm như mới biết không bằng. Bạn thân gì mà lạ thế???

– Chị ơi, cho em một cafe sữa, một trà sữa bạc hà!- Trang Anh vẫy tay gọi đồ uống.

Sau khi gọi đồ uống xong, Trang Anh lại chúi đầu vào cái Iphone mới toe của mình. Còn Zyn thì không biết lời được từ xó nào cuốn tiểu thuyết ngồi đọc chăm chú.

Bỗng từ đâu một chàng trai mặc chiếc áo sơ mi trắng đi tới, trên tay bê một chiếc khay.

– Xin mời!

– Cảm ơ...- Chữ “ơ” còn chưa kịp phát ra thì đã trôi ngược trở lại họng. Làm sao mà nói được trong khi Zyn vừa ngẩng lên đã chạm mặt tên bunn xin (tên mới của hotboy Nam Phong sau vụ hai xe hun nhau ngoài ý muốn *chia buồn*)

– Sao lại xui xẻo vậy chứ! Gặp ai không gặp lại gặp đúng thằng cha bunn xin này!- Zyn lẩm bẩm

– Tôi mới là người phải nói câu đấy!- Hấn

– Hay nhỉ, trả tiền bồi thường đây. Không chúng ta lên công an. Đừng coi thường, tôi học luật đấy nhé!- Zyn hăm dọa

Hấn đơ người. Cô bé này có cần phải “hăm” tiền đến vậy không??? +.+ (Yo: ông anh giàu rồi nên mới không “hăm tiền”- Nam Phong: giàu chi mà vẫn phải đi làm thêm hả em gái?- Yo:==) *tự hỏi tại sao*)

Người thấy mùi thuốc súng nồng nặc, Trang Anh cuối cùng cũng rời mắt khỏi cái điện thoại mà ngẩng lên xem chuyện gì đang diễn ra.

– A, anh Nam Phong, anh làm việc ở đây sao? Có cần em giúp gì không ạ?- Mắt nhỏ ngay lập tức hiện hai hình trái tim to đùng. Rõ thật là, tạt hám trai có chết cũng không chữa.

– Nam Phong, cậu lại đây!- Ông chủ quán gơ tay vẫy hấn- Ba quy tắc của quán là gì? Cậu nhắc lại xem? Có muốn tháng này trừ lương không?

Zyn cười như nắc nẻ khi thấy tên bunn xin bị ông chủ quán mắng như tát nước vào mặt.

– Ôi, đại thiếu gia họ Hoàng mà lại phải đi làm thêm sao? Chắc anh ấy muốn tự lập đây mà. Khâm phục quá!!!!!!!- Hừ nhỏ làm như tên đó tốt đẹp lắm vậy.

– Quan tâm làm gì, hấn làm gì thì mặc xác hấn!- Zyn (phũ quá xá!)

– Mà này cậu đã chuẩn bị gì cho party của trường chưa?- Trang Anh tò mò hỏi

– Ừ nhỉ, tớ quên mất. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chẳng có gì quan trọng. Mặc đại bộ váy dạ hội cậu tặng là ok!

– Haizzzz... Hết thời Lọ Lem mặc váy dạ hội đi dự tiệc rồi người ạ! Phải là váy glitter đen bó siêu quyến rũ. Mà Zyn nè, cậu xem màu nào hợp với mình? Đỏ rượu, vàng chanh, trắng tinh hay hồng phấn?

– Tự túc là hạnh phúc- Zyn phán một câu xanh rờn làm Trang Anh đang từ trên trời lao đầu xuống đất.

– Bạn bè gì lạ thế?- Nhỏ bất bình.

~~~~~

6h tối tại nhà Zyn...

Cô đang nằm bẹp dí trên giường. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận khi rủ nhỏ Trang Anh đi uống cafe. Sau khi rời khỏi Sweet Coffee, nhỏ ta lời xênh xệch Zyn đi công viên chơi trò chơi mạo hiểm có một không hai mà đến tận bây giờ cô vẫn còn choáng. Ăn trưa xong, hai đứa lại mài mòn giấy trong hàng loạt shop quần áo mà Trang Anh vạch ra. Đỉnh chính lại là Zyn bị bắt đi để xách đồ còn con người chạy lăng xăng khắp chỗ này chỗ kia chính là tên cường hào ác bá MẠC TRANG ANH. Bây giờ nằm nhà với cái chân đau nhức, cơ thể mỏi như cô mới “thấu hiểu” câu nói “Cái miệng hại cái thân” mà ông cha ta truyền lại. Đùng là người xưa nói cấm có sao bao giờ.

– Zyn ơi, xuống ăn cơm!

Mặc kệ tiếng mẹ gọi í ới dưới nhà, Zyn vẫn nằm ì trên giường, trùm chăn kín mít. Một câu hỏi vẫn hiện lên trong đầu cô “tại sao tên bunn xin kia nhìn rất quen? Hình như mình đã gặp hấn rồi thì phải”. Nhưng rồi Zyn cũng vứt cái thắc mắc đó sang một bên mà ngủ ngon lành...

~~~~~

– Á...á...á... chết rồi, đã 7h kém 15’ rồi cơ à??? Mình muộn học mất!!!- Zyn nhảy khỏi chiếc giường êm ái. Cô đánh răng, rửa mặt, thay quần áo chỉ trong vòng năm phút.

– Mẹ, sao mẹ không gọi con dậy?- Zyn vừa nhanh chân đi xuống cầu thang vừa chỉnh lại cổ áo, không quên quay ra hỏi mẹ.

– Mẹ tưởng con ốm, không đi học được!- Mẹ cô tỉnh bơ nói

“Biết ngay mà, mẹ lại giận hôm qua mình không xuống ăn cơm đây mà! Rõ khổ!” Zyn nghĩ thầm rồi lao ra khỏi nhà, không quên chào mẹ.

– Con gái, con còn may chán. Nếu mẹ mà không đánh động bằng cách “đập nồi phá bát” thì khéo 12h con mới dậy đây!!!- Bà Hương nhìn theo bóng con gái mỉm cười (Yo: ngại biện!- Bà Hương: *nheo mắt* không tin sao con gái?- Yo: *mặt tái xanh* dạ tin chứ ạ)

– Học... học... học... c.ó... lên, sắp...sắp tó...i n...oi rồi...

Tùng... Tùng... Tùng...

Lúc Zyn đến nơi cũng là lúc chiếc trống vang lên thứ âm thanh đáng ghét kia. Ngâm ngùi, đây là từ duy nhất có thể diễn tả đúng tâm trạng của Zyn lúc này. Chỉ một chút nữa thôi là cô kịp vào học rồi. Vậy mà...

“Oh my pretty pretty boy I need you

Oh my pretty pretty boy I do”

Ồi gọi ơi, thăm họa âm nhạc!!!

Zyn giật bản mình khi nghe tiếng chuông báo tin nhắn. Trời ạ, đây là giọng hát vàng mà tiểu thư Trang Anh nhà ta khoe khoang mãi sao? Thật quá hối hận khi cho nhỏ thể hiện giọng hát rồi cài làm nhạc báo tin nhắn. Bài “Pretty boy” người ta hát hay như thế mà nhỏ hát như gào rú, như đâm vào tai.

Trở về vấn đề chính, Zyn vội vàng mở máy ra xem. Đập vào mắt cô là dòng tin nhắn to oạch của Trang Anh: “Không hok hả??? Ah, chắc lại kết thân với cái giường rồi. Chúc ngủ ngon nhé, honey...<3”

– Bạn bè kiểu gì thế này? Trang Anh, nhớ đây ta sẽ tính sổ với mi sau! Grừuuuuu...- Zyn tròn mắt nhìn vào màn hình di động. Cái quái gì mà lại “chúc ngủ ngon nhé”?

Đứng trước bờ tường cao sừng sững mà lòng ngao ngán, Zyn tự hỏi mình nên làm gì tiếp theo. Trong đầu cô hiện lên cuộc chiến não phải với não trái, chủ đề của cuộc chiến chính là về nhà hay trèo tường...

Não phải: trèo vào đi còn chán chứ gì nữa, không trèo vào học thì hông kiến thức, bị ghi sổ đầu bài...bla...bla...

Não trái: Nhỡ vào rồi mà bị sao đỏ hoặc bảo vệ tóm thì làm sao? Cô chủ đừng nghe hấn, mình cứ đi về cho an toàn ạ!

Não phải: Thế mi sợ sao đỏ, bảo vệ hay sợ mẹ?

Não trái: *mặt chuyển dần sang màu xanh, đăm chiêu suy nghĩ* chắc là...là...

Não phải: Đó nhìn là cũng biết là sợ mẹ rồi. Cô chủ trèo tường đi...hehe...

Kết luận sau cuộc chiến là phe nào mang mẹ ra làm “giá đỡ” phe đó tất thắng!

Vậy là Zyn lại phải lóc cóc trèo tường. Nhưng xem ra trèo tường là một thử thách lớn đối với cô. Bằng chứng vô cùng thuyết phục là sau 20’, Zyn vẫn trượt lên trượt xuống như con nhái. Đang hí hục trèo, Zyn cảm thấy mình được nhấc bổng lên thành tường. Nếu không phải là đang sống trong thế kỉ 21 thì chắc cô đã nghĩ đây là phép màu của bà tiên ^.^, Zyn nhảy xuống bên kia tường, phúi những chiếc lá phượng còn đang dính trên người xuống. Linh cảm thấy có điều gì không ổn, Zyn quay đầu lại, ngẩng mặt lên nhìn. Nhưng ngay sau đó cô cảm thấy vô cùng hối hận khi đưa ra quyết định này vì...

RẦM!!!

Cả người Zyn bị vật gì đó nặng như một tên con trai đè ngã. Sau khi phân tích vật thể lạ vừa rơi xuống và đang hạ cánh trên người cô thì Zyn đưa ra kết luận... đó đúng là một tên con trai (Yo: __!)

Cậu ta, cái tên vừa nhảy lầu tự tử vì thất tình (tạm gọi là vậy) đang lồm cồm bò dậy, phúi quần áo. Còn Zyn nhận ra một điều phũ phàng rằng quần áo mình còn bẩn hơn lúc chưa phúi! Cả người toàn bụi, cát.

– Cảm ơn tôi đi chứ!- Cậu nhảy lầu tự tử vì thất tình (dài dòng quá) lên tiếng

Zyn đơ người, không hiểu cậu ta đang nói cái gì.

- Sao vậy? Nói cảm ơn mà cũng không biết sao?- Tên hãm này thấy mặt cô đơ ra thì dùng tay vẩy lia lia.
- Sao ...phải cảm ơn???- Sau khi cập nhật đầy đủ thông tin, Zyn mới mở miệng hỏi một câu...hết sức ngớ ngẩn.
- Hay nhỉ, tôi giúp bạn trèo tường thì phải cảm ơn là điều đương nhiên!
- À thì ra cậu chính là người nhắc tôi lên thành tường- Zyn như vỡ lẽ
- Đúng vậy!
- Đồ sàm sỡ, lợi dụng con gái nhà lành!- Zyn hét
- Hà???
- Còn nữa cậu rõ ràng có ý đồ xấu xa nên mới nhảy vào người tôi như vậy. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Cậu là đồ dê già, dê cụ, dê lụ khụ.- Zyn như phát hiện ra con người thật của cậu ta, nói như tát nước vào mặt.
- Hê, bây giờ tôi mới thấy cậu có trí tưởng tượng phong phú à nha!- Tên dê xồm giờ mới được mở miệng (đã được đổi tên!!!)
- HAI CÔ CẬU KIA, LÀM GÌ MÀ ĐỨNG Ở ĐÂY HẢ?- Từ đâu chui ra bác bảo vệ Min Ho (vì bác có mái tóc xoăn giống hệt Lee Min Ho ^^) đứng lù lù trước mặt hai đứa- Đi học muộn, trèo tường, đứng tư tình với nhau. Lên gặp thầy giám thị
- Tư tình? Bác ơi, bọn cháu có làm gì đâu ạ?- Zyn cố nín kéo tia hi vọng cuối cùng
- Tôi không biết. Anh chị lên phòng giám thị làm bản kiểm điểm ngay!- Bác Minh quả quyết
- Vui ^o^
- Vui??? Tên này muốn uống trà với thầy giám thị thế cơ à? Ôi, chỉ khổ thân tôi...haizzz- Zyn nhìn cậu ta với ánh mắt hình viên đạn, lăm lăm

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chap 4

Trên phòng giám thị...

Mọi thứ bên trong im lặng như tờ. Chiếc điều hòa phá những hơi lạnh làm cho không khí trong phòng vốn lạnh nay càng lạnh hơn. Và càng làm cho một người lần đầu tiên đặt chân vào phòng giám thị như Zyn run cầm cập, mặt mũi tái xanh...

– Em Đặng Minh Quân, đây là lần thứ 20 em đi học muộn trong tháng. Em định giải thích lí do lần này như thế nào?- Thầy giám thị mặt lạnh như tiền nhìn lướt qua cô và tên dê xồm

– Vẫn thế ạ. Nhà em quá xa trường học nên đi muộn là điều đương nhiên. Em đề nghị nhà trường... chuyển tới gần nhà em cho tiện việc đi lại của em ạ!!!- Tên dê xồm trả lời liền mạch không hề ấp úng. Xem ra là học sinh cá biệt loại nặng rồi! (Minh Quân: ề, sao một câu dê xồm hai câu dê xồm thế, tôi có tên mà- Zyn: người sao tên vậy, đúng không, Yo?- Yo: ạ vâng, ý chị là ý trời!)

Mặt thầy giám thị bỗng chốc tối sầm, lừ mắt với bạn dê, í quên bạn Quân rồi quay về phía Zyn:

– Em này tên gì?- Cứ hỏi cho ra dáng, mặc dù cái bảng tên gắn ngay trước ngực áo. _ _ _!

– Dạ... dạ...Bạch... Bạch Ánh Phương- Zyn run cầm cập, cô có cảm giác là mình đang ngồi trong một... tầng băng.

– Hai cô cậu đều mắc lỗi giống nhau là đi học muộn, trèo tường và có quan hệ tình cảm trong trường học- Ông thầy phán như đúng rồi sau khi hỏi ghi ghi chép chép cái gì đó vào sổ.

“Quan hệ tình cảm cái quái gì chứ? Đây không quen không biết với cậu ta!... chỉ đứng cãi nhau thôi!” Zyn nghĩ thầm. Tất nhiên là chỉ nghĩ thầm thôi, cô đâu có điên mà gào to lên cho ông thầy nghe thấy để rồi thêm tội vào mình!

– Em Minh Quân phạt nhốt cỏ toàn trường, còn em Ánh Phương do lần đầu phạm lỗi nên...phạt quét sân sau!

Sau khi nghe tuyên phạt xong, mặt Zyn ỉu xiu. Trái ngược hoàn toàn với cô, tên ngồi bên cạnh mặt mày hớn hờ, xem ra đang vui mừng phải biết. Mà cũng phải khâm phục thành tích của tên kia quá đi, một tháng đi muộn chứ có ít gì đâu! (Minh Quân: Ủa tôi đi muộn mỗi 20 lần thôi mà!!!- Zyn: làm tròn ^.^)

Vừa bước chân ra khỏi phòng giám thị, Zyn ba chân bốn cẳng chuồn thẳng lên lớp. Đang là giờ của cô chủ nhiệm Thanh Hương nên việc vào lớp rất dễ dàng, phải gọi là cực kì dễ dàng với cô mới đúng. Zyn là học trò cưng của cô mà lị. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa lớp, mắt mở to (Yo: cho em hỏi là đã đeo kính thì làm sao mở to mắt được ạ???- Zyn: cái này mi phải biết chứ!), cười dịu dàng hết mức rồi lễ phép nói:

– Thưa cô, cho em vào lớp!

– Phương à, sao em vào muộn vậy?- Cô Thanh Hương quay lại, đẩy gọng kính lên nhìn cô

– Thưa cô, là do đội sao đỏ do em phụ trách có chút vấn đề nên em phải ở lại giải quyết, chưa kịp xin phép cô.- Zyn thỏ thẻ nói

– Được rồi, em về chỗ đi

– Dạ, vâng ạ- Cô chớp chớp mắt, ra về một học sinh ngoan, biết vâng lời.

Zyn như mở cờ trong bụng. Thế nào, thấy sức mạnh của cô chưa??? Chỉ cần giờ một chút thủ đoạn, í nhầm một chút mưu mẹo ra là mọi việc đều xong xuôi. Hahaha... quả không phí công tốn sức khi bỏ chút thời gian ra đọc cuốn “bí líp lấy lòng thầy cô” (Yo: khi nào mình cũng đi mua). Đây là chưa kể hàng ngày Zyn rất tốt bụng với mọi người nên vừa nãy có hơi nỏ tí cũng không vấn đề gì. Gì mà phụ trách sao đỏ chứ? Ngay cả chức lớp trưởng, lớp phó Zyn còn không với tới nữa là, cô chỉ là quán ca.....cũ của lớp thôi(Yo:vậy mà cũng khoe). Ai bảo người ngây thơ thì không biết dùng mưu kế chứ?

Ấy, lại nói chuyện ngoài lề rồi! Hiện tại là Zyn đang đi thì nghe thấy tiếng nhỏ Trang Anh lãnh lót bên tai:

– Gớm, phụ trách sao đỏ, giải quyết việc quan trọng... hihi, chứ không phải là mầy em sao đỏ lòi cổ xuống phòng giám thị sao?

– Bạn với cả bè... Trang Anh tởm cảnh cáo cậu, lần sau không được tùy tiện hát hò rồi ghi âm vào máy tở, càng không được nhấn mấy cái tin “dễ gây xúc động” cho người đọc như vậy nữa!- Zyn cau có khi nghĩ lại cái tin nhắn và bản nhạc ghê rợn kia.

– Hay mà!- Nhỏ cười toe

– Hay cái đầu cậu ấy

– Mà xuống uống trà với ban giám hiệu xong không bị phạt à?- Trang Anh đổi giọng nghiêm túc

– Hả??? À...ờ...- Zyn ngay lập tức dịu nét mặt, cười tươi như hoa, giọng ngọt như mật- Trang Anh xinh đẹp à, chiều nay chúng ta ở lại trường ngắm hoàng hôn nha!

– Ý gì đây?- Nhỏ nhăn mặt.

– Hi, chỉ là... phải ở lại quét sân sau hihi!- Zyn cười trừ nhìn cô bạn.

– CHỈ LÀ??? Nghe đơn giản nhĩ?- Trang Anh mỉm cười lại

Gật gật

– Nghe dễ dàng nhĩ?

Gật gật

– Nghe lãng mạn nhĩ?

Gật gật

– MÚN CHẾT PHẢI KHÔNG??? Có hiểu thế nào là quét sân sau không hả?- Nhỏ gầm lên.

– Hix... bộ tưởng tui mún quét lấm ấy hả? Chỉ tại ông bảo vệ đáng ghét phát hiện.....đang treo tường...oa...oa...oa!!!- Zyn tủi thân rút nước mắt.

– Rồi rồi, tở đi cùng cậu là được chứ gì!- Trang Anh đành nhượng bộ.

Hôm nay là một ngày cực kì mệt mỏi đối với Zyn. Sau khi lết xác về nhà sau buổi vệ sinh sân sau là Zyn hoàn toàn rơi vào trạng thái “đỉnh công”. Sân sau gì mà rộng phát khiếp, toàn lá rụng làm Zyn với Trang Anh quét mỏi tay hoa mắt mới tạm gọi là xong. Haizz... chắc mấy cặp yêu đương chẳng nhẽ thù cô phải biết! Ai bảo Zyn đang yên đang lành dọn sạch lá ở cái địa điểm thơ mộng để đi dạo mỗi tối của họ(>.<)

Về đến nhà cũng không yên thân, nhỏ Trang Anh quý quái gọi điện âm ỉ để nhắc Zyn nhớ chuẩn bị cho buổi party ngày mai, nhớ dậy đúng giờ. Nhắc mới đến dậy sớm mới nhớ, sau vụ tai nạn khủng khiếp ngoài ý muốn sáng nay, Zyn đã tổng khứ em đồng hồ hình cốc trà sữa mà cô lúng sục mãi mới mua được (Yo: mặc dù em này chẳng có tội tình gì! Là chị Zyn quên không đặt báo thức- Zyn: hả??? ừa à, huhu, trả em đồng hồ cho taaaa...). Thay vào

đó là em thỏ hồng đeo nơ mới toanh, nhìn rất cute. Hơn nữa, mẹ cũng đã mở lòng từ bí mà tha thứ cho Zyn sau khi cô năn nỉ gây lỗi.

Đứng trước gương với bộ mặt ỉu xiu, Zyn tự làm bầm với chính mình:

– Gì mà chuẩn bị kĩ lưỡng chứ? Một người! Đi ngủ còn sưng hơn!- Nói rồi Zyn phi lên giường trùm chăn ngủ ngon lành.

~~~~~

– Dậy... Dậy mau! Sáng bánh mắt ra mà còn nằm ườn ra đấy. Con gái con đũa thế à???- Mới sáng sớm, nhỏ Trang Anh đã cất giọng vàng oanh bên tai cô. Nếu không phải cô đang mở mắt to hết cỡ nhìn con bạn thì chắc Zyn đã nghĩ những lời “vàng ngọc” kia là của mẹ.

– Hơ... Trang Anh, cậu bị sốt à??? Cái gì mà “sáng bánh mắt” cơ chứ?- Zyn dụi mắt cho tỉnh táo hẳn.

– Ừm, dậy chuẩn bị đi rồi đến trường dự party là vừa!

– Dự party??? Cậu có biết bây giờ là mấy giờ không???- Zyn vừa hét vừa dí sát bé thỏ hồng vào mặt nhỏ. Chẳng biết nhỏ có bị mộng du không nữa, sáng sớm đã lôi người ta dậy #_#

– Bây giờ là 6h chẵn, không hơn không kém một giây!- Trang Anh ngậy thơ nói

– 6h, là 6h đấy biết không hả? Lễ kỉ niệm 9h mới bắt đầu đó!!!- Zyn gần như hét lên với nhỏ

– Thế cậu đã chọn váy chưa?

– .....

– Chọn giày chưa?

– .....

– Chưa đúng không? Thế thì thiên thần Trang Anh sẽ giúp cậu hihi...

Zyn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Trang Anh lôi xuống giường. Nhỏ lấy từ trong túi ra một bộ váy màu hồng phấn trong rất đẹp rồi bắt cô vào thay.

Nửa tiếng sau (chị này vừa thay vừa gật gù gù)...

– Woaaaa... quá tuyệt!!!- Trang Anh mắt sáng lên nhưng ngay sau đó mặt lại bí xị- Sao lúc nào cậu cũng đeo theo cái kính xấu hoắc kia thế nhỉ? Nó có đẹp để gì đâu!

Nói rồi nhỏ nhanh tay gạt phăng cặp kính ra, ấn Zyn ngồi xuống chiếc ghế quay giữa nhà, bắt đầu công việc trang điểm. Nói về trang điểm Trang Anh là một chuyên gia, thảo nào nhỏ muốn được trở thành chuyên gia trang điểm cỡ bự!

Sau 20 phút...

Đứng trước gương mà chính Zyn cũng không nhận ra mình. Cô đang mặc một bộ váy màu hồng phấn, thân váy bó sát người, chân váy bồng bênh trông thật nữ tính. Đôi giày búp bê có quai ôm sát lấy cổ chân làm cho mỗi bước đi của Zyn thật nhẹ nhàng và uyển chuyển. Mái tóc gọi nhẹ buông xõa quá vai, cô quấn một dải băng màu tím nhạt đính bông hoa hồng cùng màu là điểm nhấn riêng cho bộ trang phục. Cách trang điểm nhẹ nhàng nhưng tinh tế, nổi bật trong đám đông. Đôi mắt gypsy, má hồng nhẹ kết hợp cùng soi môi bóng mờ tạo cho Zyn vẻ đẹp thu hút mọi ánh nhìn.

– Very good!!! Ngồi đây nhé, tớ cũng phải đi chăm sóc sắc đẹp đây.

~~~~~

Trang Anh cuối cùng cũng bước ra. Nhỏ mặc một chiếc váy quây với phần trên đính đầy kim sa rồi thưa dần xuống dưới. Đôi giày captoa bọc mũi kim loại cùng màu chiếc váy. Móng tay kim loại sáng bạc, điểm nhấn cho cả bộ trang phục dạ tiệc lấp lánh ánh kim mà Trang Anh đang mặc. Tất nhiên là đôi mắt cũng được trang điểm theo tông màu kim loại.

– Let's go!!!- Trang Anh

– Ừa đi bằng cái gì?- Zyn thắc mắc

– Hihi... tớ đã nhờ bác quản gia lái xe đến đón rồi!- Trang Anh vừa nói vừa kéo tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chap 5

Zyn hơi nheo mắt bước xuống xe. Hôm nay trông trường học khác hẳn với vẻ nghiêm túc của ngày thường. Mỗi học sinh đều tự hóa trang cho mình thành những nhân vật nổi bật nhất buổi party. Con trai thì “biến hình” thành nhân vật hoạt hình, con gái thì hầu hết chạy theo “mốt” búp bê, công chúa... Trường chừng hội trường hôm nay sẽ biến thành sàn catwalk cho đủ thể loại người mẫu.

Ánh nắng tinh nghịch nhảy nhót trên những ngọn cây rồi lại trải mình lên những bông hoa hồng muôn màu làm cho chúng tỏa ánh hào quang trong buổi sớm. Làn gió nhẹ khẽ vờn bên mái tóc Zyn, mang theo mùi hương thật ngọt ngào. Đi bên cạnh cô, Trang Anh như một playgirl chính hiệu, sang trọng mà cá tính.

Vì không có việc gì làm nên Zyn và nhơ kéo nhau lên lớp. Tưởng vắng tanh vắng ngắt mà ai ngờ, lớp lại náo nhiệt như vậy, có phần hơn trường ngày là đằng khác.

– Chùi ui... Lớp trường nhà ta sao hôm nay lại biến thành nữ hoàng thế này??? Cá tính thiệt đó nha!- Trang Anh vừa bước chân vào lớp thì Mỹ Linh, cô bạn lớp phó học tập đã rú lên inh ỏi.

– Chào mọi người...Ồ, có chuyện gì sao?- Zyn vừa vào lớp thì mọi người độ nhiên im lặng, ai ai cũng chăm chú “tia la- de” cô từ đầu đến chân làm Zyn sồn cả da gà da vịt.

Im lặng ~ ~ ~

– Mọi người làm sao thế?- Zyn

– Woaaaaaaa..... Zyn xinh như một nàng công chúa vậy!!!- Mỹ Linh lại tiếp tục là người mở đầu cho cuộc la hét của lớp.

– Trời ơi, không ngờ bé mọt sách nhà ta bỏ kính ra lại xinh đến thế!!!

– Lần sau nhất định không cho nhỏ đeo kính nữa. Biết đâu lại được phong làm “hotgirl mọt sách” thì sao???

Cả lớp bỗng chốc trở sôi động vì cái chủ đề “hotgirl mọt sách”. Tất cả cứ tự nhiên diễn ra mặc cho nhân vật chính là Zyn đây đang méo mặt đứng nhìn.

– Nóng thế này ngồi trong hội trường chắc ngọt ngọt lảm nhĩ!- Zyn bắt đầu tưởng tượng cái khung cảnh tầng tầng lớp lớp người chen ép nhau bẹp dí như cái bánh mì kẹp thịt.

– Đồ ngốc!- Trang Anh lườm Zyn- Hôm nay là lễ kỉ niệm 20 năm thành lập trường. Chẳng cần nói cũng biết là toàn thể học sinh được ngồi điều hòa mát rượi rồi!

– Oh Yeahhhh! Hạnh phúc quá đi!- Zyn reo lên sung sướng

~ ~ ~ ~ ~

Sau khi chờ dài cổ một tiếng rưỡi, cuối cùng thì cái loa của trường cũng thông báo

“Xin thông báo: tất cả các em học sinh xuống tập trung tại hội trường lớn của trường để buổi lễ kỉ niệm bắt đầu”

“Xin thông báo: tất cả các em học sinh xuống tập trung tại hội trường lớn của trường để buổi lễ kỉ niệm bắt đầu”

Mọi học sinh rục rịch kéo nhau xuống.

Tại hội trường lớn của trường Minh Thành...

Chính giữa lễ đài là dải băng rôn ghi dòng chữ to oạch “LỄ KỈ NIỆM 20 NĂM TRƯỜNG TRUNG HỌC PHỔ THÔNG MINH THÀNH”. Trên tường treo đầy những chùm bóng tay được tết vào nhau khéo léo và công phu, xen kẽ là những giỏ hoa muôn màu muôn sắc. Dọc hai bên bờ tường là những lồng hoa của các trường bạn và các tập đoàn, doanh nghiệp có con em đang theo học tại trường tặng. Cả hội trường toát lên không khí vui tươi, tung bừng và nhộn nhịp.

– Kiểm chỗ đẹp thôi!- Zyn lăng xăng chạy lên mấy hàng ghế đầu thì bị Trang Anh kéo ngược lại.

– Gì thế? Có chuyện gì à?- Cô nhăn mặt

– Đi xuống hàng dưới ngò!- Trang Anh nói như ra lệnh

– Why? Lên trên nhìn cho rõ!

– Chút nữa sẽ biết lí do!- Nhò làm vẻ mặt vô cùng bí mật, kéo tay Zyn xuống dưới.

– Kính thưa các thầy cô giáo và toàn thể các em học sinh...bla...bla- Thầy phó hiệu trưởng Khánh Nguyên, tên cũng như người, có chút hơi “nữ tính” hôm nay phong độ đầy mình, bước lên đồng đặc phát biểu.

Zyn đưa mắt nhìn về hàng ghế của các thầy cô giáo, cô hiệu trưởng ung dung ngồi uống trà. Có vẻ hôm nay không có ý định đứng lên phát biểu. (Yo: tội nghiệp thầy Khánh Nguyên!!!- Thầy: đúng đúng chỉ có con hiểu ý ta, ơ mà con tên gì nhỉ?- Yo: thật ra không tội nghiệp lắm :P)

Một tiếng trôi qua.....

.....

.....

Hai tiếng trôi qua.....

.....

.....

Ba tiếng trôi qua.....

– Đã hiểu vì sao phải uống cuối!- Zyn trưng ra bộ mặt “đã hiểu, đã hiểu”

Vâng, toàn bộ học sinh trường Minh Thành ngán ngẩm nhìn ông thầy năng lượng dồi dào đang đứng phát biểu trên kia. Sau đó rút ra kết luận rằng: trông thầy bình thường ề ề là thế thôi nhưng nội lực thâm hậu cực kì, ai đời nói 2, 3 tiếng mà không than vãn hay có bất cứ một dấu hiệu mệt mỏi nào.

~~~~~

Năm giờ chiều tại căn tin trường Minh Thành...

– Oh My God!!! Đây mà là party sao? Đi dự hội nghị thì đúng hơn!

Một nữ sinh mập ú đang cầm một xiên thịt nướng vừa ra sức hét lên. Ngay lập tức, làn sóng phản đối cuộc diễn thuyết gần.....7 tiếng đồng hồ của thầy Khánh Nguyên ào ạt vang lên. Mỗi người một câu, mỗi người một ý làm căn tin trở nên ồn ào hơn bao giờ hết.

Ở một bàn nhỏ trong góc khuất, hai cô gái, mỗi người một tư thế ngồi nhưng nói chung là trông rất khó coi.

– Aisssssss... điên thật! Tưởng vui vẻ lắm, ai ngờ... – Zyn nằm bò ra bàn như người không xương. Tưởng chỉ ngồi 3 tiếng là xong ai ngờ đâu, sau khi thả học sinh ăn uống từ 12h đến 1h chiều, nhà trường lại bắt vào ngồi nghe tiếp, còn cho xem cả một đồng video, hình ảnh từ khi mới thành lập trường nữa chứ. Thật là, calo ở đâu mà dư dả thế không biết.

“Meo...meo...meo...”

Zyn tròn mắt nhìn thứ vừa phát ra âm thanh quái đản kia. Không gì khác chính là cái Iphone yêu dấu của Trang Anh. Trái ngược với phản ứng của Zyn, nhò chỉ liếc qua cái màn hình điện thoại rồi ưỡ ưỡ thò tay ra với lấy nó giờ lên trước mặt xem.

1s... 2s...3s...

Mặt Trang Anh biến sắc. Mắt nhò mở to như hai quả trứng gà, cắn phẫn nhìn vào cái điện thoại.

– Có chuyện gì vậy!- Zyn nhìn biểu hiện khác thường của cô bạn hỏi.

– Á á á.... cô Ki vừa nhắn tin cho tớ là hôm nay 7h party mới bắt đầu huhu...

– WHAT???- Zyn tròn ngược mắt nhìn Trang Anh

– Nghe cho rõ đây, 7h tối nay party mới bắt đầu!- Trang Anh hét lên

– Á, mọi người ơi, 7h tối mới đến bữa tiệc cơ!- Không biết tên đáng ghét nào ngồi nghe lỏm hai người nói chuyện liền toang toác cái mồm thông báo cho mọi người.

– Hà? Hà? Có đúng thế không? Ai bảo?- H/s2

– Hoàn toàn chính xác, Siêu mỹ nữ trường ta chứ ai!- h/s1

– Trời, Siêu mỹ nữ nói thì chuẩn không cần chỉnh rồi!- h/s3

– Tường thế nào, ai dè...- h/s4

Chắc mọi người ngạc nhiên lắm! Vâng, Siêu mỹ nữ ở đây chính là nhỏ bạn của cô, Mạc Trang Anh. Với vẻ đẹp quyến rũ chết người của một tiểu thư đài cộng với cách ăn mặc cá tính của nhỏ thì không lí gì mà không đá bay mấy bà chị son phấn lòe loẹt để chiếm lấy ngôi vị SIÊU MỸ NỮ MINH THÀNH.
^^

– Haizzzz, ồn ào quá đi mất. Tốt nhất là bây giờ mua đồ ăn mang lên sân thượng ngồi nhấm nháp!- Trang Anh nhấm nhó.

– Ok- Zyn đồng ý ngay lập tức.

Mấy phút sau, hai người xuất hiện trên sân thượng, trông tay mỗi người là một xuất cánh gà rán thơm phức, tất nhiên là suất của Zyn có bao gồm một cốc trà sữa táo. Kiểm một bàn đôi (trên sân thượng của trường có để sẵn bàn ghế để học sinh ngồi hóng gió), Zyn và Trang Anh đặt suất ăn của mình xuống và bắt đầu công cuộc xử lí. Đang mải mê cắt cắt xiên xiên món cánh gà thơm ngon bổ dưỡng (Yo: như là quảng cáo gà rán ấy nhỉ? Ừc, thêm quá!), Zyn bỗng đơ người vì nghe thấy tiếng vĩ cầm réo rắt đâu đây. Kí ức ủa về trong cô.....

“Trên bãi cỏ xanh mướt của công viên, một bé gái mặc chiếc váy trắng muốt trông đáng yêu như một thiên thần, tay cầm một bông hoa mười giờ nhỏ xíu, mắt hướng về phía cậu bé cầm chiếc đàn vĩ cầm màu đỏ gụ. Một bản nhạc nhẹ nhàng, man mác buồn cất lên. Cậu bé nhoèn miệng cười với cô bé...”

– Woaaaaa... Toàn Phong, anh kéo đàn đúng là số một- Cô bé vỗ tay bôm bốp sau khi cậu bé vừa kéo xong.

– Nếu em thích thì sau này anh sẽ kéo cho em nghe suốt đời luôn- Cậu bé ôm đàn chạy về phía cô

– Thật sao? Vậy thì phải ngoắc tay cơ!!!- Cô bé giơ ngón út nhỏ xíu, trắng hồng xinh xinh của mình ra

– Được, ngoắc tay- Cậu bé cũng giơ ngón út của mình ra ngoắc tày tay cô rồi cả hai cùng cười vui vẻ”

~~~~~

Zyn giật mình trở về hiện tại, cô hướng ánh mắt ra xa. Cuối sân thượng, một chàng trai đang say sưa chơi vĩ cầm và đặc biệt hơn là nó cũng màu đỏ gụ. Tiếng vĩ cầm da diết làm rung động lòng người.

– Ủa hot boy Nam Phong? Sao anh ấy ở đây nhỉ?- Trang Anh ngừng ăn ngẩng đầu lên nhìn

Nam Phong sao??? Zyn nheo mắt nhìn kĩ, đúng là hần thật, nhưng sao hôm nay hần khác hần lần gặp trước. Mái tóc đen nhánh đó bay bay trong gió nhưng con người vẫn đứng hiên ngang, trông hần chẳng khác nào vị thiên sứ giáng trần. Zyn bỗng giật mình vì cái suy nghĩ đó, cô quay đi nhưng vẫn cố quay lại nhìn hần thêm lần nữa. Hần thật giống một người cô đã từng quen.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chap 6

Đúng 7h, hội trường lúc này còn mang một vẻ nghiêm trang mà bây giờ lại có hơi hướng khá màu mè và bắt mắt. Tất cả bàn ghế được dọn đi gần hết, chỉ để lại một hàng kê sát tường cho mọi người nghỉ ngơi. Trần nhà treo đầy bóng bay và những dải ruy băng đủ mọi màu sắc, nhìn trông rất đẹp mắt. Trên cùng là đèn khói, đèn nhấp nháy làm cho cả hội trường càng thêm lộng lẫy. Chính giữa sân khấu, một hình trái tim to tở chẳng được kết bằng nhiều quả bóng bay màu đỏ rực, ánh đèn chiếu sáng bừng cả sân khấu.

Những người phục vụ mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo gile đen, quần âu, đi giày da đen bóng loáng, tay phải bê một chiếc khay có chứa mười hai ly thủy tinh sóng sánh rượu, tay kia vắt một chiếc khăn trắng. Thoạt nhìn cũng nhận ra đây là nhân viên phục vụ năm sao. Họ đi xung quanh các đám đông tụ tập. Thình thoảng lại có người lấy đi một ly rượu, đưa lên miệng nhấp, vẻ rất quý tộc.

“Great!!! Chào mừng các bạn đến với bữa tiệc lớn nhất từ trước đến nay....”

Tiếng hò hét cổ vũ vang lên

“Ngay bây giờ là trò chơi “Nốt nhạc nối tiếp”. Chúng ta cũng thưởng thức giọng hát vàng của hotgirl Thùy Dương qua ca khúc Tình yêu màu nắng” MC nhảy tung tung trên sân khấu trông chẳng khác nào...con khi đột

Tiếng MC vừa dứt thì cũng là lúc cả hội trường vang lên tiếng hò reo ỉng tai nhức óc cùng tiếng vỗ tay không ngớt của lũ con trai.

– Thùy Dương... Thùy Dương... Công chúa Olivia

– Thùy Dương, tình yêu của tôiiiiiiii...

– Olivia number one... Thùy Dương là số một...

Zyn nhăn mặt, không thể hiểu nổi tại sao lũ boys này lại điên cuồng như vậy, mà cô cũng chưa từng nghe nói tới cái tên Thùy Dương. Cô ta là ai mà nhiều fan cuồng thế nhỉ???

– Trang Anh... Thùy Dương là ai thế?

– Cậu chẳng biết gì cả... Hotgirl Thùy Dương chính là người dành giải Quán Quân của cuộc thi Perfect Girl. Đó đó, chị ấy kia kìa!

Theo hướng tay Trang Anh chỉ, Zyn nhìn thấy một cô gái mặc chiếc quần short da có thiết kế buộc dây lạ mắt và nạm đính lạ mắt. Khoác ngoài chiếc áo giả lông vũ cùng chiếc mũ cao bồi, bốt cao cổ. Tất cả chỉ xoay quanh hai màu đen trắng. Phong cách Los Angeles độc đáo tạo cho Thùy Dương một vòng xoay thu hút mọi ánh nhìn

Cô hotgirl đứng trên sân khấu. Mím cười chào khán giả làm cho lũ con trai đỏ ửng ửng. Chất giọng ngọt ngào, trong và cao vút khiến các fan hâm mộ hò reo không ngớt.

“Gọi tên của anh là nắng để em được làm mây trắng

Bên anh quán quýt mãi chẳng muốn rời

Và khi gọi anh là mưa chẳng thể được nữa, anh mang ấm áp đi xa

Và để giờ mình em lại bơ vơ, lạc vào giấc mơ rồi

Lại chơi vui mình giữa đất trời nơi nào xa xôi

Màn đêm tối ai dẫn lối em để gần anh mãi.....”

Nhạc vừa dứt, tiếng lũ con trai hét inh ỏi lại vang lên. Còn có mấy tên biến thái hóa trang làm zombie chẳng biết kiếm đâu tám biển nhấp nháy ghi chữ “I LOVE YOU” to oạch trông rõ chướng mắt.

“Không hổ danh là Quán Quân của Perfect Girl. Vừa xinh đẹp, duyên dáng lại hát rất hay. Vậy không biết ai sẽ là người nối tiếp nốt nhạc của nàng công chúa Olivia này?”

“A, có rồi! Oh, Đây chẳng phải là Minh Quân, hoàng tử của trường sao? Xin hỏi bạn sẽ hát bài gì???”

– Trót yêu- Tên đó phán hai từ rồi vẩy tay vẩy chân loạn xạ ngẫu với các fan nữ bên dưới

– Á...á...á...Đó là tên dê xồm chứ hoàng tử cái nỗi gì?- Zyn bắt giắc nói to

Nhưng hình như cô nói quá to khiến mọi người, đặc biệt là các fan nữ của cậu ta quay ngoắt lại, mắt tóe lửa, miệng gầm gừ

– Cái gì? Đứa nào nói thế?

– Con nào si nhục hoàng tử của tui tao thế?

– Tao mà biết được là con nào...tao lột da

Cả hội trường chìm trong những tiếng gào rú của lũ fan cuồng Minh Quân. Trang Anh vội vàng kéo Zyn ra chỗ khác, hỏi nhỏ:

– Cậu nó cái quái gì thế?

– Tên đó là một kẻ chuyên sàm sỡ- Zyn chu môi nói

– Trời ơi, cậu có biết đó là ai không?

– Ừm hẳn tên là Minh hh...Quân nh à?

– Đó là hoàng tử Minh Quân. Người có lượng fan đứng sau hotboy Nam Phong thôi đấy. Cậu ấy đâu phải dê...

“À ha, chắc đó là chuột thôi..hờ hờ” Tên MC cố gắng lên tiếng phá tan bầu không khí nồng nặc mùi thuốc súng này.

– Chuột á???- Toàn bộ hội trường sốc toàn tập. Hóa ra trên đời này có một loài chuột biết nói...hờ hờ (Yo: ông anh vui tính ghê!- MC: e hèm, cảm ơn- Yo: Yoko Okino đã thực sự bó tay!!!)

– Mọi người im lặng nào! Gửi lời tới cô bé fan cuồng kia, tôi sẽ chú ý tới bạn nhiều hơn!- Minh Quân nở nụ cười ác quỷ đội lốt thiên thần. Hướng ánh mắt về phía Zyn, cậu ta nháy mắt mỉm cười khiến cô sồn da gà. Còn lũ fan nữ thấy Minh Quân nháy mắt thì gào rú ầm ầm. Đúng là bó tay.

“...Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi

Để cho con tim này đừng ngóng trông hao gầy

Hãy đến bên anh đi để cho tình trọn vẹn chúng ta

Vì nơi con tim luôn có tình yêu dấu kín cũng thương nhớ cho em...”

Giọng hát trầm ấm vang lên. Cả hội trường im lặng lắng nghe. Zyn cũng không khỏi ngạc nhiên, cô mở to mắt nhìn về phía đáng người trên sân khấu nhưng nhanh chóng trở lại về bình thường.

...

“Chúng ta có 30 phút để chuẩn bị cho tiết mục đặc biệt sau đó nhé”- Vừa nói MC vừa nháy mắt giống Minh Quân. Nhưng phản ứng của mọi người thì...phản tác dụng!

– Haizzz, biết bao giờ mới được về đây?/- Zyn chán nản

– Đi chơi mà cứ xem giờ suốt là sao?/- Trang Anh nguyền dãi cô

– Hi Trang Anh, hi Zyn- Thu Nhi chạy đến ôm chầm lấy hai người

– Chà, hôm nay Nhi cô nương ăn mặc đẹp quá ta!- Trang Anh cười toe nhìn Thu Nhi trong chiếc áo thun trắng đơn giản cách điệu ở cánh tay và quần short ánh kim.

– Tìm hai người mãi mà chẳng thấy đâu- Thu Nhi mỉm cười

Hội trường vẫn sôi động. Những bản nhạc được mở với âm lượng lớn. Tiếng nói chuyện rôm rả.

Cộp...Cộp...Cộp...

Tiếng gậy nện đều đều xuống nền nhà. Mọi âm thanh bỗng chốc chìm xuống. Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía cửa chính, nơi phát ra âm thanh đầy bí ẩn kia.

Một dáng người cao lớn mặc quần áo màu đen từ trên xuống dưới. Ánh mắt lạnh băng mang theo chút gì đó ma mị. Khuôn mặt hoàn hảo ẩn sau lớp hóa trang ma cà rồng. Một vẻ đẹp đầy ma lực.

Người đó đi thẳng vào trong để lại những lời bàn tán đầy ngưỡng mộ từ mọi người.

~~~~~

Phan Thùy Dương (Olivia): con gái nuôi của John Phan- ông chủ của hàng triệu viên kim cương đá quý. Là một người xinh đẹp, theo đuổi Nam Phong đã lâu nhưng không được đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chap 7

“Các bạn thân mến, đã tới phần được mong chờ nhất buổi tiệc... KHIÊU VŨ ÁNH TRĂNG. Luật chơi cũng rất đơn giản, mọi người sẽ bốc những lá thăm trong chiếc hộp mà những vũ công của chúng tôi đang cầm. Con trai thì bốc trong hộp nữ vũ công cầm. Con gái thì bốc trong hộp nam vũ công cầm” MC nhảy múa trên sân khấu làm mọi người chóng mặt nhìn theo

– Tên MC kia nói thì nói liền mạch đi, nhảy nhót vừa thôi- Hs1

– Đề nghị xuống ngay- Hs 2

– Mất thì giờ quá thể!- Hs 3

“Những ai bốc được lá thăm màu đỏ thì sẽ được tham gia khiêu vũ. Đặc biệt, những lá thăm của các bạn nữ sẽ được đánh số từ 1 đến 100. Công việc của các chàng trai chỉ là uống số rượu tương ứng để chọn công chúa của riêng mình. Các bạn phải cẩn thận đấy vì nghe đồn cặp nào nhảy với nhau sẽ không bao giờ xa cách. Ha ha ha...” MC kết thúc màn giới thiệu dài ngoằng của mình bằng một điệu cười hết sức “man rợ”

Sau khi bốc thăm, cả Zyn, Trang Anh lẫn Thu Nhi đều may mắn bốc vào lá thăm màu đỏ. Cả ba kéo nhau vào cánh gà.

Zyn chán nản đứng nhìn số 100 tròn trịa ghi trên tờ giấy đỏ. Số của Trang Anh là 98, còn của Thu Nhi là 99.

– Haizzz...sao lại bốc trúng cơ chứ? Số xui xẻo ghê!!!- Zyn than vãn (Yo: chị này lạ đời thấy ón! =.= – Zyn: giỏi vô đây thay tui- Yo: thôi khỏi, mấy ảnh trong đó hông thích em!*tủi thân*)

– Cậu thật là... Người ta mong còn không được, đứng đó mà than!- Trang Anh lườm Zyn một cái chầy mắt

– Đứng đó mà chờ tình yêu của cậu!- Zyn thờ dài nhìn bộ mặt hăm trai của cô bạn

– Tình yêu của tôi ời!

– Đây là rượu mạnh, uống sao nổi tới mấy chục li, bớt mơ mộng đi- Zyn cố ý làm giảm căn bệnh mang tên trai đẹp trong lòng Trang Anh

– Yên tâm, lũ con trai trường mình dư sức uống 100 li, Zyn không phải lo không có hoàng tử tới rước đâu- Thu Nhi lên che miệng cười khúc khích.

“Chỉ sợ vợ phải thẳng cha ăn chơi lêu lổng nào đó thì nguy. Uhu...hu... Minh không muốn cả đời sẽ phải gắn chặt với cái hạng người đó đâu” Zyn hình dung cái viễn cảnh mình suốt ngày dính lú với một tên tóc bầy sắc cầu vòng, học hành bê bét mà bỗng rùng mình. Đang suy nghĩ thì một giọng nói choe chóc vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

– Ui, có thấy không? Anh chàng ma cà rồng bí ẩn kia chính là Nam Phong đó!- Cô gái trong bộ đồ Lọ Lem lên tiếng

– Thật sao? Sao mày biết?- Cô bạn đứng cạnh lên tiếng

– Tin mật báo từ “Nam Phong Club”

– Ôi, giả mà anh ấy uống được 20 li rượu- Một cô khác lên tiếng

– Hừ, đồ si đần, hotboy Nam Phong mà kém vậy sao? Chấn chấn anh ấy sẽ uống được 55 li- Cô kia vênh mặt nói

Zyn rời mắt khỏi mấy cô nàng chảnh chọe bắt đầu cãi nhau um tòi kia. Lúc lướt qua chỗ Thu Nhi, cô thấy đôi môi cô bạn nhếch lên một đường cong, một cái cười mỉa mai. Còn đang ngỡ ngàng với nụ cười đầy ám ảnh kia thì Zyn bỗng giật thót mình vì tiếng gào không giống ai của MC vọng vào.

“Ohhh... Xin mời cô gái thứ 16”

“Chàng trai này uống được 2 li, hơi ít nhì. Vậy mời cô gái số 2 đi ra”

...

Trong cánh gà, Zyn chán ngán nhìn Thu Nhi, người bạn đồng hành cuối cùng của cô. Khác với vẻ ngoài đầy lo lắng của Zyn, gương mặt Thu Nhi khá bình tĩnh, còn có vẻ tự tin là đáng khác.

“Bây giờ trên sân khấu chỉ còn hai chàng trai được mong đợi nhất buổi tiệc này, đó là Minh Quân và Nam Phong. Ai sẽ là người uống trước đây” Giọng MC vang lên đầy hào hứng “Ồ, sau một hồi trao đổi, hoàng tử Minh Quân quyết định uống trước”

Nghe MC nói vậy Zyn giật thót mình. Trời ạ, cô không ham hố nhảy với Minh Quân, cái tên dê xồm ấy, cô cũng không muốn nhảy nhót gì hết với cái tên xe đâm chết tiết Nam Phong kia. Bên cạnh cô, mặt Thu Nhi bắt đầu tối sầm, trên khuôn mặt búp bê xinh đẹp ấy không dấu nổi nét tức giận.

– Anh được lắm. Định trốn tránh em sao?- Thu Nhi lăm lăm trong miệng

Choang... Tiếng một vật thủy tinh rơi xuống đất

Zyn nghe loáng thoáng tiếng hét ngạc nhiên của mọi người, tiếng hòa giải của MC. Hình như có chuyện gì đó ngoài kia thì phải?

“Chỉ là một chút sự cố thôi. Vâng, hoàng tử Minh Quân của chúng ta uống được 99 li tất cả. Xin mời cô gái số 99 bước ra sân khấu”

Thu Nhi bước ra để lại Zyn đứng bơ vơ một mình trong cánh gà. Hay thật, sao cô lại là người cuối cùng cơ chứ? Đáng ghét quá đi >.<

Bên ngoài vọng lại tiếng cổ vũ vô cùng náo nhiệt. Trái ngược với nơi ồn ào kia, trong này, ai đó đang chấp tay cầu xin chúa thương tình mà cho cô thoát khỏi kiếp nạn này. Nhưng chúa phù phàng không nghe lời cầu xin chân thành mà quay lưng đi mất dạng. Làm cho ai kia...

“Woaaa... xin mời cô gái cực kỳ may mắn số 100 bước ra sân khấu”

Zyn nhăn nhó. Thật là, xui xẻo quá đi mất. Cô thầm than van rồi bước ra sân khấu trước bao ánh mắt ghen tị của các cô gái và vui mừng... của các chàng trai.

“Ohhh, thì ra là một nàng công chúa bước ra từ trong cổ tích!” MC tiếp tục hét vô cái micro đáng thương.

Nhưng rồi cuộc cô vẫn không hiểu nổi, tại sao nhà trường lại thuê một tên mất mũi có vấn đề và bị ảo tưởng cực kỳ mạnh về làm MC? Rõ ràng là cô đi từ cánh gà ra chứ không phải truyện cổ tích!!! = =

“Ngay bây giờ sẽ là giây phút cực kỳ lãng mạn cho mọi người” Tên MC nháy mắt tình tứ rồi biến mất như một ảo thuật gia.

Phụt!

Ánh sáng đèn vụt tắt. Hệ thống kính trong suốt trên trần nhà dần mở ra. Ánh trắng chiếu vào làm cho căn phòng trở nên mờ ảo, lung linh, huyền bí. Không khí vô cùng lãng mạn, tất cả đều mang một vẻ đẹp tự nhiên, nhẹ nhàng, thanh khiết,. Tiếng nhạc du dương mang âm hưởng dịu dàng vang lên. Một điệu nhảy vazlt nhẹ nhàng.

Nam Phong, hay đúng hơn là tên ma cà rồng nhanh chóng kéo cô lại gần. Ánh mắt đỏ au mang một vẻ lạnh lùng bí hiểm. Zyn có chút ngần ngại nhưng rồi cũng đặt nhẹ tay lên vai hắn. Cô lóng ngóng bước theo hắn từng bước như một đứa trẻ lần đầu tập đi.

Hương bạc hà thơm mát bao quanh cơ thể cô. Zyn không thể ngăn nổi cảm giác nóng bừng trên khuôn mặt. Xấu hổ vì lần đầu tiên nhảy cùng với một tên con trai là một chuyện, không biết nhảy nên xấu hổ lại là chuyện khác. Ai da, chẳng biết từ đầu tới giờ cô đã dẫm vào chân hắn bao nhiêu lần. Mỗi lần như vậy Zyn lại cuống quýt xin lỗi. Nhưng mỗi lần ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt lạnh băng ấy, cô lại chẳng biết nên “tùy cơ ứng biến” như thế nào cho hợp lí...

Đến giữa điệu nhảy, Zyn đột nhiên cảm thấy có một thứ gì đó mềm mềm, trơn trơn nằm ngay giữa chân cô. Zyn khó chịu lấy gót giày đi đi lại lại cái vật thể lạ ấy. Và rồi...

Bụp!

Đầu óc quay cuồng. Đây là đâu? Thiên đường hay địa ngục?

Zyn cảm thấy mình đang nằm trên một thứ gì đó thật mềm, thật ấm và... vẫn là mùi bạc hà ấy. Xung quanh cô là mùi bơ ngậy, cảm giác dính nhớp nháp khắp người. Mỗi cô chạm vào một vật gì đó ấm nóng và mềm mại. Zyn choàng mở mắt.

Áaaaaaa... Một tiếng kêu thảm thiết trong tâm trí Zyn.

Chúa ơi, cô đang nằm trong một đồng bánh kem thơm ngon, điều đáng chú ý là bên dưới cô không ai khác chính là tên chết tiệt Nam Phong. Và quan trọng nhất đó là...tư thế mặt sát mặt, mũi chạm mũi, môi chạm môi... 0_o

Một lúc sau, Zyn và tên đó cũng được kéo ra khỏi đồng bánh kem hỗn độn kia. Mặt Zyn đỏ bừng lên vì sự cố lúc này. Cả người cô và Nam Phong cùng bị dính bết bánh kem, hình như hắn bị thấm hơn cô. Nhưng không công bằng, hắn sau khi đứng dậy được hàng tá fan bủa vây lau lau rồi lại hỏi han han đủ kiểu. Còn cô chỉ có nhỏ bạn thân tốt bụng không biết kiểm đầu ra cái khăn ướt, cẩn thận lau cho, hix. Chưa hết, cô còn bị những ánh mắt sắc lẹm của lũ fan kia quét xoẹt qua người, cùng những tiếng lầm bầm:

– Hừ, con nhỏ chết tiệt dám đẩy anh Phong vào bánh gato

– Đồ xấu xa độc ác

– Đúng là một con nhỏ phù thủy đáng ghét!

Xi xà...xi xỏ...

What? What? What? Có lộn không vậy? Rõ ràng chính cô mới là người bị hại cơ mà? Cô còn bị cướp nụ hôn đầu một cách trắng trợn nữa. Sao lũ người này cứ thấy trai đẹp thì mắt sáng lên rồi đổ lỗi lung tung cho người ta thế?

Uhu...hu...Cơ mà hình như không phải hắn cướp của cô mà là cô cướp của hắn thì phải? Haizzz...ôi ôi my first kiss!

Buổi tiệc kết thúc trong tiếng ồn ào. Nhân vật được nhắm đến trong các buổi nói chuyện chính là Zyn. Chỉ tại tên Nam Phong trời đánh kia mà cô mang tiếng oan. Hại cô bỗng dưng nổi tiếng như thế này đây>.<

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chap 8

Buổi tiệc kết thúc, Trang Anh tỏ ra vô cùng hứng khởi, ôm vai bá cổ cô. Chắc chắn nhỏ ta có vấn đề gì đó, thật đúng là hâm.

Quả đúng như vậy, sau khi ra khỏi cổng trường, Trang Anh thân tình vỗ vai Zyn.

– Hey, bây giờ tớ có chút việc bạn hi hi!- Nhỏ cười ngọt ngào hết cỡ

– Đi về cùng anh đẹp trai?- Zyn nheo mắt. Gì chứ mấy vụ này thì cô rảnh nhỏ quá mà.

– Thôi mà. Tớ đã nhờ được người đưa cậu về rồi!- Trang Anh cố lơ đi câu hỏi của cô

– Ai? Tớ không về với người lạ đâu.- Zyn e dè

– Yên tâm. Họ hàng nhà mình- Trang Anh dỗ dành Zyn. Hơn ai hết nhỏ hiểu rằng, nếu không được Zyn đồng ý thì có trời cũng không giúp được.

Oh no, không thể được, anh đẹp trai còn đang đợi nhỏ ở kia cơ mà!

– Đó là con của chị họ của cô của bác tớ nhé- Nhỏ tiếp tục tuôn ra một tràng

Zyn choáng váng. Hình như... không có họ hàng gì thì phải!

– Nghe nói đẹp trai lắm đó!

– Nghe nói? Đẹp trai? Cậu chưa gặp tên đó sao?- Zyn thờ dãi. Họ hàng gì lạ thế? À mà cô quên, họ đâu phải họ hàng! ==

– Tất nhiên là chưa rồi. Xa lắc xa lơ vậy gặp chi cho mất công! Vậy nha, mình đi đây!- Trang Anh chu môi hôn gió rồi biến mất dạng trên xe của một anh chàng nào đó.

Zyn đành đi ra chỗ mà Trang Anh bảo. Ở đó, một tên con trai đã đứng chờ từ lúc nào. Dáng đứng dựa xe vô cùng mỹ miều. (Yo: trời, dựa xe sao gọi là mỹ miều được?- Zyn: là mi gọi chứ ai!- Yo: zậy há? thế thì gọi được!^^)

Mặc kệ đó là tên trời đánh nào, Zyn vẫn phải cố lê thân ra bắt chuyện.

– Đây, anh là con của chị họ của cô của bác Trang Anh phải không?- Nói xong cái lí lịch dài ngoằng ấy, cô tự thấy phục bản thân mình quá!

Tên đó mặt lại nhìn cô.

Zyn sững người. Đó đó không phải tên vừa nhảy với cô vừa nãy đồng thời cũng là nạn nhân bất đắc dĩ của sự cố lúc nãy sao. Ày xui xẻo tới mức này cơ à?

Không phải, chắc chắn là không phải rồi. Chỉ là nhầm lẫn thôi!

– Không!- Hấn lạnh nhạt mở miệng

Tiếng lòng Zyn trầm hò reo. Xem ra số cô còn may mắn chán.

– Là con của chị họ của bác của anh của ông ngoại của bà trẻ của dì của bạn cô!- Hấn đọc một lèo các đại từ sở hữu mà không ngừng nghỉ.(Yo: em phục anh quá!^^)

Zyn choáng váng. Nụ cười đắc ý trên môi dần tắt lịm. Hấn vừa nói cái gì ấy nhỉ?

– À, vậy thì anh rốt cuộc là họ hàng với nhỏ hay là người lạ?- Zyn hỏi một câu vô cùng ngộ nghê.

Quan hệ rắc rối thật! Mà như vậy thì coi là người không quen biết cho rảnh nợ. Tên Nam Phong này chắc chắn chỉ học lịch sử gia tộc lắm đây ==

– Không biết!- Nam Phong nhún vai, phán một câu xanh rờn

Khẽ than trời một câu, Zyn bất giác cảm thấy đồng cảm với hấn quá. Nói không biết chừng, sau một hồi kể tên họ hàng khéo cô lại phát hiện ra mình có quan hệ xa xôi tí tằm mù khơi với hấn chứ chả đùa.

Đang đắm chiều suy nghĩ xem có nên mở miệng xin đi nhờ về nhà không thì cô giật nảy mình vì cái giọng lạnh sồn da gà kia lại vang lên.(Yo: hôm nay thoáng quá zậy?xin đi nhờ cơ đó!- Zyn: coi như đền bù hôm trước đâm xe!- Yo: thù dai nhớ lâu!!!)

– Cô nên tự thân vận động!- Kèm sau câu nói là tiếng chiếc mô tô MV Agusta F4CC rồ ga biến đi mất dạng trong màn đêm

Cô hận!

– Tên vô duyên đáng ghét – Zyn nổi giận đùng đùng nhìn theo chiếc mô tô khuất dần.

Bước đi một mình trên con đường heo hút. Gió lạnh lạnh thổi vào người khiến cô bắt đầu run cầm cập.

Cạnh trường cô có một cánh đồng cỏ lau lớn. Thường ngày nơi đây nắng vàng ngập tràn, gió lồng lộng thổi mát rượi, cô rất thích nơi này. Nhưng có lẽ bây giờ cô phải nghĩ lại!

Ban đêm, đồng cỏ tối đen như mực. Một luồng gió lạnh buốt thổi tạt qua mặt, Zyn bắt giắc run lên. Cô nhắm mắt nhắm mũi, dấn thân đi sâu vào bên trong. Tại sao nhà cô lại ở hướng này cơ chứ? Khắp nơi đen ngòm, chỉ nghe thấy tiếng dế kêu “Kéc...kéc...” và gió rít bên tai.

Đang mãi mê “chiêm ngưỡng” khung cảnh tối thui ấy thì...

– Á...

– Ái ui! Đau quá!

Tư thế của Zyn bây giờ rất đặc sắc, mặt úp xuống đất, mông chổng lên trời. Do cô đi nhanh quá, chân vướng vào hòn đá, thế là “vồ ếch” oạch một cái...

– Cái hòn đá chết tiệt này! Hu hu...Làm thế nào bây giờ? Cái chân đáng thương của tôi! – Zyn ngồi ôm chân kêu gào

Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!

Đó là tiếng chân gẫm lên cỏ. Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trời đất ơi, cô đang mặc váy, nếu ma quỷ có đuổi thì làm sao chạy nổi

Xoạt xoạt! Xoạt xoạt! ...Tiếng bước chân mỗi lúc một gần

– Ai thế? Ai ở đấy thế? – Giọng Zyn run run

– Híc híc...Là anh hả? Là anh hả, Nam Phong?

Zyn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại gọi cái tên đáng ghét ấy

Một bộ mặt trắng nhợt nhạt cùng đôi mắt đỏ như máu và hai chiếc răng nanh nhọn hoắt hiện ngay ra trước mắt cô...

– A a a a

Toàn bộ mọi thứ chìm vào bóng tối...

– Dậy mau! Muốn ở đây cho ma tha đi hử?

– Không! – Zyn mở mắt thao láo, bật dậy như cái lò xo

– Xem ra cô cũng nhát gan gớm – Bộ mặt ma cà rồng gớm ghiếc ấy một lần nữa đập ngay vào mắt khiến cô giật mình.

– Ai...Ai bảo hóa trang thành mấy thứ hình thù ghê rợn như vậy? – Zyn lấp bắp

– Tỉnh rồi thì về đi! – Hắn lạnh lùng đứng dậy

– Cái gì? Anh đứng lại...Ái...- Cô nhẩn nhơ ôm lấy cổ chân, ngồi sụp xuống

– Sao vậy?

– Anh đưa tôi về được không? – Zyn năn nỉ

– ...

– Được không?

– ...

– Đi mà! Làm ơn đấy! – Zyn tiếp tục năn nỉ ỉ ôi

– Lên xe – Sau một hồi im lặng, hắn cuối cùng cũng nhả ra được hai từ

Zyn nhảy lò cò đến gần chiếc mô tô. Nhưng ông trời không có mắt, sau một hồi trượt lên trượt xuống, Zyn vẫn trở về vị trí đứng ban đầu.

Bỗng một bàn tay khỏe khoắn nhấc bổng cô lên. Bộ não Zyn vẫn còn chưa “load” xong chuyện gì đang xảy ra với mình thì một lực rất mạnh làm cô nghiêng về phía trước.

– Này! Anh đưa xe đây à! Giảm tốc độ mau!

Hắn chẳng mảy may để ý gì tới lời cô nói mà còn phóng nhanh hơn. Zyn nhìn vào gương, khuôn mặt hóa trang nên không thể nhìn thấy cảm xúc trên khuôn mặt của hắn, nhưng đôi mắt ánh lên những tia âm áp.

– Tôi nói anh không nghe hả? Đi chậm lại! – Zyn gào lên

– Nói nhiều. Muốn thử cảm giác đua xe?

– Á ...- Zyn chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ôm chặt lấy hắn như thể đó là phao cứu sinh vậy :D

Trước cổng nhà Zyn.

– Hi, cảm ơn. Bye bye – Zyn cố gắng tóm tắt câu nói của mình ngắn nhất có thể. Hôm nay cô đã đủ xui xẻo với cái tên này rồi.

– Đứng lại!

– Chuyện gì nữa đây?- Cô chán chường quay mặt lại

– Tôi chờ cô về mà cô không có chút thành ý mời tôi vào nhà sao? – Nam Phong nheo mắt hỏi.

– Hờ! Không được! Mẹ tôi không muốn lời bất cứ tên con trai nào vào nhà. Tôi chưa muốn chết.

– Vậy thì cũng phải có cái gì gọi là báo đáp chứ. – Hắn nói, vẻ mặt vô cùng nguy hiểm

– Vậy anh muốn gì?

– Tôi đói. Muốn ăn.

– Anh ...anh ...- Không thể độ nổi mức độ trơ trên với hắn, cô đành đi vào nhà. Thật sai lầm nhờ hắn đưa về.

Lục tung cả cái tủ lạnh, cô chỉ thấy mỗi chiếc bánh gato nhỏ, là công trình hai tiếng của mình. Nói tới bánh gato lại nhớ tới...Haizzz, mau quên cái vụ đáng ghét này đi.

Zyn bê chiếc bánh gato mà khuôn mặt đỏ bừng

– Này cầm lấy!

Tên trơ trên gờ tay đón lấy chiếc bánh. Há mồm rõ to ra mà cắn. Hình như hắn chẳng thèm để ý tới tâm trạng có đồ ăn mà không được ăn của Zyn, cả tới nay cô đã ăn gì đâu.

– Cô thèm lắm hay sao mà nhìn tôi ăn chăm chú như vậy

Câu nói của Nam Phong làm cô ngượng chín mặt. Dù có đói đến mấy thì cũng không nên biểu hiện rõ ràng như thế chứ. Nhưng câu sau của hắn lại đã cô vào hang động mang tên “hận”

– Hừm! Bánh cô làm đúng không? Ăn như cá mọn ý. Tôi khát nước

– Thật quá đáng

...

– Cầm lấy – Zyn nói rồi đưa lon coca cho hắn

– Tôi không uống nước ngọt có ga.

– Grừ! Anh được lắm!!! – Cô tức đến nổi khói bốc nghi ngút trên đầu

Lạch cạch...lạch cạch

– Hừ! Được voi đòi tiên. Nếu không phải hôm nay người giúp ta thì ta đã cho ăn chường rồi- Cô vừa nói vừa ngoáy mạnh cái thìa trong cốc coffee

– Zyn! Con làm gì vậy? – Mẹ cô đứng từ cầu thang nói vọng xuống

- Hi hi, mẹ...ừm...con.con.pha coffe
- Để làm gì? Mẹ thấy con bê chiếc bánh kem ra ngoài. Mang cho ai ăn à?
- Không...không... con thấy Milu đói, con cho nó ăn...
- Hừ? Cho chó ăn bánh, vậy bây giờ con pha cafe cho nó à?- Mẹ tiếp tục dò hỏi- Ra ngoài này với mẹ.
- Mẹ...mẹ...mẹ, ở ngoài lạnh lắm, rất dễ bị cảm...
- Con vẫn ra suốt, đi theo mẹ

Ngoài cổng, khi nhìn thấy lông mày mẹ chau lại, Zyn biết rằng ngày tận thế của mình đã đến.

- Zyn, con cho mẹ biết thế này là sao?
- Mẹ...
- Cháu chào bác- Nam Phong tháo lớp hóa trang trên mặt ra, nở nụ cười dịu dàng
- Cháu là...- Mẹ cô bị nụ cười kia thu hút
- Dạ, cháu là Nam Phong, anh của Trang Anh
- Vậy à? Zyn, sao con không mời cậu ấy vào nhà?- Thái độ của mẹ cô quay ngoắt 180 độ khiến Zyn tròn mắt ngạc nhiên, quay sang nhìn Nam Phong thì chỉ thấy hần ngoan ngoãn theo mẹ cô vào nhà.

Ôi trời, thật là giả nai quá đi!

...

- Cháu ăn đi- Mẹ cô nhẹ nhàng đẩy đĩa bánh Tiểu Linh mang tặng hôm nọ về phía hần. Để mặc cô ngồi nuốt nước bọt ừng ực nhìn theo đĩa bánh mà thương cho cái bụng xẹp lép của mình.
  - Thôi ạ, cháu cũng vừa ăn bánh rồi. Chắc là cô đã làm nó, lần đầu tiên cháu được ăn một chiếc bánh ngon đến thế!
- Zyn ngồi cạnh hần bĩu môi. Hừ, đứa nào vừa mới chê bánh cô làm giống cảm lợn. Đúng là đồ dè dỏm.
- Cháu thật tinh ý! Là cô đã làm đó!- Mẹ Zyn cười vui vẻ không quên lườm cô một cái

Zyn choáng! Sao mẹ cô nỡ cướp công con gái một cách trắng trợn như vậy chứ? Uhu... hu...

Sau một hồi nói chuyện rôm rả, cuối cùng tên Nam Phong cũng chịu vác xác về. Nằm cuộn tròn trên giường với con gấu ôm to bự, cô chợt nghĩ lại tất cả những sự việc xảy ra trong tối nay. First kiss... Nam Phong...tất cả chìm vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chap 9

Vào thứ hai đầu tuần, có thể nói hôm nay là ngày nhàn rỗi nhất trong tuần đối với riêng Zyn. Đang ngồi đọc cuốn truyện Conan mới mua thì Trang Anh chạy xộc vào.

- Vào rồi, vào rồi!- Nhỏ đứng vỗ lưng cô bơm bơm ra chiều vui vẻ lắm
- Đạo này rảnh rồi có thì giờ xem đá bóng cơ à?- Zyn ngẩng mặt lên

Cốp!

Bàn tay vàng ngọc của Trang Anh hạ cánh ngay trên đầu cô, từ chỗ đó nhô lên một cục u to đùng!

– Đồ ngốc, là cậu được vào vòng chung kết Milk Flower rồi đó!

– Thật sao?- Mặt Zyn vui mừng hớn hờ

Milk Flower là một chương trình Tiếng Anh qua mạng lớn dành cho học sinh phổ thông. Mới đầu Zyn cứ tưởng thi cũng dễ nên hăng hái tham gia. Ai ngờ càng thi càng chán. Lần nào vào thi cũng chỉ chọn bừa vài câu cho có rồi lại quay sang chơi game. Không ngờ lại lết chân được vào vòng chung kết. Cuộc đời quả nhiên có nhiều chuyện ta không ngờ tới.

– À nghe nói giải nhất được phần thưởng gì đó to lắm! Hihi nếu là tiền nhớ san sẻ cho bạn bè với nha!- Nhỏ cười ngọt ngào với cô

– Hừ, tưởng tiểu thư nhà giàu như cậu thì cần tiền làm gì nữa!- Zyn nhìn Trang Anh khinh khỉnh

– Ui trời, dạo này bị đi Tuyết đóng băng tài khoản... huhu- Nhỏ vờ khóc lóc thảm thiết

– Lí do?

– Vì mua sắm quá tay, hi!- Trang Anh cười toe

– Đáng đời! Kêu ca gì nữa!

– Cô Hương bảo cậu tiết ba lên phòng thi đó!- Sau một hồi buồn dưa lê bán dưa chuột cuối cùng Trang Anh cũng nhớ ra nhiệm vụ chính của mình ==

– Ồ, thank you

Tại phòng thi...

“Hello! Welcome to.....”Giọng ông chú nào đó ồm ồm phát qua loa. Điện thật, coi học sinh đi thi bị mù Tiếng Anh hay sao mà cứ phải phát đi phát lại cái câu nói kia hơn chục lần thế? Bực cả mình!

Zyn vừa đeo tai nghe vào vừa lăm bầm hất hủi ông chú mau mau im miệng.

– The supermarket...Ừm, chọn cái nào nhỉ? A đi!- Zyn vừa nói vừa bầm lia lịa vào đáp án không cần biết đúng sai

– Oa, câu cuối rồi nè!- Cô vội vội vàng vàng nhấn đái vào cái đáp án nào đó rồi mở mạng chơi game- Tada, Gunny ơi chị tới với em đây!

Cô hí ha hí hửng nhìn nhân vật của mình chiến thắng oanh liệt còn cái tên kém cô 20 cấp kia đang biến thành một nấm mồ. Tội lỗi!

– Gan cô cũng to quá nhỉ!- Đang chìm trong cảm giác hân hoan chiến thắng thì một giọng nói lạnh như ma dưới âm phủ vang bên tai làm Zyn rùng mình.

Quay người sang bên phải 90 độ, mắt Zyn tròn ngược như yêu quái. Không phải chứ, hắn đã nhìn thấy cô chơi game rồi sao? Mới nghĩ đến đây thôi là mặt cô đã cắt không còn một giọt máu, khóe môi giật giật, toàn thân cứng đờ.

– Anh làm cái...cái gì ở đây?

– Thi- Nam Phong mắt vẫn nhìn về phía màn hình máy tính của mình, đáp lại với giọng chẳng mấy quan tâm

– Anh đã nhìn thấy...- Cô tiếp tục dò hỏi

– Cô nghĩ sao?

Bầu trời sụp đổ trên đầu Zyn!

– Anh đừng nói với thầy nhé!- Cô trưng ra khuôn mặt bi thảm nhất có thể. Làm gì thì làm Zyn cũng phải tự cứu vớt lấy cuộc đời đầy đau khổ này==

– ....- Không đề tâm

– Nhá nhá!

– Còn phải xem- Nam Phong lạnh nhạt buông một câu làm Zyn chỉ muốn cạp cho hắn một phát chết tươi

Ày, ý của hắn là cô phải nhìn mặt hắn mà sống sao? Thà giết cô đi cho rồi! (Yo: úy, chị chết rồi lấy ai làm nhân vật truyện cho em?- Zyn: dọa cho hắn sợ thôi- Yo: ảnh mà sợ thì đã không phải Nam Phong==)

Sau khi thăm dò biểu cảm trên khuôn mặt hắn và thất vọng vì chẳng biết được hắn đang nghĩ gì! 0_o

Nhưng có vẻ như sức quyến rũ của em game quá lớn. Xin lỗi cuộc đời nhưng hình như cô đã không cưỡng lại được mắt rồi.

Hí hoáy nhăm nhăm rồi lại bắn bắn kẻ địch mà cô không hề biết rằng giám thị trông thi đang đứng lù lù sau lưng từ lúc nào. Và cũng không hề biết rằng sau cái liếc mắt đầy uy phong của Nam Phong, ông thầy bủn rủn chân tay mà chạy mất dép #_#

Chơi được hai ván thì cả hai ván đều thua te tua. Zyn bắt đầu cảm thấy nản.

– Chơi dở còn ham!- Nam Phong mỉa mai

– Giỏi thì thắng thử xem, đừng ngồi đó mà làm anh hùng miệng lưỡi!- Cô tức khí nói lại

– Thắng thì sao?- Hấn vênh mặt lên hỏi

– Được, anh mà thắng thì tôi sẽ đãi anh một bữa ra trò ở nhà hàng Thượng Phúc!- Zyn không tin hấn có thể thắng được, có chết cũng không bao giờ tin.

– Ok, cô cũng giàu quá nhỉ?

Ánh mắt hấn chứa đầy vẻ dửng dưng, khinh thường nhưng nhanh chóng trở lại với đôi mắt lạnh lùng, sâu thẳm thường ngày. Nam Phong đường hoàng kéo chiếc ghế ngồi sát cạnh cô. Mấy ông thầy đã trông thấy nhưng đành nhắm mắt làm ngơ để mặc hấn tung hoành.

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng chỉnh góc độ. Bà chị ăn mặc từm la từm lưm khi nãy bắn Zyn chết te tua thì bây giờ bị hấn cho xuống hố. Cô bất giác ngước lên nhìn Nam Phong, dù sao cũng nên quan sát kỹ địch thủ của mình. Không nhìn thì còn thoát chứ đã nhìn rồi thì...

Gương mặt hấn thật quá hoàn hảo, nó như một bức điêu khắc tinh xảo mà Chúa trời dày công tạo nên. Làn da trắng trợn mịn không chút tí vết. Mái tóc đen nhánh, chiếc mũi thẳng khá ương ngạnh. Đôi mắt đen như hai hạt trân châu, sâu thẳm mang vẻ đẹp lạnh lùng và dửng dưng.

Zyn cứ ngẩn người ra mà nhìn hấn như bị thôi miên. Đây là lần đầu tiên cô bị một mỹ nam hút hồn.

– Xong!

– Nay, cô bị làm sao thế?- Nam Phong nhú mày nhìn cô đầy nghi hoặc khi thấy những biểu hiện lạ kia.

– Á...à, không sao, không sao!- Zyn giật mình thoát khỏi trạng thái “đơ”. Khuôn mặt tự nhiên đỏ bừng- Sao anh không chơi tiếp đi?

– Cô có vấn đề à? Thắng rồi!- Hấn nói rồi hất mặt về phía màn hình

Zyn nhìn theo và...há hốc miệng!

Hấn thắng rồi này, lên cấp rồi này! A, không thể tin được. Huhu cô không muốn tin, không muốn tin. Làm ơn hãy có ai đó nói rằng cô đang mơ ngủ đi, em thò yêu quý ơi mau réo chuông kêu cô dậy đi. T_T

– Sao? Lời hứa tính sao đây!- Nam Phong nhìn Zyn như kiểu một tên thất hứa có bài bản, không đáng tin cậy một chút nào!

– À à, chuyện đó, chuyện đó để sau nha! Bây giờ tôi phải về lớp rồi á!- Zyn chạy veo đi ngay sau khi nghe tiếng trống cứu tinh, để lại tên hotboy với dấu hỏi to đùng

...

Tại nhà Nam Phong

Có tiếng cửa khẽ mở, ông quản gia già nhẹ nhàng bước vào, kính cẩn nói:

– Cậu chủ, tôi đã thu thập những thông tin mà cậu cần- Ông quản gia lễ phép đặt lên bàn một xấp giấy tờ.

– Nhược điểm của cô ta?- Nam Phong đút hai tay vào túi quần, nhàn nhã hướng mặt ra phía cửa sổ ngắm nhìn bầu trời đêm.

– Chuyện này...tôi đã dò tìm nhưng vẫn chưa thu được kết quả gì- Giọng ông quản gia nhỏ dần.

Lông mày Nam Phong nhú lại.

– Nhưng có một thứ cậu chủ nên xem qua!- Ông ta nói rồi đặt lên bàn hấn một thứ

Hấn quay người lại cầm thứ đó nên xem, gương mặt thoáng chút gian tà. Cô gái này...thú vị thật!

– Lấy ở đâu?

– Thừa, là cô Miki đưa!

– Ông đi được rồi

Ông quản gia cúi người, khẽ thở phào nhẹ nhõm rồi đi ra. Trong lòng vẫn tự hỏi cậu chủ sao có vẻ quan tâm đặc biệt với cô gái nhỏ kia.

Khi chỉ còn một mình, Nam Phong xoay xoay thứ đó trên tay, khoe miệng hân từ từ nhếch lên một nụ cười đắc ý...

– Welcometo this interesting game....Bạch Ánh Phương!

~~~~~

Hết tiết hai, Zyn đã nằm gục xuống bàn, chán nản nghĩ về lời hứa với tên Nam Phong. Ày, sao hôm ấy cô ngu bất tỉnh linh thể nhỉ? Trong cái trường Minh Thành này ai chẳng biết hân không chỉ nổi tiếng với vẻ đẹp hoàn hảo mà còn là một con người cực kì tài giỏi.... trong đó có bao gồm cả việc chơi mới cái game nhăng nhít! ==

Một điều mà Zyn đã rút ra được từ sự việc lần này là Hoàng Nam Phong, hân ta chính là tên yêu tinh đã tu luyện nhiều năm, là một người cô nên tránh càng xa càng tốt.

Nhưng thường thì ghét của nào trời trao của ấy.

Số phận cả rồi!

– Hey, chuyện gì mà mặt bí xị ra thế kia?- Trang Anh không biết từ đâu nhảy bổ ra, tay cầm que kem mút chùn chụt.

– Cậu biết nhà hàng Thượng Phúc chứ?- Zyn quay lại nhìn nhỏ

Trang Anh chống cằm nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói

– Cậu muốn nói cái nhà hàng đắt bậc nhất. Đồ ăn ngon có tiếng trên thế giới. Ừm, tớ có ăn ở đó vài lần rồi. Trừu ui, thức ăn ngon hết xẩy nhưng mỗi tội hơi đắt tiền, tính bằng tiền đồ đó!

– Hà? Cậu nói đùa đấy à?- Zyn méo mặt nhìn Trang Anh. Ai đó tốt bụng bảo rằng cô đã nghe nhầm đi.

– Ôi, anh Phong, anh Phong đến kìa!

– Nam Phong... Nam Phong... nhìn em đi

– Ôi anh ấy đẹp trai quá đi mất!

Lũ con gái bỗng chốc ùa hết ra hành lang, hò hét ầm ầm. Mắt cô nào cô nấy hiện rõ hình trái tim to oạch, mặt mũi thẫn thờ, miệng nhỏ dài tong tong.

Thấy lạ, Zyn cũng định ngó đầu ra thám thính tình hình nhưng vừa mới quay mặt lại thì bỗng giật thót tim.

Nam Phong đứng ngay sau lưng cô, người dựa vào thành cửa. Mái tóc hân rủ sang một bên, dáng vẻ vô cùng ngạo mạn. Môi cong lên một nụ cười nửa miệng.

– Lời hứa!- Nam Phong nhẹ nhàng buông hai từ. Cái con người này, sao mà kiêu lời thế không biết!

– Tội, này... này...- Zyn chưa kịp nói gì thì hân đã dứt tay vào túi mà bỏ đi làm cô tức xì khói.

Hân thừa kalo, hết việc làm quá hay sao mà chạy sang tận đây chỉ để nói hai từ củ chuối ấy. Bực cả mình!

– Đồ dở hơi

Lời Zyn nói vừa thoát ra khỏi miệng lập tức thu hút lũ fan cuồng. Không đến một giây sau, các em thỏ trắng bỗng biến thành sói xám, kì diệu như có phép màu. Ánh mắt họ như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cũng may là nhỏ bạn nhanh chân nhanh tay kéo Zyn về chỗ ngồi không thì cũng chẳng biết được sẽ có chuyện gì xảy ra.

– Ái dà, được hot boy chú ý mà chẳng khao bạn bè gì hết!- Trang Anh bĩu môi

– Đừng đùa, đang nẫu ruột đây nè!

– Ai thêm đùa chứ? Cậu hứa gì với anh ấy thế?- Nhỏ hào hứng hỏi

– Chuyện là thế này...bla...blô...- Zyn ngoan ngoãn kể đầu đuôi câu chuyện cho Trang Anh. Nghe xong mắt nhỏ tròn tròn, mồm há to đến độ nhét vừa luôn quả trứng vào miệng. Khôi phải nói cũng biết nhỏ sốc đến mức nào. Nhưng khả năng phục hồi tinh thần thì cũng nhanh không kém, ngay lập tức Trang Anh vui vẻ vỗ vai cô

– Được đi ăn với trai đẹp kể như vậy cũng đáng!

– Cậu...- Zyn ghen lời

– Hehe, chuyện tốt. Nếu có tiếc tiền quá mà chết thì tớ sẽ lo mà chạy tử tế cho!

Trang Anh nói xong vọt ngay và luôn. Để lại Zyn ngồi tức anh ách mà cũng chẳng làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chap 10

Zyn rảo bước trên con đường quen thuộc. Mái tóc đen mượt vốn được buộc cao nay khẽ đung đưa theo từng bước chân. Con gió nhẹ khẽ thổi qua làm vài ngọn tóc bay bay.

Trời đã vào hè, thời tiết cũng oi nồng khác thường. Zyn quạt tay lên trán lau đi vài giọt mồ hôi. Khuôn mặt cô đỏ ửng lên vì nóng.

Than thầm tên nào chơi ác lỡ hẹn cô ra ngoài vào cái thời tiết oi bức, nắng chói như thế này. Zyn bỗng nhớ lại cái tin nhắn thần bí tối hôm qua.

~ ~ ~

Cô đang ngồi chăm chú bắn Gunny thì...

“Zyn xinh đẹp có tin nhắn

Zyn đáng yêu có tin nhắn”

Ô hô hô... Từ ngày sa thải bản nhạc chuông tin nhắn mà Trang Anh ghi âm, cô cuối cùng cũng nghĩ ra bản nhạc độc đáo có một không hai này. Đảm bảo không đụng hàng với ai luôn nhá!

Trở lại vấn đề chính, sau khi mở cái tin nhắn ra, đập vào mắt cô là một dòng chữ cộc lốc không đầu không cuối, không họ tên người gửi, không quen biết.

“1h mai ra vườn hoa gần trường”

– Ai gửi không biết? Mất lịch sự thật!

Bỗng cô mở to mắt, đầu lóe lên một ý nghĩ. A, Zyn biết ai gửi cho cô cái tin này rồi! Chắc chắn, chắn chắn cái kiểu nhắn cộc lốc chỉ có thể là...

...

...

...

Aaaaa cô bị bọn bắt cóc theo dõi rồi!==

Ngày mai cô thật nào cũng bị bắt tống tiền! Oh no, cuộc đời tươi đẹp của cô...

~ ~ ~

Hây, đừng tưởng hôm nay Zyn cá gan đến đây một mình cho lũ bắt cóc bị mềm mà tóm đi nhé! Cô không ngốc như thế đâu.

Sau khi suy nghĩ và phân tích tình hình, Zyn quyết tâm ra tay bắt gọn cả đám đem trình công an. Nhưng tất nhiên cô cũng cần trợ thủ đắc lực trong vụ nguy hiểm này. Người mà Zyn gọi là trợ thủ không ai khác chính là các chú công an __ __!

Ngay sau khi nghe Zyn kể lại tình hình một cách thêm mắm thêm muối, chú công an bụng phệ tốt bụng cử thêm mười chiến sĩ công an khác đi theo bảo vệ Zyn và đồng thời để tóm gọn lũ du côn.

Thế là giữa trưa trời nóng như đổ lửa, Zyn vừa hút lấy hút để cốc trà sữa cho đỡ khát, mắt vẫn không quên lia lảo nhìn xung quanh. Theo sau cô một cách lén lút là mười chú công an tâm huyết với nghề...

Ngồi trên bậc cao nhất của bồn hoa, Zyn hết ngó phải lại ngó trái, vừa thưởng thức trà sữa vừa ung dung ngồi chờ.

Nửa tiếng sau...

– Này cháu, tại sao bọn bắt cóc vẫn chưa xuất hiện?- Một ông chú gầy đét mo lang không giữ nổi kiên nhẫn, bèn từ trong đám hoa lá xum xuê chui ra. Trên đầu vẫn còn dính một bông hoa tím tím.

– Chú hỏi cháu thì cháu biết hỏi ai? Các chú ráng chờ thêm một chút nữa đi!- Zyn nhăn mặt

Ông chú nhìn cô có vẻ không tin tưởng cho lắm nhưng vì nghĩa vụ cao cả và cũng vì tiền lương cuối tháng nên đành cắn răng chui lại lải bụi rậm.

Zyn tiếp tục ngồi chờ, thầm trách bọn du côn sao không mau mau mò tới. Hay là chúng ngủ quên? Làm ăn tắc trách thật! 0_o

Một tiếng sau...

Mặt trời lên đỉnh đầu. Ngoài đường không khí hầm hập như một cái lò nung. Zyn vẫn cố cắn răng nhắm mắt vì tương lai của đất nước (Yo: phóng đại quá mức cần thiết rồi bà chị ơi)

– Cô lừa chúng tôi đấy hả? Làm gì có bọn bắt cóc nào tới muộn cả tiếng rưỡi đồng hồ- Ông chú vừa nãy hét âm ỉ lên. Chỉ khác là bây giờ, sau ông chú đó còn có cả chín người còn lại, mặt người nào người nấy hầm hập, đỏ gay vì nắng nóng.

– Nói cho cô biết nhé, lừa công an, tội không hề nhỏ đâu!- Một ông chú râu kẽm nói thêm vào

– Ó...ó... cháu có lừa các chú đâu ạ! Chú xem này cháu còn có cả tin nhắn của lũ bắt cóc- Zyn luống cuống giải thích

– Đẹp, chúng tôi biết cái tin giả mạo của cô rồi

– Ó...

– Rảnh thì ở lại mà bắt lũ đó một mình đi

– Ó...

Sau cả một tràng mắng như tát nước vào mặt cùng với câu nói sẽ thông báo về cho gia đình, cả mười chú công an mặt mũi chân tay dính đầy đất cát, cỏ hoa kia quay móng đi về.

– Hừ công an gì mà vô trách nhiệm quá chừng, chẳng biết vì dân vì nước gì cả. Cầu cho bị cắt chức sớm!

Zyn vừa lẩm bẩm trong miệng vừa chuẩn bị đi về, cô đâu có hăm mà ngồi đây cho nóng, không khéo lại xui xẻo gặp lũ bắt cóc thì khôn!

Vừa quay người lại chuẩn bị đi về thì...

– Áaaaaa...Úm... um...

Mọi ánh mắt người đi đường bỗng chốc đổ dồn hết vào tiếng hét đầy hào khí của Zyn

– Úm, học học... A, Anh muốn chết à Nam Phong?- Zyn sau khi dùng hết sức để kéo bàn tay to lớn của ai kia ra thì hét thẳng vào mặt người đẩy bằng tất cả lòng căm phẫn.

– Mọi người nhìn kia!- Hấn tốt bụng nhắc nhở cô

– Á

Zyn vội lấy tay bịt miệng mình, cúi người liên tục như một cỗ máy ra sức xin lỗi mọi người. Haizz, hình tượng học sinh ngoan hiền của cô thế là đi tong. Tất cả chỉ tại tên đáng ghét, tên ma ám, tên ác quỷ đội lốt thiên thần...

AAAAA... Zyn tức muốn ói máu, chỉ muốn lột da, nuốt gan, uống máu cái tên đang đứng nhón nhờ trước mặt. Nếu có cơ hội cô sẽ bóp cổ hấn mà lắc qua lắc lại cho hả dạ.

– Cô chửi rửa đã xong chưa?- Hấn lạnh lùng hỏi

– Há? À à xong rồi, hi- Sao hấn lại biết cô đang chửi rửa hấn thậm tệ nhì. Tên này giỏi à nha.

– Tốt! Vậy ta đi!

– Anh...ế... làm cái gì vậy?

Cô chưa nói hết câu đã bị lôi tuồn tuột lên chiếc Lamborghini màu đen đồ chình ỉnh ở gần đó từ bao giờ.

Các chú công an, cứu cháu! Tên bắt cóc bây giờ mới đến. A, help me!...Zyn gào thét trong thâm tâm vì một bàn tay nào đó đã nhanh chóng bịt miệng cô mất rồi.

Thế mới biết, nhiều khi chơi giờ cao su lại tốt hơn!

– Cứuuuu... có kẻ bắt cóc

Tuy đã bị lôi cổ lên xe ô tô nhưng Zyn vẫn cố sống cố chết gào lên, đập chân vung tay loạn xạ ngẫu.

Bác tài xế nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên sau đó chuyển sang tức giận. Cũng đúng thôi, cô vừa lên xe đã la hét, đập lung tung làm người có tâm hồn yêu xe như bác không khỏi cảm thấy xót xa.

– Thưa cậu chủ...

Nam Phong là người thông minh, hẳn thừa hiểu ý của bác tài xế muốn nói gì, liền quay sang Zyn nói

– Ngồi im nếu không muốn dùng biện pháp mạnh

Hắn thấy hơi bức với cô gái này. Ai đòi được ngồi cạnh một người đẹp trai ngồi ngồi, cô gái nào cũng phải mê như hắn mà cô lại chẳng có chút bận tâm nào. Đúng là sư tử mà không biết thương. (Yo: tự sư tử quá đấy anh trai)

Về phần Zyn, sau khi nghe xong mệnh lệnh từ cái con người bị băng đóng kia thì bất giác ngồi im. Cô cũng chẳng biết vì sao lại răm rắp nghe theo lời hắn thế, nhưng hình như trí óc cô cũng đang sắp bị đóng băng vì hắn rồi.

Không khí trong xe bỗng im lặng, có phần hơi ngột ngạt.

Zyn len lén liếc mắt về phía Nam Phong.

Hắn đang dựa đầu vào ghế. Đôi mắt khép hờ. Trông hắn thật giống thiên sứ làm sao!

– Không cần phải nhìn tôi chăm chú vậy đâu!- Nam Phong bất ngờ mở mắt ra, bộ dạng vô cùng đắc ý, lông mày nhướn cao.

Zyn tự dưng bị phát hiện thì mặt mũi bỗng chốc đỏ bừng như người ăn nhầm ớt cay. Thề có trời chứng giám, cô chỉ định liếc một chút thôi, ai ngờ...

Chiếc Lambogini rẽ vào con phố Ginza sầm uất. Nơi đây nổi tiếng với những khu thương mại, cửa hàng thời trang, khu vui chơi giải trí...tất cả đều mang một vẻ sa hoa, lộng lẫy.

Hàng cây tùng trồng dọc theo vỉa hè được trang trí bằng đủ bóng đèn nhấp nháy, loại to loại nhỏ đều đủ hết. Những tòa nhà chọc trời to bậc nhất do các bậc thầy kiến trúc tự tay thiết kế. Mọi thứ đều sang trọng. Đường phố Ginza rộng lớn, nhộn nhịp. Đây là thiên đường của những người trong giới thượng lưu.

Zyn ngơ ngác nhìn ngắm những cảnh đẹp vụt qua trước mắt. A, đó chẳng phải là cửa hàng My Style nổi tiếng đó sao? Đẹp hơn trên ảnh rất nhiều. Zyn nhớ có lần Trang Anh đã từng tặng cô một chiếc váy mua từ cửa hàng này nhân dịp sinh nhật. Hầy, nhẽ sao cô không biết đâu nhưng ai bảo nhỏ ta hâm quá, tặng quà còn tặng thêm cả tờ giới thiệu sản phẩm. X_X

– Xuống xe

– Ờ...ờ...

Vì mãi ngắm đường phố nên Zyn chẳng biết đã đến nơi từ lúc nào. Cô luống cuống cúi xuống tháo dây bảo hiểm.

– Cô ngủ trong đó à?- Nam Phong khó chịu

– Tôi...tôi không tháo được- Zyn nhăn nhó nhìn hắn

– Thật là... phiền phức!- Nam Phong tuy miệng nói thế nhưng vẫn nhẹ nhàng giúp cô tháo dây bảo hiểm khó ưa kia.

– Con gái gì mà đáng khùng long- Hắn lầm bầm

– Cái gì? Đáng đáng khùng long? Này tôi nói cho anh biết nhé đừng tưởng mình là thiếu gia nhà giàu thì ai cũng phải nghe theo mình nhé! Tôi không thèm ngồi xe anh thêm một phút nào nữa...

CÓP!

Nam Phong quay lại thì thấy cô nhóc ngã dúi dụi trong xe, vàng trán trắng trẻo nay có thêm một vết đỏ ửng, trông thật tội nghiệp.

– Lại gì nữa?- Hắn nhíu mày nhìn cô

– Mất đuôi hay sao mà còn hỏi?- Đang sẵn con bọc mình trong người, Zyn gắt- Ui da cái xe chết tiệt!

Nam Phong nhìn thấy bộ dạng Zyn lúc này thì phì cười. Cô thoáng ngạc nhiên, chưa bao giờ hấn cười với cô một cách chân thật như vậy cả, trông cũng không tệ! Nhưng rồi cô vội định thần lại.

– Anh liệu mà tu sửa cái xe lồm lồm kia đi! Bọc cả mình!

– Hậu đậu mà còn đổ lỗi. Con xe này mà có vết xước nào là cô chịu trách nhiệm- Nam Phong khinh khỉnh liếc cô

Zyn không đầu thừa năng lượng mà đi đâu khẫu với hấn. Ngược mắt lên nhìn tòa nhà trước mặt, cô ngỡ ngàng. A, đây chẳng phải nhà hàng năm sao Thượng Phúc sao? Có đũa ngọc như heo cũng biết hấn đưa cô vào đây làm gì. Sự thật phũ phàng. Cô không muốn tin

Dành ra năm giây để suy nghĩ, Zyn quyết định, trong 36 kế. chuẩn là thượng sách!

– Nếu anh hết việc rồi thì tôi về nhé!- Zyn cười tươi như hoa

Nam Phong nheo mắt nhìn cô. Cô đang không biết hay giả ngốc đây, nói dối thì cũng nên biết chọn lựa, khéo léo một chút. Nói như cô thì hóa ra hấn thừa việc đưa cô đến đây ngắm cảnh rồi để cô về mà trắng tay, không có chút lợi lộc gì à?

– Chưa!

– Đừng bảo với tôi là anh không có bạn gái nên mời tôi làm mai đây nhé! Xin lỗi, bản cô nương không rảnh. Bye- Zyn nói rồi đi thẳng. ... Í, sao không đi được thế này?

Hóa ra Nam Phong đã túm cổ áo cô từ lúc nào, thấy cô quay lại nhìn còn nhếch mép cười gian.

– Khá khen cho trí tưởng tượng phong phú! Cho hỏi cô có nằm trong số đó không?

– Hừ, đừng có vào rừng mơ bắt con tưởng bở!- Zyn quắc mắt nhìn hấn

– Vậy, vào thôi!- Nam Phong không nhân nhượng lời cô vào một cách thô bạo

Zyn gào thét phản đối nhưng đã quá muộn, bọn bắt cóc không tha cho trẻ em!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chap 11

Khi đã vào trong nhà hàng rồi, Zyn ngỡ ngàng đến nỗi mồm cứ há to không khép lại được. Mặc dù gia đình cô không đến nỗi nghèo rớt mùng tơi nhưng mà thú thật đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một “restaurant” hoành tráng đến như vậy.

Ánh đèn neon vàng dịu làm cho mỗi thực khách đến đây đều có cảm giác ấm áp. Tiếng nhạc ballad nhẹ nhàng, du dương. Mọi nhân viên đều ăn mặc chỉnh tề. Con trai mặc áo đuôi tôm đen, đi giày da, con gái mặc áo sơ mi trắng, váy đen, thắt nơ đỏ, đầu tóc gọn gàng.

Zyn hơi ngại vì cách ăn mặc của mình lúc này, xem ra còn chẳng bằng mấy cô nhân viên phục vụ ở đây. Thảo nào từ khi cô bước vào mọi người lại cứ nhìn cô với ánh mắt lạ lùng. Nhưng Zyn không hề biết rằng, họ nhìn cô như vậy còn vì một lý do khác.

– Sao vậy? Mặt mũi ngơ ngác thế là sao?- Nam Phong cúi đầu, trở mắt nhìn cô

Nam Phong nhìn cô gái đứng trước mặt mình bằng ánh mắt khó hiểu. Dù có ngạc nhiên đến đâu đi chăng nữa thì cũng nên kìm chế cảm xúc một chút chứ!

– Tôi lên trước, phòng Vip1 tầng 5

– Hà?- Zyn cuối cùng cũng thoát khỏi giấc mộng mang tên “nhà hàng”- Hấn đâu rồi nhì, không phải có thuật biến hình đấy chứ?

Tự lảm bảm với chính mình như một con ngốc lúc thì Zyn phát hiện cái bụng mình đang réo. Ày, thật là... chẳng nhẽ vào nhà hàng rồi mà không ăn gì đó?

Có vẻ như cô đã quên mất mục đích ban đầu của mình là vào đây không phải để ăn!

Zyn tự thân vận động, mò mẫm lên các tầng trên. Cái nhà hàng này cũng thật lăm góc ngách. Biết tìm cái phòng Vip1 mà hần nói ở đâu đây? Hừ, biết thế theo hần đi lên luôn cho rồi!

Bỗng mắt cô sáng trưng như đèn pha, căn phòng đó chẳng phải ở ngay trước mắt cô sao? Zyn vui mừng không kể xiết, vậy là không phải leo cầu thang nữa rồi! (Yo: Người ta có cầu thang máy, bà chị đi thang bộ làm chi?— Zyn: *lúng túng* ta rèn luyện sức khỏe, bộ không được à?- Yo: nguy hiểm)

— Phục mình quá!

Cô lao như bay tới phòng đó, rón rén mở cửa. Phòng Vip có khác, đẹp quá. Mọi người đều ung dung thưởng thức món ăn của riêng mình, một số nói chuyện, bình luận về món ăn ở đây.

Không ngờ người như hần mà cũng thích ăn uống ở mấy nơi ồn ào như thế này.

Í, mà tên Nam Phong đó ngồi nơi xó xỉnh nào nhi?

— Ừm, cái gì thế?

Cô cúi đầu xuống nhìn...

1s...2s...3s...

— Á á á á á... Giun giun...cứu tôi, cứu!- Cô sợ tái mặt, hét toáng lên khi nhìn thấy con vật gớm ghiếc đó nằm đom đóm ngay dưới mũi giày mình, trên người còn dính nguyên một miếng ớt, coi bộ vẫn còn uốn éo, oằn éo được.

Im lặng...im lặng...

Mọi ánh mắt khó chịu có, bức tức có dồn cả vào phía Zyn, những cánh tay chỉ trò soi mói rồi cả những tiếng xì xào bàn tán nổi lên mỗi lúc một to.

Cả người cô bỗng cứng đờ, không biết nên xử lí như thế nào cho phù hợp, chỉ biết cúi ngập người xin lỗi như một con rối. Còn đang mải cáo lỗi với mọi người thì một bàn tay thò vào tóm lấy cô rồi kéo ra.

— Cô vào đây làm gì?- Nam Phong gầm gừ, khuôn mặt lăm lăm mồ hôi vì phải chạy đi tìm Zyn. Chưa bao giờ hần phải tốn công với một cô gái nào như cô.

— Tôi... thì tôi vào phòng vip1 như anh nói!- Zyn lí nhí phân bua, vừa chỉ tay nên tấm bảng như làm bằng chứng cho sự vô tội của mình. Có vẻ như cô vẫn chưa quên được sự hiện diện đầy bất ngờ của con giun kia.

— Aiz, đây là tầng 4, còn cái tôi bảo là tầng 5- Nam Phong ôm trán

— Cái nhà hàng quái quỷ này sao lại có giun cơ chứ? Tôi...tôi sẽ bảo nhân viên — Cô vẫn còn hơi run run

— Đó là phòng “ẩm thực độc nhất”. Chắc con giun đó là của món “giun trộn xả ớt”. Giun sống 100% đấy. Hơ hơ...- Nam Phong nói xong còn cố liếc mắt về phía Zyn xem biểu hiện của cô

— Ăn...ăn giun sống...

Zyn bấp lạp. Trong cổ họng cô, một thứ chất gì đó dâng lên, ngày càng rõ rệt. Cô vội vàng bịt chặt miệng mà phi ngay đến WC gần đó.

...

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, Zyn mới thải được hết cái cảm giác buồn nôn ấy đi, cô lò dò đi lên chỗ hẹn. Lần này cô quyết đọc kĩ tên phòng trước khi vào. Cái nhà hàng này quả là đáng sợ.

Cạch!

Zyn mở cửa phòng ra, thò đầu vào thám thính...

Tên Nam Phong mặt trời mày tráo kia đang ngồi ung dung thưởng thức cà phê. Xem hần kia, rõ là...

Cô khê khịt mũi rồi nhìn quanh. Woa.. là mùi hoa hồng, còn có cả hoa lan nữa. Những bông hoa tươi, màu sắc sặc sỡ này được cắm trên giá gỗ, xen kẽ nhau treo quanh phòng. Căn phòng sơn màu sữa, gần cửa sổ có kê một chiếc bàn lớn được phủ khăn trắng rất sang trọng, hai đầu kê hai chiếc ghế cũng được phủ khăn đoàng hoàng.

Qua tấm kính trọng suốt của ô cửa sổ, Zyn có thể nhìn bao quát hết đường phố Ginza, thật là rộng lớn. Ở góc trái phòng, nơi ánh sáng chiếu vào nhiều nhất có đặt một chiếc piano màu trắng, bên trên để một giỏ hoa thạch thảo nho nhỏ. Căn phòng không lớn nhưng bố cục rất hài hòa.

— Ngắm xong chưa?- Giọng nói tuy êm dịu nhưng mang âm hưởng khá lạnh nhạt

– Hả? À... à... xong rồi!- Nói rồi Zyn lon ton chạy tới gần bàn ăn- Sao anh không kéo ghế cho tôi? Con trai là chẳng ga lăng chi hết!

– Cô nghĩ mình là ai?- Hấn nhếch môi

Zyn á khẩu. Đúng vậy, cô là ai mà đòi hỏi này nọ chứ? Nghĩ vậy, trong lòng Zyn có chút gì đó không thoải mái. Cô tự kéo ghế ngồi xuống.

Một cô nhân viên xinh đẹp nhanh nhẹn bước tới, đưa menu cho Zyn và hấn.

Nhìn vào menu, Zyn dụi mắt, cố định thần xem mình có nhìn nhầm hay không. Không phải là họ đánh nhầm thêm hai chữ số không vào đây chứ? Cái gì mà bít-tết giá tận 5 triệu một suất, còn cả com hải sản nữa... Rốt cuộc đây là nhà hàng hay là nơi cất cổ trá hình thế?

– Salad Nga, nasi lemak, com hải sản thập cẩm, com cà ri, bò sốt vang, bít- tết, sushi, com cuộn, mì spaghetti, súp cua, súp củ cải đỏ, cá hồi nướng, chả trứng cá đen, cừu nướng, bánh sênj, bánh su kem, bánh mochi, caramen mật ong- Nam Phong gấp cuốn menu lại, nói một mạch không ngắt quãng.

Zyn rung mình, là cô nghe nhầm hay hấn uống phải thuốc thần kinh? Bộ hấn định bao toàn bộ thức ăn của nhà hàng này chắc?

– Thừa tiểu thư, cô dùng gì ạ- Cô phục vụ xinh đẹp quay sang hỏi Zyn. Woa, cô ấy gọi cô là tiểu thư cơ đấy. Tiểu thư, tiểu thư...

– Cho Bạch tiểu thư đây kim chi và bia!- Nam Phong chen vào, tốt bụng giúp cô gọi món. Mà sao hấn biết họ cô nhỉ, cả tên nữa kia, cô nhớ là mình đâu có giới thiệu tên họ với hấn. (Yo: Nam Phong thần thông quảng đại- Nam Phong: tôi không phải khi!- Yo: =.)

Mà khoan, tên Nam Phong ấy nói gì ấy nhỉ? Cho cô kim chi? Cả bia nữa? Thằng cha đánh ghét dám chơi cô. Aaaaaa...

Nhấn nhin, nhấn nhin... Phải thật bình tĩnh

– Nam Phong à, anh gọi nhiều món vậy sẽ bị bội thực, í lộn, sẽ khó tiêu hóa đó!- Zyn tốt bụng nhắc nhở hấn

– Cảm ơn. Tôi ăn được

– Nhưng...nhưng những món ấy hơi đắt, hi, ý tôi là tôi không đủ tiền trả!- Zyn tiếp tục nở nụ cười muôn hoa khoe sắc nhưng trong lòng thì lại thầm rủa tên mặt dày nhất quả đất này.

– Đó là việc của cô!- Hấn nói

– Vậy anh là heo hay sao mà ngôn hết chỗ đó?- Zyn giận điên người với cái bản mặt thờ ơ đáng ghét đó

– Đó là việc của tôi!

– Anh...- Zyn cứng họng. Ước gì có một tảng đá rơi trúng đầu hấn cho hấn ngóm đi cho rồi. Cô thề là lần sau không bao giờ cá cược với mấy tên mặt dày như hấn nữa

Chẳng mấy chốc mà thức ăn đã được dọn ra, bày kín mặt bàn. Mùi hương hấp dẫn kích thích vị giác của cô. Zyn mở mắt to xem hấn ăn như thế nào, nhưng... Ở mỗi món, Nam Phong chỉ ăn một ít, ăn đều tất cả các món rồi lại nhấp một ngụm rượu vang. Rất quý tộc!

Quay lại món kim chi của mình, Zyn nhìn ái ngại nhưng rồi cũng xúc thử một miếng lên ăn.

– Cay... cay quá!- Zyn nhảy như con chơi chơi, vớ tạm lấy cốc bia uống đỡ

– Đáng quá

Nam Phong khoanh tay ngồi nhìn Zyn nhảy qua nhảy lại vì cay, khuôn mặt đỏ bừng. Bây giờ hấn mới nhận ra, cô nhóc này cũng thật đáng yêu.

– Grừuu...Nam Phong, có phải anh bảo họ cho tôi món kim chi cay nhất và cốc bia đắng nhất không?- Zyn đang cực cực kì muốn giết hấn. Nếu giết người mà không bị đi tù thì cô sẵn sàng bê đá đập cho hấn một phát chết tươi.

– Đúng!- Nam Phong cũng rất quân tử. Minh làm mình nhận. Bộ mặt vênh vênh đắc ý của hấn làm Zyn càng muốn giết- người!

– Đồ... được muốn đo độ độc ác đúng không? Xem ta đây...- Zyn vớ lấy mấy miếng sushi gần đó, ra sức ném thật mạnh vào người Nam Phong. Sức chịu đựng của cô cũng chỉ có giới hạn thôi

– Dạn salad, phi tiêu cá nướng, bom bánh hỗn hợp, đạn com mini, đại pháo thịt bò, dung dịch súp, ăn luôn cả kim chi đi nhé!

Zyn ném tất cả đồ ăn trên bàn vào người hấn, vớ được cái gì ném cái ấy. Còn Nam Phong vì quá sốc nên ngồi im như phỗng, mắt tròn tròn như con cá ngáo.

Cả người hấn dính bết thức ăn. Mặt mũi dính tèm lem nước súp. Trên đầu hấn, một miếng cá hồi oai phong ngự trị. Còn quần áo thì nhếch nhác khỏi phải nói, chiếc phong lúc trước sạch sẽ là thế mà bây giờ nhoe nhoét thức ăn. Nói thật thì bộ dạng Nam Phong bây giờ giống một tên ăn mỳ vừa chui từ đồng rác ra hơn là một đại thiếu gia đẹp trai phong độ. Phải nói rằng trông hấn bây giờ cực kì thảm!

Zyn khoái chí cười khánh khách.

Tất cả nhân viên nhìn hai người không chớp mắt, hết nhìn về phía hắn lại nhìn về phía cô. Xem chừng họ ngạc nhiên phải biết!

Bỗng Nam Phong dừng dừng tức giận, đập bàn cái rầm rồi bỏ đi, không quên để lại cho Zyn một cái lườm sắc lạnh.

Còn Zyn, cô vẫn chưa thoát ra khỏi căn bệnh cười kinh niên của mình, nhắm mắt nhắm mũi mà cười, cười như chưa bao giờ được cười. Bộ dạng hắn lúc đó quả thật rất buồn cười!

Cô nhân viên xinh đẹp vừa nãy đi tới bên cô, tốt bụng đưa cho Zyn một chiếc khăn ướt, ra ý bảo cô lau tay. Lúc này Zyn mới nhận thấy tay mình thậm chí cũng chẳng kém gì, cũng bết bết toàn thức ăn.

Lau tay xong, Zyn ra chiều ngẫm nghĩ, nếu hắn quay lại thì sao nhỉ? Chắc chắn sẽ treo cô lên mà nhúng xuống nước như miếng thịt bò chằm nước mắm, không thì cũng giết chết rồi ném xác ra ngoài biển Đông thôi. Nghĩ đến đây cô bỗng rùng mình.

Nhưng nếu hắn không quay lại thì sao? Vậy thì cô sẽ ngồi đây với một đồng tiền thanh toán chưa được giải quyết? Oh no, tiền thanh toán!

Zyn toát mồ hôi hột khi nghĩ đến vấn đề này, lòng cô nóng như có lửa đốt. Phải làm sao bây giờ?

Chuồn là thượng sách. Thoát rồi tính sau!

Đang rón ra rón rén đi về phía cửa thì Zyn giật mình. Nam Phong đã đứng chắn ngoài cửa từ lúc nào.

– Đi đâu? - Nam Phong vênh mặt lên hỏi

– Có... có đi đâu đâu! - Zyn lắp bắp. Xem ra tên này là ninja thật rồi, mới có 10 phút mà đã chinh chu nhan sắc đâu ra đấy. Không vào học viện ninja thì phí một nhân tài

– Xem ra tôi phải có quà đáp lễ rồi! - Hắn nhếch mép

– Hà?

Trong ánh, mồm cô há ngoác ra đến độ có thể đếm được cả từng cái răng, khoe miệng nước dãi nhỏ tong tong. Mắt nhắm mắt mở, mũi thì chun lại hết cỡ. Mặt mũi đê mê. Đây đúng là nỗi sỉ nhục của nghệ thuật thể giới.

Tất cả là tại Trang Anh hết, ai bảo nhỏ lên lút “chộp” đúng cái lúc cô đang buồn ngủ cơ. Lại còn dám đưa tấm ảnh cho tên quý sa tăng này nữa. Trời ơi, nhỏ hại cô rồi có biết không?

Zyn quyết cướp lại tấm ảnh đáng bị ném vào thùng rác kia. Ai bảo nhân vật chính trong tấm ảnh lại là cô cơ chứ? ==

– Hơ, anh Phong đẹp trai hết sẩy cho em xin lại tấm ảnh! - Zyn cười vô cùng ngọt lằm Nam Phong không kìm được. khẽ rùng mình.

– Không trả!

– Trả cho em đi mà!

– Không

– Bây giờ có trả không thì bảo? - Zyn đầu bốc khói trắng, hai tay chống hông, trừng mắt quát

– Không là không

– Được, coi như ta bố thí cho người! - Zyn tức đến nổi sắp nhào vô bóp cổ cho hắn ngỏm củ tỏi rồi ném xác xuống sông Hồng ngay và luôn.

– Được vậy tôi giúp cô! - Nam Phong nói rồi rút chiếc điện thoại xịn trên cả xịn của mình ra.

Zyn ngớ người. Hắn đang làm cái gì vậy?

A, không phải chứ...

– Này này anh làm cái gì vậy? - Zyn vội vàng níu tay hắn lại

– Đăng ảnh! - Hắn điềm nhiên trả lời

– Á, khoan khoan... chúng ta thương lượng một chút đi! Phải làm sao thì anh mới xóa tấm ảnh đó đi? - Zyn toát mồ hôi nhìn bức chân dung kiều diễm của mình đang ngự trị trên màn hình điện thoại.

– Khí hậu môi trường ngày càng xấu đi...

Zyn không hiểu

– Vì môi trường bị ô nhiễm trầm trọng...

Zyn ngó người

– Do rác thải sinh hoạt của con người là chủ yếu...

Zyn hỏi chằm

– Cần phải bỏ nhiều tiền để cứu vãn tình hình này...

Zyn bực mình

– Nhưng lạm phát nên phải tiết kiệm...

Zyn... cuối cùng hẳn có âm mưu gì?

– Cô sẽ làm ôsin cho tôi trong vòng một tháng!

Trên đầu Zyn hiện nguyên một dòng dấu hỏi chằm. Chẳng lẽ hẳn nói vòng vo tam quốc một hồi chỉ để bảo cô phải đến nhà hẳn dọn dẹp, lau nhà, nấu cơm... vân vân và mây mây... nói chung là làm ôsin đa zi năng thôi ư?

– Làm ôsin? Anh đùa à? - Đứng là hẳn đùa hơi quá trớn rồi đấy

– Vậy thì chấp nhận là người tai tiếng nổi tiếng đi vậy! - Hẳn thân nhiên bông một câu nói mà không chú ý rằng sắc mặt Zyn đang cực kì khó coi

– Nếu làm một tháng thì anh sẽ xóa ảnh đi chứ? - Zyn e dè hỏi

Nam Phong gật đầu

Thấy cô vẫn đang chần chừ, Nam Phong giờ điện thoại của mình lên cười nguy hiểm

– Bức ảnh đẹp như này chắc like nhiều lắm

– Hừ, được thôi làm! - Zyn gặm từng chữ trong miệng, bị người khác nắm chớp thật không vui chút nào, nhất là khi đó là một tên ác quỷ.

– Vậy tôi gọi cô là Zyn ngố. Bắt đầu từ nay cô là... người của tôi!

A, cái tên được voi đòi Hai Bà Trưng, được thần đòi phạt. Tên của cô mỹ miều như thế sao hẳn dám...

Cô hận!

Nhưng Zyn vẫn thấy trong những từ hẳn nói có gì đó... không bình thường

Không bình thường...

Mang một chút mờ ám!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chap 12

Nam Phong bước tới phía bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ với vẻ mặt đắc thắng. Dáng vẻ cao quý của hẳn nhưng sao bây giờ trong mắt Zyn thật muốn cho xoi đảm

– Zyn ngố cô ra đánh đàn đi. Tôi muốn nghe

Zyn ngẩn người, hết nhìn Nam Phong lại quay sang nhìn chiếc đàn piano trắng, tự hỏi mình có nghe nhầm không.

– Tôi không biết đánh!- Từ nhỏ đến giờ cô còn chưa chạm vào đàn lần nào hỏi làm sao biết đánh.

– Ành!- Nam Phong xoay xoay cái điện thoại trong tay

– Tôi... đánh- Zyn gãi từng chữ

Cô tiến về phía chiếc đàn và...đánh

Tính tính...tính tính...tăng tăng...tên tên....Một chuỗi những âm thanh làm “rung động lòng người” phát ra mỗi lúc một dữ dội.

– Cô hòa tấu cho heo nghe đấy hử?- Nam Phong tròn mắt nhìn cô

– Tôi...

Ngay lập tức, Zyn bị xách cổ, đá mông ra khỏi chiếc ghế một cách không thương tiếc và tất nhiên chiếc ghế được nhường cho Nam Phong.

Bàn tay lướt nhẹ trên phím đàn. Một bản nhạc du dương, êm ái làm xao xuyến tâm hồn người nghe. Trông hán bây giờ như một vị thiên sứ giáng trần mang theo muôn vàn ánh hào quang đẹp đẽ.

Zyn bỗng ngây người như phỗng, không hề biết bản nhạc đã kết thúc từ lúc nào và cũng không hề biết rằng Nam Phong đã đứng trước mặt, chăm chú quan sát cô.

– Cô ngấm đủ chưa?

– Hà?- Zyn giật bản mình quay sang chỗ khác, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng

– Còn đứng đó mà e thẹn, tôi đi trước!- Nam Phong nói rồi cầm chiếc áo khoác đi thẳng

– Ê ê, chờ tôi đã- Zyn vội vội vàng vàng đuổi theo hán

...

Đi khỏi nhà hàng một lúc sau Zyn mới phát hiện ra mình còn chưa thanh toán tiền. Tuy cô không có đủ tiền thật nhưng cũng không đến nỗi ăn quýt của người ta, cùng lắm là ở lại rửa bát trả nợ là được chứ gì? ==

Nhưng sao không thấy người đuổi theo vậy nhỉ?

– Nè Nam Phong sao không thấy ai đuổi đánh chúng ta vậy?- Zyn không kìm được hỏi

Hán nhú mày nhìn cô

– Ý tôi là chúng ta vẫn chưa trả tiền!- Zn vội vàng phân bua

Liệu sáng mai trang nhất báo Ginza có giật tít dòng tin nóng “Đại thiếu gia họ Hoàng cùng cô gái bí ẩn thiếu tiền ăn quýt nhà hàng năm sao Thượng Phúc, hiện đã bị công an bắt giữ”...

Nghĩ đến đây cả người Zyn bủn rủn

– Họ sẽ không đánh cô đâu!- Nam Phong lạnh lùng nói

– Tại sao?- Zyn thắc mắc, hán có phải thần đâu mà biết trước được mọi việc

– Vì đó là nhà hàng...của nhà tôi!

– Đó là nhà hàng của nhà anh á?- Zyn không thể ngạc nhiên hơn, bây giờ thì cô đã hiểu tại sao hán ăn như heo, lãng phí thức ăn hết sức mà chẳng ai nói gì (Yo: bà chị mới là người lãng phí thức ăn đấy!- Zyn: hi sinh vì nghĩa vụ cao cả!)

– Vậy tức là tôi không phải trả tiền? Oh yeah!- Cô thét lên vì quá vui mừng mà không để ý rằng đang có rất nhiều người nhìn mình.

– Tăng thêm một tuần. Còn không mau về nhà- Nam Phong lạnh nhạt liếc nhìn con người đang hí hửng nhảy nhót bên cạnh

Zyn thoáng sững người. Không phải là hán bắt cô tự cuộc bộ về nhà đấy chứ? Rõ ràng hán là người bắt cóc cô đến nơi khi họ có gáy này mà?

Mười giây cho suy nghĩ đuổi theo Nam Phong là quá chậm trễ, Zyn phát hiện ra hán lên xe đi mất hút từ lúc nào. Bỏ theo sau làn khói dài như trên người tâm hồn vui sướng ban nãy của cô.

Bây giờ cô phải làm gì?

Đi bộ về nhà trong khi chính đường từ nhà ra đây cô còn không biết?

Bắt taxi về và chịu thêm một khoản tiền không nhỏ?

Một vấn đề thật nan giải xoay vòng vòng trong đầu Zyn, sớm biết thế này cô đã bám đuôi tên Nam Phong đó rồi. Giờ thì hay rồi, lạc giữa một nơi mình chẳng hề biết thật là khó chịu.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Zyn cũng phải bấm môi chỉ ra vài trăm đồng để về nhà, dù sao cũng còn tốt hơn là lang thang ở đây.

Đang định sang đường tìm một chiếc taxi giá rẻ thì Zyn bị một bàn tay ấm áp kéo lại...

– Tiểu Phuong, gặp cậu ở đây vui quá!

Zyn ngẩn ra nhìn người đang đứng trước mặt mình, là Minh Quân. Đạo này do Trang Anh lái nhái bên tai suốt ngày nên Zyn cũng bớt đi phần nào ấn tượng xấu về Minh Quân sau lần đầu gặp mặt. Dù sao cô cũng không có tính giận dai. Nhưng sao cậu ta lại gọi cô là Tiểu Phuong?

– Cậu gọi mình là...

– Tiểu Phuong

– Sao lại gọi như vậy?– Zyn nhăn mặt. Từ bé đến giờ ngoại trừ một người gọi cô là Phuong Phuong còn lại ai cũng gọi là Zyn, hừm, không tính tên khi đột Nam Phong dám thêm chữ “ngố” chường tai kia vào.

– Cậu không thấy gọi như vậy nghe rất dễ thương hay sao? Vừa nhẹ nhàng lại hiền dịu nữa nhé!– Minh Quân cười tươi

Zyn suy nghĩ. Minh Quân cậu không biết rằng cái tên Tiểu Phuong ấy mang đậm chất Trung Quốc sao? Không biết rằng mọi người đang tẩy chay dùng hàng Trung Quốc, ừm, bao gồm cả tên Trung Quốc nữa. Sao cậu ta chẳng yêu nước gì cả? Cô đang định nói gì đó thì Minh Quân vội hỏi

– Sao cậu lại ở đây? Đừng bảo bị lạc nhé!

– Đúng rồi đấy!– Zyn nói làm Minh Quân tròn mắt, cậu không ngờ mình đoán trúng phóc

Zyn rầu rĩ kể lại mọi việc cho Minh Quân nghe. Càng nghe gương mặt cậu càng đen lại, trông rất khó coi.

– Được rồi, mình sẽ đưa cậu về!– Minh Quân nói với vẻ mặt đầy khí chất anh hùng

– Thật hả?

– Với một điều kiện!– Cậu sau của cậu làm Zyn tụt cảm xúc vô cùng

– Là gì thế?– Zyn xụ mặt hỏi

– Đi theo mình thì biết!– Không đợi cô kịp phản ứng, Minh Quân đã kéo tay Zyn đi

Bàn tay cậu thật ấm áp làm trái tim Zyn bỗng đập mạnh hơn bình thường, khuôn mặt nhỏ cũng dần đỏ ửng lên.

Cách đó không xa, trong chiếc Lamborghini, Nam Phong đang mân mê bức ảnh, đôi mắt sắc lạnh chăm chú theo dõi hai người phía xa. Nhìn đôi mắt không chút biểu cảm ấy, người ta khó có thể biết hắn đang nghĩ cái gì.

Nơi Minh Quân dẫn cô tới là rạp chiếu phim 3H nổi tiếng. Hai bên tường treo đầy những tấm poster quảng cáo cho những bộ phim sắp trình chiếu. Trần của rạp phim được xây dựng theo lối cổ điển, vòm cao có gắn những bóng đèn tỏa ra thứ ánh sáng lung linh diệu kì làm Zyn thích mê. Đây chính là nơi cô ao ước được đến bấy lâu.

– Cậu xem phim gì?– Minh Quân vừa xem lịch trình chiếu của các bộ phim vừa quay sang hỏi Zyn

– Mình xem phim gì cũng được, hi– Zyn cười toe, được vào đây là cô đã hạnh phúc lắm rồi.

– Mình cho cậu chọn– Minh Quân phì cười, cô gái đứng trước mặt cậu thật đáng yêu

– Ừm, vậy xem ‘Tiên hắc ám’ nhé

– Ừ, chờ mình đi mua vé!– Minh Quân nói rồi chạy biến vào dòng người đông đúc đang xếp hàng chờ mua vé

Ít phút sau, Minh Quân lẹ khệ đi ra, một tay cầm hai tấm vé xem phim, tay kia ôm đồm bắp rang bơ và cô-ca, trông cậu đi thật khó khăn. Zyn phì cười khi thấy bộ dạng ấy của Minh Quân, bèn chạy lại bên giúp cậu hai cốc cô-ca.

– Sao cậu mua nhanh vậy?- Zyn hướng ánh mắt ra dòng người xếp hàng dài tít tắp kia

– Người đẹp trai tất nhiên phải được nhường rồi!- Minh Quân nháy mắt với cô- Mau vào thôi

...

Zyn vừa tóm tép nhai bông ngô vừa chăm chú xem phim đến nỗi chẳng còn chú ý gì đến những chuyện khác. Đến giữa phim thì cũng là lúc bông ngô của cô hết sạch sành sanh.

– Minh Quân à, cậu còn bông ngô không?- Zyn quay sang hỏi Minh Quân, vừa thăm trách sao người ta cho ít bông ngô quá.

Bỗng cô sững người. Minh Quân đang ngủ quên từ lúc nào, không những thế, đầu cậu còn ngả lên vai cô lúc nào không hay. Zyn bật cười, rủ cô đi xem phim mà còn ngủ khi như vậy.

– Minh Quân, dậy...- Zyn tiếp tục sững người lần hai

Qua luồng ánh sáng mờ mờ phát ra từ phòng chiếu, gương mặt đẹp như một thiên thần đó như phát ra tia ấm áp, hiền hòa. Mái tóc nâu rủ xuống che đi vầng trán cao. Đôi môi đẹp như cánh hoa...

– Ừm...- Minh Quân đột nhiên mở mắt làm Zyn chưa kịp thu lại ánh mắt đắm đuối nhìn của mình

– Minh... mình định hỏi là cậu còn bông ngô...không?- Zyn lắp bắp hỏi, trông ngực đập thình thịch

Minh Quân không nói gì chỉ cười, rồi cầm cốc bông ngô của mình đưa cho Zyn.

– Cảm ơn!- Cô cố nặn ra một nụ cười hoàn chỉnh nhất có thể

Trời ơi, bây giờ có cái lỗ nè nào cho cô chui xuống thì tốt biết mấy. Cái tính háo sắc đó xém chút nữa hại chết cô rồi!

Zyn bặm môi, lén liếc mắt về phía Minh Quân nhưng chỉ thấy cậu đang chăm chú xem phim, đôi môi thoáng nét cười...

Cuối cùng thì buổi đi xem phim không theo mong muốn kia cũng kết thúc. Trái với vẻ vô cùng tự nhiên của Minh Quân, Zyn lại hơi có chút ngượng ngùng, có vẻ cô vẫn chưa quên đi sự cố ban nãy.

...

Khắp nơi bóng tối bao phủ, ánh đèn đường nhấp nhọang không đủ để soi sáng mọi thứ...

– Hắt xì...- Zyn xoa xoa hai cánh tay. Thật là...sao tối nay lại lạnh vậy chứ? Bây giờ đang là mùa hè mà.

Đang trầm ngâm rửa cái kiếu thời tiết trái mùa chết tiệt này thì một chiếc áo khoác mỏng được đắp lên vai Zyn.

– Hôm nay có giông lớn đó! Cậu không xem thời tiết à?- Minh Quân mỉm cười

– Ừm... phiền cậu quá, đã nói mình tự đi về được mà!

– Không sao, nhà cậu cũng gần mà

Không khí giữa hai người bỗng im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau...

– Tiểu Phương...- Minh Quân bỗng gọi tên cô

– Hử?- Zyn quay sang

– Cho cậu!- Minh Quân đột nhiên dúi vào tay cô một vật gì đó. Chưa kịp để Zyn hiểu chuyện gì đã vẫy tay chào rồi đi mất.

Zyn đứng ngẩn người nhìn theo. Trên tay cô vẫn còn nắm chiếc áo khoác ấy...

~~~

– Mạc-Trang-Anh...cậu ra đây cho tớ!- Zyn vừa bước chân vào lớp đã gào tên nhỏ bạn om sòm

– Gì cung?- Trang Anh mồm nhai tóp tép bím bím không để ý tới hiểm họa đang tiến gần đến chỗ mình, không thèm liếc cô bạn một cái

– Tầm ảnh kia đâu?- Zyn tiếp tục gào vào tai nhỏ

– Ảnh nào?- Tiếp tục thờ ơ

– Cái bức thảm họa nghệ thuật cậu chụp mình ấy!

– Trong cặp, nói trước à nha, mình không trả đâu- Trang Anh cười he he ra về rất khoái trí mà không để ý thấy sắc mặt Zyn đã tối dần, tối dần

– Còn không mau mang ra!- Lần này là một tiếng động long trời lở đất

Zyn phồng mồm tròn mắt như dọa ma trẻ con làm Trang Anh hết hồn hết vía, vội vàng nghe lời răm rắp ==

Trời ơi, chỉ tại con nhỏ này mà hôm qua Zyn bị đẩy dọa cả về thể xác lẫn tinh thần. Tâm hồn non nớt của cô bị tên cường hào ác bá kia phủ lên màu đen u tối..(Yo: bà chị chém gió quá đã rồi đó!- Zyn: cho sinh động chút ^^)

– Zyn ơi không thấy- Trang Anh rụt rè

– Hừm biết ngay mà! Chắc chắn là hấn lấy!- Zyn lăm bằm một mình

– Cậu nói gì thế ?- Nhỏ nhòm mặt cô

Zyn lườm Trang Anh một cái cháy mắt.

Bỗng cả hai nhìn ra phía cửa ra vào, nơi tập trung không biết bao nhiêu nữ sinh đang chỉ trỏ bàn tán, khuôn mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ tức giận.

– Trời ơi nhìn mặt vậy mà xảo quyết- hs1

– Đúng là con nhỏ ác ôn- hs2

– Huhu tội nghiệp anh Phong của mình- hs3

Tiếng xì xào mỗi lúc một to, nội dung mỗi lúc một ác ý. Zyn và Trang Anh đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

Giờ chào cờ trường Minh Thành. . .

Mọi thứ trật tự đúng theo tiêu chuẩn trường học nghiêm túc. Tiếng cô hiệu trưởng phát biểu đều đều, đôi lúc cao thấp theo từng thành tích học tập đã đạt được. Trên vòm lá phượng xanh mướt, những tia nắng ngọt như mật lướt qua từng chùm hoa mới hé nở.

Zyn ngồi ngo ngậy dưới hàng cửa mình, cố nhớ xem mình đang đọc tới đoạn nào trong cuốn sách Minh Quân tặng.

“Trường ta vinh dự có em Bạch Ánh Phương lớp 11A2 đạt giải nhất quốc gia Chương trình Tiếng Anh qua mạng Milk Flower. Xin mời em Bạch Ánh Phương lên sân khấu, chúng ta vỗ tay chúc mừng bạn” Giọng cô hiệu trưởng qua micro cao vút, xem ra cô đang rất vui mừng.

Bên dưới, Zyn mắt tròn ngược như ngáo ộp. Haha, xem kìa trong trường có người trùng cả họ cả tên với cô, học cũng cùng lớp nữa. Sao cô không biết nhỉ? ==

– Kìa lên đi!- Trang Anh huých nhẹ tay cô, nhắc

– Há? Đâu phải mình, trùng tên thôi!- Zyn nhủ mày

– Là cậu chứ ai vào đây!- Nhỏ ưỡn lưng Zyn lên sân khấu

Giờ thì rõ ánh mắt của lũ con gái sáng nay là vì sao rồi! Zyn thảm than số mình khổ, lại một lần nữa đắc tội với lũ con gái ở trường. Nhưng tại cô mà tên ác ma đó mới không được giải gì, dù sao Zyn cũng cảm thấy hơi có lỗi.

Nghĩ đến đây cô đưa mắt nhìn con người có sức hút như nam châm, dù thua vẫn có hàng tá em vây quanh. Xem ra cô lo hã rồi!

Tiếng vỗ tay let đẹp được vài cái. Khi Zyn đi gần đến sân khấu thì có ai đó ngáng chân. . .

– Ôi!- Cô ngã lộn nhào, “hum” đất ngay lập tức

Học sinh ở dưới được thêm một trận cười vỡ ruột

– Đó chẳng phải Miss MF sao? Sao lại ngã chổng ngọng thế?

– Bis... bis... cú vỗ ếch ngoạn mục

– Hừ, cho nhỏ đáng đời, dám đụng vào anh Phong!

– Haha, cười đau cả bụng

Zyn vội vàng đứng dậy, phui chiếc váy dính đầy cát, nhanh nhẹn bước lên sân khấu. Tức thật, rõ là đứa nào chơi khăm, muốn cho cô bẽ mặt đây mà!

...

Vừa đi lên lớp, Trang Anh vừa nhăn mặt, bĩu môi

– Chọn bừa cũng trúng, số chị cũng đâu có xui!

– Không cần phải khen, tôi tự biết mình giỏi- Zyn không hề khách khí đáp lại

– Ủa mà sao nãy ngã vậy?- Nhỏ ra vẻ quan tâm

– Hừm, đừng nhắc nữa, nhỏ xấu tính nào chơi ác thôi!- Cô xị mặt lắm bảm

– Khổ thật- Trang Anh gật gù đồng cảm

– Hey, Tiểu Phuong...

Zyn quay lại

– Cậu đã đọc cuốn sách mình tặng chưa?- Minh Quân mỉm cười, hỏi

– À, mình vẫn đang đọc

– A ha, hai người thân mật ghê ha!- Trang Anh cười đầy ẩn ý

– Ồ thì ra là siêu mỹ nữ- Minh Quân nhìn sang bên cạnh cô

– Đây là bạn thân của mình, Trang Anh- Zyn mỉm cười giới thiệu mặc dù biết rằng 100% là họ biết nhau

– Chúc mừng cậu nhé, từ trước tới nay chưa ai vượt qua được Nam Phong đâu!- Cậu nháy mắt

– Ồ, không có ai vượt thì mình sẽ vượt, hấn là cái quái gì chứ!- Giọng Zyn vô cùng hùng dũng

– Very good. Thế nhé, bye Tiểu Phuong!- Minh Quân lặn một cách nhanh chóng ==

– Cậu ấy bị làm sao thế nhỉ- Zyn nhú mày không hiểu nổi

– Đẹp trai quá đi mất!- Trang Anh ôm mặt tương tư

– 0.o

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chap 13

Chuỗi ngày dài u tối với kiếp nạn làm ôsin của Zyn chính thức bắt đầu...

Vừa tan học, Zyn vội vội vàng vàng phi xe tới cái địa chỉ dài ngoằng ghi trong tờ giấy. Điều đáng nói ở đây chính là nhà Nam Phong ở cái nơi mà cô chưa bao giờ nghe tên và càng chưa đặt chân tới bao giờ nên việc tìm kiếm khó khăn gấp bội.

– Đúng là nhà vùng sâu vùng xa- Zyn bực mình lắm bảm, quệt nhẹ mấy giọt mồ hôi chảy ròng ròng trên trán

Sau khi tốn bao nhiêu nước bọt để hỏi đường thì cuối cùng Zyn cũng mò tới được chỗ cần tới. Nơi dừng chân của cô là một ngôi nhà mang phong cách châu Âu hiện đại. Ngôi nhà đúng theo kiểu nhà quý tộc, có sân rộng, vườn cây bao quanh, đài phun nước sang trọng.

– A!

Mắt cô sáng lên như đèn pha, mặt mũi cũng biến đâu hết. Xem kìa, xem kìa, nhà hấn còn có cả bể bơi nữa. Thích quá đi, đúng là con nhà giàu có khác! Zyn ghen tị với hấn ra mặt. Híc, bao giờ cô mới có một ngôi nhà như vậy.

Ngó tới ngó lui không thấy chuông cửa, Zyn đang đắn đo xem có nên gọi hán hay không. Nếu người ra mở cửa là bố mẹ hán thì sao nhỉ? Liệu bố mẹ hán nghĩ thế nào về cô?

Bỗng Zyn rùng mình, lắc mạnh đầu cho những ý nghĩ vờ vẩn kia bay đi. Sao cô lại có những suy nghĩ như người chuẩn bị ra mắt bố mẹ chồng thế này?

Zyn thầm nghĩ Nam Phong vẫn chưa về nên đành đứng ngắm ngôi nhà trong mơ tiếp == (Yo: em chịu chị luôn)

– Đẹp lắm hả?

Bỗng từ đâu Nam Phong thò mặt ra. Khuôn mặt hoàn mỹ kia lại dí sát vào mặt Zyn. Nhưng đáng tiếc là cô vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới mơ mộng về ngôi nhà, đến cả suy nghĩ trước khi nói cũng không còn cảnh giác.

– Ừm, rất đẹp!

– Ý tôi là tôi đẹp chứ không phải ngôi nhà!- Nói xong Nam Phong bỏ đi với một nụ cười ngạo mạn.

Ngay lúc này đây, trong đầu Zyn sục sục qua một ý nghĩ. Tự sướng gián tiếp à? A, cô bị lừa rồi. Đáng chết!

Cảm giác của cô khi bước chân vào ngôi nhà đẹp đẽ của hán là... Hừm rốt cuộc hán là người ngoài hành tinh à? Tại sao có thể, có thể.....giữ nhà sạch sẽ như vậy chứ? ==

Sàn nhà bóng loáng không một vết bẩn, khe cửa sổ không một hạt bụi. Đồ đạc gọn gàng ngăn nắp. Mọi thứ đều được sắp xếp có trình tự, màu sắc giữa các đồ vật cũng được phối hợp vô cùng ăn ý.

Cô thoáng có ý nghĩ, liệu có phải hán đầu thai nhằm kiếp không, nhỡ ra hán nên là một cô gái ngoan ngoãn, giỏi giang đảm đang việc nhà mới phải. Chắc chắn là do sự cố nên lộn kiếp rồi!

Zyn cảm thấy vô cùng tủi thân. Huhu, phòng ốc của cô còn hai tháng chưa lau dọn, bây giờ trông không khác gì cái nhà kho cũ. Vậy mà lại phải lê cái thân xác ngọc ngà đến quét dọn nhà cửa cho hán.

– Tôi làm gì?- Nhìn vào tình trạng bây giờ thì câu hỏi của cô là đúng hoàn cảnh nhất

Đúng vậy, nhà sạch bong bóng loáng như vậy thì gọi cô đến đây là gì chứ?

Nam Phong đang vắt vẻo trên ghế sofa nghe cô hỏi vậy thì khoe miệng khê nhếch lên, không nói gì chỉ hát cầm lên phía tầng trên. Zyn để lại một cái lườm rách mặt cho hán rồi vùng vằng đi lên tầng, trong miệng không ngớt rủa xả tên ác ma kia.

Tầng hai của ngôi nhà xem ra rất thoáng mát, trang trí cũng rất đẹp, một màu xanh mang lại cho người ta cảm giác tươi mới, nhưng đó chỉ là những điều Zyn nghĩ trước khi nhìn thấy...cái đầu lâu trắng toát to tở chẳng khác gì giữa đám hoa lá tùm lùm.

Cô sốc!

Gu thẩm mỹ của những người nổi tiếng thì bao giờ cũng “độc”!

Đúng là khác người!

Liếc thấy căn phòng bên phải cửa khép hờ, Zyn đoán đó là căn phòng cần sự giúp đỡ của mình nên bèn đẩy cửa vào.

Ào...Một xô nước lạnh thấu xương dội thẳng xuống đầu cô. Não cô còn chưa load xong thông tin vừa mới bắt ngờ xảy ra thì một chiếc bánh ga tô thơm mềm đã nhanh chóng hạ cánh ngay giữa mặt Zyn, không chệch một li nào.

Zyn đưa tay vuốt đồng bánh kem dính bết trên mặt mình xuống. Xem ra tên nhỏ mọn Nam Phong này muốn trả thù cô vụ ở nhà hàng đây mà.

Bình tĩnh, bình tĩnh...Zyn cố gắng hạ ngọn lửa hận thù đang cháy bùng bùng trong lòng mình lại. Ha ha, cô sẽ không rơi vào bẫy của hán đâu mặc dù cả người cô đang phát ra tín hiệu cần đi tắm gấp! ==

Chợt Zyn nhận ra số mình là cực kì khác với bánh ga tô, lần nào có mặt cái bánh gato là lần đó cô xui xẻo. Điển hình là vụ party trường và cả hôm nay nữa!

Zyn rón rén đi đến phòng bên kia, quyết không dọn dẹp cái đồng búi nhùi bánh kem kia nữa, hừ, ai làm người ấy đi mà dọn!

Rút kinh nghiệm từ lần trước, Zyn đẩy cửa một lúc rồi mới dám bước chân vào trong. Không có xô nước hay bánh ga tô nào cả. Cô ngó nghiêng khắp nơi trong phòng và ánh mắt dừng lại ở một điểm rất thu hút.

Đó là một chiếc giường to, to gấp mấy lần giường của cô ở nhà. Nhưng thu hút sự quan tâm của người khác ở chỗ, giữa cái giường to ấy, lù lù một đồng quần áo to không kém ==

Quần áo, chăn màn chất cao như núi, tưởng chừng có thể chạm đến trần nhà. Tên này đúng là bê bối hết chỗ nói mà. Cô chép miệng, bắt đầu nhiệm vụ

ôsin cao đẹp của mình.

Chưa đặt chân lên chiếc giường quá năm giây, Zyn bỗng thấy chiếc giường rung lên, người cô cũng vì thế mà chao đảo, và...

Rầm!

Không đợi Zyn phản ứng, chiếc giường đang yên đang lành sụp xuống. Thứ mà bây giờ có thể nhìn thấy chỉ là một chiếc hố sâu, một cô gái ngã chổng chơ và một đống quần áo lụp xụp.

– Sập bẫy

Nam Phong không biết trốn từ đâu mò ra, nhướn mày cười ranh mãnh. Cô dám cá là vụ này là hấn làm chứ không ai khác.

– Cô xem, cô nặng đến nỗi sụp cả giường tôi rồi đây này!- Nam Phong tiếp tục nói bằng cái giọng cợt nhả

– Anh...- Zyn ức đến tận cổ, chỉ thiếu nước lao đến cạo cho hấn một phát chết tươi

Mất bao nhiêu công sức cô mới dọn dẹp xong đống bánh bê bết và đống quần áo chần màn kia. Uhu, cô không hề muốn dọn đâu nhưng nhìn ánh mắt đờ đờ sát khí như muốn giết người của hấn kia, Zyn chỉ muốn cắn lưỡi tự sát vì cái tội nhát gan của mình.

Mệt chết mất! Zyn đang định phi ra ghế sofa ngồi, nhưng chưa kịp đặt mông xuống thì giọng Nam Phong lần nữa vang lên.

– Pha tôi cốc cà phê

– Tự túc đi chứ!- Xem hấn kia, lớn bằng cái bò rồi mà con không biết ‘muốn ăn thì lăn vào bếp’, Zyn là chúa ghét cái loại cậu ấm cô chiêu cái gì cũng có người phục vụ tận miệng, hờ ra là sai khiến người khác còn mình thì chẳng biết làm cái gì.

– Anh

Zyn đành giậm chân mà đi vào bếp. Trên bàn bếp đã úp sấp một chiếc tách. Cô mở tủ xem xem cà phê hấn nhét chỗ nào. Khi có đủ cà phê lẫn nước sôi, Zyn lật chiếc tách kia lên thì...

– Á á á..

Zyn vừa la hét âm ỉ vừa chạy vội ra phòng khách.

– Á Nam Phong, phòng bếp nhà anh có giun!- Mặt cô cắt không còn giọt máu

– Trên đầu cô, giun kia!- Nam Phong mặt xanh lét, hốt hoảng chỉ tay lên đầu cô

– Á...Đâu? Đâu? Mau lấy xuống giúp tôi!- Zyn như sắp khóc đến nơi

– Hơ, đúng là đồ ngốc, mới thế đã bị lừa- Nam Phong ôm bụng cười thích chí, lớp vỏ lạnh lùng biến đâu mất.

– Hả? Anh...anh...- Zyn lắp bắp, tức tới nỗi không nói được gì

– Ha ha

– Anh chết đi...dám lừa tôi à?- Zyn vớ ngay cái chổi quét nhà gần đấy định ướm hấn một trận nhưng Nam Phong đã nhanh chân vọt trước.

– Đứng lại, tôi bảo anh đứng lại mà!- Zyn chạy theo ướm hấn

Cảnh tượng trong nhà đại thiếu gia nhà họ Hoàng bây giờ phải gọi là rất chi là đặc sắc. Cô gái nhỏ khuôn mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại đang cầm chổi rượt theo chàng trai chạy vòng vòng xung quanh chiếc bàn.

– Hộc...hộc..Stop...- Nam Phong hét chịu nổi, đứng lại thở hồng hộc

– Anh...hộc..nhớ đây...tôi...hộc...sẽ báo...thù...- Zyn cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, đứng chống hông mà thở

– Ra ngoài đi- Nam Phong bỗng đổi giọng nghiêm túc

– Làm gì?- Zyn hênh mặt lên hỏi

– Dẫn cô đi tham quan- Bỗng dung tốt bụng ^o^

– Thật hả?- Zyn lon ton chạy theo, mắt sáng trưng

...

– Woa...

Đài phun nước được làm bằng đá cẩm thạch, cột nước phun cao đến hơn ba mét. Những giọt nước trong vắt nhỏ li ti bắn tung tóe trong nắng vàng.

– Zyn ngó xem ra người cô vẫn còn bánh!- Nam Phong cười gian tà

Hắn vừa nói dứt câu, Zyn cảm thấy xung quanh cơ thể mình mát lạnh, cả người cô nước sôi nước. Tội tệ hơn là nước còn xộc cả vào mũi, vào mồm cô. Tên Nam Phong chưa dừng lại trò đùa dai của mình, nhân lúc cô không để ý bèn đổ cả gói bột giặt OMO xuống.

Hại cô trượt lên trượt xuống trong bồn phun nước cùng đám bột xà phòng trắng xóa.

Vật lộn một hồi, cuối cùng Zyn cũng lên được. Cả người vốn đã chẳng sạch sẽ gì bây giờ lại thêm cái thứ mùi bột giặt nồng nặc này... cô cảm thấy tình trạng bây giờ thật là thảm!

– Nhìn cô giống con gà bị cúm ghê!- Nam Phong cười như ma quỷ nhất người.

Hắn coi cô là quần áo hay sao mà đổ cả gói bột giặt như vậy. Làn da ngọc ngà của cô mà có vấn đề gì thì cô sẽ bóp chết hắn.

Bỗng Nam Phong sững người, khuôn mặt lúc này còn nhăn nhó nhăn nhó bây giờ đỏ dừ. Hắn nhìn cô chăm chăm rồi luống cuống quay mặt đi chỗ khác. Zyn chớp mắt không hiểu vì sao.

– Anh...Ồ...- Zyn khựng người

Một bóng người đội mũ màu đen che khuất mắt liếc nhìn cô qua hàng rào. Ánh mắt lạnh băng khiến người ta phải rùng mình

– Cô sao thế?- Nam Phong thấy cô bất động thì tò mò hỏi

– Thấy không? Anh có thấy không?- Zyn lắc lư lắc để cánh tay hắn

– Thấy cái gì chứ?

– Có người nhìn chúng ta. Ở ngoài cổng ấy, ánh mắt đó rất đáng sợ- Zyn tiếp tục lắc cánh tay hắn

– Đừng lắc nữa, tôi bảo đừng lắc nữa. Làm gì có ai!

Cô buông cánh tay Nam Phong ra, nhìn về phía hàng rào. Không có con người bí ẩn đội mũ đen nào cả. Nơi đó chỉ có tiếng là xào xạc hòa cùng màu nắng vàng thơm.

– Không thể nào, rõ ràng tôi vừa nhìn thấy một người mặc quần áo đen, đội mũ đen cơ mà

– Cô bị quáng gà rồi

– Anh dám bảo tôi bị quáng gà? Có tin tôi vắn cổ anh không?

– Không có vấn đề về mắt sao phải đeo kính?- Nam Phong nhìn cô cười ranh mãnh, rồi giật lấy kính của cô.

– A- Zyn vội vàng túm áo hắn để với cái kính trên tay Nam Phong.

– Cô sống cũng phóng khoáng quá nhỉ?- Hắn nhìn vạt áo đang bị cô kéo, nói một câu đầy ẩn ý

Zyn giật mình thả áo hắn ra, cúi gầm khuôn mặt nóng bừng. Nhưng cô đâu biết trong lúc mình ăn năn hối lỗi là thế thì có một con người đang đứng tùm tùm cười, ánh mắt hiện rõ vẻ thú vị.

– Cái kính này...coi như quà xin lỗi!- Nam Phong nói xong còn hào phóng ‘tiễn’ cô ra khỏi dinh thự, không chỉ thế còn tốt bụng ném cho cô cái áo khoác, bảo sợ cô ốm thì không có ôsin giúp việc

~~~

Zyn ngồi trước máy tính, một tay di chuột, tay kia đấm lưng thùm thụp. Tất cả là tại tên ác ma Hoàng Nam Phong.

A, lúc đi tắm, nhìn mình trong gương cô mới thấy hắn không chỉ là ác ma mà còn vô cùng biến thái. Cô đã hiểu tại sao hắn lại có những biểu hiện đáng ghê như vậy rồi.

Cái áo sơ mi trắng là đồng phục của trường Zyn sau khi bọn ba cùng cô dưới bồn phun nước thì trở nên vô tác dụng, trong suốt và dính sát vào người. Trời ơi, tên biến thái đó còn dám nhìn...

Cầu nguyện, cầu nguyện cho cô thoát khỏi cái tên biến thái kia càng nhanh càng tốt.

– Zyn, bạn con gọi này!- Mẹ cô từ dưới nhà gọi vọng lên

– Dạ- Zyn đáp lại rồi nhanh chân chạy xuống nhà, vừa cầm điện thoại lên thì ...

– Tiểu Phương, cậu đang làm gì thế?

Cô suýt ngất xỉu. Người gọi cô là Tiểu Phương còn ai ngoài Minh Quân nữa!

– Ồ, thì đang nghe điện thoại của cậu nè!- Zyn đáp lại bằng một câu rất ... củ chuối!- Sao cậu biết số điện thoại nhà mình?

– Là Trang Anh nói!

Hừm, cái con nhỏ bán bạn cầu thân này, cái gì cũng nói được.

– Ồ, vậy có việc gì không?- Zyn chán nản, cô đang cầu nguyện mà

– Ừm, thật ra thì không có chuyện gì quan trọng, chỉ là...

– Nếu không có gì quan trọng thì sáng mai chúng ta nói chuyện ở trường nhé!

Zyn nói nhanh rồi cúp máy, chạy biến lên tầng để ...cầu nguyện tiếp. ==

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chap 14

– Eo, nó lên mặt kìa mà!- hs1

– Điều chảy nước- hs2

– Đứ đờn theo chị Dương mà không biết ngượng!- hs3

Zyn vừa đi đến cổng trường đã nghe thấy những lời bàn luận không mấy hay ho về mình. Cô lặng lẽ đi thật nhanh lên lớp, tránh những phiền toái với đám người nhiều chuyện đó.

– Zynnnnn

Thu Nhi ôm chầm lấy cổ cô, nở nụ cười close up sáng bừng rạng rỡ.

– Nghe nói cậu được giải nhất MF phải không? Aiss, mấy hôm nay mình bị cảm nên không đi học được, chúc mừng nhé!

– Hi, cảm ơn nhé, vậy cậu đã đỡ chưa?- Zyn quan tâm hỏi

– Giờ thì ok rồi, vậy mình xuống căn- tin ăn mừng nhé?

– Yeah, xuống căn tin...- Trang Anh đứng cạnh gật đầu như bỏ củi

– Trang Anh, cậu dám đưa số nhà mình cho Quân, cậu thừa biết mama mình không thích con trai gọi điện tới còn gì!- Zyn hét thẳng vào mặt nhỏ

– Mình đâu có định đưa!- Mặt nhỏ hiện lên dòng chữ ‘chỉ tại cậu ấy quá handsome’

– Thôi thôi, xuống căn- tin nhanh lên!- Thu Nhi thấy tình hình căng thẳng bèn đứng ra giảng hòa

Dưới căn-tin

– Nào, hai người ăn gì đây, hôm nay mình đãi!

– Cho mình bánh su kem nhé!- Trang Anh nháy mắt nói, hành động đó làm bao tên con trai có mặt trong căn-tin chết đứng

– Mình ăn sandwich. Cậu tốt thật đấy, hơn hẳn ai đó thân với mình 7 năm còn bán bạn!- Zyn cố ý nguyệt dài Trang Anh

– Thôi mà, đừng giận nữa!- Nhỏ cầm cánh tay cô lắc lắc

– Hừ, tuyệt giao

– Hai người ngồi đây nhé, mình đi mua đây- Thu Nhi lắc đầu mỉm cười rồi rời đi

Cách chỗ hai người ngồi không xa...

– Mày thấy chưa? Nó sắp cướp người mày yêu đó, chưa sáng mắt ra à?- Một giọng nói lạnh lạnh pha chút oán hận

– Em...

– Thôi, đợi mày chỉ có hồng việc, tao có kế hoạch rồi.

– Nhưng mà...

– Mày cứ thế mà làm!

Thu Nhi bê khay đồ ăn ra, nụ cười vui vẻ trên môi không dấu đi được vẻ mặt xanh lét.

– Nhi, cậu sao thế?- Zyn nhìn Thu Nhi đầy lo lắng

– Khu đồ ăn nhẹ đông quá, chen vào muốn bẹp ruột!- Thu Nhi lè lưỡi lắc đầu

– Vậy à?

– Ủa, hôm nay cậu không đeo kính hả Zyn? Trông xinh hơn đấy!- Nhi mỉm cười kéo ghế ngồi xuống

– À kính của mình bị...

– Chắc là vút lung tung nên sáng đây không thấy chứ gì? Cậu chuyên môn như vậy- Trang Anh ngồi bên nói chen vào, mồm vẫn đang nhai nhồm nhoàm cái bánh.

– Đồng fan của cậu mà nhìn thấy cảnh ăn uống này chắc sút mẻ hình tượng nhỉ?- Zyn liếc nhìn Trang Anh

– Hừm, à Thu Nhi cậu nói xem tại sao hoàng tử Minh Quân lại hỏi số điện thoại của Zyn nhỉ?- Nhỏ ngay lập tức chuyển chủ đề

– Chắc là thích Zyn- Thu Nhi chống cằm suy nghĩ rồi nói

– Nhưng hình như Zyn không thích Quân!

– Vậy chịu thôi!- Thu Nhi khề nhún vai

– Hai người thôi nói chuyện nhảm nữa được không?- Zyn đỏ mặt gắt

– Chắc thích ai khác đẹp trai hơn rồi!- Trang Anh quay sang nhìn Zyn đang chăm chú gặm sandwich. Kết quả là bị nheo cho một phát đau điếng

Nghe xong câu này của Trang Anh, mặt Thu Nhi càng ngày càng tối lại. Không khí im lặng bao trùm chỉ đến khi...

– Tiểu Phuong, tặng cậu

Zyn quay ra, một bó hoa hồng đỏ rất to và đẹp được giơ ra trước mặt cô.

– Ô, mình...

– Zyn bị dị ứng hoa hồng mà. Cậu không biết sao Minh Quân?- Trang Anh thấy cô khó xử liền đỡ lời giúp

– Vậy à, cho mình xin lỗi!- Minh Quân gãi đầu cười

– Không... không sao

– Mình thích cậu. Làm bạn gái mình nhé!

Đám đông xung quanh vừa nãy đã đông bây giờ còn đông hơn, nhốn nháo nhộn nhạo hết cả. Người hú hét, người thì lấy điện thoại ra quay lại khoảnh khắc đáng nhớ này, người thì thầm ghen tị sao cô may mắn như vậy.

Hình cảnh bây giờ thật khiến Zyn khó xử, nhận lời không được, từ chối thì cũng chẳng xong. Đang lưỡng lưỡng không biết xử sự thế nào thì cô cảm thấy chân mình nóng rất một cách đột ngột.

– Ôi, sorry Zyn, mình mình không cố ý!

Thu Nhi cuống quýt nhặt chiếc cốc cà phê lên, lấy giấy lau cho cô, miệng liên tục xin lỗi

– Tiểu Phuong, không sao chứ?- Minh Quân quỳ xuống định xem vết thương thì Zyn vội ngăn lại

– Không sao, không sao đâu mà!- Zyn cúi nhìn mu bàn chân bị nước nóng làm cho đỏ rất. Tuy miệng nói thế thôi nhưng trong đầu Zyn chắc chắn 100% là có sao. Hic, cô thâm rồi!

– Mau diu Zyn xuống phòng y tế- Trang Anh vội đỡ cô dậy

– Ồ, mau lên

– Không sao đâu, chỉ là vết bỏng nhẹ thôi mà mình tự đi được, các cậu cứ ăn tiếp đi- Zyn cố cười

Cô vẫy tay với mấy người rồi bước ra khỏi căn-tin

– Nhưng...

– Tiểu Phuong, chờ chút- Minh Quân vội vàng đuổi theo

Bộp...bộp...bộp...một đám con trai cầm quả bóng da chuyền cho nhau. Zyn cố gắng đi thật nhanh qua bọn người này, chẳng ai muốn dây dưa với lũ toàn có những thành tích bất hảo làm gì.

– Zyn cẩn thận!- Cô chỉ kịp nghe thấy tiếng Trang Anh hét lên và quả bóng bay nhanh về phía mình

Bộp!

Zyn choáng váng một lúc mới ngồi dậy được, cả người đau ê ẩm, cô đưa tay sờ mặt mình, có vẻ nó không có dấu hiệu gì là bị bóng đập vào.

– Quân, Quân cậu làm sao thế? Quân...

Cô hốt hoảng lay người con trai bên cạnh. Khuôn mặt cậu tái xanh, ở miệng cậu từng giọt máu chảy ra.

Chẳng lẽ...

Không thể nào!

~~~

Trong phòng y tế, mùi thốc sát khuẩn nồng nặc đến khó chịu. Trên chiếc giường trải ga trắng toát, Minh Quân vẫn nằm im bất động, do lực đập của quả bóng da quá mạnh nên một bên má cậu bị tím bầm lại, khóe miệng còn dính một ít máu khô. Zyn lấy một chiếc khăn ướt lau đi vết máu đó, trong đầu nhớ lại sự việc xảy ra sáng nay...

Sau khi ném bóng trúng Minh Quân, lũ người đó không thèm hé răng nói một lời xin lỗi, quá đáng hơn, chúng còn đứng cười ngạo nghễ như vừa lập được chiến công gì hiển hách lắm. Zyn cùng mọi người xung quanh vội vàng đỡ Minh Quân về phòng y tế.

Nghe nói nhà trường đã đình chỉ học lũ người kia. Chỉ có một điều mà cô cũng như mọi người đều không biết. Trong lúc ai nấy đều cuống cuống lo cho Minh Quân thì ở một góc khuất nào đó, nơi tối tăm vọng ra tiếng gằn giọng

– Mẹ kiếp, lại xổng nó rồi!

Tiếp đó là một chiếc gương màu bạc đặt tiền bị ném mạnh xuống đất như sự bức tức, căm thù của chính chủ nhân nó. Từng mảnh gương nhọn hoắt, sáng loáng trong bóng tối như những lời thách thức số phận.

– Tiểu Phuong- Một giọng nói yếu ớt lời tâm hồn cô trở lại

– Há? Cậu tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?- Zyn quay sang nhìn Quân, dù một môi đôi mắt ấy vẫn thoảng về tình nghịch.

– Hi, không sao. Bây giờ mình khỏe như trâu rồi!- Minh Quân nháy mắt chọc cô

– Xin lỗi nhé!

– Sao lại xin lỗi?- Cậu nghệt mặt

- Vì mình mà cậu bị thương- Cô lí nhí nói
- Nếu thấy có lỗi thì trả ơn xứng đáng là được
- Trả ơn?- Đến lượt Zyn nghệt mặt
- Tiểu Phuong, chủ nhật tuần này đi công viên Small Star với mình? Ok?
- Chuyện này...- Cô hơi bối rối
- Cậu có hẹn với ai rồi sao?- Quân nhú mày hỏi
- Không có- Zyn lắc đầu
- Vậy đi với mình!
- Ừm, được- Cô gật đầu đồng ý
- Yes, vậy chủ nhật gặp cậu ở Small Star lúc tám rưỡi!- Khuôn mặt Minh Quân bừng sáng, cậu cười híp mắt.

~ ~ ~

- Zyn!- Vừa thấy cô bước vào cửa, mẹ đã gọi giật lại
- Dạ- Zyn tròn mắt chẳng hiểu chuyện gì
- Vào đây mẹ bảo

Zyn rón rén theo mẹ vào phòng khách, tự kiểm điểm xem bản thân có ‘đắc tội’ gì với mẹ hiền không. Vừa đặt chân vào phòng khách thì thấy cậu em quý tử đang ngồi vắt chân xem hoạt hình.

- Con xem, con lớn vậy rồi còn trêu em, sao lại véo tay nó thâm tím thế này hả?- Mẹ cô cầm cánh tay nó giơ ra là bằng chứng
- Con đâu có làm gì nó- Zyn nhăn mặt phụng phịu
- Chị ấy véo con
- Mi ngậm máu phun người, ta ưých bây giờ!
- Hu hu... chị đánh con – Thằng nhóc Bảo nấp sau lưng mẹ lè lưỡi lêu lêu cô
- Thôi thôi, hai đứa đừng chành chọc nhau nữa!

Zyn thừa biết thằng nhóc này lừa đảo, bé tí tuổi mà đã biết dùng khổ nhục kế. Chắc chắn là đi lóp đánh nhau thâm tím tay, về nhà sợ mẹ mắng nên mới nghĩ cách đổ lỗi cho cô để tránh tội. Cô hậm hực đi lên phòng.

Vừa mở máy tính đăng nhập Facebook đã thấy nick Trang Anh nhảy vào buzz lên hồi.

Tiểu thư sầu đời: Sao giờ mới onl?

Ánh trăng đêm: Phải nghe mama ca bài ca vĩnh cửu! @@

Tiểu thư sầu đời: Lại tội đánh em chứ gì? Còn lạ gì hai chị em nhà cậu nữa

Ánh trăng đêm: Bực cả mình, thằng nhóc dám vu oan cho mình!

Tiểu thư sầu đời: Lòng mày sinh trước, râu sinh sau, sinh sau dài hơn sinh trước! Cậu phải học tập thằng bé đó đi!

Ánh trăng đêm: Oái, Trang Anh! Sao hôm nay triết lí thế?

Tiểu thư sầu đời: Rồi sao? Cảm giác được hoàng tử bảo vệ như thế nào? Có lâng lâng hạnh phúc như trong mấy bộ phim Hàn Quốc không?

Ánh trăng đêm: Thôi cái giọng sến sẩm đó đi, không lăng mạn như cậu tưởng đâu

Tiểu thư sầu đời: Mau mau lên xem trang của trường đi. Sự kiện hot đang ầm ầm kia kìa!

Zyn lò mò vào trang của trường xem thực hư thế nào. Đập vào mắt cô là bức ảnh chụp cô và Minh Quân ở căn-tin. Mấy tên ‘lá cải’ còn tung tin vớ vẩn là cô được hoàng tử để ý, liệu họ có quyết định dẫn tình cảm này tới hôn nhân. Ôi trời, mấy con người này có trí tưởng tượng phong phú, đa dạng ghê!

Bên dưới mỗi bức ảnh hay đoạn clip nào đó lại có hàng tá bình luận trái chiều nhau của mấy con người thích san sẻ cảm xúc. Nhưng đa số là những fan cuồng của Minh Quân vào bình luận. Có người bức tức, bất bình, có người lại khóc lóc đau lòng như con dâu sắp về nhà chồng, vân vân và mây mây...

Haizzz, thật đúng là mấy con người thừa calo mà, rảnh quá hóa dở!

Tiểu thư sầu đời: Xem chưa? Xem chưa?

Ánh trăng đêm: Rồi, lũ người thừa hơi

Tiểu thư sầu đời: Mai đi uống trà sữa không? Minh mới phát hiện quán này ngon lắm!

Ánh trăng đêm: Thật hả? Nhưng không được mai đi công viên Small Star rồi!

Tiểu thư sầu đời: ???

Zyn đem hết chuyện kể cho Trang Anh. Nghe xong...

Tiểu thư sầu đời: Hai anh chị ghê thiệt, đánh lè hử?

Ánh trăng đêm: Vớ vẩn, mà cậu thay ngay cái nick hộ mình cái, ai lại đặt là ‘Tiểu thư sầu đời’ bao giờ?

Tiểu thư sầu đời: Nghe đáng cấp mà! Thôi nhá, đi Tuyết lên rồi! Bye bye

Cô chưa kịp nói thêm tiếng nào thì nhỏ ta đã off mất tiêu.

~~~

Buổi sáng, những cơn gió trong lành và mát rười rỗi, khẽ lùa qua từng lọn tóc Zyn. Cô đứng trước cổng công viên Small Star đợi Minh Quân. Với chiếc áo sơ mi hồng xan tay cùng chiếc váy xếp li màu xanh lam, trông Zyn hôm nay dịu dàng hiền thực hơn so với mọi ngày.

Cô khẽ nhủ mảy mò nghiêng xung quang xem cậu ta đã đến chưa, nhưng hình như là chưa tới thì phải...

– Hey, Tiểu Phương mình ở đây- Minh Quân vẫy tay loạn xạ như sợ cô không nhìn thấy mình

– Cậu tới rồi à?- Zyn mỉm cười làm cho Minh Quân cũng phải sững người

– Hà? Ờ ờ...mà cậu lại uống nó à?- Cậu vội cười hi hi lấp liếm, đưa mắt nhìn cốc trà sữa trên tay Zyn

– Ờ, nó ngon mà! Vậy bây giờ chúng ta chơi gì?

– Ừm, để xem...A, có rồi, theo mình

Minh Quân reo lên rồi kéo tay cô thẳng vào trong. Đây là lần thứ hai cô nắm tay Minh Quân, cảm giác thật khác xa với việc bị Nam Phong lôi đi.

Aaaaa... tại sao Zyn lại nghĩ đến cái tên ác ma đây cơ chứ?

Aaaaa... tại sao cô lại phải thêm chữ ‘lại’ vào cơ chứ?

– Cái gì đây?- Zyn nhìn cái khung cảnh trước mặt, hỏi một câu cực kì ngớ ngẩn

Trước mặt cô là một cái hang nhìn vô cùng cổ quái được trang trí bằng mấy cái đầu người mất mũi trợn ngược, bê bết máu me. Chúng cứ nhìn Zyn chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy (Yo: đây là chị tự nghĩ thể thôi, chứ mấy cái đầu đó cũng dễ thương lắm, tui nhìn rồi mà!- Zyn: @_@)

Zyn ngước lên, một dòng chữ như máu chảy xuống hiện lù lù ngay trước mặt cô... ‘Âm cung huyền bí’

Âm cung? Ý nó là mấy cái nhà ma ấy hả?

– Vào thôi, mình chắc là sẽ rất vui. Đây là trò chơi nổi tiếng của công viên đó!

– Vậy...hả?

Minh Quân gạt đầu chắc nịch, khuôn mặt Zyn cứ vì thế mà xanh lét dần.

Không phải cô sợ ma, phim ma thì cô xem ngon lành cảnh đào, còn thích là khác. Nhưng nhà ma thì... lúc nhỏ có lần cô bị lạc vào nhà ma, bị nhốt nguyên cả một đêm trong đó, híc, tất nhiên là bị lũ ma quỷ đó hù dọa đến phát khiếp rồi!

Vừa mới bước chân vào cái hang động tự xưng là ‘Âm cung huyền bí’ kia Zyn đã nghe thấy cái giọng ông ổng của tên nào đó ‘Chào mừng các bạn đến

với Âm cung huyền bí để hưởng trọn những giây phút thoải mái với trò chơi hàng đầu công viên Small Star’

Hưởng trọn những giây phút thoải mái? Bị bọn ma quỷ ở đây làm hao phí no-ron thần kinh mà là giải trí hả? Nhất ma làm người ta sợ mất mặt thì có!

Sau này nếu Zyn có cơ hội làm chủ cái công viên này, không, chỉ cần làm quản lí cái trò này thôi, cô sẽ đề nghị loại bỏ ngay cái thằng có giọng nói ông ổng muốn chọi dếp vào mặt kia. Cô thề!

Bên trong tối đen như hũ nút, không nhìn thấy cả đường đi, tất cả mọi thứ đều phải mò mẫm. Hàng loạt tiếng coong coong, bùng bùng cùng tiếng kêu la thảm thiết phát ra làm Zyn lạnh toát người, nhắm tịt mắt lại.

Minh Quân vẫn bình thản đi phía trước còn cô co rúm người như con gà cúm, bám chặt cánh tay cậu.

Im lặng, bỗng mọi thứ im lặng bất thường!

Ha ha...có phải ra ngoài rồi không?

Zyn vui như trẻ hội, hé mắt ra nhìn. Coong, ánh mắt chạm ngay phải khung cảnh một con ma mặc quần áo đen sì đang ra sức chặt đầu một người đang nằm trên giường, máu me be bét.

‘Hù...hùuuuuuu...’ một tiếng rít nhẹ của gió làm Zyn run run ngẩng đầu lên.

Oái, ối mama, trời phật mau ra cứu cô. Zyn toát mồ hôi lạnh nhìn lũ ma trắng toát bay qua bay lại trên đầu mình. Cả người cô mềm nhũn không còn chút sức lực nào, bám khư khư lấy tay Minh Quân như phao cứu sinh.

– Có mình đây rồi, đừng sợ!- Minh Quân thấy mặt cô càng ngày càng nhàn nhúm như mở rề rách thì mỉm cười động viên (Yo: anh nè hay ghê, lỗi người ta vào đây rồi còn tốt bụng an ủi!)

Zyn run run. A, có phải cô sợ đến hoa mắt rồi không? Cái...cái gì đỏ loét kia?

– Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Ba phút sau...

– Từ từ, cậu...cậu là gì mà chạy dừ vậy? - Zyn thở không ra hơi

– Á, không chạy để người ta gô cổ hai đứa à? - Minh Quân chán nản ngồi xuống bãi cỏ gần đó

– Nhưng mình đâu có làm gì sai? Tại ông nhát ma mình- Zyn chu môi nói

– Cậu thật là... Đó là công việc của họ mà!

– Nhưng...

Quay lại năm phút trước, trước khi tiếng hét thất thanh của ông chú đóng giả ma hù người vang lên do Zyn nhà ta đá cho một phát trúng vào nơi hiểm yếu thì...

Zyn vừa mới ngẩng mặt lên nhìn đường đi thì một con ma trắng mắt đỏ ngầu, thè cái lưỡi đỏ loét dài tới hàng chục cm, trên cổ còn thắt cái dây thừng dài dính máu tươi lù lù xuất hiện. Khuôn mặt Zyn tái xanh rồi trắng bệch, đưa chân lên theo thói quen vàđá.

– Thôi bỏ đi, chúng ta chơi trò khác- Minh Quân đứng dậy kéo Zyn đi

Nơi mà cậu dẫn Zyn đến lại là một trò chơi mạo hiểm nữa- ‘Vòi bạch tuộc’. Nhìn con bạch tuộc hay chính xác là những chiếc vòi quay vòng vòng với một tốc độ kinh hoàng, những tiếng la hét thất thanh làm khuôn mặt Zyn bắt đầu có chuyển biến về màu sắc.

– Chúng ta chơi ở đây sao? - Zyn lắp bắp hỏi

– Tất nhiên! Nhìn vậy thôi chứ vui lắm đó! - Minh Quân cười nhe răng

– Cậu sao vậy? Không muốn chơi à?

–- Hồi thừa, tất nhiên là không muốn rồi. Uhu, nhưng ánh mắt của cậu ấy là sao? Minh Quân muốn cô chơi như vậy ư?

– Nếu cậu không muốn thì thôi! - Mặt Minh Quân buồn buồn làm Zyn hơi xao lòng

– Vậy...mình chỉ chơi một chút thôi nhé! - Cô ngần ngại

– Thật hả? Tuyệt quá! - Cậu reo lên như đứa trẻ con được cho kẹo

Sao cô lại cảm thấy mình bị lừa nhỉ? ==

Minh Quân nhấn cô ngồi vào ghế rồi mình cũng nhảy vào ngồi, đợi chú quản lý kiểm tra dây an toàn cho từng người xong thì...

Zyn có cảm giác cả cơ thể mình cao dần, cao dần, đến khi những người phía dưới chỉ còn bé xíu thì ‘cạch’ một cái, chiếc vòi bạch tuộc khựng lại.

Chưa đến ba giây sau, cô kinh hoàng nhìn chiếc vòng quay với tốc độ ánh sáng, vừa quay vừa lượn lên lượn xuống, gió vun vút thổi bên tai cô.

Trời đất quý thần ơi, đây là trò chơi hay cái máy nghiền trộn thức ăn vậy? Cô, cô muốn xuống. Ôi má ơi...

Đầu óc cô quay cuồng, mặt mũi tái xanh, mắt không còn giọt máu, cả người như sắp văng ra khỏi chỗ ngồi đến nơi rồi. Bên cạnh cô, Minh Quân vẫn hào hứng ra mặt, chốc chốc lại nhìn sang phía Zyn nhưng thấy cô nhắm tịt cả hai mắt lại, sống chết ôm lấy cánh tay cậu.

Quay...quay...quay

Lượn lên lượn xuống...

Mười phút sau, Zyn lao đảo đi xuống. A, trên đời này cô ghét nhất là trò chơi mạo hiểm!

– Cũng gần trưa rồi, cậu có muốn đi ăn cái gì không?

* Lắc lắc*

– Hay là đi ăn kem?- Quân gợi ý

* Lắc lắc*

– Vậy uống trà sữa nhé!

– Hà?- Mắt Zyn sáng trưng như hai cái đèn pha- Trà sữa á? Đi mau đi mau

– Cậu biết chỗ bán á?- Minh Quân nhấn mặt, cứ nhắc đến trà sữa là cô nhóc này lại quá khích như vậy

– Tất nhiên là biết!- Cô gật đầu chắc nịch, bao nhiêu mệt mỏi bay đi đâu hết

Zyn kéo Quân đến một quán trà sữa di động nằm ven phía hồ nước của công viên. Chị bán hàng nhìn hai người mỉm cười niềm nở:

– A, cô bé mê trà sữa này hôm nay lại dẫn bạn đến quán chị hả? Hai em uống gì?

– Em chào chị, hôm nay bọn em đến đây chơi. Mà hôm nay chị còn trà sữa táo không đó, hôm nọ em giận à nha!- Cô mỉm cười vờ làm mặt dỗi

– Con bé này, tất nhiên là có rồi!- Chị bán hàng cười hiền

– À, Quân, cậu cũng uống trà sữa nhé, quán chị Lan ngon có tiếng ở đây đấy?- Zyn quay sang hỏi cậu

– Ok, mình uống gì cũng được

– Vậy cho em một trà sữa táo, một...Ừa, cậu uống vị gì?

– Ừm, sôcôla

– Cho em thêm một sôcôla!

Sau khi xử lý xong cốc trà sữa của mình một cách ngon lành, Zyn quay sang hỏi cậu bạn

– Vậy giờ mình đi về hay chơi tiếp?

– Tất nhiên là chơi tiếp rồi. Mình biết trò này hay lắm

Bám đuôi Minh Quân đi gần một vòng công viên, lúc mệt rã rời chân tay thì trước mắt cô hiện ra một cái hang động cực kì lạnh lẽo.

– Ten ten, chúng ta sẽ chơi hang động tình yêu. Nghe đồn cặp nào cùng nhau vào đây sẽ được ở bên nhau mãi mãi đó. Tiểu Phuong, tụi mình vào thử đi

– Hà? Vào cái hang này í hả?- Zyn nghi ngờ, cô không tin mấy cái chuyện đồn thổi lắm

– Nếu Tiểu Phuong không thích thì chúng ta có thể chơi trò mạo hiểm tiếp- Minh Quân cười, chỉ tay vào chiếc tàu màu trắng đang xa đang nhào lộn trên đường ray

– Không, không...thà chơi trò này còn hơn- Zyn xanh mặt, ‘Vòi bạch tuộc’ đối với cô là đủ lắm rồi

– Ok, vậy chúng ta chơi thôi

Minh Quân đang định kéo tay Zyn vào thì nghe đằng sau có tiếng mĩa mai...

– Hoàng tử Minh Thành hẹn hò cùng Miss MF tin tốt dều nhỉ?- Nam Phong đang đứng sau hai người, nói với giọng châm chọc

– Anh...- Zyn trừng trừng nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống

– Gì đây? Hot boy Nam Phong sao? Anh có vẻ quan tâm đến đời tư người khác nhỉ!- Minh Quân cũng mỉm cười đáp lại

– Hơ, vậy mà tôi tưởng cậu muốn cùng nhỏ ngốc này thề non hẹn biển trong cái hang đây chứ?

– Anh anh đừng có quá đáng nhé, chúng tôi chỉ vào đó chơi thôi!- Zyn gằn cổ lên cãi, cái tên này, hắn nói linh tinh cái quái gì vậy?

– Ai biết được hai người sẽ làm gì trong đó!-Nam Phong nhếch mép

– Ok, nếu anh muốn có thể vào, có cần tôi mua vé cho không?- Minh Quân cũng không chịu kém cạnh

– Cùng cậu á? Xin lỗi tôi không bị gay

– Tất nhiên tôi không rảnh mà đi cùng anh, tôi sẽ vào cùng Tiểu Phuong. Tiểu Phuong, chúng ta vào thôi- Minh Quân nắm tay cô kéo đi

– Cô không sợ bị đăng ảnh nữa sao?- Hắn cười khẩy

– Hà? Tôi...

– Kệ hắn đi, chúng ta vào chơi!- Mặt cậu hơi biến sắc khi thấy cô có vẻ lưỡng lự

– Minh...- Zyn khóc dở mếu dở, hai cái tên này còn định hại cô đến bao giờ?

– Đi theo tôi- Nam Phong kéo tay cô định lôi đi

– Tiểu Phuong!- Minh Quân cũng cầm tay cô giữ lại

Tình cảnh vô cùng thảm hại, Zyn trở thành cái dây chơi trò chơi kéo co cho hai tên con trai

– A, cô gái kia may mắn ghê

– Trời đất, hai chàng trai đẹp như mơ tranh nhau một cô gái

– Ôi, lãng mạn chưa kia!

May mắn, lãng mạn cái con khỉ! Bọn người nhiều chuyện chỉ ngắm trai đẹp mà không biết nhìn nhận vấn đề, cô bị kéo vậy còn may cái nỗi gì?

– Tiểu Phuong- Quân gọi giật cô lại

– Zyn ngó!- Hắn cũng gằn giọng

– Tiểu Phuong

– Zyn ngó

Cô bỗng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan

– Tôi đếm từ một đến ba, cô mà không đi thì đừng trách tôi

– Một

Á không xong rồi, làm sao, làm sao bây giờ?

– Hai

– Tiểu Phuong, kệ hắn đi- Giọng Quân có vẻ yếu ớt, cậu nhìn Zyn đang cuống quýt không biết làm thế nào

– Ba

– Á, Minh Quân, xin lỗi cậu nhé! Hôm nào chúng ta sẽ đi chơi tiếp

Cô chưa kịp nói xong thì đã bị Nam Phong kéo đi. Còn lại một mình Minh Quân, cậu đứng chôn chân ở đó, hai tay buông thõng, ánh mắt buồn bã nhìn theo bóng dáng cô gái khuất sau hàng cây mà lòng đau nhói...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chap 15

– Thấy tội nghiệp cho cậu ta sao?- Nam Phong vắt chân lên ghế sofa nhìn Zyn

– Gì chứ? Nếu không phải anh dờ chứng lỗi tôi về thì tôi đã được chơi một bữa thỏa thích rồi- Zyn lườm hần

– Ý cô là muốn vào cái hang tình yêu tình báo với cái tên đó hả?- Hần nheo mắt nhìn cô trông rất chỉ là gian

– Hừm, tôi không so đo với anh nữa!- Zyn nói rồi ngồi phịch xuống ghế

– Haizz...cô đi nấu cái gì đó ăn đi, đói quá. Cả ngày theo dõi đã ăn uống gì đâu!

– Theo dõi? Theo dõi ai?- Zyn thấy nghi nghi, không phải tên dờ chứng này theo dõi hành tung của cô đấy chứ

– Tôi tôi theo dõi con Misa, sao không được à?- Nam Phong tuy có hơi lầy bắp nhưng ngay sau đó tìm ra cớ để nói, vội vàng chỉ tay vào chú mèo tam thể nằm ngoan trong giỏ như đó chính là nhân chứng sống

Ngay lập tức hần nhận được phản hồi, chú mèo xinh hiền tiếng người kia đưa đôi mắt xanh biếc của mình lườm hần rồi cong đuôi, chống mõng lên như muốn nói: ‘Từ sáng đến giờ cậu không thèm nhìn tôi một lần. Xí, đồ nói dối không biết ngược’

Thật đáng tiếc Zyn không phải là chuyên gia về mèo nên tất nhiên là không thể biết những hành động của con mèo đó muốn nói gì ==

– Còn không mau đi đi- Thấy cô nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, Nam Phong trợn mắt ra lệnh

– Hừm- Zyn ngúng nguẩy đi vào

– Cái tên chết bầm này, mì tôm nhà hần là vàng hay sao mà giấu kỹ vậy?- Zyn vừa lục lọi khắp nơi vừa lăm bầm

– Trong ngăn trên tủ bếp!

– Á, giật cả mình- Cô giật nảy mình nhìn hần đứng lù lù từ bao giờ trước cửa bếp

– Xong chưa?

– Anh hỏi sao ngu quá vậy? Bây giờ mới tìm được mì thì lúc trước tôi làm bằng mắt hử- Zyn chống eo hất hàm

– Đồ con rùa- Nam Phong bỏ lại một câu làm cô tức xì khói rồi quay lưng đi thẳng

Sau một hồi hi hà hi hục trong bếp cùng với tiếng bát đĩa thìa đũa rơi loảng xoảng thì Zyn cũng hoàn thành tác phẩm của mình

– Nè, của anh đó!- Zyn đặt một bát mì nghi ngút khói, thơm phức trước mặt hần

– A, sao bát của cô có trứng, có xúc xích còn tôi thì không- Hần la lên bất bình

– Thích thì tự làm đi- Zyn vừa ăn vừa vênh mặt nói

– Đồ!- Nam Phong kéo bát mì của cô về phía mình rồi đẩy bát mình về phía cô

– Ê ê anh làm cái gì vậy, mì của tôi mà ê...- Zyn định giằng lại bát mì yêu dấu của mình nhưng đã không kịp, Nam Phong đã xử lý nó một cách ngon lành. Híc, cô đang ăn dở mà, hần không thấy như vậy là mất vệ sinh sao?

Thế là cô đành ôm mối hận thù là xử lý tô mì không trứng, không xúc xích. Uhu hu, bất công quá vậy, đó là bát của cô mà. Ôi trứng ơi, xúc xích ơi...

Mấy phút sau Nam Phong đã xử lí xong bát mì vô cùng chất lượng của mình, à không, phải là bát mì cướp được của cô, hần mãi nguyện nhìn con người mặt bí xị như quả bóng xì hơi trước mặt mình.

– Pha hộ cốc cà phê cái

– Anh anh thấy tôi hiền nên lần tới đây hả?- Zyn nghiêng răng kèn kẹt nhìn hần (Yo: hiền ghê cơ)

Nam Phong chẳng nói gì mà từ từ lôi cái điện thoại ra.

Àch, cô biết hần muốn gì rồi!

Zyn hằm hằm bỏ đĩa cái cách rồi đi xuống bếp. Số cô đúng là số nhỏ nồi mà, tại sao lại dây dưa với cái tên mặt trơ trán bóng đến level max vậy chứ?

Nam Phong nhìn theo cái dáng bé nhỏ đang vùng vằng đi xuống bếp mà trong lòng cảm thấy buồn cười. Hình như hần đã thay đổi. Đã thay đổi hoàn toàn khi chạm mặt với cô gái nhỏ này. Nam Phong không biết cảm giác này là sao nhưng nó không giống với những đứa con gái khác. Nó rất đặc biệt.

– Này!- Zyn đặt cốc cà phê cách một cái cách.

Hừm, tên này đúng là chúa mê cà phê. Nhưng bất công thật, tại sao hần uống cà phê suốt ngày thì không sao trong khi đó cô vừa mới nhấp nhấp xong một cốc thì sáng hôm sau đã bị mụn hời thăm chứ? Đúng là ông trời không có mắt mà! Zyn bắt đầu nổi cơn ghen tị với nhan sắc trời cho của Nam Phong==

– Phụt

Nam Phong vừa mới nhấp một ngụm nhỏ cà phê liền phun cả ra ngay lập tức, chạy vội vào trong nhà vệ sinh. Zyn thấy chuyển biến không mấy khả quan trên gương mặt hần thì ôm bụng cười sặc sụa, cười lăn cười bò, cười như chưa bao giờ được cười.

– Cô cho cái quái quỷ gì vào thế hả?- Nam Phong mặt xanh lét rồi chuyển sang xám xịt, để tách cà phê ra xa, gào lên với cô

– Ha ha ha...ôi mẹ ơi, đau bụng chết mất...ha ha- Zyn như ăn nhầm phải nắm cười, cô cười nhiều đến nỗi chảy cả nước mắt

– Cô...- Hần tức đến nỗi không nói được câu nào, cái mùi vị lờ lợ, đủ vị hỗn tạp mà hần có súc miệng cả chục lần cũng không phôi phai hương vị vẫn quanh quẩn trong miệng

– Để tôi nhớ xem nào tôi cho gì vào ấy nhỉ?- Zyn giả vờ chống cằm suy nghĩ, không quên liếc nhìn biểu cảm trên khuôn mặt hần

– Nghĩ ra chưa?- Nam Phong nhìn khuôn mặt nhơn nhơ phát bực của cô gần từng tiếng

– À, nhớ rồi. Tôi cho chút ít hương vị mới vào cho anh thêm ngon miệng thôi mà. Xem nào, có muối nè, dấm nè, tương ớt, bột ngọt, mì chính, đường, hạt tiêu, xì dầu, cả tương cà nữa!- Zyn vừa nói vừa giơ tay ra liệt kê- Thế nào, anh ngon miệng chứ?

– Ra thế!- Nam Phong gật đầu ra vẻ hiểu, giờ hần mới biết nguyên liệu để làm ra một tách cà phê ‘ngon’ quả không đơn giản

Zyn cười hớn hở tưởng hần khen mình. Tất nhiên Nam Phong không thể nguôi ngoai nỗi si nhục này, đôi môi tuyệt đẹp lại nhếch lên một đường cong hoàn mỹ làm Zyn bất giác rùng mình.

Chưa đầy một giây sau, cốc cà phê mất bao công lao pha chế của Zyn bị hất không thương tiếc xuống sàn nhà trắng bóng không một vết bẩn kia.

– Lau đi!- Hần lạnh nhạt ra lệnh

– Anh... anh nói cái gì cơ? Lau... lau cái đồng này á- Zyn tròn mắt hỏi lại

– Phải! Nhớ lau sạch vào- Nam Phong gật đầu quả quyết

Thế là trong khi hần ung dung gác chân lên ghế ngồi chơi game trên điện thoại thì Zyn phải gò đầu gò cổ hí hục lau sao cho sàn nhà sạch bong như lúc đầu. Hu hu, sao hần biết cách làm khổ người khác quá vậy?

– Lau sạch vào, chỗ kia còn dính bẩn kia!- Tiếng Nam Phong từ trên ghế sofa dội xuống làm cô chỉ muốn rút cái dép đi trong nhà ném cho hần một phát ngoẻo cu đơ luôn.

– Anh ngậm miệng hộ tôi!- Zyn bực mình gắt lại

– Này...- Giọng hần đột nhiên trầm xuống

– Gì?- Cô hỏi mà không ngẩng đầu lên

– Cô với tên đó hẹn hò thật đấy à?

– Ai?- Zyn ngây ngô hỏi lại

– Minh Quân

– Anh nói vớ vẩn gì vậy? Hẹn hò cái gì chứ? Tôi với Quân chỉ đi chơi bình thường thôi.- Zyn bắt giắc đồ mặt

– Thế sao cô lại đồ mặt?- Nam Phong nghiêng đầu nhìn cô

– Tại... tại tôi lau nhà nóng quá chứ bộ!- Zyn vội vàng phân bua

– Hừm- Nam Phong không nói gì chỉ cười nhẹ

Zyn thấy hần bỗng đứng ngồi cười cười một mình như thằng thiếu năng thì chống tay lắc đầu, tự lẩm bầm một mình

– Chắc, khổ thân. Anh thích Minh Quân thì cũng đừng ghen tuông với tôi chứ!

Vừa về đến nhà Zyn liền quẳng vội chiếc túi nhỏ xuống giường rồi nhanh chóng khởi động máy tính, đăng nhập facebook. Hình như nhỏ Trang Anh vẫn chưa onl.

Anh đào tháng ba: Đi đâu mà giờ này mới về?

Ánh trăng đêm: Ai đấy?

Anh đào tháng ba: Hầy, Trang Anh đây nè

Ánh trăng đêm: Trời, cậu thay nick gì mà nhanh hơn thay áo

Anh đào tháng ba: Đồ ngốc, bây giờ hết một nick ‘sang chảnh’ rồi, giờ là kiểu ‘hoa vương’ lên ngôi.

Ánh trăng đêm: Haizz bó tay rồi đó. Vậy mà cũng phải chạy theo mốt

Thiên thần áo trắng: Hi my best friends! ~ ~

Ánh trăng đêm: Hu a diu? (Who are you?)

Anh đào tháng ba: Thu Nhi đó

Ánh trăng đêm: Aaaaa... Thu Nhi hả? Ôm cái nào :)))

Thiên thần áo trắng: Chụt chụt

Anh đào tháng ba: Khiếp quá, hai mình thể hiện tình cảm nó vừa thôi. A, Zyn hôm nay chơi vui không.

Thiên thần áo trắng: Ủa Zyn đi chơi với ai đi?

Anh đào tháng ba: Keke, hẹn hò với Minh Quân chứ ai

Thiên thần áo trắng: Oa, kinh nha

Ánh trăng đêm: Thôi đi, chỉ là đi chơi bình thường thôi!

Thiên thần áo trắng: Hai người chơi ở Small Star ah? Có chơi ‘Âm cung huyền bí không’ không?

Ánh trăng đêm: Có

Anh đào tháng ba: Vui không vui không?

Ánh trăng đêm: Hừm, một con người sẽ có nguy mất thiên chức làm cha!

Zyn bỗng rùng người nghĩ đến lỗi lầm của ngày hôm nay. Tha lỗi cho cháu, cháu không cố ý, ai bảo chú nhát ma cháu mà chỉ?==

Thiên thần áo trắng: What?

Anh đào tháng ba: Cậu biết được bí mật gì của Minh Quân hả? *hóng hót*

Ánh trăng đêm: Không phải. Là mình vô tình đá một ông chú nhát ma

Thiên thần áo trắng: O.o

Anh đào tháng ba: ____!

Thiên thần áo trắng: A, hai người biết tin gì chưa? Tuần sau được nghỉ đó!

Anh đào tháng ba: À đúng rồi, trường mình bắt đầu xây dựng lại bể bơi mà

Ánh trăng đêm: Thiệt hả? Oh Yeah

Thiên thần áo trắng: Oh no, pipi hai người nha, mình có việc rồi

Thu Nhi nói xong thì biến mất hút, Zyn quay ra định buồn tiếp với Trang Anh thì thấy nhỏ cũng off từ lúc nào.

Hìhì, được nghỉ cả một tuần, cô phải chơi cho đã đời mới được

~ ~ ~

Đó là một buổi sáng đẹp trời. Ánh nắng mai trong veo như thủy tinh, ảm áp chiếu lên khoảng những tấm kính lớn của khu phố và phản chiếu xuống mặt đất những khoảng nắng vàng ươm như rót mật. Từng chiếc lá, bông hoa cũng như đang vờn vai tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời mà thiên nhiên ban tặng. Những cơn gió nhẹ thổi tung mái tóc cột lệch một bên của cô. Và cô, Bạch Anh Phương, cái con người vốn yêu chuộng chủ nghĩa ‘bám dính cái giường’ bỗng trong ngày đẹp trời này lại phải làm một công việc hết sức cao cả. Khoa học gọi một cách mỉa mai công việc này là dùng sức lực của mình để khuôn, vác một hay nhiều thứ gì đó để phục vụ cho lợi ích của bản thân hoặc người khác, nôm na đơn giản hơn đó là xách đồ!

Vâng, tình hình là sau khi lòi cô dậy một cách thô bạo nhất có thể và tươi cười nói với mẹ cô là ‘chúng cháu có việc đột xuất ở trường’, cô từ một con sâu ngủ vùi cái biến thành người theo gót ngọc của nhỏ Trang Anh lượn khắp phố phường, những shop quần áo nổi tiếng của phố Ginza.

Con nhỏ này, chỉ cần là đi shopping thì có đi mòn dép cũng không bao giờ than mỏi chân, lượn như cá cảnh làm Zyn vác cả chục túi đồ, vất chân lên cò mà chạy đuổi theo sau còn chưa chắc đã kịp.

– Nhanh lên, nhanh lên- Zyn lại cầm cổ đuổi theo tiếng giục từ xa của nhỏ bạn

– Ối!

– Sao thế? Đau ở đâu à?- Cô tức tốc chạy tới hỏi thăm Trang Anh

– Aaaaa... trời ơi, em vấy đó đẹp quá đi mất. Mua nhanh kéo hết!- Nói xong nhỏ phóng vèo một cái, thoáng cái đã thấy ôm chiếc váy xanh lam đỏ đến quây thu ngân

Zyn đứng không vững, suýt nữa lảo nhào ra đường ngắt. Trời ạ, vậy làm cô lo mém chết. Cứ tưởng nhỏ chạy nhanh quá tẹo chân ngồi khóc bù lu bù loa lên chứ? Xời ơi, thì ra là nhìn thấy váy đẹp.

Sau khi lượn lờ hai, ba vòng quanh các cửa hàng để chắc chắn là mình không có bỏ sót em váy xinh xắn đáng yêu nào, Trang Anh mới vui vẻ vẫy tay gọi Zyn

– Zyn đáng yêu, sao cậu đi chậm quá vậy? Nhanh nhanh chút đi

– NHÌN CÁI ĐÓNG ĐỒ NÀY ĐI? ĐI NHANH ĐƯỢC SAO???- Zyn hét thẳng vào mặt nhỏ bạn. Hừ, cô vác theo đồng hồ này mà đi nhanh được thì đã thành siêu nhân từ lâu rồi chứ không rảnh rỗi đi xách đồ cho nhỏ!

– Hi hi, bình tĩnh, một bữa đi ăn KFC là được chứ gì?- Trang Anh cười nhe răng

– Hừ, nhớ đó!

Zyn kéo Trang Anh đi về phía quán KFC gần đó. Lại nhĩ, sao cô không kéo được thế này? Zyn quay mặt lại xem có chuyện gì xảy ra

Trang Anh đứng sững người, mặt xanh lét nhìn về phía kia đường, cả người nhỏ cứng đờ ra không nhúc nhích được gì. Zyn chớp chớp mắt nhìn nhỏ bạn rồi cũng tò mò nhìn sang bên kia đường.

Cô nheo mắt. Hai dáng người, một nam một nữ đang đứng cùng nhau trong một shop quần áo được trang trí bắt mắt. Cô gái có mái tóc cắt ngắn màu hạt dẻ đang vui vẻ chọn một chiếc váy ngắn rất đẹp. Zyn nghiêng đầu nhìn cô gái đó, nhưng vì cô ấy đứng quay lưng lại nên không nhìn rõ mặt, trông thật giống một người. Hừm không lẽ nhỏ Trang Anh đang ghen tị vì cô ấy chọn được chiếc váy đẹp hơn.

Hờ, chắc là vậy rồi. Ánh mắt Zyn liếc qua hai người đó một lần nữa, nhưng lần này lại dán chặt vào người con trai đứng cạnh cô gái đó.

Đó...đó không phải là...

Là...là... Nam Phong sao? Tại sao hấn lại...

Zyn vội quay lại nhìn Trang Anh. Nhỏ nháu mày nhìn hai người kia, mắt bốc lửa phừng phừng, hai tay nắm chặt vào nhau như đang kim chế cảm xúc.

Không xong rồi, không xong rồi, nhỏ định đánh ghen thật sao? Oh no, phải tách Trang Anh ra cho nhỏ bình tĩnh thôi.

Zyn quay ra cười tươi hết cỡ với Trang Anh rồi liến thoắng nói

– Trang Anh, chúng ta đi ăn thôi, không phải cậu vừa nói sẽ mời mình ăn KFC sao? Đi thôi, mình đói rồi nè!- Zyn dùng hết sức kéo Trang Anh đi nhưng nhỏ vẫn đứng trơ ra đó

Trời ơi, đúng là tình yêu mù quáng, hần có gì tốt đẹp đâu mà lũ con gái cuồng si kia cứ lao đầu vào. Dám lạm Trang Anh của cô đau lòng, cô sẽ giết chết hần!

– TRANG ANH!- Zyn lấy hết sức gào vào tai nhỏ

– Hà?- Trang Anh ngẩn người

– Hi hi, chúng ta đi ăn đi, đói rồi!- Không đợi phản ứng từ nhỏ, cô kéo Trang Anh như bay đến quán KFC

Zyn há mồm gặm cánh gà rán một cách ngon lành, đúng là chẳng gì ngon bằng đồ chùa. Bên cạnh cô, Trang Anh xiên một miếng khoai tây bỏ vào miệng. Bỗng Zyn như nhớ ra điều gì rất quan trọng

– Trang Anh này, quên tên đó đi. Hần chẳng tốt đẹp gì đâu!- Zyn nhìn nhỏ bạn đầy thông cảm

– Hà? Cậu bảo gì?- Trang Anh đang hút cô ca suýt nữa thì sặc lên mũi

Zyn ngao ngán thờ dài. Cái tên dê xồm kia đúng là đáng chết mà, dụ dỗ ai không dụ dỗ lại nhờ bạn cô mà tán. Hần đúng là không muốn sống nữa mà. Ya, cô giết hần.

– Thì tên Nam Phong đó đó. Cậu mau quên hần đi, tìm một anh chàng khác mà yêu.

Trang Anh cười không nổi. Zyn của cô nhìn kiểu gì thế? Như vậy giống với tâm trạng đứa con gái thất vọng vì mất người yêu lắm sao? Đúng là nhỏ có chút tức giận, nhưng không phải vì chuyện này. Haizz... thôi vậy cứ để Zyn hiểu nhầm, giải thích sau, đằng nào Trang Anh có nói thì Zyn cũng không hiểu.

– Hai thiên thần đáng yêu, tôi có vinh hạnh được mời hai cô bữa này không?- Một chàng trai có nụ cười đẹp như thiên sứ đang bê một suất ăn nhìn hai người hỏi

– Ồ...

– Chúng tôi...

– Xin lỗi, nhưng hai cô gái đó đã nhận lời mời của tôi rồi- Minh Quân từ đâu bước đến mỉm cười nhã nhặn với chàng trai kia

Chàng trai đó mỉm cười hiểu ý rồi đi tìm một bàn khác.

– Minh ngồi đây được không?- Minh Quân nhìn hai người hỏi nhưng ánh mắt lại chăm chú quan sát thái độ của Zyn

– Hi hi, tất nhiên là được rồi. Được ngồi với hoàng tử Minh Thành thật là vui!- Cô còn chưa kịp nói gì thì Trang Anh đã nhanh miệng nhận lời

Zyn nhìn Trang Anh ngạc nhiên. Khả năng phục hồi tinh thần của nhỏ đúng là siêu nhân, mới thoáng cái mà đã... Nhưng nhỏ ta quên được tên Nam Phong là tốt rồi!

Ở một nơi nào đó, Nam Phong liên tục hất xì...

– Không ngờ lại gặp hai người ở đây!- Minh Quân mỉm cười, dường như lúc nào trên môi cậu, nụ cười hoa say nguyệt đắm cũng ngự trị.

– Hi hi, là Zyn kéo mình đến đây, kể ra hai người cũng có duyên thật- Trang Anh mỉm cười gian tà nhìn hai người

– Trang Anh, cậu nói linh tinh cái gì vậy?- Zyn đỏ mặt lườm nhỏ bạn đang ngồi cười hihi

– Minh thấy cũng đúng mà, Tiểu Phương

– Minh Quân, cậu...

Từ lúc Minh Quân vào đến giờ, Zyn ăn nhẹ nhàng thực nữ hần đi. Hừ, đâu có như mấy cô nàng ngốc trong tiểu thuyết, ăn hi hực mất hết cả hình tượng (Yo: chị cũng ngốc mà nói gì ai!- Zyn: ta ngốc hồi nào?- Yo: Chắc, chỉ người ngốc mới không biết mình ngốc)

– Oái, chết rồi, quên mất tiêu!- Trang Anh nhìn đồng hồ thét toáng lên, tay vợ vội túi xách

– Ê, ê Trang Anh, cậu đi đâu vậy?

– Minh có việc, tí nữa cậu nhờ Minh Quân đưa về nhé, đồ mình mua cứ để tạm ở nhà cậu- Trang Anh nói xong chạy biến đi, vèo cái đã không thấy đâu

Hôm nay cô được một bữa no căng cả bụng, thức ăn thơm mùi nhang. Híc, nhưng không phải nhờ Trang Anh đãi mà là Minh Quân. Chưa ăn xong bữa thì nhỡ đã chạy biến mất tiêu rồi còn đâu. Hại cô lại phải hì hục xách một đồng đồ cao ngất trời này về nhà, may mà có Minh Quân tốt bụng xách giúp.

Mặt trời vẫn chiếu những tia nắng gay gắt xuống lòng đường, mọi thứ nóng hừng hực tựa như đang trong lò nung. Ai ai cũng muốn bước thật nhanh về nhà tránh nắng.

– Aiss, mau đi thôi, nếu còn chậm trễ chúng ta sẽ thành heo quay- Zyn nở một nụ cười tỏa sáng làm Quân ngỡ ngàng nhưng rồi cậu lại phì cười vì câu nói của cô

– Vậy thì đội vào đi!- Minh Quân bỏ chiếc mũ đen của mình đội lên đầu cô

– Á...- Zyn ngẩng đầu lên nhìn, mái tóc nâu bồng bềnh, lấp lánh dưới ánh mặt trời làm cô như bị hút hồn- Chuyện hôm qua xin lỗi cậu nhé, tại mình...- Zyn ấp úng

– Không sao, dù gì thì hôm nay Tiểu Phương cũng bị phạt rồi!- Quân nháy mắt

– Phạt? Phạt gì?- Zyn ngơ nghe hỏi lại

– Bị mình mời cơm

– Trời à!- Zyn mỉm cười vì sự lém lỉnh của cậu

– Đùa đó, bây giờ mới là chính thức phạt

Minh Quân nói rồi cúi xuống hôn nhẹ lên má Zyn. Đó chỉ là một nụ hôn thoáng qua nhưng tại sao tim cô lại đập dữ dội, hai má đỏ ửng lên càng làm nét bối rối, lúng túng hiện rõ. Còn Minh Quân, cậu chỉ mỉm cười, vẫy vẫy tay với cô rồi đi thẳng.

Zyn khẽ đặt nhẹ tay lên má, khuôn mặt cô lúc này còn cao hơn cả nhiệt độ ngoài trời.

Minh Quân vừa hôn cô sao?

Cô không dám tin...

Nhớ lại những hành động của cậu lúc này mà tim Zyn lại đập rộn ràng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chap 16

Hôm nay là ngày cuối cùng của kì nghỉ và cũng là ngày buồn chán nhất của Zyn. Cô định rủ Trang Anh đi chơi vậy mà gọi mãi nhỡ chẳng nghe máy. Chắc, chắc lại tí nữa đi chơi cùng trai đẹp mất dạng rồi, sao cô lại có một nhỡ bạn hám trai vậy chứ?

Zyn ngán ngẩm nhấn vào biểu tượng Gunny, một giây sau đó mất Zyn...trộn ngược như mất ech. Nguyên do là một lời cầu hôn (trong game thôi nhé) hiện lên chèn ềnh ngay giữa màn hình, người gửi tên là Cold King. Chắc, nghe cái tên có vẻ khó gần. Nhưng không sao, có người cầu hôn là tốt rồi, cô còn đang lo không hoàn thành được mấy cái nhiệm vụ đầu cấp vợ chồng.

Chấp nhận kết hôn với hán là một ý tưởng không tồi nếu như không muốn nói là quá tốt. Chơi với hán ba ván trong vị trí là vk, đồ đệ (bây giờ cô mới biết đã nhận hán là sự phụ), thành viên Guild. Zyn sung sướng nhìn kinh nghiệm của mình tăng vùn vụt, số vật phẩm, vụ khí cũng ngày một nhiều thêm do được thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ.

‘Nhớ bao ngày mình còn chung trên con đường đi, nhớ câu

chuyện cười nào anh thường vu vơ kể mãi.

Em nhớ những chiều nào có anh cùng về, khi tan trường ta

đứng chờ nhau.

Những kỉ niệm vẫn còn mãi sâu trong lòng em, đến bây giờ

vẫn còn nhớ lời anh hay vẫn nói.

Nếu lỡ mai này mình cách xa hai phương trời thì anh vẫn

luôn nghĩ về em.’

– A lu

– Lu gì mà lu. Qua nhà tôi mau!- Một tiếng gầm inh tai nhức óc từ đầu kia vọng lại

– Ai thế?- Zyn ngây ngô hỏi

– Hoàng Nam Phong!

– Ồ

Tút...tút...tút... tiếng hồi âm khô khốc duy nhất từ bên kia vọng lại

– A, thì ra là hấn. Lần này ta quyết cho mi biết tay, dám làm Trang Anh của ta đau lòng

Tại nhà Nam Phong.

Vừa bước chân vào nhà Zyn đã nhìn thấy hấn ngồi vắt vẻo trên ghế sofa xem ti vi, lại còn là hoạt hình Tom and Jerry nữa chứ? Hấn cũng biết chọn phim phù hợp với độ tuổi quá nhỉ! ==

– Chuyện gì?- Zyn lạnh lùng hỏi

– Lên phòng dọn dẹp đi!

– Tôi hỏi anh, thứ hai tuần này anh đi đâu?- Zyn hùng hổ đứng trước mặt hấn hỏi

– Sao tôi phải nói với cô?- Nam Phong nhướn mày

– À phải rồi, đi chơi cùng người đẹp thì phải dấu thôi- Zyn khinh thường

– Cô ghen?- Nam Phong cười gian

– Ghen? Ghen á? Hơ, xin lỗi cuộc đời đi, từ bé đến giờ tôi còn không biết chữ ‘ghen’ viết kiểu gì

– Vậy sao? Có cần tôi dạy không?- Câu nói mang ẩn ý thâm sâu

– Anh... tôi không nói nhiều với anh, tránh xa Trang Anh xa, không thì đừng có trách!- Zyn gằn giọng hăm dọa

– Không thì cô làm gì được tôi?- Nam Phong thoáng ngỡ ngàng nhưng nhanh chóng hiểu ra vấn đề, nhếch môi cười nhạt

Cộp!

Choang!

Zyn cũng chẳng biết mình đang làm cái gì. Chỉ biết rằng, cả người Nam Phong ướt sũng nước, trên đầu hấn, rong rêu bám đầy cùng một chú cá vàng nhảy lách tách như rất vui với chỗ ở mới của mình... một cái đầu sũng nước.

Oh no, cô đã làm gì thế này? Thôi xong, Zyn xúc động nên ra tay hơi quá thì phải!

Trời ơi, ông quảng luôn tảng đá đè chết cô luôn đi! Thà chết dưới tay ông cô còn mãn nguyện hơn chết dưới tay tên khỉ đột Nam Phong. Híc!

– Anh... anh không sao chứ, Nam Phong? Xin lỗi anh nhé, tôi không cố ý đổ nó vào đầu anh đâu!- Zyn e dè nhìn hấn, nhìn chiếc bể cá siêu bền đang nằm lán lóc trong góc nhà rồi lại nhìn chú cá đáng yêu đang nhảy lách tách kia trên đầu ai kia.

– Không cố ý?- Mặt Nam Phong tối sầm như bão đổ bộ, khóe miệng giật giật.

Không cố ý? Cô nhóc này không còn cách nói dối nào hay hơn nữa à? Ai vừa hằm hằm cầm nguyên cái bể cá dội thẳng vào đầu hấn? Còn nói là không cố ý?

– Hơ, tôi lên dọn dẹp đây. Hi hi anh tự lo cho mình nhé!- Zyn nói xong chạy một mạch lên tầng. Híc, ở đây thêm lúc nữa chắc cô sẽ bị phong ba bão táp cuốn bay không tìm thấy xác mất.

Ha ha Trang Anh xinh đẹp, mình đã trả mối thù này cho cậu rồi! Ha ha

Hả???

Ôi...ôi...ai đó nói rằng cô đi lộn phòng đi!

Híc đây đâu phải là phòng ngủ, đây đích thị là đồng tàn hoang đồ nát mà...

Nếu không thì cũng là một bãi rác chính hiệu!

Zyn thật không dám tin vào mắt mình. Quần áo, chăn màn lộn xộn, sách vở vứt tứ tung mỗi nơi một thứ. Híc, không phải là hấn về việc ra cho cô làm đây chứ?

Cô chép miệng rồi xắn tay vào dọn dẹp. Thật không ngờ Bạch Ánh Phương cô cũng có ngày phải đi dọn phòng cho tên con trai tự cao tự đại như hấn. Zyn cầm đồng quần áo ném không thương tiếc vào máy giặt, tiện tay mở cánh tủ trước mặt ra. Chắc, thì ra là tủ quần áo. Zyn nghĩ thầm rồi cầm mấy bộ quần áo đã giặt sạch lúc trước để vào.

Cộp...Hình như tay cô chạm vào thứ gì đó cứng cứng. Zyn nhẹ nhàng nâng mấy cái áo cuối cùng lên. Bên dưới là hai tấm ảnh được đóng khung cẩn thận tuy rằng nó rất nhỏ. Một bức chụp một cô bé ngồi trên ghế đá, cười rất vui vẻ, nụ cười ấm áp như nắng xuân, tay phải cô còn cầm một bông hoa nhỏ. Zyn cảm thấy bức ảnh này cô đã nhìn thấy ở đâu rồi, hơn nữa còn rất gần gũi với cô. Nhưng lại không thể nào nhớ ra... Trời ạ, cô hạn cái trí nhớ ngắn hạn của mình.

Bức ảnh thứ hai chụp một cậu bé...nhìn rất giống Nam Phong. Zyn trợn ngược mắt, đúng là hấn rồi. Không ngờ trông Nam Phong hồi nhỏ lại như thế này, hi hi, nhìn ngố quá đi mất. Nhưng ít ra còn đáng yêu hơn bây giờ. Bên cạnh hấn là một cô bé xinh xắn nhưng không phải cô bé kia. Ở dưới còn có một dòng chữ cứng cáp, khỏe khoắn, cô đoán đây là chữ Nam Phong ‘Chụp cùng Hiếu Hy ngày 5 tháng 10’

Thì ra cô bé này tên là Hiếu Hy. Cái tên Nam Phong này ghê thật, mới tí tuổi đã có bạn gái, thảo nào bây giờ mới ra nông nổi này... Chợt Zyn chú ý vào đôi mắt cô bé đó. Là một đôi mắt đẹp nhưng nó lại giống với...

– Zyn ngó cô xuống đây ngay!- Nam Phong từ dưới nhà gào lên

– Tôi biết rồi!- Cô đáp lại rồi để hai bức ảnh về chỗ cũ, tự thấy mình đã quá tò mò vào đời tư của hấn

Nhưng đôi mắt ấy, nó rất giống với...với...

Aissss...

Zyn ôm đầu ngồi phịch xuống chiếc giường gần đó. Tại sao cô không nhớ ra đôi mắt ấy giống của ai?

– ZYN NGỒ

– Đợi tôi chút- Zyn giật mình đi xuống

Phòng khách đã được dọn dẹp, chú cá vàng xinh đẹp cũng đã được thả lại vào bể. Chắc, nhưng sao cô cứ có cảm giác là con cá ấy thích hợp ở trên đầu Nam Phong hơn là trong bể.

– Gì mà chậm vậy? Ba mươi phút rồi!- Nam Phong nhìn đồng hồ,

Hơ hơ, xem ra tên này chải chuốt xong cũng bảnh bao gớm! Chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần dài cũng màu trắng nốt, nhìn hấn thật giống thiên sứ giáng trần.

Á, thôi chết, thôi chết, tại sao cô lại bị nhan sắc của hấn quyến rũ thế này? Zyn tự vỗ vào má mình cho tỉnh táo lại

– Tôi đói rồi, cô nấu cái gì ăn đi!- Nam Phong nói, mặt hấn bình thản như vừa này không có chuyện gì xảy ra.

‘Tức thật, sao cứ bị tên đó xỏ mũi dẫn đi thế không biết’ Zyn vừa nghĩ vừa bấm nát đồng hồ rồi rút trong thót...

Món súp cô làm

– Ách, gì đây? Thạch à?

Món salad của cô

– Hỗn hợp cám lợn hả trời

Món canh nấm hương

– Món này ăn vào liệu có chết không?

– AAAAA.....Anh không ăn thì nhìn đi!- Zyn hết chịu nổi hần. Cô nấu đâu có tệ đến mức phải chê ông chê eo vậy chứ? (Yo: thật ra là chị nấu quá tệ)

– Vậy cô xem có món nào nuốt nổi không? Súp gì mà đặc như thạch. Salad thì lộn nha lộn nhon. Còn canh nấm đen ngòm như nước cống thế hả?- Nam Phong cũng ngao ngán vì tài nghệ của cô

Zyn ỉu xiu nhìn mâm cơm thảm họa của mình rồi tự nghĩ xem mình làm món gì ngon nhất. Cô mở tủ lạnh ra.

Tủ lạnh nhà hần sao lăm thứ thế không biết? Định làm siêu thị mini à?

A, có rồi! Trên đầu Zyn hiện hình cái bóng đèn sáng trưng. Ke ke đảm bảo hần phải lác mắt với món này cho xem.

Cô lấy bơ, sữa không đường, phô mai, bột mì, hai quả trứng gà, nui, tương cà, dầu oliu ra khỏi tủ lạnh, tiện tay cầm luôn lọ sữa tươi, hộp trà và hộp trân châu.

Đúng một tiếng sau...

– Cái gì vậy?- Nam Phong chỉ tay vào cái bát tô cực to duy nhất ở trên mặt bàn, trong cái bát đó có rất nhiều sốt đặc màu vàng tỏa ra hương thơm phức.

– Là nui bỏ lò!- Zyn cười nhe răng rồi đưa cho hần một cái đĩa

Nam Phong thử xiên một miếng lên ăn, thì ra dưới lớp sốt vàng đặc quánh có mùi vị ngày ngày kia là những miếng nui mềm nhưng không nhũn, thơm nức mũi. Chắc cô đã dùng lò nướng để làm mặt trên của sốt cháy xém đi, nhưng như vậy lại càng làm món ăn thơm ngon hơn. Bề mặt được phủ một lớp phô mai béo ngậy và một lớp mỏng tương cà giúp món ăn không bị ngấy. Xem ra cô nhóc này cũng khéo tay đấy!

– Hi hi ngon chứ?- Zyn cười toe nhìn hần

– Cũng tạm tạm- Nam Phong bình thản nói rồi xiên thêm miếng nữa.

Tuy nghe hần nói thế nhưng cô thừa biết hần rất thích món này của cô. Trong lòng Zyn chợt dâng lên niềm vui khó tả.

– Anh uống trà sữa không?- Zyn mang ra hai ly trà sữa màu xanh nhưng một ly xanh đậm, một ly xanh nhạt

Nam Phong không nói gì, vươn tay ra lấy ly trà sữa màu xanh đậm, đưa lên mũi ngửi rồi, nhech miệng

– Bạc hà?

– Anh đoán đúng rồi đấy!- Zyn nhanh chóng kéo ghế ngồi xuống

– Sao làm mỗi một bát vậy? Cô không định ăn sao?- Nam Phong nheo mắt hỏi

– Tất nhiên là có. Tôi sẽ ăn bát này, keke, nhiều như vậy anh ăn sao hết- Zyn cười nhí nhố rồi xiên một miếng nui cho vào mồm

– Cô có vẻ giỏi làm mấy món ăn vặt!

– Hơ hơ, còn phải nói- Zyn tự cao, hiếm khi được khen nên cô phải tranh thủ chứ!

– Sau này ai lấy phải cô chắc ăn vặt thay cơm!- Hần lăm bầm, trong đầu bỗng lóe lên một khung cảnh gì đó rất chi là mờ ám

– Đây, đây là miếng của tôi, sao anh lại tranh?- Cô lấy hết sức kéo miếng nui kia về phía mình

Hóa ra là chẳng biết vô tình hay cố ý mà cả hai người đều cùng xiên một miếng nui...

– Ai nói là của cô, của tôi- Nam Phong cũng nổi máu tranh giành, kéo miếng nui về phía mình

– Ách, giả đây!

– Của tôi

– Của tôi

Roẹt! Miếng nui đáng thương sau khi bị kéo qua kéo lại bởi hai con người thô bạo hiếu thắng này thì bỗng đứt làm hai

– Hầy, thật là...- Zyn bỏ tọt nửa miếng của mình vào mồm, mắt liếc về phía Nam Phong

Hắn cũng chẳng phản ứng gì, chỉ nhúu mày rồi định cho miếng nửa miếng nui vào mồm thì...

Cạp!

Miếng nui bỗng nhưng biến mất một cách thần kì chỉ trơ lại mỗi cái đĩa không. Nam Phong tròn mắt nhìn con người ham ăn đang nhồi cả người qua mặt bàn, dí sát bộ mặt vô cùng hạnh phúc của mình vào mặt hắn, miệng còn nhai tóp tép. Cái quái gì đang xảy ra vậy? Tranh ăn à?

Hắn nhìn khuôn mặt vừa đáng yêu vừa đáng ghét ấy mà bỗng đồ mặt, quay đi chỗ khác...

– Khụ...khụ...- Nam Phong giả vờ ho khê

– He he, tôi thắng- Zyn đắc ý trở về chỗ ngồi của mình

Chắc, thế mới biết tranh ăn là cả một nghệ thuật!

Cứ như vậy, chẳng mấy chốc mà món nui bỏ lò voi dần, voi dần rồi hết. Zyn liếm môi, cầm ly trà sữa của mình lên uống một hơi rồi mới đặt cốc xuống nhìn Nam Phong. Cùng lúc đó hắn cũng bỏ ly trà sữa rỗng không của mình xuống, đưa mắt nhìn chiếc bát chẳng còn tí tì tì nào, chép miệng

– Cô làm hơi ít đó, mới ăn được mấy miếng đã hết rồi!

Zyn phì cười, không ngờ Nam Phong cũng có lúc trẻ con như vậy. Nhìn hắn bây giờ có ai nói đây là một người lạnh lùng cơ chứ. Chắc, mấy cô nàng fan cuồng ở trường mà nhìn thấy cảnh này chắc đổ vỡ hình tượng hot boy lạnh lùng lắm đây!

– Ha ha...- Nghĩ đến đây Zyn bỗng bật cười

– Cô cười cái gì chứ?- Nam Phong cau có

– Không có gì, ha ha- Cô xua tay

– Có tin tôi tổng cô ra khỏi nhà không hả?- Hắn lườm cô một cái lạnh sống lưng

Chắc, lại trở về nguyên hình rồi, mới đùa chút xíu mà đã...

Ôi ôi, nhưng mà nhìn cái bản mặt nhăn nhó khó chiều của hắn kia...ha ha cô không nhịn được cười.

Nhưng... đã có ai nói với bạn rằng không nên đùa với lửa chưa? Hắn chính là lửa đó, một ngọn lửa hung hăng và tàn bạo...

Vâng, Zyn chính thức bị đá mông ra khỏi nhà! ==”

~~~

Hura...hura...hura...

Sau bao nhớ nhung mong chờ thì ngày bế giảng năm học cũng chính thức đến, cái ngày hạnh phúc nhất của lũ học sinh.

– Tiểu Phương

Zyn đang mải nghĩ ngợi lung tung về hai tấm ảnh trong tủ của tên Nam Phong thì Minh Quân đi đến.

– Hôm qua sao không thấy cậu nhắn lại?

– Ờ...à à máy mình hết pin hihi- Zyn méo mặt

Sự thật là sau khi Nam Phong bị đá ra khỏi ngôi nhà xinh đẹp kia một cách không thương tiếc thì Zyn mới phát hiện ra mình nhận được một tin nhắn từ Minh Quân ba tiếng trước. Híc, trả lời tin nhắn sau ba tiếng nghe có vẻ không khả quan lắm, với lại tin nhắn ấy nội dung là hỏi Zyn có rảnh không, đi chơi cùng với cậu. Như vậy thì chắc chắn không nhắn lại được rồi nên đành vậy...

– Tin hot, tin hot- Trang Anh phóng vèo tới chỗ hai người- Ủa, Minh Quân cũng ở đây à?

– Ừm, chào cô bạn dễ thương

– Hi hi- Miệng nhỏ cười cứ phải gọi là ngoác ra hết cỡ. Thật tình, có phải nhỏ chưa bao giờ được khen là dễ thương đâu. Híc, nhìn Trang Anh bây giờ Zyn lại hình dung ra mấy cô người mẫu quảng cáo ‘P/S ngừa sâu răng hiệu quả’ trên ti vi.

– Còn cười gì nữa, có gì thì nói đi!

– Thứ tư trường mình tổ chức cho học sinh đi biển đó! Cái gì nhỉ? À là hội ‘Biển xanh’ kết thúc năm học nhân tiện ăn mừng chị Dương và anh Phong

giành giải nhất khiêu vũ quốc tế.

– Hà? Cái gì? Sao mình không biết chuyện này?- Zyn quay ngoắt lại hỏi Trang Anh

– Eo oi, đầu cậu bốc lửa phùng phùng kìa!

– Tiểu Phuong, sao thế? Chuyện này cũng bình thường thôi mà!- Minh Quân nhìn cô hỏi

Bình thường á? Không bình thường một chút nào! Con heo Nam Phong, tên thối tha, tên nguy quân tử, tên dê già, dê cụ, dê lụ khụ... Zyn thâm rủa xả hẳn không thương tiếc! (Yo: tội anh Phong ghê- Zyn: *tháo giấy ra ném* đồ phản bội)

– Không sao! Mình chỉ hơi bất ngờ thôi!- Nói ‘không sao’ là nói dối nghiêm trọng

– Sao cậu biết thế?- Minh Quân quay sang hỏi Trang Anh

– He he, dĩ mình là hiệu trưởng Kỉ Lam mà. Đi bốn ngày lận đó, tí nữa sẽ có giấy thông báo cho mà xem. À mà ghép lớp, lớp bọn mình đi chung với A1 các cậu đấy!- Trang Anh rất tự hào vì thông tin của mình luôn đi trước thời đại

– Vậy à, Tiểu Phuong, cậu nhớ giữ sức khỏe hôm đấy còn đi chơi đấy nhé! Bye bye hai người...

– Zyn, Zyn...- Trang Anh lắc lắc cánh tay cô

– Hà?

– Cậu có thấy Quân thích cậu không? Vì cậu mà cậu ấy cãi nhau với Nam Phong đấy

– Minh Quân cãi nhau với Nam Phong?- Zyn ngạc nhiên

– Cậu không biết thật à?- Trang Anh ngờ vực nhìn Zyn

Lắc đầu

– Hôm tổ chức party trường đó, đáng ra Quân uống được 100 ly rượu, cậu ấy biết cậu đứng ở số 100 nên ra sức uống. Chẳng hiểu anh Phong lại vô tình hay cố ý làm vỡ ly thứ 100 của cậu ấy. Haizz... ly 100 là rượu mạnh, mỗi người chỉ có duy nhất một ly thôi. Hôm đó Minh Quân tức lắm, hai mắt cậu ấy vẫn đỏ lên. Nhưng theo luật chơi thì cậu ấy chỉ uống được có 99 ly thôi.

Nghe Trang Anh kể, người Zyn đơ ra. Minh Quân và Nam Phong cãi nhau ư? Tất cả lời nói của Trang Anh như một vòng tròn ám ảnh quay mòng mòng trong đầu cô

Zyn ngồi quay bút theo thói quen, mắt nhìn ra cửa sổ. Cái trường này cũng thật lạ, ngày bẽ giảng còn bắt học ba tiết đầu. Bây giờ là giờ ra chơi, mọi thứ ồn ào náo nhiệt hẳn lên, thật khác với vào giờ học, nghiêm túc thấy ón. Ai ai cũng hào hứng lập kế hoạch cho chuyến đi ngày thứ tư.

– Zyn nè!

– Gì thế Thu Nhi- Zyn mãi nghĩ ngợi giật mình quay lại

– Không có gì, chỉ là mình hơi buồn- Thu Nhi xị mặt xuống

– Sao lại buồn? À, cậu mới vào lớp nên chắc chưa quen hết các bạn thôi!- Zyn mỉm cười vui vẻ nói

Thu Nhi lắc đầu, giọng buồn buồn

– Các bạn không thích mình hay sao ấy!

– Có gì lạ đâu, bọn nó ghen tị với cậu thôi!- Trang Anh đang ngồi nghịch điện thoại ở bàn trên nghe vậy liền quay xuống

– Nhưng cũng không nên vì thế mà không chơi với Thu Nhi chứ!

Trang Anh nhún vai không nói gì rồi quay lên.

– Aisss...cậu thật tốt! Mình làm bạn thân đi!- Thu Nhi cười hòa nhã

– Ok

– Trang Anh, mình làm bạn thân nhé!

– Best friend à? Ừm- Trang Anh hơi lưỡng lự

– Vậy chúng mình xuống căn-tin ăn mừng nhá!

Zyn đang định nói ‘ừ cũng được’ thì nhỏ Trang Anh đã nhanh miệng nói

– Thôi, bài toán kia mình chưa hiểu lắm, Zyn ở đây giúp mình chút xù!

– Vậy à, mình xuống đó đây. À, có thông báo đi biển rồi đấy, nhớ chuẩn bị nha!- Thu Nhi nói xong thì đi khỏi lớp

Zyn ngạc nhiên, cô không tin vào mắt mình. Sao nhìn đằng sau Thu Nhi lại giống cô gái đi cùng Nam Phong mấy hôm trước thế? Cũng là mái tóc màu nâu hạt dẻ cắt ngắn. Không phải chứ? Chẳng nhẽ cô gái đó chính là Thu Nhi? Ha ha, không thể nào, cô lại hoang tưởng rồi! Zyn tự cốc vào đầu mình để loại bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn kia ra khỏi đầu.

– Sao vậy?- Trang Anh thấy cô có những hành động kì lạ thì thắc mắc

– Không có gì, mà này tại sao cậu lại nói như vậy với Thu Nhi? Cậu là lớp trưởng, mấy cái bài toán con con kia là gì với cậu đâu

– Ừm, Zyn này, cậu ít tiếp xúc với Thu Nhi thôi!- Trang Anh thở dài

– Tại sao?

– Mình thấy cậu ấy không thật lòng lắm!- Nhỏ e dè nói

– Đừng nghĩ thế, cậu ấy tốt mà.

Tiếng trống lại vang lên những âm thanh quen thuộc của tuổi học trò với biết bao điều ngây ngô. Trên những tán phượng xum xuê lá xanh mướt, từng chùm hoa đỏ rực như mình chứng cho tình thầy trò, tình bạn bè không bao giờ nhạt phai. Tiếng ve rả rít râm ran hòa cùng màu nắng vương khắp sân trường.

Lại một năm học nữa kết thúc...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chap 17

Zyn nhận làm gia sư cho Tiểu Linh và nhóc Bảo. Đang trầm ngâm suy nghĩ về việc Minh Quân và Nam Phong cãi nhau vì cô (là nhỏ Trang Anh nói thế) thì tiếng mẹ cô từ dưới nhà vọng lên

– Zyn ơi bạn con đến đây!

Cô vừa mở cửa phòng ra thì đập ngay vào mắt là bàn mặt mà cô ghét nhất trần đời. Ya, đúng rồi đó. Trên bàn mặt đó có ghi lù lù hai chữ Nam-Phong. Khóe miệng cô giật giật.

Gi đây? Con gió độc nào đưa hán đến đây? Mà hán đến đây làm quái gì?

– Sao không mời Nam Phong vào phòng?- Mẹ cô xuất hiện như ninja làm Zyn giật thót mình, haizzz, cô sống trong cái nhà này không khéo có này vào viện vì đau tim mất!

– Mẹ oiiiiiii...- Zyn ngân dài giọng- Con đang dạy Tiểu Linh với nhóc Bảo mà

– Vừa dạy vừa nói chuyện thì có sao nào? Cùng lắm là con cho hai đứa nó nghỉ giải lao một chút!- Mẹ nói rồi nháy mắt với cô

Nháy mắt à? Ý gì đây?

Zyn thờ dài nhìn mẹ đi xuống cầu thang một cách vui vẻ rồi lại quay ra nhìn Nam Phong. Hay thật, hán đứng dựa lưng vào cửa một cách rất tự nhiên.

– Chắc anh lướt gió trái mùa đến nhĩ?- Zyn nhìn hán chăm chọc

– Vậy sao? Đây là lí do cô bị trúng gió à?- Nam Phong cười mỉa mai

– Anh...ngồi im đó cho tôi

Nam Phong chẳng thèm nói gì chỉ đưa mắt nhìn xung quanh phòng cô một cách thích thú. Zyn chưa bao giờ thấy quyết định của mình đúng như hôm qua. Chẳng hiểu vì sao mà tối hôm qua cô lại nổi hứng nổi thú dọn dẹp phòng ốc. May thật, hán mà thấy căn phòng bừa bộn, lộn xộn ngang với bãi chiến trường chiến tranh thế giới thứ hai của cô chắc là thảm lắm.

Chắc, xem ra sau này nếu thất nghiệp cô vẫn còn đường đi làm nhà chiêm tinh, thầy bói hay đại loại là như vậy!

– Gì đây?– Nam Phong cầm một khung trên mặt bàn lên xem

Người trong ảnh không ai khác chính là Zyn, bên cạnh cô còn có hai cô gái nữa. Bên phải là Trang Anh, còn bên trái là một cô bạn tết tóc, có má núm đồng tiền xinh đẹp. Cả ba cùng đều mặc váy trắng tinh khôi, đứng giữa cánh đồng hoa cải vàng thơm như màu nắng mới. Nụ cười của họ thật đẹp, thật hút hồn người!

– Đừng động vào nó!– Zyn giật lại khung ảnh

– Cô gái đứng bên trái là ai vậy?– Nam Phong tò mò hỏi

Zyn dờ người. Đã lâu lắm rồi cô mới có cảm giác đau lòng, cái cảm giác cô đã chôn dấu từ rất lâu. Ba năm, không, đúng hơn là từ khi người bạn thân của cô mất.

Một giọt nước mắt trong veo lăn xuống gò má rồi cứ thế theo đà nhỏ xuống khung ảnh. Zyn đưa tay chạm vào khuôn mặt có nụ cười hiền hòa như hoa cỏ mùa xuân ấy, tìm cô đau nhói. Cô đã mất đi người bạn thân rất tốt của mình.

– Đó là Hải Lam, bạn thân của tôi và Trang Anh. Nhưng cô ấy đã mất rồi, đã mất rồi... Là tôi hại chết cô ấy...– Zyn nói trong vô thức

– Thôi nào, đừng tự trách mình!– Nam Phong an ủi cô, hán hiểu tâm trạng của cô lúc này vì đã có khoảng thời gian hán cũng phải an ủi một người, là ba năm trước.

Rồi chẳng hiểu tại sao, hán bỗng kéo cô lại để đầu cô gác trên vai hán. Nam Phong cũng chẳng biết lý do mình làm vậy là tại sao. Nhưng hán muốn chở che cho cô lúc này.

Zyn ngạc nhiên vì hành động của Nam Phong nhưng cô cũng không làm gì cả, chỉ để im như vậy. Có vẻ như cô cũng cần một người bên mình lúc này, im lặng nhưng thấu hiểu. Zyn cũng không khóc, nước mắt của cô có lẽ đã rơi hết vào ba năm trước rồi, cái ngày mà bạn cô ra đi. Tất cả nhìn thấy được trên vẻ mặt cô bây giờ chỉ là sự thất thần...

– Chị ơi!– Cô bé tóc dài, mặc váy hoa rụt rè lắc tay cô

Tiếng gọi của cô bé làm Zyn giật mình, cô vội vàng chỉnh đốn lại tư thế của mình. À, cô đang làm gì thế này, thật xấu hổ quá đi!

Trái với vẻ bối rối, ngượng ngùng đến độ hai má đỏ ửng của Zyn, Nam Phong, cái con người chủ động chỉ ho khẽ rồi cầm lấy khung ảnh từ tay Zyn và để nó lại trên bàn. Chuyện gì đã qua thì cứ để nó qua đi.

– Có chuyện gì không Tiểu Linh?– Zyn nhìn cô bé kia nhẹ nhàng hỏi

– Em và Bảo làm xong bài tập chị giao rồi!– Tiểu Linh chỉ tay vào thằng bé làm xong bài đang ngồi vắt chân đọc truyện

– Ủ, hai đứa mạng võ chị xem, nếu đúng hết thì hôm nay được nghỉ sớm coi như thưởng.

– Dạ– Tiểu Linh ngoan ngoãn chạy ra cầm vở

Nam Phong ngồi nghe cuộc trò chuyện của hai người, môi như thoáng một nụ cười. Khác nhau thật, ai có thể ngờ cô nhóc suốt ngày gào thét như Godzilla, hờ ra là đầu khẩu với hán lại có lúc dịu dàng như thế chứ?

Cộc...cộc...cộc...

– Mẹ, gì nữa đây? Lại bạn con đến nữa à?

– Quà của con này, người gửi là cái gì đó prince...Con cũng thật lắm người hâm mộ!– Mẹ cô cười đầy ẩn ý

– Rồi, con biết là con giống mẹ rồi!– Cô ngán ngẩm đẩy mẹ ra rồi ôm hộp quà quay vào phòng

Trong hộp có một tấm thiệp màu xanh ghi một dòng chữ: ‘Tặng Tiểu Phương, nhớ mặc nó vào ngày mai nhé! Kí tên: Your prince’

– Your prince? Thân mật quá nhỉ?– Nam Phong liếc cô rồi lạnh lùng nói

– Việc của anh à?– Zyn lườm lại hán. Hừ, cái tên này, cô vừa mới cảm động vì hán muốn chết mà vụt cái hán lại hiện nguyên hình ác ma không hơn không kém. Đúng là ác ma thì không thể trở thành thiên thần được!

– Woa... đẹp quá đi!- Tiểu Linh thốt lên khi nhìn thấy bộ váy màu trắng sữa trong hộp

Zyn cũng quay lại nhìn và sững sốt vì chiếc váy quá ư là đẹp!

– Chà đẹp thật! Ai tặng chị thế chị Zyn?

– Là bạn chị, Minh Quân!

– Váy em bé mà cô thích thế cơ à?- Nam Phong liếc qua chiếc váy Zyn đang cầm

– Váy em bé? Anh không phân biệt được kích cỡ à?- Zyn đến tức chết với hần mắt. Là mắt hần có vấn đề thật sự hay là không chọc giận cô thì hần chết?

– Lớn đầu còn mặc váy em bé!- Nam Phong nhếch miệng cười

Aaaaa... cái tên này, cô thề là sau này hần không bị méo mồm thì cô không phải là người. Không còn kiểu cười nào khác hay sao mà cứ cười đi cười lại kiểu cười này chứ! Nhảm thật!

– Chị Zyn ơi, trong này còn có chiếc vòng này!- Tiểu Linh giật giật áo Zyn

Hai mắt Zyn sáng trưng, a ha, cái vòng này cô thích ngay từ khi nhìn thấy nói trên mạng, tuy chỉ là đồ thủ công thôi nhưng nó vẫn thật đẹp, đẹp một cách tinh tế. Nhưng sao Minh Quân cũng biết cô thích chiếc vòng này nhỉ? Chẳng lẽ cậu ấy có thuật đọc suy nghĩ của người khác?

– Hình như nó là hàng thủ công của Pháp!- Nhóc Bảo liếc qua chiếc vòng rồi bình thản báo. Chắc thằng nhóc này nhìn vậy mà hiểu biết uyên thâm phết!

– Nay nhóc, chiếc vòng này đâu cũng bán, hết mốt từ thời kì đồ đá rồi!- Nam Phong lại tiếp tục chiêu ‘đim hàng’ của mình

– Hừ, anh làm ơn khóa khóa miệng vào cho tôi nhờ!- Zyn trừng mắt nhìn hần, ước gì bây giờ cô có thể đính một cái khóa thiệt to vào miệng hần và kéo thật chặt cho hần từ giờ trở đi câm luôn. Hừ, mở miệng ra là xía xối người khác.

– Hơ hơ hơ... tôi đảm bảo nó made in Vietnam

– Anh...- A, Zyn uất muốn chết, bây giờ mà có đá tảng ở đây thì chắc chắn việc đầu tiên là cô sẽ bê nó và đập vào đầu hần. Cô thề đấy!

Nhưng tất nhiên, trong nhà cô thì không bao giờ tích trữ đá tảng và tất nhiên là hần vẫn sống nhăn răng, cười nói bình thường. Chắc!

– Anh sao lại nói vậy? Đồ anh Quân tặng chị Zyn đẹp mà!- Tiểu Linh chớp mắt, lên tiếng bênh vực cô

Khuôn mặt Nam Phong trong phút chốc đã tối dần như bão cấp cao đổ bộ đất liền, chẳng nói chẳng chỉ liếc Zyn xoẹt một cái rồi đùng đùng bỏ về.

– Hơ, hần làm sao vậy?- Mặt Zyn ngơ ngác

Thật là, Tiểu Linh nói đâu có sai? Tại sao lại giận chứ? Xem mặt hần kia, cô cảm tưởng rằng mình đang đứng giữa mặt trận Điện Biên Phủ của thời kì chống Mỹ vậy đó!

– Tiểu Linh, lớn lên mình nhất định sẽ tặng cậu chiếc vòng lấp lánh giống như vậy!- nhóc Bảo thì thầm vào tai cô nhóc

– Ủa là sao? Đó đâu phải vòng lấp lánh!

– Không phải, là chiếc vòng anh đẹp trai kia cầm cơ

– Hai đứa làm sai bài này rồi, làm lại đi nhé!- Zyn nói rồi đưa lại cho hai cô cậu nhóc cuốn vở

Tối

Zyn nằm đọc truyện, hai tai đeo headphones, miệng ngân nga hát vài câu trong bài hát đang nghe. Trên màn hình máy tính phát ra tiếng ‘tút...tút...’ và biểu tượng lá thư. Cô mò mẫm ngồi dậy, click chuột vào đó

‘To: Ánh trăng khuya

Zyn ah, chuẩn bị gì chưa, ngày mai đi rồi đó! Chắc đừng bảo là cậu đang nằm đọc truyện đấy nhé!

Haizzz... mình chẳng biết nên mang những thứ gì nữa, cái gì cũng muốn mang. Zyn, cậu nói xem tớ làm món gì đi ăn là ngon nhất? A, cậu mang trà sữa tự làm đi nhé! Hi, mình sẽ làm phô mai que mang đi. À à, Thu Nhi bảo cậu ấy làm sandwich cá ngừ rau cải mầm và bánh pie chanh.

P/s: Mai nhớ sang gọi mình nhen!

P/s nữa nè: Cặp Kim Đồng-Ngọc Nữ sẽ nhận giải ở biển đó! Chuẩn bị tinh thần đi nha! ^o^

From: Con cảm nắng dai dẳng'

Giây? Kim Đồng-Ngọc Nữ của trường sao? Nam Phong và Thùy Dương ư?

Ai thì cô không biết chứ tên đó là Kim Đồng thì chắc chắn là mất mũi cái trường này có vấn đề hàng loạt rồi! Chắc, mấy bệnh viện mất thao hồ hết tiền đây, nhiều bệnh nhân thế cơ mà!

Hừ, tại sao cô lại phải chuẩn bị tinh thần cơ chứ, yên tâm cô không có sốc đến nỗi mắt đớp đớp, mồm chớp chớp với ba cái chuyện còn con này đâu nhé!

Mà sao hán đi khiếu vũ lúc nào mà cô không biết nhỉ? Đồ mặt trời trán bóng, đồ háo sắc @%#)&(&\$_+##^*^). .....

A, cô ghét hán!

Zyn lục lọi hết vốn từ của mình để rửa xả hán. Không hiểu sao cứ nghĩ đến cảnh hán đứng sát chị Thùy Dương, mặt tươi cười, cả hai đang đưa người theo điệu nhạc nhẹ nhàng thì cô lại điên tiết quăng quật chú gấu Misa đáng thương bay từ góc này bay sang góc kia!

Cô điên thật rồi!

Tức quá...tức quá cơ...

Kết quả là đêm đó Zyn toàn gặp ác mộng về Nam Phong...

Hán ám cô cả trong giấc ngủ!

~~~

Hôm sau, sau khi ăn xong ăn món ăn nhẹ do hai cô bạn yêu quý làm thì Zyn lăn ra ngủ khò. Trang Anh ngồi bên cạnh trở thành cái gối bất đắc dĩ.

Trong giấc ngủ, cô lơ mơ cảm thấy một bờ vai vững chắc, ngửi thấy mùi hoa cỏ dịu nhẹ, mùi chanh thơm mát, thật tuyệt! Một bên tai nghe được nhét vào tai cô, bản nhạc du dương, nhẹ nhàng du đẩy cô vào giấc ngủ sâu...

- Tiểu Phuong, đến nơi rồi, mau dậy thôi!

- Ừm, hử?- Zyn mắt nhắm mắt mở nhìn lên- Aaaaaaa...sao lại là cậu?

- Tại sao không thể là mình?- Minh Quân cười nhẹ, khuôn mặt ngơ ngạc đến đáng yêu của cô thật khiến người ta thích thú

- Trang Anh, cậu đừng hù mình nha! Cậu...cậu biết thuật biến hình hả?- Zyn nhìn người ngồi cạnh mình đầy nghi hoặc

-- Đôi lúc tính cách này lại khiến người tai uất ức muốn chết, có vẻ như cô đã xem quá nhiều phim ảo tưởng!

- Hi hi, có phải giống mấy bé yêu quái đáng yêu trong Tây Du Ký không?- Mắt cô chợt trở nên sáng hoắc

Bé yêu quái? Đáng yêu? Lần đầu tiên trong đời Minh Quân thấy có người gọi yêu quái là bé và còn khen chúng đáng yêu. Xem ra sau này nếu khen cô đáng yêu thì phải thêm cụm từ 'giống yêu quái' đằng sau rồi! Đúng là đồ Trung Quốc, không cái gì tốt cả, kể cả phim!

- Tiểu Phuong, cậu mơ ngủ hả? Mình là Minh Quân thật chứ đâu phải do Trang Anh biến hình- Cậu ầu sầu nói

- Ừa, dzậy hả? Thế sao cậu ngồi đây?- Zyn ngây thơ hỏi

- Là mình đổi chỗ cho Trang Anh!

1s...2s...3s...

- Aaaaaaa...- Zyn nhắm mắt mất mũi mà hét toáng lên. Cô không ngờ người làm gối miễn phí cho mình lại là Minh Quân. Khuôn mặt cô dần đỏ ửng như ăn nhầm phải ớt cay. Ôi, mất mặt quá!

- Trời, gì mà hét to vậy? Chuyện bình thường ấy mà, cậu lại xúc động quá rồi!- Minh Quân bịt tai lại

- Keke, yên tâm đi, lần này ngủ không có biểu hiện bất thường nữa đâu. Chắc, nhủ trong lòng hoàng tử có khác, ngoan hán đi!- Trang Anh từ dưới thò đầu lên cười tươi như hoa với cô, bên cạnh là Thu Nhi cũng mỉm cười đầy ẩn ý

Cái con nhỏ đáng bị sét đánh cháy thui như cục thịt nướng này!

Biểu hiện bất thường mà nhỏ nói đến đích thị là việc vừa ngủ vừa chảy nước dãi tong tong như thềm thường món gì đó và làm nhảm, đánh dấm vô tội vạ người bên cạnh. Đây là lí do chẳng ai dám ngủ cạnh cô trừ nhỏ Trang Anh, cái đứa có võ Karate siêu đẳng, híc, đánh nó khéo nó dấm lại cho nó thâm

khóc hơn.

– Thôi nào, đến nơi rồi, xuống thôi!- Thu Nhi kéo con người đang tư-ki (tự kỉ) là Zyn xuống xe

Chắc, cô đi đến đâu là những ánh mắt soi mói đáng ghét ấy lại nhìn cô chăm chăm nhưng không phải ánh mắt thần tượng mà là ánh mắt dành cho kẻ thù. Động đến hoàng tử trong lòng mấy bé fan là thâm thê đấy! Nếu mấy nàng này biết cô đã từng có chiến công đồ cả cái bể cá cảnh vô đầu tên Nam Phong thì chắc cô đã về châu trời, à không, phải là đi gặp Diêm Vương uống máu, ăn lửa, ngủ giường chông ấy chứ!

Aiss, sao Zyn lại nghĩ đến hắc nhĩ, cái tên ác ma có họ hàng với Sở Khanh ấy chắc bây giờ đang vui vẻ cười nói cạnh người đẹp của hắc nhĩ rồi. Bực mình ghê cơ!

– Woa...biển kia! Đẹp quá đi!- Zyn reo lên thích thú

Gió biển thổi vào mát lạnh cả người. Từng đợt sóng biển tung bọt trắng xóa vỗ vào bờ rồi lại rút ra xa mang theo những hạt cát nhỏ. Phía ngoài xa, mặt trời chỉ còn là một màu đỏ rực rỡ làm những đám mây bên cạnh nhuộm một màu vàng lấp lánh đẹp đến mê hồn. Mặt biển xanh thăm thẳm được tiếp thêm ánh sáng trở nên lung linh như một tấm thảm dệt bằng ngọc xanh ngắt một màu.

Zyn giờ tay hít lấy chút không khí trong lành vương mùi biển nơi đây. Thật là khiến cho tâm hồn người ta trở nên sảng khoái. Ya, cô thích biển!

– Xi nhìn nhỏ kia, trên xe dựa vai hoàng tử ngu tít mù, bây giờ mới để ý đến cảnh đẹp!- Trang Anh bĩu môi

– Con nhỏ kia, có thôi đi không hả? Có mỗi chuyện nhỏ xíu mà sao nhắc hoài dấy? Không phải tại cậu đòi chỗ cho Minh Quân thì làm sao có chuyện?- Zyn la lên âm ỉ

– Chuyện nhỏ xíu? Hê, đó là chuyện nhỏ xíu thì chuyện gì to đây?- Trang Anh nguyệt dài cô, hất đầu ra hiệu cho Zyn nhìn xung quanh

Haizzz... lại thế, lại thế rồi, Zyn lại vinh dự được các bé fan cuồng nhiệt trao cho những ánh mắt đầy ghen ghét, những cái nhìn hình viên đạn bay vèo vèo vào phía cô. Chắc, sau này cô mà có vấn đề về mắt thì chắc chắn 100% nguyên nhân là do những ánh mắt giết người này!

– Tập trung rồi kia, mau đi thôi!- Thu Nhi thấy chiến sự bắt đầu nổ ra thì vội chạy lại kéo hai đứa bạn đi. Hai người này thật là, đứng giữa cảnh đẹp vậy mà gân cổ lên cãi nhau chí chóe, đúng là không biết nhìn cảnh để nói chuyện mà!

– Các em vào khách sạn Á Kim nhận chìa khóa phòng nhé! Ba người một phòng, đi theo nhóm đã chia trước ở lớp! Các em nghe rõ chưa? – Cô Thanh Hương tập trung hai lớp A1, A2 vào và dặn dò

– YES!- Làn sóng giọng người khoe chöhe vang lên có thể gây thủng màng nhĩ bất kì lúc nào

Sau khi đáp bằng giọng đầy vui vẻ, hứng khởi, cái đứa được cho là mù đường cấp độ nặng là cô bị hai đứa hại đồng tâm hiệp lực kéo lên phòng không thương tiếc.

Cạnh, sau khi xoay chiếc chìa khóa vào ổ, cánh cửa căn phòng mở ra trước sự ngỡ ngàng và sững sờ của ba người

– Woa...- Cả ba cùng đồng thanh

– Rộng quá à!- Zyn thốt lên kinh ngạc

– Trời ơi, trường mình chơi ‘sộp’ ghê- Thu Nhi nói xong phi lên chiếc giường đệm lò xo, sức nặng của cơ thể làm tấm đệm nhún xuống rồi bật lên, đẩy người nhỏ nẩy lên rồi lại đập xuống.

– Khách sạn lớn có tiếng châu Á mà ỉ! Nhìn thích mắt ghê!- Trang Anh là người tiếp theo phi lên chiếc giường lớn đấy

– Híc nó mà gãy là tại hai người, mình không muốn nằm đất đâu!- Zyn nói xong cũng...nhảy tung tung lên đó với vẻ mặt vô cùng khoái chí (Yo: giường mẫu thấy mềm, nhảy còn ác liệt hơn cả người khác)

– TẠI CẬU THÌ CÓ!- Cả hai đồng thanh hét vào tai cô

– Híc, không sao đâu, hàng Việt Nam chất lượng cao mà. Keke, không sợ- Zyn cười nhe răng.

Ngay lập tức cô cảm thấy hối hận tột cùng.

Nếu như cô nói là ‘chiếc giường yếu diệu đó sẽ gãy’ thì hay biết mấy!

Đúng như mẹ đã bảo cô, Zyn mà nói cái gì đó thì cái đó sẽ đột nhiên ngang bướng mà đi ngược lại lời cô nói...

Híc, mình chứng rõ rệt nhất là đây, câu nói ra chưa quá năm giây thì...

Rầm!

Chiếc giường sập!

...

...

...

Ba đứa vừa nãy còn tí tớn nhảy tung tung trên chiếc giường thì bây giờ nằm bẹp dí, chồng chất lên nhau như ba con gián vừa bị một bà nội trợ hung ác đập bẹp, gói vào một tờ giấy to chính là đồng chăn màn và bị quăng thẳng vào sọt rác!

Đời người cũng thật phũ phàng!

...

...

...

Việc bây giờ ba đứa đang làm là chuyển phòng. Tất nhiên là không ai có thể yên giấc trên cái giường gãy và chỉ cần đặt lưng vào là sẽ lọt thỏm xuống dưới như một con thú sa hố bẫy. Không bao giờ. NEVER!

– Mối quá đi!

– Than cái gì? Là ai nhảy tung tung làm nó sập hả?- Trang Anh hét lên bất bình

– Cậu cũng nhảy mà! Sao đổ lỗi hết cho mình!

– Chắc, Zyn ơi là Zyn cậu có biết là lời nói của cậu lúc nào cũng ngược lại với mong ước không hả?- Nhỏ lại vặn to cái volume của mình và hét vào tai Zyn cái giọng chua hơn dấm

– Đến rồi!- Thu Nhi nhìn số phòng 179 ghi lù lù trên tấm biển vàng mà thờ dốt, vác cái vali đầy ụ ụ này mấy phút nữa mà không khuyu chắc nhỏ có đường làm supergirl quá à

Zyn với Trang Anh cũng ngừng đầu đá, thờ hồng học đặt vali xuống.

Cạch! Cửa phòng lại mở ra...

– Trời ơi, còn lung linh hơn cả phòng kia- Zyn hét lên sung sướng

– Oa đẹp quá đi mất!- Trang Anh cũng la lên rõ to

Hai người đang định chạy vào xem bên trong còn có cái gì thú vị tiện thể ngắm nghía căn phòng kĩ hơn một chút thì

– Khoan!- Tiếng Thu Nhi phía sau làm cả hai khựng lại

– Làm gì thì làm, tránh xa cái giường ra!- Thu Nhi ngăn ngăn nhắc nhở, nhỏ không phải supergirl mà đủ sức chuyển phòng lần nữa

Sau khi xét nét căn phòng kĩ càng, cặp đôi soi mói Trang Anh và Zyn kết luận rằng đây là phòng Vip cấp cao. Quá tuyệt!

– Hai người soi xong chưa?- Thu Nhi ngồi trên chiếc ghế tròn vo như một quả bóng, mắt xem phim nhưng vẫn không quên liếc hỏi

– Ok, quá tuyệt luôn!- Trang Anh hào hứng đáp

– Kể ra trong cái xui cũng có cái may!- Zyn cười hi hi ngồi xuống chiếc ghế tròn vo giống Thu Nhi

– Cậu còn nói may. Vì ai mà siêu mỹ nữ Trang Anh này bị đè bẹp như con gián dưới hai tên béo tốt vậy hả?- Trang Anh vẫn chưa nuốt nổi cục tức này, nhỏ là người thâm nhất trong ba đứa

– Hai tên béo tốt? Bọn mình người chuẩn đáng đẹp mà, Zyn nhỉ?- Thu Nhi quay sang nhìn cô cười như tìm kiếm sự đồng tình.

Và tất nhiên là Zyn gật đầu cái rụp.

– Thôi, hai người uống trà sữa không này, đủ các vị đấy!- Zyn lôi từ trong ba lô ra một lô một lốc trà sữa- Có vị táo, bạc hà, caramen, socola, nho, cam, kiwi, hoa hồng...đủ hết

– Trời, nhiều quá vậy? Làm cái này chắc lâu lắm hả?- Thu Nhi cầm cốc vị kiwi lên chọc ống hút vào hút một hơi

- Lâu gì, một tiếng là xong hết à!- Zyn xua tay rồi cảm vị táo yêu thích của mình lên
- Chắc, lấy vị gì bây giờ? Bạc hà vậy!- Trang Anh sau một hồi ngó nghiêng thì nhìn thấy cốc trà sữa bạc hà màu xanh
- Ô, Trang Anh, cái đó không được!- Zyn giật lại cốc trà sữa đấy
- Sao thế? Có người đặt hàng trước rồi à?- Nhỏ chu môi nói
- À...cái này, ừ...- Zyn áp ứng, cô cũng không hiểu tại sao mình phải giữ lại cốc trà sữa vị bạc hà này nữa. Haizzz, nhưng mà cô chỉ muốn duy nhất một người uống nó thôi.
- Vậy socola thì sao?- Trang Anh giờ một cốc trà sữa khác lên
- Cái này, sorry nhưng Minh Quân đặt trước mất rồi!- Zyn khó xử nhìn nhỏ bạn
- Hừ, biết ngay mà, đồ trọng sắc khinh bạn- Trang Anh nguyệt dài cô rồi lấy vị caramen uống
- Ê ê nói lại đi, ai trọng sắc khinh bạn hả? Chứ không phải hôm thứ hai tuần trước cậu nhìn thấy Nam...urm urm...- Zyn chưa nói hết câu đã bị Trang Anh bịt miệng lại
- Gì thế?- Thu Nhi tò mò nhìn hai đứa bạn
- Không có gì!- Trang Anh cười xán lạn

Cuối cùng thì cả ba cũng yên ổn ngồi ôm cốc trà sữa của riêng mình và cùng nhau xem hoạt hình Oggy và ba chú gián, cực kì đồng cảm với tâm trạng của ba con gián khi bị đập bẹp, đơn giản vì ba đứa cũng vừa trải qua một phen bị bẹp dí.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chap 18

Sau hai tiếng ngồi dài cổ xem ti vi thì Trang Anh và Zyn cũng tìm thấy thú vui ở căn phòng Vip này, máy chơi game. Và thế là cả hai ngồi đua xe ngon ơ trong phòng điều hòa mát lạnh. Còn Thu Nhi, chẳng biết bốc hơi đi đâu sau bữa cơm trưa.

- À, Zyn cậu có mang đồ bơi không? Nghe nói sau khi trao giải xong học sinh có thể tự do tách lớp mà đi chơi đấy! Đến đây rồi mà không đi bơi thì thật tiếc quá!- Trang Anh đặt máy chơi game xuống nhìn Zyn chòng chọc
 - Đồ bơi á? Hình...hình như quên rồi!- Zyn túng lúng nói
 - Ok, vậy là mình chuẩn bị không có thừa!- Trang Anh ôm đầu nói
 - Cốc...cốc...cốc...Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang câu chuyện của hai cô gái
 - Ủa Minh Quân- Trang Anh ngạc nhiên- Sao cậu biết bọn mình ở phòng này?
 - Là mình nhắn tin hỏi Zyn nhưng không thấy trả lời nên hỏi cô Thanh Hương- Minh Quân nhún vai đáp
- Zyn lạnh sống lưng khi ánh mắt tóe lửa của Trang Anh lướt qua người. Híc, là cô không để ý mà!
- Cậu đến có gì không?
 - À sắp đến giờ tập trung rồi, mình gọi hai người đi cùng ấy mà!- Minh Quân mỉm cười giải thích
 - Ồ vậy à, chờ chút xíu nhé- Trang Anh trở vào kéo Zyn dậy và giục thay đồ.

Chắc, nhắc mới nhớ, vì Zyn là chúa lười biếng nên đến nơi xong cứ mặc nguyên bộ đồng phục của trường chẳng thêm thay. Nhưng bây giờ mà cứ mặc nó chắc cô phát ngót mắt, Zyn lục vali tìm một bộ đồ để mặc. Chiếc váy hôm nọ Minh Quân tặng đập ngay vào mắt Zyn, cô không biết có nên mặc không...

- Trời, kiếm đâu bộ váy đẹp thế? Mặc luôn nó đi khỏi kiếm bộ khác- Nhỏ Trang Anh này chỉ được cái...nói đúng ý cô

Đang phân vân có nên mặc hay không thì Trang Anh đã nhanh tay đẩy cô vào trong phòng tắm rồi tổng cả cái váy vào. Thôi đành vậy...

Trang Anh và Zyn cùng bước ra. Hôm nay Trang Anh cũng mặc một bộ váy nhẹ nhàng, nữ tính chứ không chạy theo style cá tính, quyến rũ nữa, trông nhỏ hơn rất khác.

Khuôn mặt Minh Quân thoáng ngỡ ngàng, cậu không ngờ cô mặc chiếc váy này lại đẹp đến vậy, có chút gì đó vui vui nảy nở trong lòng. Còn Zyn thì bị cậu nhìn chằm chằm thì có chút ngượng ngùng, cô mặc bộ váy này trông tệ đến thế sao?

– Ừm...trông mình xấu lắm à?- Zyn rụt rè hỏi

– À không... trông cậu hôm nay rất xinh đẹp- Minh Quân xua tay

– Ừ chà, chỉ có mỗi Zyn đẹp thôi nhì- Trang Anh thấy mình bị lu mờ bên nguyệt đài hai người

– Ha ha, siêu mỹ nữ xinh đẹp là chuyện xưa nay, dùng từ nào để khen nữa đây?- Minh Quân tỉnh nghịch nháy mắt

– Cậu thật là...mồm miệng dẻo quẹo vậy? Không chừng Zyn nhà tôi bị cậu lừa!- Trang Anh vờ nhìn cậu cảnh giác

Zyn phì cười, kéo hai người đi ra chỗ tập trung...

Đó là một địa điểm do trường cô thuê, tuy không sang trọng nhưng ở đây rất mát mẻ và thoáng đãng, một khu nhà rộng và to được dựng lên bằng những cột gỗ lim lớn và lợp bằng lá không thấm nước. Bên trong có khá nhiều quầy đồ uống và một sân khấu nhỏ bên trên. Trông chẳng khác nào một party tự do, một phong cách mới mà nhà trường tạo ra: giản dị, mộc mạc nhưng vẫn vui vẻ.

– Ngồi đây đi!- Trang Anh kéo tay cô vào một quầy đồ uống- Uống gì nào?

– Nước dừa đi, đã đi biển rồi mà không theo phong cách biển thì hơi phí!- Zyn cười

– Thế còn Minh Quân?

– Cậu ấy sẽ uống cái này!- Zyn đặt cốc trà sữa lên bàn trước mặt cậu- Đừng bảo là cậu quên đấy nhé!

– Tất nhiên là không!- Minh Quân vui vẻ cầm, bóc lớp vỏ bọc trên bề mặt cốc và đưa lên miệng uống

– Trời! Anh cho một nước dừa một cocktail đá bào- Trang Anh quay ra nói với anh chàng đứng trong quầy, cách nói của nhỏ làm Zyn liên tưởng đến việc mình đang ngồi trước quầy rượu của quán bar, nhỏ uống cocktail còn cô uống nước lọc. ==

– A, Thu Nhi, bọn tớ ở đây!- Zyn vẫy vẫy tay với cô bạn

– Trời ạ, vậy mà làm mình chạy đôn chạy đáo đi tìm hai người!- Thu Nhi thở dốc, ngồi lên chiếc ghế gần đấy.

– Uống gì?

– Dâu ép đi!- Thu Nhi nghiêng người nói với Trang Anh- Tưởng hai người bị bắt cóc hehe

– Đây, tên bắt cóc bọn mình đấy- Trang Anh cười chỉ vào Minh Quân đang uống trà sữa ngon lành rồi cả ba người cùng cười.

“Chào mừng tất cả các bạn đến với bữa tiệc ‘Biển xanh’ cùng đón chào cặp đôi Kim Đồng- Ngọc Nữ đã giành giải nhất cuộc thi khiêu vũ quốc tế... Nam Phong-Thùy Dương” Bà chị MC mặt mũi hớn hờ vì sắp được nhìn thấy trai đẹp

Hừ, làm như không ai biết tên hán vậy, có cần thiết réo tên hán rõ như vậy không?

Không quá lâu, Nam Phong và Thùy Dương đã xuất hiện trên sân khấu và ngồi trên hai chiếc ghế đặc biệt. Nam Phong mặc một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần tây cũng màu trắng, mặt vẫn lạnh tanh không chút cảm xúc cho dù cạnh hán là một đại mỹ nhân. Thùy Dương thì mặc một chiếc váy ngắn màu đen, khoác ngoài một chiếc áo ren mỏng ngắn đến ngang eo. Sự đối lập về màu sắc làm cho hai người càng thêm ấn tượng. Và cũng càng làm cho ai đó ngồi dưới tâm trạng đầy xúc cảm ==”

Tuy mặt Nam Phong không chút xúc cảm nào nhưng đôi mắt vẫn đang âm thầm hướng về một nơi, chỉ là con người ở cái nơi được hướng tới ấy không nhận ra. Trái với hán, Thùy Dương cười tươi như hoa, mỗi khi MC đặt câu hỏi về hai người bọn họ trong quá trình tập luyện thì cô ta quay sang nhìn Nam Phong vừa cười vừa nói. Có lẽ đúng cũng nhận ra rằng, Thùy Dương thích Nam Phong.

– Tại sao hán có thể nhảy nhót với bản mặt này nhì?- Zyn lăm lăm

– Why not?- Trang Anh cười khở- Thật ra cách khiêu vũ của anh ấy chỉ là đứng im

– What? Đứng im?- Zyn sùng sốt

– Hờ, thì là đứng im cầm tay Thùy Dương, còn việc nhảy là của chị ấy- Trang Anh nhún vai xúc một thìa đá bào- Với cả hai người ấy cũng chẳng chạm người nhau nhiều lắm, đơn giản vì đó là một điệu nhảy mạnh và anh Phong có một việc duy nhất là cầm tay chị Dương, thỉnh thoảng thì lại xoay vài vòng, xong, chấm hết nhiệm vụ! Cặp đôi nhảy vờ vẫn nhất trong lịch sử!- Nhò chốt lại với một câu cảm thán

– Ừm- Khuôn mặt Zyn dịu đi, không còn bùng bùng khí thế giết người như vài phút trước. Cũng chẳng hiểu tại sao mà cô cảm thấy hôm party trường hẳn còn nhảy ra nhảy, ít ra cũng không phải là ...cầm tay và xoay vòng. Haizzz. . .

Bà chị MC vẫn thao thao bất duyệt trên sân khấu. Mọi người ở dưới cũng đê mê ngắm hai con người đẹp mã trên kia. Dường như hôm nay họ ngồi đây chỉ để phục vụ cho khán giả no con mắt. Bà MC nhảm chán!

– Khụ. . .Khụ. . .- Bỗng Zyn sắc nước. Chắc, chắc là tại cô vừa tám chuyện với Trang Anh vừa ngang nhiên hút nước dừa đây mà!

– Tiểu Phuong, cậu không sao chứ?- Minh Quân đưa chiếc khăn giấy cho Zyn, sốt sắng hỏi

– Ừ, không sao, chỉ là mình bắt cần nên sắc nước thôi- Zyn lau miệng rồi cầm lấy cốc nước và cậu đưa cho

Mọi người bỗng chốc đổ dồn ánh mắt vào hai người. Sẽ không vấn đề gì nếu người đang quan tâm cô không phải là hoàng tử của trường, Đặng Minh Quân, người ngồi sau cô không phải là siêu mỹ nữ Mạc Trang Anh, ngồi cạnh đây là một cô nàng xinh như thiên thần, Thu Nhi. Hừ, những người hot đi đâu cũng bị soi mói đời tư. Và cô, kẻ đang ngồi giữa ba người hot tất nhiên cũng sẽ được san sẻ chút quan tâm không nên có này.

Chắc, điều đáng ghét hơn là hán, cái tên Nam Phong đang ngồi trên kia liếc về phía Zyn với ánh mắt tóe lửa phun khói!

Cái này gọi là gây sự chú ý!

Nam Phong nhíu mày nhìn Minh Quân đang nhẹ nhàng ân cần chăm sóc nhỏ ngốc ôsin của mình mà lòng không khỏi bức tức, khuôn mặt tối sầm lại. Mà nhỏ kia sao ngốc quá vậy, thấy thế sao không từ chối luôn đi cho rồi còn cười cười nói nói với hán làm gì. A, hán nhìn chỉ muốn tóm cổ lòi nhỏ Zyn ngổ này đi, gọi là ngổ cũng đâu có sai mà! (Yo: anh bạo lực thế chị ấy không thích anh là đúng rồi!- Nam Phong: việc mi à? xía vào làm gì?- Yo: chắc, sau tui để chị Zyn thích anh Quân, keke- Nam Phong:.... – Yo: nhìn vậy là biết thích rồi!^^)

Cô bị hoa mắt rồi chẳng?

Nam Phong nhưn mày rồi quay về phía Thùy Dương cười, nụ cười của hán tuy chẳng tươi tắn gì cho cam nhưng cô ta vẫn vui sướng tột cùng. . .

Hừ, cô nói đâu có sai, hán là tên háo sắc!

– Chúng ta ra ngoài đi!- Zyn quay sang Minh Quân

– Ok- Cậu cười, làm ra hiệu ‘ok’ bằng tay rồi nắm tay Zyn kéo ra ngoài trước bao nhiêu con mắt ngỡ ngàng.

Zyn ngồi trên bờ cát trắng mịn, lấp lánh dưới ánh mặt trời, bàn tay không ngừng vẽ vời những hình thù quái dị chưa ai từng nhìn thấy trên cát. Những đợt sóng rì rào vỗ nhẹ vào chân cô như an ủi, Zyn cũng chẳng biết vì sao chúng lại an ủi cô. Có lẽ là vì tâm trạng bây giờ của cô không tốt, nói trắng ra là đang buồn.

Bố cô đã từng nói thế này mỗi khi dẫn cô ra biển ‘Những lúc con buồn, hãy làm bạn với biển, đó là nơi con có thể trút hết toàn bộ tâm tư’. Nếu vậy thì hãy để biển mang những nỗi buồn nặng trĩu trong lòng cô đi, mang hết đi. . .

– Cậu buồn gì à?- Minh Quân ngồi xuống bên cạnh Zyn, tiện tay đưa cho cô một chiếc kem ốc quế

– Một chút

– Vỉ?

– Mình cũng chẳng biết- Zyn cười, nụ cười thật mờ nhạt so với ánh mặt trời rực rỡ kia

– Hán có gì tốt đẹp chứ?- Minh Quân nói khề

– Hừ?- Cô chớp mắt

– Không có gì. . .A, nhìn này!- Cậu hét lên, nhặt một thứ gì đó trên bãi cát để vào tay cô

– Gì thế?- Zyn cúi đầu nhìn, một chiếc vỏ ốc nhiều màu lấp lánh

– Là ốc bảy màu, tặng Tiểu Phuong- Quân cười- Nhìn này, nó sẽ cho ta thấy một màu rõ rệt khi nghiêng sang một góc độ nào đó

Để chứng minh cho lời nói của mình, Minh Quân cầm chiếc vỏ ốc khề nghiêng sang phải, màu cam hiện ra, nghiêng nhẹ sang trái, màu đỏ lại hiện ra. Thật kì diệu!

– Đẹp thật đấy!- Zyn thốt lên, nỗi buồn trong lòng đã bay đi đâu hết

– Trời ơi, làm gì ở đây? Về thay quần áo còn tắm biển!- Trang Anh như một bà mẹ khó tính, vừa lời cô đi vừa làm nhảm.

– Mượn Zyn một tí nha Minh Quân!- Thu Nhi nháy mắt với cậu rồi cũng chạy biến đi.

Minh Quân lắc đầu cười rồi trầm ngâm nhìn những hình vẽ quái dị trên cát trắng đang bị từng đợt sóng xô bờ làm mờ đi...

Có lẽ chỉ có người vẽ chúng mới hiểu được những ý nghĩa bí mật ẩn sau...

Tôi có gì không bằng anh chứ?

Lúc sau, trên bãi biển bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên vì ba cô gái hút hồn người...

Trang Anh chọn cho mình một bộ đồ tắm sọc kẻ ngang trắng-đen kết hợp cùng chiếc sơ mi crop top buộc vạt ở bên ngoài. Với kiểu dáng 'nửa kín nửa hở' không chỉ khéo léo khoe vùng eo thon thả, chiếc áo sơ mi crop top buộc vạt này còn mang lại vẻ cá tính, quyến rũ cho người mặc nó.

Thu Nhi thì mặc một bộ bikini màu cờ Mĩ chỉ có một dây bản to vắt chéo qua vai trái, khoác ngoài một chiếc áo voan màu trắng thất nhẹ phía trên eo và lệch một bên vai. Chất voan bay bổng, nhẹ nhàng tạo cho người ta cảm giác rằng Thu Nhi chính là cô gái ngọt ngào nhất bãi biển này.

Còn Zyn, sau một hồi bị dụ dỗ, ép cung và đe dọa từ hai nhóc bạn thì cuối cùng cũng phải tuân theo. Cô mặc chiếc áo tắm màu đỏ không dây có đường viền quây bên ngoài, đi kèm là một chiếc khăn voan mỏng dài thướt tha màu trắng có điểm những bông hoa to màu đỏ buộc eo, trông cô đẹp một cách tinh tế, dịu dàng, khác xa với những cô nàng cố gắng ép mình diện vào những bộ bikini nóng bỏng.

Biết làm sao được, nếu Zyn không mặc bộ đồ do chính Trang Anh thiết kế này đồng nghĩa với việc bị nhóc từ mặt và kết bạn làm quen với những bộ bikini sexy kia. Thà mặc bộ này còn hơn, tuy màu áo có hơi... 'nóng' chút xíu nhưng nhìn tổng thể thì ok!

Một cô nàng cá tính quyến rũ, một cô gái ngọt ngào đáng yêu và một cô bé thánh thiện hút hồn. Cả bãi biển như nóng lên hừng hực khi ba người đặt chân đến.

– Đó, mình đã nói là màu này tôn da lắm mà nhóc không nghe, đẹp đúng không Thu Nhi?- Trang Anh chiêm ngưỡng tác phẩm đề dòi của mình- là cô rồi tự khen công lao của mình

– Yes, quá đẹp luôn!- Thu Nhi đồng tình cả hai chân hai tay

– Thôi đi, cái bộ hở hở này nhìn cứ sao sao ý!- Zyn nhăn mặt

– Ui xời, kệ nhóc, nó không có mắt nhìn thì trang đâu! Đi biển mà cứ phải ôm cả bộ đồ kín từ đầu đến chân có mà chết ngót!- Trang Anh phẩy tay chán chường

– Ừ, xuống biển chơi bóng đi!- Thu Nhi cầm quả bóng nhẹ xộp màu mè tâng tâng trên tay

– Ok, gọi Minh Quân xem, cậu ấy có chơi không?- Zyn chỉ tay về phía Minh Quân đang nằm nhàn hạ trên ghế xếp, có dù che đầu, đang cầm một ly cocktail màu đỏ thưởng thức.

– Hey, Minh Quân, xuống chơi...ê ê- Trang Anh chưa kịp nói xong câu thì một cô bé xinh xắn mặc bộ bikini nóng mắt đã tiến đến bắt chuyện với Minh Quân- Chắc, khó chịu ghê!

– Thôi, cứ để họ nói chuyện!- Zyn kéo hai người xuống biển, trong lòng cô hơi khó chịu

– Ya, bắt lấy đồ con heo Zyn!- Trang Anh đón lấy quả bóng từ tay Thu Nhi ném sang cho Zyn

– Oái!- Zyn nhào người ra ôm lấy quả bóng nhưng vì quá đà nên...

Ừm, nước bắn lên tung tóe sau cú ngã lộn nhào của cô...

– Ha ha ha- Trang Anh với Thu Nhi ôm bụng cười

– Cười cái gì? Tại hai người chứ à!- Zyn hằm hằm ném quả bóng về phía Thu Nhi nhưng nhóc nhanh tay chụp được.

Sau một hồi núp lặn với quả bóng, cả ba ướt sũng nước lên bờ đi về khách sạn. Minh Quân cũng chạy theo luôn, tránh khỏi sự bám riết của nhóc kia, cười hi hi nhìn Zyn như hồi lỗi cho việc mình không xuống chơi bóng.

Oái nóng...nóng quá! Bộ cháy ở đâu à?

Zyn cảm thấy nhiệt độ sau lưng mình tăng đột ngột. Không lẽ là núi lửa phun trào? À, có lẽ cô nhầm, cái vùng này hình như không có núi lửa! Cô quay lại nhìn, xa xa cả người Nam Phong như một ngọn lửa cháy hừng hực, sầm sét nổ đùng đoàng trên đầu.==

Chạy mau, không là chết chắc! Zyn rụt đầu, đi nhanh chân hơn...

– Ái!- Zyn kêu lên một tiếng khi thấy cổ tay mình bị nắm chặt và kéo đi

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Làm ơn có ai tốt bụng nói cho cô biết!

Còn ba người kia vì quá sốc trước cảnh tượng này, đứng sững cả người, không biết nên xử sự thế nào. Minh Quân nắm chặt tay nhìn người con gái mình yêu đang bị một tên con trai khác kéo đi. Trang Anh không nói gì, khóe miệng như có nét cười, còn Thu Nhi, khuôn mặt nhỏ càng ngày càng tối lại...

Nam Phong ném cho cô chiếc khăn bông để choàng vào rồi lại kéo đi tiếp

– Này, anh làm cái gì vậy? Này, này...- Zyn bị hấn lòi xềnh xệch đi không quên gào lên hỏi

– ...- Nam Phong không nói gì, lạnh lùng như một tảng băng. Giờ hắn đang rất bức mình

– Từ từ thôi, tôi bảo anh đi từ từ thôi- Cô lại gào lên, tay giữ chặt cái khăn bông

Haizzz, rốt cuộc hắn cũng chịu dừng lại. Zyn thờ phào, xoa xoa cổ tay bị tím đỏ ửng rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Hóa ra là khách sạn, cũng tốt, hấn ít ra còn lòi Zyn về khách sạn chứ không phải nơi khi ho cò gáy nào khác.

Á! Đây đâu phải phòng cô!

Zyn tròn mắt nhìn căn phòng sang trọng không khác phòng của cô là mấy, chỉ có điều ở đây có tận hai cái giường lận. Một cái rỗng không còn trên chiếc giường kia, một anh chàng đẹp trai nho nhã đang ngồi đọc sách. Nhìn quen thật, nhưng mà tại sao Zyn không nghĩ ra mình đã từng gặp anh ấy ở đâu nhỉ?

Nam Phong không khỏi bức mình khi thấy cô cứ nhìn tên bạn thân mình chăm chăm, hấn háng giọng

– Ra ngoài!

Cả anh đẹp trai và Zyn đều ngẩng mặt lên nhìn hấn với ánh mắt ngạc nhiên.

Đuổi cô ra à? Hừ, vậy còn lòi Zyn vào đây làm gì?

Cô hậm hực đi ra ngoài, đúng là tên rồi việc!

– Cô làm gì vậy? Tôi có bảo cô đi đâu!- Nam Phong kéo tay Zyn lại

Hừ? Không bảo cô đi? Trong phòng có hai người. ...vậy người đi là anh đẹp trai kia à? Zyn tròn mắt, hết nhìn hấn lại quay ra nhìn anh đẹp trai

– Tôi bảo cậu đấy!- Nam Phong gằn giọng khi thấy thằng bạn vẫn cứ ngồi trơ trơ đọc sách

Anh chàng kia nhún vai, gấp cuốn sách lại rồi bước ra ngoài, không quên để lại cho hai người một nụ cười tò náo.

– Dọn dẹp đi!- Nam Phong bỏ lại cho cô ba từ rồi đi ra ghế ngồi

– Dọn? Trong cái bộ dạng này hả? ĐỒ BIẾN THÁI!.....- Zyn hét lên với hấn

Nam Phong tròn mắt nhìn cô. Chắc, hấn quên mất là người cô đang trong trạng thái ướt sũng nước. Chiếc khăn voan cũng như chiếc khăn bông hấn ném cho bây giờ đã ướt mèn, đầu tóc cô cũng nhỏ tong tong nước.

– Thay ra!- Nam Phong mở tủ lấy chiếc áo sơ mi dài nhất của hấn ném cho cô

– Á, anh điên à?- Zyn hét, cố hình dung nếu mình cởi hai cái khăn ướt sũng này ra và mặc cái áo rộng thùng thình này vào thì... khuôn mặt cô đỏ ửng. Oimeoi, không hay ho một chút nào!

– Nếu cô muốn lau rồi lại ướt. Tùy thôi, nếu không xong việc thì cứ ở lại đến đêm!- Nam Phong cười gian xảo

Ồ đến đêm? Ý gì đây?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hấn nói cũng đúng! Nếu cô vác cái bộ dạng nước nhỏ tong tong này đi lau nhà. Chẳng biết sạch hơn tẹo nào không, không khéo còn bẩn thêm. Hu hu, đành vậy, làm nhanh còn đi về! Zyn cầm lấy cái áo của hấn mang vào nhà tắm. Chắc, cái áo thôi mà cũng có mùi bạc hà, thơm thiệt! ==”

Nam Phong cười cười nhìn theo bóng người đi vào nhà tắm. Nhỏ ôsin ngó này dễ dụ ghê!

Zyn đi ra trong chiếc áo lụng thụng thấy ghét này. Ít ra là nó còn trùm quá đùi cô. Liếc hấn một cái sắc lẹm, Zyn cầm cây lau nhà chuẩn bị sẵn ở trước cửa. Chưa bao giờ cô cảm thấy thương cho mấy cô giúp việc như lúc này, họ khổ thật!

Nam Phong cười khỏ, quay mặt đi chỗ khác dấu đi khuôn mặt đang dần chuyển màu. Hừ, biết thế này đã không đưa cô cái áo sơ mi này cho xong. Ai

mà ngờ được Zyn mặc vào lại trông...quyến rũ chết người như vậy chứ. Xem ra lần sau hẳn phải lưu tâm lại cỡ áo rồi, phòng khi có chuyện còn sử dụng được với công việc khác. Nam Phong nhưn mày, cười gian tà, chẳng ai biết được hẳn đang nghĩ chuyện đen tối gì trong đầu! =.=

– Này, xong rồi!- Sau một hồi làm việc hết tốc lực, cuối cùng thì Zyn cũng hoàn thành sứ mệnh cao cả của mình

– Về đi!- Nam Phong nói ngắn gọn

– Hả? Về á?- Zyn lúng túng

– Sao? Đừng bảo là cô muốn ở đây đấy nhé!- Nam Phong cười nửa miệng đầy thích thú

– Á, không phải không phải. Là...là tôi không biết đường về!- Zyn cúi mặt, nhiều lúc thật hận cái tính mù đường của mình

– Vậy thì tìm!- Hẳn nói nhẹ như không

A, sao cái tên này nói ngang quá vậy. Chẳng lẽ cô mặc cái bộ đồ không mấy đúng đắn này đi gõ cửa từng phòng để hỏi phòng 179 ở đâu chắc? Hay hẳn định bảo cô xuống quầy lễ tân trong cái bộ dạng đáng nguyên rủa này? Thật điên cái đầu!

– Là anh lôi tôi đến đây mà! Phải trả về chỗ cũ chứ!- Zyn gào lên bất bình

– Ý cô là tôi dẫn cô ra bãi biển?- Nam Phong vẫn dửng dưng như không

–- Hẳn không nghe hả? Cô bị MÙ ĐƯỜNG. Dẫn ra bãi biển làm cái khi mồm gì chứ?

– Nếu cậu không dẫn thì tôi sẽ dẫn cô ấy về!- Anh đẹp trai vừa nãy đi vào, nhìn hẳn cười rồi ngang nhiên cầm tay cô dẫn đi

– CHẾT TIẾT!- Nam Phong nhìn cánh cửa đóng lại, mắt hẳn đỏ vằn lại, gằn giọng

– Em ở phòng 179, cùng phòng với Trang Anh à?- Anh đẹp trai quay sang hỏi cô

– Á, vâng...vâng- Zyn giật mình. Í, sao anh ấy lại hỏi thế nhỉ? Chẳng lẽ biết Trang Anh?

– Em là bạn thân của cô ấy?

– Dạ!

– Thật là một cô bé dễ thương! Vậy mà tên Phong kia không biết giữ!- Anh nhìn cô một lượt rồi lắc đầu cười

Khuôn mặt Zyn dần đỏ lên. Cô biết mà, mặc cái bộ này ra thật nào cũng bị hiểu lầm! Haizzz...

Đưa cô đến trước cửa phòng, anh đẹp trai mới vẫy tay chào rồi ra về. Chắc, đáng yêu thiệt!

– Trang...

Vừa mới gọi được một tiếng thì Zyn đã bị một bàn tay thò ra kéo vào trong phòng một cách bạo lực...

– Á, cái gì đây? Cậu mặc cái quái gì thế này? Lúc nãy cậu với Nam Phong đã đi đâu? Làm cái gì hả? Trời ơi, xem cậu kìa. Trả lời nhanh!- Trang Anh nói nhanh như tên bắn, vừa nhìn thấy bộ dạng của cô mắt đã mở to như quả trứng đà điều

Còn Thu Nhi vẫn ngồi chơi máy tính như thường.

– Áy, không có gì đâu! Đừng ghen nặng lên như thế!- Zyn cười khổ, chắc nhỏ đang heartbreaker

– Hả? Ghen cái gì chứ?- Trang Anh tròn mắt

– Ủa không phải cậu đang ghen vì Nam Phong kéo mình đi sao?

– Nói nhiều, ai ghen chứ? Còn không mau trả lời câu hỏi- Nhỏ hét lên

Chắc, con nhỏ này nghĩ cô đang tham gia chương trình ‘Một vạn câu hỏi vì sao’ chắc?

– Là kéo đi lau nhà!

– What? Lau nhà?- Trang Anh sốc

– Ừm, hẳn bắt mình làm ôsin cho hẳn!- Cô rầu rĩ trả lời

– Cậu đồng ý nhanh gọn nhẹ?

- LÀ TẠI CÁI BỨC ẢNH CHẾT TIỆT CẬU CHỤP CÒN HỎI CÁI GÌ?- Zyn gào vào tai nhỏ
- Ờ, rồi sao? Tại sao cậu lại mặc áo của anh ấy?- Trang Anh nhướn mày nhìn chiếc áo Zyn đang mặc
- Là cái kia bị ướt. Hần bảo thay ra rồi ném cho cái áo này!
-- Chắc, tại sao nhỏ lại có đũa bạn ngốc đến nỗi bị lừa mà còn ngây thơ không biết chứ?
- Vậy nha, đi tắm đây!- Zyn lấy một bộ quần áo ngủ
- Này, vậy còn cái khăn kia đâu!- Trang Anh từ ngoài nói vọng vào trong nhà tắm
- Haizzz, quên ở đó rồi. Khi nào lấy sau!- Zyn nói vọng ra
- Thật là...- Trang Anh nhăn mặt rồi mở cửa đi ra ngoài

Thu Nhi vẫn ngồi ung dung chơi game, có vẻ mấy trò chơi này hơn là mấy chuyện kia.

Nhưng đôi khi không phải. Không quan tâm có thể là dấu hiệu của sự tức giận tốt độ. Và khi sự tức giận điên cuồng đó chiếm lấy lý trí, những mưu mô thâm độc sẽ được bày ra...

Cái máy tính bị quăng xuống sàn...

Cô sẽ không yên đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chap 19

Gió biển lồng lộng thổi vào mát rượi, chiếc chuông gió bằng thủy tinh loong coong những tiếng vui tai. Zyn ngồi trước ban công phòng mình, đưa mắt nhìn xuống bên dưới, từng đợt sóng mon man vỗ vào bờ, nhẹ nhàng như lời mẹ à ời ru con ngủ. Trong lòng chợt dâng lên cảm xúc khó tả, cô nhớ Hải Lam.

A, đúng rồi. Chiếc vòng Hải Lam tặng cô lúc trước, nghe nói soi nó dưới ánh mặt trời thì sẽ hiện ra tên ba đứa.

Zyn vội đi tìm chiếc vòng ngay...

Tủ quần áo...vali...ba lô...

Không thấy chiếc vòng đâu!

– Đâu nhỉ? Rõ ràng mình đã mang đi rồi cơ mà!- Zyn lẩm bầm

Trước giờ cô toàn mang nó đi theo mình, hôm qua lúc đi tắm Zyn nhớ là đã để ở trên mặt tủ gần giường, sao bây giờ không thấy?

– Gì thế? Sáng ra mà đã lục lọi gì vậy?- Trang Anh vờn vai, ngáp một cái muốn rách cả miệng

– Chiếc vòng Hải Lam tặng ấy, mình không thấy đâu nữa!- Zyn nhe răng nói, nếu không tìm thấy chiếc vòng, cô sẽ cảm thấy có lỗi với Hải Lam suốt cuộc đời này

– What? Hôm qua cậu để ở đâu?- Nghe đến cái vòng Trang Anh cũng cuống quýt hỏi

– Là trên mặt bàn, nhưng sáng ra đã không thấy nữa!- Zyn chỉ tay vào chiếc tủ kê sát đầu giường

– Chắc ở đâu đó trong phòng thôi, cùng tìm đi!- Trang Anh nhảy xuống giường

Cả hai cùng lục tung cả căn phòng lên mà vẫn không thấy tăm hơi chiếc vòng đâu. Kể cả phòng tắm cũng tìm nhưng đều không thấy.

– Hai người làm gì thế?- Thu Nhi mở cửa đi vào

– À, tìm đồ ấy mà. Cậu đi đâu về vậy?- Trang Anh nhún mày

– Tắm biển. Hi hi, mình đi tắm chút đã!- Thu Nhi nói rồi lấy quần áo đi vào nhà tắm

Zyn ngồi xụp xuống giường thờ hất. Rốt cuộc chiếc vòng đó rơi đâu được chứ? Tối qua rõ ràng đã để trên chiếc tủ đầu giường mà.

~~~~~

Ba năm trước...

– Tặng hai người nè, đẹp chứ?- Hải Lam tung tăng nhảy chân sáo vào lớp, xòe ra hai chiếc vòng đan bằng dây da, ở giữa có nạm một viên đá màu hổ phách

– Oa, ở đâu dzậy?- Trang Anh-nhỏ lúc bấy giờ được mệnh danh là nữ hoàng thời trang, ngắm nghía chiếc vòng một hồi rồi cũng đồ rập trước vẻ đẹp của nó. Nhẹ nhàng mà tinh tế, nữ tính mà khỏe khoắn. Một sự kết hợp hoàn hảo.

– Hi hi, đẹp không? Cái này do chính tay mình thiết kế đấy!- Hải Lam cười toe toét

– Quá đẹp luôn! Cảm ơn nhen- Zyn thích thú nhìn cái vòng đeo trên tay

– Nhìn nè, chỉ cần soi viên đá này dưới ánh mặt trời thì sẽ thấy tên ba đứa mình- Nhỏ nghiêng chiếc vòng dưới ánh nắng mặt trời

– Tuyệt quá- Zyn và Trang Anh thốt lên kinh ngạc, trên mặt đá hiện lên ba cái tên màu ánh đỏ huyền ảo, trông rất đẹp

– Không có cái thứ tư trên thế giới đâu, độc quyền nhé- Hải Lam nháy mắt tinh nghịch

Tiếng trống trường vang lên cắt ngang câu chuyện còn dang dở của cả ba...

– May thật! Hết mưa rồi!- Cô lẩm bẩm, tự cho là số mình khá đỏ, vừa bước ra khỏi trường cũng là lúc cơn mưa ào ào dai dẳng kia kết thúc.

Zyn đeo cặp trên lưng, tai nghe bản nhạc không lời nào đó ngẫu nhiên trong playlist. Mới đó đã năm giờ rồi, không về nhà nhanh chắc mẹ xử đẹp cô mất, Zyn bỗng rùng mình, bước chân cũng nhanh hơn.

Á, chết rồi, vòng của cô, đâu rồi? Zyn hốt hoảng sờ cổ tay. Haizzz, chắc lại để quên ở lớp rồi! Sao cô lại có thể đần độn như vậy chứ?

– Ê, Zyn- Hải Lam đứng bên kia đường, mấp mé giải phân cách hai làn đường vẫy tay với cô, tay kia cầm chiếc vòng khua khua

– Mau xuống đi! Chờ chút, mình sang ngay- Zyn ra hiệu cho nhỏ bước xuống khỏi bồn cây ngăn cách hai làn đường rồi nhanh chóng đi sang

Giờ tan tầm, xe cộ đông nghẹt đường, từng dòng xe cộ hối hả bon chen nhau. Ai cũng muốn nhanh nhanh về nhà.

Zyn tránh xe cũng thật vất vả. Xe cộ nối tiếp nhau thành hàng dài không dứt ra được. Trước mặt là xe, đằng sau cũng là xe, biết đi kiểu gì bây giờ?

– Hải Lam ném đi, mình bắt trúng- Zyn không thể sang đường được nữa, đành bảo nhỏ bạn ném chiếc vòng sang.

Đằng nào chiếc vòng cũng làm bằng chất liệu siêu bền và cô chưa bao giờ bắt trượt trong những tình huống như thế này. Zyn giờ tay chuẩn bị đỡ

– Yeah, bắt nhé!- Hải Lam lấy hết sức tung chiếc vòng

Chiếc vòng theo lực tung bay đến nằm gọn trong tay Zyn...

Roẹt...một chiếc xe máy phóng vèo qua...

Sượt!

Kít!

Rầm!

Cả người cô hóa đá, nhìn cảnh tượng trước mắt mà chết sững.

Chiếc xe tải to dừng hẳn lại, do phanh gấp nên dưới bánh xe kéo theo một vệt khói trắng dài trên đường.

Tim Zyn nhường như ngừng đập, cơ thể run rẩy như bông hoa đại đứng trước mưa to gió lớn, có thể bị vùi dập bất kì lúc nào. Có phải cô hoa mắt nên nhìn gà hóa cuốc không? Đúng rồi, chỉ là ảo ảnh thôi!

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Kia có phải là Hải Lam của cô không? Hay chỉ là một người xa lạ mang khuôn mặt đáng yêu thiên thần giống thế? Chắc chắn là cô nhìn nhầm người rồi! Chắc chắn...

Hải Lam

Hải Lam đang nằm trong một vũng máu...

Trước đầu xe tải, Hải Lam nằm bệt trên mặt đường ẩm ướt và lạnh lẽo cùng với một vũng máu đỏ tươi.

Máu loang rộng cả khoảng đường nhựa. Đầu nhỏ vẫn chảy máu xối xả như không có dấu hiệu dừng lại, khuôn mặt dần tái lại, không còn nét hồng hào đáng yêu như thường ngày nữa. Sắc môi nhợt nhạt, hàng mi cong dài khép chặt tựa như đang ngủ một giấc ngủ sâu. Bộ đồng phục sạch sẽ, tinh tươm giờ đây xộc xệch, lấm máu đỏ thẫm. Đầu tóc rối bù.

Tí tách...Tí tách...

Mưa bắt đầu rơi rả rít rồi nặng hạt dần. Từng giọt mưa như nước mắt thiên sứ chảy dài trên khuôn mặt cô, lạnh lẽo và nhạt nhòa, chưa bao giờ cô ghét mưa như lúc này. Mưa rơi lên người. Lẫn lẫn hòa vào những giọt máu đỏ tươi kia, từng mảng màu hồng loang dài trên nền đường đen lạnh lẽo. Về ra khung cảnh làm đau lòng người.

Mùi mưa ngai ngái lẫn mùi tanh tanh.

Cơ hồ càng làm dậy lên mùi máu tanh nồng.

– Lam! Cậu sao thế này? LAM!- Zyn chạy vội lại, nâng đầu nhỏ lên mà lay gọi, mặc kệ những giọt máu nóng ấm vẫn chảy dài trên váy

Chiếc vòng trong tay cô bị nhuộm một màu đỏ đau thương.

Khuôn mặt nhỏ dần trắng bệch đi, Zyn cảm nhận được hơi thở khó nhọc đang yếu dần, yếu dần và đứt quãng...

Hai cánh tay buông thõng, hai bàn trắng bệch đã lạnh nay càng lạnh hơn do thấm nước mưa.

Máu chảy nhiều quá! Chắc Lam đau lắm, giá mà cô có thể cùng chịu chung nỗi đau này với nhỏ!

– Mau gọi cứu thương, mau lên. Cứu lấy bạn tôi! Cứu lấy Lam

Cô cuống quýt nói với những người xung quanh, một tay nâng đầu nhỏ, một tay run run bịt vết thương. Nhưng sao máu vẫn chảy? Máu đỏ tươi chảy dài trên mu bàn tay trắng ngần, càng lúc càng nhiều thêm.

Cô sợ!

Tựa như trò đùa quái đản của ông trời. Sao lỡ đối xử ác độc như vậy chứ?

Mọi người xôn xao, xúm lại. Một bác trung niên tốt bụng nào đó gọi xe cứu thương.

Tất cả là lỗi của cô, nếu lúc đó cô để Hải Lam giữ chiếc vòng qua ngày mai thì có lẽ cũng chẳng ra cơ sự này.

Lẫn trong tiếng ồn ào của người qua đường, âm thanh của chiếc xe cứu thương cứ xa dần, chờ theo hình bóng người bạn thân của cô đi vào dòng người hối hả. Bỏ lại cô đứng thất thần giữa đường.

Chờ vợ!

Hải Lam mất.

Họ kết luận rằng Hải Lam bị trượt chân do trời mưa, đúng lúc xe tải đến và không may đâm phải.

Vụ việc kết thúc với sự ra đi của Hải Lam khi mới 14 tuổi và sự dần vật bản thân của cô, mặc dù mọi người đều nói đó không phải lỗi của cô.

~~~~~

Trong khi Zyn đang thất thần vì chưa tìm được chiếc thi...

– Áaaaaa...- Tiếng hét của Thu Nhi từ trong nhà tắm vọng ra

– Sao vậy?- Zyn và Trang Anh hốt hoảng

Thu Nhi choàng vội chiếc khăn tắm rồi sợ hãi chạy ra, mặt tái xanh.

– Gì thế? Có chuyện gì à?- Zyn vội hỏi

– Có cái gì đó phát ra ánh sáng đỏ trong chỗ thoát nước của bồn tắm. Cái gì đó phát ra ánh sáng đỏ!- Thu Nhi sợ sệt chỉ tay vào trong

– Ánh sáng đỏ?- Zyn và Trang Anh nhìn nhau như không tin vào tai mình

Zyn vội vàng chạy vào đó xem.

Đập vào mắt cô là chiếc vòng da bị đốt cháy xém, vài sợi dây da đứt rời. Tuy bị ngâm nước khá lâu nhưng chiếc vòng vẫn còn vương mùi khen khét. Viên đá màu hổ phách vỡ làm hai mảnh, phát ra màu ánh đỏ.

Cả người cô như bị đánh một đòn chí mạng, run run cầm từng mảnh vụn của chiếc vòng lên. Nắm chặt nó trong tay, nước mắt cô lăn dài trên gò má.

Tại sao cô lại không giữ được món quà cuối cùng mà Hải Lam tặng?

– Thôi nào! Không phải lỗi của cậu, Hải Lam sẽ không trách cậu đâu!- Trang Anh nhẹ nhàng an ủi cô nhưng trong lòng nhỏ cũng đau lắm.

Zyn không nói gì, chỉ ôm chiếc vòng mà khóc...

– Không phải do cậu, là người khác cố tình phá hỏng nó!- Nhỏ thở dài nhìn Zyn đang ngồi bệt dưới nền nhà tắm mà đau lòng

– Hải Lam là ai?- Thu Nhi nhú mày hỏi

– Là bạn thân của bọn mình nhưng đã mất ba năm trước rồi!- Trang Anh giải thích

– Đúng đó, cô bạn ấy sẽ không trách cậu đâu, đừng lo- Thu Nhi cũng nhẹ nhàng an ủi Zyn

Cô mím chặt môi, quệt đi nước mắt chảy dài, tìm một chiếc hộp thật đẹp trong balô và để những mảnh vụn của chiếc vòng tay vào đó.

Mạnh mẽ lên nào, Bạch Ánh Phương!

Hải Lam, xin lỗi cậu, chiếc vòng tuy không còn nguyên vẹn nhưng mình sẽ giữ nó suốt đời!

Một nụ cười nhạt trong bóng tối, đôi môi nhếch lên trông thật mờ ảo, sự ác ý hiện rõ trên khuôn mặt thiên thần, đôi mắt ấy vẫn lên những tia hận thù.

Đó chỉ là bắt đầu.

Đêm cuối cùng của chuyến dã ngoại. Trang Anh biến mất tắm sau bữa cơm tối, kêu đi dạo với bạn tiện thể mua đồ lưu niệm luôn. Trong phòng chỉ còn Zyn đang ngồi ngẩn ngơ ngoài ban công ngắm cảnh và Thu Nhi cúi đầu vào cái điện thoại nhắn tin.

Từ hôm bị lôi đến dọn phòng xong Zyn cũng chẳng gặp Nam Phong thêm lần nào nữa. Dù sao thì nhỏ Trang Anh cũng xông pha đi lấy lại cái khăn giúp cô, mặc dù chẳng biết lí do có phải vì trai đẹp không nhưng Zyn cũng kệ.

Zyn vỗ vỗ vào đầu mình, sao tự nhiên lại nghĩ biết cái tên trời đánh đó làm gì cho hao tổn thần kinh nhỉ?

Cộc...cộc...cộc... tiếng gõ cửa vang lên.

Liếc thấy Thu Nhi không có động tĩnh gì là sẽ ra mở cửa, Zyn đành vác thân ngọc gót ngà ra mở cửa.

– Hello!- Vừa mở cửa, Minh Quân đã thò đầu vào

– Trời, giật cả mình- Zyn đặt tay trước ngực, con người này định cho cô vào bệnh viện vì đau tim chắc?

– Đi dạo không? Mát lắm!- Cậu cười hi hi hời hởi

– Thu Nhi...- Zyn đang định gọi nhỏ thì tiếng bên trong vọng ra

– Đi đi, hỏi mình làm gì chứ?

Minh Quân chỉ đợi có thể, cầm tay cô kéo đi.

Biển về đêm thật đẹp, không hào nhoáng, kiêu sa như ban ngày, một nét đẹp yên bình, tĩnh lặng. Các hạt cát óng ánh đua nhau phô ra vẻ đẹp sánh cùng những vì sao sáng như ngọc bích. Từng đợt sóng xanh vỗ nhẹ vào bờ, những bọt sóng trắng xóa vờn nhẹ lên bờ cát vàng óng. Mặt trăng tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo, mông lung màu vàng dịu làm mặt biển lóng lóng như dát bạc. Hàng dừa rì rào hòa cùng bản tình ca của gió biển.

– Tiểu Phương, mình thích cậu!- Minh Quân nắm tay cô nhẹ nhàng nói, gương mặt khá căng thẳng nhưng đôi mắt lại vô cùng dịu dàng. Có lẽ thứ cậu sợ chính là lời từ chối từ cô

– Hi, me too, cậu là tên con trai đầu tiên chơi được với mình đấy!- Zyn cười nhe răng

– Haizz... không phải vậy!- Minh Quân ôm đầu, có vẻ cô nhóc này hiểu nhầm ý của cậu rồi

– Không phải vậy?- Cô ngây ngô hỏi

– Này, Tiểu Phương, cậu xem kia có phải tên hot boy ngạo mạn không?- Minh Quân chẳng biết giải thích như thế nào, đành nói lảng sang chuyện khác, cậu chỉ tay về phía trước.

Zyn đưa mắt nhìn theo.

Người con trai đó chỉ có thể là tên ác quỷ Nam Phong. Bên cạnh hắn là một cô gái tóc xõa bồng bênh, mặc một chiếc váy ngắn màu trắng. Cả hai đang nói chuyện gì đó rất thân mật.

Lòng ngực cô nhói đau. Cảm giác quái quỷ gì thế này?

Tại sao hắn lại dịu dàng với người con gái đó quá? Không giống với Nam Phong cô quen, lạnh lùng và coi người khác chỉ là đồ chơi cho mình. Bên cạnh cô ấy, hắn như đã lột xác hoàn toàn!

Zyn nghiêng đầu nhìn cô gái mặc váy trắng kia. Dáng người đó chắc không phải là Thùy Dương.

Khoan, đó chẳng phải...

Tìm Zyn như rút ra khỏi lồng ngực khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái đó nghiêng nghiêng dưới ánh trăng huyền ảo.

Trang Anh, chính xác là nhỏ!

Tại sao nhỏ lại ở đây? Nói chuyện thân mật với tên đó?

Không lẽ nhỏ yêu tên đó? Dù biết rằng yêu hắn là đau nhưng vẫn đắm đầu vào?

Một đồng câu hỏi đang cần lời giải thích chính đáng quay mòng mòng trong đầu cô. Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tại sao cô lại có cảm giác thất vọng?

Minh Quân không vui khi nhìn thấy người con gái mình yêu nhìn tên con trai khác với ánh mắt đau lòng. Phải chăng cô đã thích Nam Phong?

– Tiểu Phương...- Cậu nhẹ nhàng lên tiếng

–

– Tiểu Phương- Cậu không vui, khẽ gằn giọng

– Hả?- Zyn như sực tỉnh, bối rối ngược mắt nhìn lên

– Cậu một hả?- Minh Quân ân cần hỏi

– À, không- Zyn lắc đầu lia lịa để chứng minh cho cậu thấy mình chẳng bị làm sao cả

– Chúng ta chơi trò gì đi, thi xem ai hét to hơn, ai thắng sẽ có thưởng! Ok?

– Ừm!- Gạt cái buồn bực trong lòng sang một bên, Zyn cười, một nụ cười thánh thiện làm xiêu lòng bất cứ ai.

Minh Quân ngó người trước nụ cười đẹp như thiên thần đó. Cả tâm hồn như bị cuốn theo nụ cười trong sáng, đáng yêu đó, sự buồn bực ban nãy cũng bay đi đâu mất.

– Woa, nước mắt lắm. Minh Quân, mau ra đây!- Zyn vẫy vẫy tay với cậu

Cô thích thú cảm nhận nước biển man mát nhẹ nhẹ vỗ vào chân, những hạt cát nhỏ li ti theo sóng biển luồn qua từng ngón chân trần, buồn buồn ngựa ngửa...

Con gió biển mang theo hương vị mặn nồng của muối thổi mái tóc Zyn bay bay, cảm giác mát lạnh sáng khoái tinh thần.

– Aaaaaa...ĐỒ CON HEO ĐÁNG GHÉT!- Zyn lấy hét sức hét lên

– ồ.O...

Im lặng bất thường...

– ‘Con heo đáng ghét’? Cậu không còn câu nào để hét hay hơn à?- Minh Quân cố nín cười, khi nghe xong tiếng hét oanh vàng long trời lở đất của cô, Minh Quân suýt nữa thì nằm lăn ra đó mà cười sằng sặc.

– Có gì không được sao?- Cô chu môi, mắt nhìn cậu không vừa ý

– Không phải, không phải nhưng con heo đáng ghét không phải mình đấy chứ?- Cậu liếc mắt nhìn Zyn

– Đúng đó!- Zyn phồng mồm tròn mắt, ra sức hắt nước vào người Minh Quân, cậu không kịp chống đỡ nên người ướt sũng nước

– Xem phản công đây!- Minh Quân cũng không vừa, hắt nước đáp trả lại cô

Cả hai cứ tự nhiên cười đùa mà không để ý rằng đằng xa có một ánh mắt cháy hừng hực nhìn, khuôn mặt dịu dàng bỗng chốc tối đen lại, càng ngày càng khó coi. Thấy những biểu hiện thay đổi liên xoành xạch ấy, người bên cạnh bất giác nhún vai chán nản.

– Oái- Zyn vội chạy ra xa để tránh nhưng nước vẩy bắn tới tấp vào người

– Hehe, chạy đâu cho thoát!

– Xí hựt, trình gà lảm, hehe- Zyn chạy ra một đoạn khá xa, quay người lại lêu lêu cậu

– Nói lại xem

– Ồ, oái!

Lốp cát dưới chân như sụt xuống, cả người Zyn chao đảo không biết bám víu vào đâu rồi theo quán tính ngã ngửa ra sau. Nước cứ xộc thẳng vào mũi làm tê liệt cả người, hai tai cô ù đi không nghe được bất kì âm thanh gì. Trong lúc hoảng loạn, Zyn cố ngoi lên để kêu cứu nhưng vừa mở miệng, nước biển mặn chát đưa nhau ộc vào mồm, không sao kêu lên được.

Càng cố ngoi lên thì càng thụt sâu hơn.

Zyn như chú nai bé nhỏ bị sa vào đầm lầy không cách nào thoát ra.

Mọi thứ cứ xa dần...

Tiếng gọi hốt hoảng của Minh Quân...

Khi cái bóng đen cao lớn lao đến cũng là lúc bóng tối bủa vây xung quanh cô...

Khung cảnh biển thơ mộng nay bị nuốt chửng bởi một màu đen u ám lạnh lẽo...

~~~

Cửa sổ mở toang cho những tia nắng mặt trời chiếu vào, tấm rèm cửa màu trắng tung bay trong gió. Trên mặt bàn, lọ hoa oải hương tỏa hương thơm dịu dịu đã được thay mới.

Zyn từ từ mở mắt, ánh sáng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ làm cô khẽ nheo mắt, uể oải nhìn mọi thứ xung quanh.

Đây là đâu?

A, Zyn nhớ ra rồi. Buổi tối cuối cùng của chuyến đi biển, cô không may trượt chân, suýt chết đuối. Hơ, còn sống thế này chắc số cô vẫn còn cao lắm!

Có hai cặp mắt nhìn cô trân trân không chớp. Chẳng lẽ uống nhiều nước biển quá nên khuôn mặt bị biến dạng, teo tóp hay phồng lên?==

Zyn bất giác đưa tay chạm vào mặt mình.

Hình như vẫn bình thường

– May quá, con tỉnh rồi, con làm mẹ lo muốn chết!- Mẹ cô sau khi trưng mắt nhìn cô chăm chăm thì thở phào nhẹ nhõm

– Mẹ...- Zyn cảm động rơm rớm nước mắt

– Con có hệ gì thì mẹ sao có được con rể đẹp trai đi khoe bạn bè!- Bà Hương cười tươi như hoa

– ==”...

Zyn nhìn mẹ chăm chăm như tự hỏi mình có phải con ruột của mẹ không? Hay là tai cô bị ù lên nghe lộn chữ?

Mong con tỉnh chỉ vì muốn có con rể đẹp trai để khoe bạn bè thôi ư? Vậy mà hai giây trước cô còn rung rung cảm động vì tình mẫu tử thiêng liêng cơ

đấy!

Sự thật phũ phàng!

– He he, bà chị ngọc không biết bơi còn lao xuống biển. Có cần em dạy bơi cho không?- Nhóc Bảo đứng bên cạnh mẹ lè lưỡi ra lêu lêu cô

Thằng nhóc đáng ghét này, đợi khi cô khỏi hẳn thì chết với cô!

Cộc...cộc...cộc...

Sau tiếng gõ cửa, Trang Anh, Minh Quân và cả Thu Nhi bước vào

– Chúng cháu chào cô!- Cả ba đồng thanh chào mẹ Zyn

– Ừ, các cháu ngồi chơi với Zyn, nó vừa tỉnh đấy!- Bà Hương nói rồi bê chậu nước đi ra, nhóc Bảo cũng bấu môi rồi ton tốt theo mẹ ra ngoài.

Trang Anh và Thu Nhi để giỏ hoa quả to tổ chẳng lên bàn rồi lao với vận tốc ánh sáng đến gần giường cô.

– Trời ơi, nhỏ ngổ rùng, đi đứng sao mà lại suýt ngã như vậy chứ?- Trang Anh nói nhanh như tên bắn, trừng mắt hung dữ nhìn cô

– Có sao đâu! Vẫn lành lặn mà- Zyn cười hồi lỗi, trong lòng cô có chút gì đó hơi gượng gạo đối với Trang Anh

– Suýt chết mà kêu không sao. HẢ?- Nhỏ gào vào tai Zyn

– Haizzz, Trang Anh, Zyn đang bị bệnh mà, nhỏ tiếng chút đi- Thu Nhi cố gắng hạ ngọn lửa phừng phừng cháy trong người Trang Anh

– Hừ!

– Cậu đỡ rồi chứ? Xin lỗi nhé, nhẽ ra không nên nghịch như vậy- Minh Quân đặt tay lên trán xem cô đỡ sốt chưa

– À không sao...không sao...không phải lỗi của cậu!- Zyn xua tay, khuôn mặt bỗng chốc nóng bừng

– Ha, ra vậy, thì ra là mãi chơi với hoàng tử nên ngã!- Trang Anh liếc xéo cô, chắc nhỏ vẫn còn giận

– Hai người này thật là...- Thu Nhi thờ dãi nhìn Zyn và Quân

Sau một hồi buồn chuyện trên trời dưới biển mất cả mấy tiếng đồng hồ thì cả ba người cũng lưu luyến đứng lên ra về.

– Bái bai Tiểu Phuong, ở lại dưỡng bệnh nhé!

– Tạm biệt Zyn

– Hừ, nhỏ ngổ liệu mà ăn uống đàng hoàng, sút cân thì đừng trách!

– Trang Anh...ờ...cậu ở lại một chút- Zyn gọi giật lại khi thấy Trang Anh chuẩn bị rời phòng

– Hả, ừm. Hai người cứ về trước đi nhé. Mình ở lại nói chuyện với Zyn một chút- Trang Anh quay lại nói với hai người kia

Thu Nhi không hiểu chuyện gì, chỉ gật đầu lia lịa đồng ý. Minh Quân thì nhứ mày nhìn cô khó hiểu, chẳng cần nói nhiều, với trí thông minh của mình thì cậu đã đoán được Zyn muốn hỏi gì Trang Anh. Hai người đóng cửa đi ra trước.

Trang Anh đi đến gần cô, không hiểu Zyn định nói gì với mình mà phải gặp riêng như vậy.

– Có chuyện gì thế?

– Ờ, hôm...hôm đó cậu đi đâu vậy?- Zyn không biết có nên nói rõ rằng mình đã nhìn thấy nhỏ tối hôm đó không nữa.

– Là sao?- Trang Anh nhứ mày, trong lòng thấp thỏm lo lắng

– Không có gì, hôm đó mình có nhìn thấy một cô gái mặc váy giống cậu ở bãi biển. Chắc là mình nhìn nhầm thôi- Zyn cười gượng gạo

– Ừm, hôm đó mình đi mua đồ cùng cô bạn lớp bên mà!- Trang Anh nói, nếu để ý thì Zyn sẽ thấy khuôn mặt nhỏ hiện rõ sự lúng túng

– Ok, cậu về đi. Chắc hai người kia vẫn còn đợi ở dưới nhà đó!

– Ừm

Trước khi ra khỏi phòng, Trang Anh quay đầu lại nhìn Zyn, sự áy náy hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Zyn thờ dài, cắn nhẹ môi.

Sao cậu phải nói dối mình?

Đúng vậy, chơi với nhau bảy năm chẳng lẽ đến người bạn thân của mình còn nhìn nhầm?

Cô gái tôi đó...

Chính là Trang Anh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chap 20

Sau ba ngày ở nhà dưỡng bệnh chỉ có việc ăn-chơi-ngủ-nghi, Zyn đã bắt đầu phát ngán với việc chỉ nằm kết làm bạn thân với cái giường.

Đang nằm đọc cuốn truyện vừa cướp được của cậu em quý tử thì chuông điện thoại cô lại reo ầm ỏi.

‘Nhớ bao ngày mình còn chung trên con đường đi, nhớ câu chuyện cười nào anh thường vu vơ kể mãi.

Em nhớ những chiều nào có anh cùng về, khi tan trường ta đứng chờ nhau.

Những kỉ niệm vẫn còn mãi sâu trong lòng em, đến bây giờ vẫn còn nhớ lời anh hay vẫn nói.

Nếu lỡ mai này mình cách xa hai phương trời thì anh vẫn luôn nghĩ về em...’

– A lô, Trang Anh à? Có việc gì không?- Zyn uể oải cầm điện thoại lên nghe trong khi mắt vẫn dán chặt vào cuốn truyện tranh

– À, cậu sang đi nhé, anh Phong bị cảm!- Nhỏ tinh bơ nói qua điện thoại

– Ừm...Oái, cậu vừa nói cái gì cơ? Nói lại coi- Zyn mơ màng bỗng giật mình hỏi lại

– Haizzz...sang nhà Nam Phong, anh ấy bị cảm!- Trang Anh chán nản nói lại lần nữa

– Khoan, tại sao mình phải sang đó chứ? Không sang đâu!

– Nghe cho thủng đây, hôm đó do cứu cậu nên mới bị cảm. Còn bây giờ thì mau chóng đến đi. Cậu có 15 phút để lết xác đến!

– Ê, ê từ từ...này....này...

Tút...tút...tút...

Aiss, sao cô ghét cái âm thanh này thế cơ chứ!

Zyn không thể lè rề được nữa, vội thay quần áo rồi đi ngay, bỏ lại tiếng mẹ í ới dặn với theo rằng đừng về nhà quá muộn.

Vừa đặt chân đến phòng khách nhà Nam Phong, Zyn suýt té ngã, mắt cô như muốn lòi cả ra khi nhìn con người phía trước.

Trên ghế sofa, Trang Anh mặc áo phông đen in hình một cái đầu lâu trắng và quần short bò. Nhỏ ung dung cầm điện thoại chơi Candy Crush, thoải mái dựa lưng vào người con trai bên cạnh. Zyn đưa ánh mắt tròn tròn của mình sang người con trai kia.

A, đây không phải anh đẹp trai tốt bụng hôm trước ở cùng phòng với tên Nam Phong sao? Sao anh lại ở đây?

Nhưng Zyn nhanh chóng tia laze về nhân vật chính- Trang Anh

– Sao cậu lại ở đây?- Zyn ngây ngốc nhìn Trang Anh- Không phải cậu yêu Nam Phong quá nên chuyển luôn về đây sống cùng hán đây chứ?

– Yêu Nam Phong?- Anh đẹp trai lia ánh mắt xoẹt lura về phía Trang Anh

– Haizzz...- Trang Anh thở dài ngao ngán, thì ra Zyn vẫn còn hiểu lầm vụ hôm ở Ginza- Mình là em gái cưng của anh. Bộ em gái đến thăm anh trai thì không được sao?

– Cái...cái gì cơ? Cậu...cậu là em gái ruột của cái tên ác ma đó hả?- Zyn lắp bắp không nói nên lời, cô quá sốc với sự thật này

Trang Anh và Nam Phong? Hai anh em á? Chuyện này so còn khó tin hơn việc bão tuyết bỗng nổi lên ở Sahara, sa mạc xuất hiện ở Bắc Cực.

– Ủ- Trang Anh gật đầu

– Không phải là con của chị họ của bác của anh của ông ngoại của bà trẻ của dì của cậu?

Hic cô cũng thấy tự phục mình. Sao có thể nhớ vanh vách lịch sử gia tộc hần một cách dễ dàng khi mới nghe qua một lần nhỉ?

– Ủ

Một người lạnh như băng, suốt ngày nghĩ ra những trò quái đản để hành hạ người khác, một người tính tình trẻ con hết chỗ nói, lạc quan yêu đời quá mức cần thiết. Hai người này lại là anh em á? Zyn không hiểu gen của nhà họ Hoàng này phân bố kiểu gì. Có chăng nét giống nhau giữa hai người chỉ là vẻ đẹp quyến rũ người khác mà thôi!

Vâng, chính xác là vậy. Cho dù không muốn tin nhưng Zyn vẫn phải chấp nhận sự thật rằng họ là anh em, dù hai người khác nhau một trời một vực. Mặc Trang Anh, đại tiểu thư nhà họ Hoàng, cô gái được cả dòng họ cưng chiều hết mực. Khi đã đến 18 tuổi, nhỏ được quyền tự do công bố thân phận của mình cho mọi người.

Nhưng tại sao nhỏ ta lại có biểu hiện như thế khi nhìn thấy Nam Phong đi cùng cô gái khác nhỉ? Thắc mắc trong đầu Zyn cứ lớn dần.

– Vậy anh đẹp trai này sao ở đây?- Zyn quen miệng gọi nên cứ thế tương cả cụm từ ‘đẹp trai’ vào sau nhưng vừa nói ra cô mới thấy rằng mình lỡ mồm

– Ý cậu là Việt Nguyên? Hai người quen nhau à? Ha, ‘anh đẹp trai’ cơ đó!- Bây giờ Trang Anh lườm anh một phát xoẹt tia lửa

Việt Nguyên à? Trong đầu Zyn hiện ra hình ảnh anh chàng một sách đẹp trai mà cô hâm mộ ngay từ khi mới vào trường. Không ngờ lại là người quen. Số cô hên quá, được gặp thần tượng nè (Yo: chị thần tượng kiểu gì mà đến mặt mũi người ta còn không nhớ nổi???)

Một bản nhạc xập xình nổi lên, Trang Anh vội vàng rút điện thoại trong túi quần ra, lướt mắt qua màn hình điện thoại rồi nở một nụ cười kì quái.

– Zyn à, cậu mau lên chăm sóc người ốm đi!- Nhỏ cười mờ ám- Trên phòng kia kia!

Zyn đẩy cửa phòng mà nhỏ ta chỉ, chẳng biết hần thế nào rồi, dù sao cũng là vì cô mà bị như vậy. Zyn cảm thấy hơi áy náy.

Đập vào mắt Zyn là cảnh tượng vô cùng bất mắt. Hai con mắt của cô cũng vì lí do đó mà mở to hơn bình thường.

Nam Phong vừa bước ra khỏi nhà tắm, hơi nước nóng tạo thành một làn khói mỏng vờn quanh người hần, mang mị lực chết người. Trên người khoác một chiếc áo choàng bông thất lỏng lẻo ở ngang eo. Phần áo phía trên bị phanh ra làm hở một khoảng ngực vạm vỡ và rắn chắc. Mái tóc đen nhánh vẫn còn nhỏ vài giọt nước. Hương thơm nam tính tỏa ra từ người Nam Phong làm Zyn như bị bỏ bùa, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

Zyn nhìn hần chằm chằm không chớp mắt, não cô đang load chậm lè rè vấn đề đang xảy ra trước mắt. Giá mà cô có thể nâng cấp nó để xử lí những tình huống như này nhanh hơn một chút.==

– Đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ hiểu cô đang có ý đồ với tôi đấy!- Nam Phong nheo mắt cười

1s...2s...3s...

– Aaaaaaa....- Giọng hét oanh tạc nhà cửa, cây cối vang lên

Mấy giây sau những người hàng xóm xung quanh đây vội vàng đổ ra đường xem có chuyện gì. Các cụ già được đưa đến bệnh viện cấp cứu vì bị tăng huyết áp.

Bên dưới nhà, Trang Anh và Việt Nguyên không cần lên cũng biết trên đó có chuyện gì xảy ra. Nhỏ lắc đầu rồi lấy hai tai nghe nhét vào tai, miệng lầm bầm ‘Là do cậu không hỏi anh ấy đang làm gì thôi!’

– Anh...anh...- Zyn lắp bắp không nói được lời nào, khuôn mặt cô bây giờ như đang bị hun nóng không lồ Bát Quái.

– Tôi sao?- Nam Phong nhướn mày nhìn cô gái đứng trước mắt mình, đôi môi cong lên đầy quyến rũ.

– Anh còn...còn không mau mặc quần áo đàng hoàng vào- Zyn hét lên, vội vàng quay mặt đi chỗ khác. Hần đang định đầu độc tâm hồn trẻ thơ chắc

– Sao vậy? Tôi thấy cô thích thú ngắm từ nãy giờ cơ mà?- Nam Phong nghiêng đầu nhìn gương mặt đỏ lựng của cô đầy thích thú.

– Không có, tôi không...- Zyn ngẩng mặt lên cãi lại, ánh mắt cô lại chạm phải thân hình có sức quyến rũ cực lớn kia, vội vàng quay đi phía khác

A, đáng ghét thật! Mỗi lần nhìn hấn là cô lại nhớ đến câu nói của ca sĩ Thủy Tiên khi quảng cáo mì Omachi ‘Mì Omachi, sức hấp dẫn không thể chối từ’ @@ (Yo: ý chị là thân hình anh Phong giống mì Omachi?- Zyn: -_-)

– Chẳng phải anh bị cảm sao? Cảm thì còn tắm làm gì?- Zyn bị chọc cho tức muốn chết, cau có nói

– Lo cho tôi à? Không phải cô thích tôi rồi chứ?- Mối Nam Phong cong lên, tựa như cười

– Thích á? Xin lỗi cuộc đời đi, chẳng qua là anh cứu tôi nên tôi mới tới thôi nhá! Nhưng xem ra anh hoàn toàn khỏe mạnh, vậy... tôi về!- Cô vùng vằng định đi ra cửa thì giọng hấn từ phía sau vọng đến làm cô suýt chút nữa ngã đập mũi vào cửa

– Không phải là không chịu nổi sức quyến rũ của tôi nên mới giả bộ đấy chứ?- Lời nói của hấn như chính suy nghĩ trong đầu Zyn lúc này

Hừ, cô quyết lấy lại danh dự!

Zyn quay đầu lại, trợn mắt nhìn hấn, không chút sợ sệt. Hừ, cũng giống nhóc Bảo nhà cô thôi.

À thật ra thì không giống, nhóc Bảo không có cơ ngực như thế này. __-!

– Tôi-sẽ-không-bao-giờ-bị-anh-quyến-rũ-dâu!- Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, mặc dù trong lòng cô chắc đến 99,9% là mình đã bị quyến rũ, hix

– Vậy sao?- Nam Phong nhướn mày cười gian tà

Zyn thận trọng gạt đầu

– Lấy giúp tôi chiếc áo!- Nam Phong bỗng đổi chủ đề, nói một câu chẳng ăn nhập gì với chủ đề hiện tại

– Làm... làm gì?- Zyn hỏi lại, ánh mắt ngờ vực

– Không phải cô bảo tôi phải mặc quần áo đoàng hoàng sao?- Hấn cười đều giả

– ....- Thôi xong, là cô tự hại chính mình rồi!

Vừa than thầm số mình nhỏ, cô vừa mở tủ quần áo ra.

– Anh mặc bộ nào?

– Cô nhìn bộ nào hợp với tôi?- Hấn không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại

Nhưng xem ra câu nói này hơi có vấn đề, kiểu như ‘Em là vợ, em thấy bộ nào đẹp thì anh sẽ mặc bộ đấy’...

Hơ, cô lại liên tưởng quá đà rồi, chắc không phải đâu!

Zyn tiện tay ném cho Nam Phong một bộ đồ màu đen, rồi nhìn hấn như bảo ‘còn không mau đi thay đi, nhìn cái gì?’

– Cô thay giúp tôi!- Bốn chữ gọn gọt được nhả ra

Đoàng!

Sét đánh giữa trời quang!

Cái gì thế này? Đạo này tại cô có vấn đề thì phải? Không phải là di chứng của vụ ngã xuống biển đó chứ? >.<

– Anh nói cái gì vậy? Lắm nhảm, còn không mau vào thay!- Zyn nuốt khan, quay đi che khuôn mặt lại bắt đầu đồ bưng

– Thay áo giúp tôi!- Nam Phong điềm nhiên nhắc lại

Zyn, thay, áo, cho, hấn? Tên này có phải là bị là phẳng não rồi không? Sao có thể nói ra một câu trái quy luật tự nhiên mà mặt không chuyển sắc như vậy?

– KHÔNG!- Zyn kiên quyết hét lên

Cô xoay người định bỏ đi thì một bàn tay kéo ngược trở lại.

Não cô loading...

Loading...

Đến khi bộ xử lý có thông tin ra cũng là lúc Zyn phát hiện mình đang yên vị trong lòng Nam Phong. Mọi hấn khẽ nhướn lên cười cười. Hương thơm nam tính bao quanh cơ thể cô. Zyn tá hỏa, khuôn mặt nóng bừng, len lén đưa mắt lên.

A, a! Hấn cũng đang nhìn cô. Không ngờ ở khoảng cách gần như thế này, trông hấn đẹp trai quá đi==”

Hình như, hình như cô bị quyến rũ mất rồi! >.<

– Mau... mau bỏ tôi... tôi ra... anh bị mất trí rồi... rồi hả?- Cô run run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Đáp lại cô chỉ là nụ cười nửa miệng đáng ghét của Nam Phong. Cô nguyên rủa sau này sẽ bị méo miệng.

Zyn sống chết đẩy hấn để thoát ra nhưng hấn khỏe như voi, chỉ cần một cánh tay đã giữ chặt được cô, có ừn thể nào cũng không xi nhê. Ngược lại cô còn bị ôm chặt hơn.

Trời ạ, có phải hấn bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi không? Hay hấn ôm nhiều quen tay nên không biết ngượng là gì?

OmG, sao cô lại khó chịu khi nghĩ đến việc này nhỉ? Điều quan trọng bây giờ là phải thoát ra, chính xác, phải thoát ra!

Nam Phong nhếch miệng nhìn con người đang hì hà hì hục tìm cách thoát ra. Chạy ư? Đâu có dễ như vậy. Hấn từ từ cúi sát xuống khuôn mặt đang đỏ phừng phừng của Zyn.

Chết..chết cô rồi... ..

Help me, help me...thần thánh, Phật Tổ, Quan âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng thượng đế oi mau hiển linh cứu sinh linh bé nhỏ này

– Í, hai người làm gì lâu quá dzậy?- Đang loay hoay tìm cách chống đỡ với gương mặt đang dần cúi sát về phía mình thì Trang Anh không biết từ đâu thò đầu vào phòng (Yo: bà này phá đám)

Im lặng

“Trang Anh, cậu đúng là thần tiên cứu khổ cứu nạn huhu!” Zyn vui sướng trong lòng, cuối cùng cứu tinh của cô cũng đến, thật đúng lúc quá!

Hai ánh mắt cùng lúc hướng về phía Trang Anh, một cầu cứu, một đe dọa mau rời khỏi đây.

Sau khi phải hứng chịu cái nhìn tóe lửa từ ông anh trai như muốn nói ‘Biến khỏi đây, đừng cản trở anh mày làm việc’ Trang Anh nuốt nước bọt nhìn sang cô bạn thân đang bị ôm cứng trong cánh tay to khỏe kia, cười nhe răng nhe lợi rồi nhẹ nhàng đóng cửa chuẩn mất tâm.

Hi vọng bị vui đập một cách phũ phàng.

Nhỏ bạn phản bội! Hừ, cô đành tự thân vận động vậy!

He he thời cơ tốt!

Cập!

Zyn nghe răng ‘cập’ một phát đau điếng vào cánh tay đang ôm chặt eo mình.

– Áaaaaaaaaaaaaaaaa...- Nam Phong gào lên như một con mãnh thú bị thương rồi vội vàng thả tay ra

Chỉ đợi có thế, Zyn nhảy vọt ra, đứng chống hông đắc chí nhìn Nam Phong đang ôm cánh tay đỏ lừ hằn rõ dấu vết bàn răng cô. He he, hôm nay về nhất định cô sẽ lên mạng bỏ phiếu cho P/S cái khoản giúp răng chắc khỏe.

Muốn sàm sờ cô hả? Không có cửa đâu! Khà khà...

Zyn cười hả hê rồi quay mông đi thẳng.

Mất Nam Phong vẫn đỏ, găm lên:

– Bạch Ánh Phương, cô cứ chờ đó!

Zyn vừa đi được vài bước nghe vậy bất giác rùng mình chuồn thẳng.

Chết cha, cô đụng phải quỷ dữ rồi!

– Hi hi, hai người làm gì trong đó mà tình tứ quá vậy?- Trang Anh thấy cô thì liền kéo tay lại hỏi han

Zyn khinh bỉ nhìn nhỏ từ đầu tới chân. Cô biết điềm giống nhau giữa hai anh em nhà này rồi.

XẢO QUYẾT!

Chính là độ xảo quyết cao ngất ngưỡng.

– Nói chuyện chút đi, chẳng phải cậu tò mò về hai anh em mình lắm sao?- Trang Anh cười toe. Nhỏ này chỉ được cái giỏi đoán biết tâm tình người khác.

Đúng vậy, cô đang rất tò mò.

Thế là Zyn đành nuốt cục tức bị bạn bè thân thiết phản bội mà đi theo nhỏ ra vườn sau.

Cả hai cùng ngồi xích đu, Trang Anh nhấm nháp cà phê còn Zyn đương nhiên là chung tình với em trà sữa yêu quý.

Cuộc truy hỏi bắt đầu!

– Tại sao hấn lại là anh cậu?- Zyn hùng hồn hỏi

– ...- Trang Anh nhìn cô như quái vật- Cậu không thể hỏi câu nào trí tuệ hơn à?

– Ồ, được rồi, tại sao sao cậu không cho mình biết từ trước

– Dòng họ quy định

– Vậy sao mấy hôm trước còn ghen tuông với cô gái kia? Không phải cậu yêu anh trai chứ?

– Diên hả?- Trang Anh hét- Ghen cái đầu cậu, chỉ là không thích nhìn anh mình đi với người con gái khác không phải. ....bạn thân mình thôi- Nhỏ cười ần ỷ

– ....- Mất chớp chớp mồm đóp đóp

Ý nhỏ là, cô đi cùng Nam Phong thì nhỏ rất tán thành á? Bỗng Zyn có cảm giác những lần cô đụng độ với hấn có bàn tay của Trang Anh nhúng vào. ==

– Keke, nể tình chị em tốt bao năm nay, đây nói cho mà biết nhé. Nam Phong chính xác là có 18 tuổi thôi.

– What? 18 tuổi? Tức là hấn đáng ra phải học lớp 12 như bọn mình!- Zyn tròn mắt

– Yes! Là nhảy lớp vì bà mình bảo anh phải học trước một lớp, chẳng biết nghe theo thần thánh phương nào!- Trang Anh nhún vai nói

Cái gì đây? Còn lí do nào ‘củ chuối’ hơn không?

Zyn không ngờ bà Nam Phong lại có tư tưởng trọng mấy cái chuyện mê tín như thế này.

– Nay cậu là em của hấn, có biết ai tên Hiểu Hy không?- Cô tiện thể thăm dò tung tích cô bé trong ảnh chụp cùng Nam Phong

– Hiểu Hy? Mới nghe lần đầu đó!- Trang Anh lục trong trí nhớ mình rồi lắc đầu nói

– Hầy, , vậy thôi. Biết vậy đã- Zyn chán nản nhìn nhỏ rồi quay lưng đi về

– Ồ, từ từ đã. Hihi, mình đã tiết lộ cho cậu nhiều bí mật như vậy rồi, cậu trả lời mình một câu hỏi được không?- Trang Anh cười tươi như hoa

Zyn nhìn nhỏ đề phòng, đối với anh em nhà cáo già này thì không thể sơ sẩy được. Chẳng lẽ nhỏ định bắt chước mấy người bạn của nữ chính như trong tiểu thuyết nói ‘Hãy cho mình biết cậu có yêu anh mình không’, ‘Cậu có một lòng một dạ với anh ấy không’ hay đại loại những kiểu câu như thế...

– Nói mình nghe coi, cậu vừa làm gì mà anh Phong gào lên thảm thiết như vậy?

Bây giờ Zyn mới nhận ra hình như trí tưởng tượng của mình hơi bị quá đà. Hờ, nhưng trong phải mấy thể loại như kia là tốt rồi, mặc dù nhìn khuôn mặt Trang Anh, Zyn dám cá tiền là nhỏ suy luận không được trong sáng cho lắm.

– Cap!- Zyn thả ra đúng một từ trọng tâm rồi đi thẳng

Buổi tối, Trang Anh có nhần hứng cảm điện thoại lên mà gọi cho cô mà không phải vì có việc quan trọng cả một kỳ tích đáng ghi vào sách kỉ lục thế giới.

– Alo, hôm nay đi về có va đầu vào cột điện không?- Zyn vừa nghe máy đã quăng cho nhỏ một câu thăm tòm mặt mày

– Muốn chết thì cứ nói, đừng ngại, mình hào phóng lắm!- Trang Anh cũng đá đều lại cô

– Ok ok, có chuyện gì mà hôm nay phá luật thế!

Câu châm ngôn của nhỏ là ‘nói không với buồn điện thoại’ nhưng đó chỉ áp dụng với những cuộc điện thoại nhỏ ta gọi đến thôi, còn điện thoại do cô gọi

á, nhỏ nói đến không còn chuyện để nói thì mới chịu dừng. Là Zyn tiếc tiền điện thoại muốn chết! Uhu. . .hu

– Mai đi trà sữa không tình yêu?- Trang Anh đổi giọng hồ hởi giọng xót

– Mai 8 giờ tình yêu đi tình nguyện rồi- Zyn vừa nhìn cuốn lịch để bàn vừa đáp

– Xời, chán bỏ xừ- Như không theo đúng ý nguyện, nhỏ ta giận cúp máy luôn làm Zyn chỉ biết lắc đầu ngao ngán

Trong khi đó Nam Phong đang ngồi nghiêng rỗng bụng lại vết cắn do Zyn nhà ta ban tặng thì nhạc tin nhắn điện thoại vang lên, một dòng chữ dài tít tắp hiện lên màn hình: ‘8h sáng mai bé ôsin của anh đi tình nguyện ở trại trẻ mồ côi Bình Minh. Hê, nghe nói đội tình nguyện có khá nhiều anh đẹp trai. May mắn nhé ông anh trai! :D :P’

Môi hân nhếch lên tạo thành một đường cong quyến rũ. Trại trẻ mồ côi Bình Minh sao?

Xem ra chúng ta đâu phải không có duyên?

~ ~ ~

Giới thiệu nhân vật:

Vũ Việt Nguyên: Con trai của tập đoàn đá quý K.J, bạn thân của Nam Phong, được coi là hotboy một sách ở trường Minh Thành với vẻ ngoài đẹp trai và thành tích học tập thuộc dạng khủng (lí do Zyn nhà ta thần tượng). Có mối quan hệ mờ ám với tiểu thư Trang Anh nhà ta :D

~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chap 21

Sáng hôm sau, xe của đội tình nguyện chở mọi người trong đội đến trại trẻ mồ côi Bình Minh.

– A, chị Zyn, chị Zyn. . .

Vừa thấy cô xuống xe, một đám trẻ từ trong sân chạy ra hò reo ầm ĩ, khuôn mặt đứa nào đứa nấy đều bùng sáng, trông rất đáng yêu.

– Chào mấy đứa, mấy đứa khỏe không?- Zyn cúi xuống ngang tầm chiều cao của bọn trẻ, tươi cười xoa đầu một cậu nhóc gần đó.

– Dạ khỏe!- Tất cả đồng thanh đáp

– Ngoan, xếp hàng chị phát kẹo cho nè!

Cô rút từ balô ra một túi kẹo to nhiều màu sắc làm bọn trẻ hò reo thích thú, nhanh chóng xếp thành một hàng dài ngay ngắn để được nhận kẹo.

– Của bé Ngọc nè

– Dạ, cảm ơn chị Zyn, hi hi

– Cái này là của bé Minh.

– Cảm ơn chị

Zyn lần lượt phát kẹo cho từng đứa, đến khi tất cả đều có kẹo, chạy nhảy tung tăng thì mới nở một nụ cười vui vẻ. Lũ trẻ còn bé vậy mà đã phải chịu khổ, thật đáng thương!

– Zyn, em trở thành người được bọn trẻ yêu quý nhất rồi đấy!- Anh Khánh Nam cùng đội tình nguyện đi đến nhìn cô cười

– Hi hi, anh cứ nói quá!- Cô cười ngượng ngùng

– Úi cha, bé Zyn hôm nay không đeo kính hả? Chị tưởng em là một sách tri thức mà?- Chị Thanh nhảy vào trêu Zyn

– Hix, em bị bạn cướp rồi, nó bảo em thế này xinh hơn!- Hai tay cô ôm mặt làm bộ đáng yêu

Thật ra là cô bị Nam Phong cướp kính nhưng không chịu trả mà lại tiếc tiền không mua kính mới, đành để bình thường như thế này.

– Đúng là xinh hơn!- Khánh Nam đùa

– Nam, anh nói thế tức là bình thường em xấu hả?- Cô chu môi giận dỗi

– Vẫn xinh- Anh cười xoa đầu cô

Hành động thân mật của hai người làm ai kia trong phòng tức muốn chết.

Một tiếng vĩ cầm vang lên làm mọi người ngừng công việc của mình để nghe. Bọn trẻ cũng chăm chú lắng nghe, vài cô bé còn đưa tay lên múa theo điệu nhạc. Zyn cũng bị hút hồn theo thứ âm thanh nhẹ nhàng lâng lâng kia.

Tiếng đàn nhẹ nhàng hòa cùng tiếng gió vi vu tạo nên một bản nhạc ấm áp rung động lòng người...

Khi bản nhạc kết thúc cũng là lúc mọi người cũng dần thoát khỏi giai điệu thần tiên kia, trong lòng ai cũng có một cảm giác nhẹ nhõm, thanh thản.

– A, anh thiên thần, mọi người ơi anh thiên thần đến thăm chúng ta nè!- Một cô bé có hai bím tóc xinh xinh reo lên rồi chạy về phía chàng trai mặc áo sơ mi trắng, bọn trẻ cũng chạy theo sau

Mắt Zyn nhìn theo hướng bọn trẻ chạy đi.

Trên bậc thang thứ ba, Nam Phong mặc áo sơ mi trắng xắn tay và quần jean đen tôn đôi chân dài, mỉm cười dịu dàng, một tay cầm đàn, tay kia xoa đầu cô bé tóc bím một cách trìu mến. Cả người hân hân như phát ra ánh hào quang sáng chói.

Zyn như bị hút hồn trong khoảnh khắc ấy, trên môi bất giác xuất hiện một nụ cười.

Không ngờ một Nam Phong lạnh lùng, bất cần, chẳng bao giờ chú ý đến cảm nhận của người khác lại có lúc dịu dàng với một đám trẻ như thế này?

Cuối cùng cô cũng thấy điểm tốt của hắn.

– Anh thiên thần, anh đến thật đúng lúc!- Cậu bé tên Minh cười khoe ra chiếc răng sún vì mê ăn kẹo của mình

– Đến đúng lúc?- Nam Phong ngồi xổm xuống, làm ra vẻ không hiểu nhưng ánh mắt vẫn đảo qua chỗ Zyn đang đứng

– Vâng, em sẽ dẫn anh đến gặp chị thiên thần, hìhì

– Đúng đúng, chị thiên thần mà bọn em vẫn kể cho anh ý

– Hôm nay chị ấy cũng đến thăm bọn em

– Anh sẽ thích chị ấy, chị ấy rất xinh đẹp!

Bọn trẻ nhao nhao, mỗi đứa một câu. Đứa nào cũng muốn Nam Phong gặp chị thiên thần xinh đẹp, tốt bụng của chúng.

– Vậy chị thiên thần của các em đâu?- Nam Phong giả ngốc hỏi

Chỉ chờ có thế, bọn trẻ kéo tay Nam Phong đi đến chỗ Zyn đang đứng ngây ngốc nhìn.

– Anh thiên thần, đây là chị thiên thần xinh đẹp đáng yêu- Bọn trẻ đồng thanh

– Xinh đẹp đáng yêu?- Nam Phong nhướn mày nhìn người đứng trước mặt, không quên liếc mắt sang chàng trai đứng bên cạnh

– Nam Phong, sao anh lại ở đây?- Cô nhướn mày khó chịu. Sao cái tên này toàn theo ám cô vậy?

– Chị Zyn, đây là anh thiên thần đó!

Hồi trước lúc ngồi nói chuyện với bọn trẻ Zyn có nghe chúng nhắc đến anh thiên thần đẹp trai, hiền lành, tốt bụng... của chúng. Hic, nhưng có mơ nghĩ cô cũng không nghĩ là Nam Phong, cái tên chuyên đi hành hạ người khác, giết người không ghê miệng >.<

– Ủa, em quen anh chàng đẹp trai này à?- Hai mắt chị Thanh dán chặt vào người hắn, mắt nổi hình trái tim rồi lại quay sang hỏi cô ngồi ngang

– Không có, là... là hôm qua em có nhìn thấy một người giống anh này... ở lệnh truy nã trên phố, hắn tên là Nam Phong nên... ờ... em thuận miệng gọi vậy thôi... chỉ có vậy thôi... ờ...>

Mắt Zyn méo xệch, bịa vội ra một lí do nào đó để trốn tội, đội quân hám trai mà biết cô quen hán-hotboy Minh Thành chắc thật nào cũng bị cho lên nóc

tủ ngắm gà khóa thân mất.

Nhưng cô không biết rằng lí do mình bị ra còn dễ có nguy cơ được ngắm gà khóa thân miễn phí hơn. =”

Mọi người sau khi nghe câu nói chuối cả nải của Zyn thì đơ mặt ra năm giây sau đó cười ôm bụng ngặt nghẽo.

Riêng mặt ai kia thêm một lần nữa sa sầm.

Bọn trẻ không hiểu gì nhưng thấy các anh chị cười thì cũng cười theo. Trong đầu thắc mắc không hiểu tại sao anh thiên thần lại liên quan đến tội phạm truy nã.

– Hắc, tên đó chắc bị truy nã vì tội quyến rũ gái nhà lành- Cô bé Thanh Hà cùng đội tình nguyện ôm bụng cười sảng sặc. Thanh Hà kém cô một tuổi, tuy là một cô hot girl xinh đẹp nhưng tính tình lại rất hòa đồng, không chanh chọe như những cô tiểu thư khác.

– Nếu hắc mà đẹp trai vậy thì tôi cũng muốn gặp!- Chị Thanh hớn hờ

– Cả hai cũng tên Nam Phong, trùng hợp ghê

– Ủa cậu cũng tên Nam Phong à?- Chị Thanh tròn mắt hỏi

– Có khi nào là cùng một người không ta?- Thanh Hà nhìn hắc cười

Mặt tối càng thêm tối, đen càng thêm đen.

Chưa bao giờ hắc bị uất nghẹn như hôm nay, nhỏ ôsin nghĩ không còn cách nói dối nào bớt ‘bốc mùi’ hơn à? Tội phạm bị truy nã? Nhìn mặt hắc giống người làm điều phi pháp thế cơ à?

Giời lắm!

Còn về phần Zyn, khi thấy mọi người chú ý đặc biệt đến lời nói của mình thì mặt méo mó thảm hại.

Híc, không xong rồi, không xong rồi...

Cô len lén nhìn về phía Nam Phong. Cả người hắc tỏa ra một luồng âm khí đen kịt đáng sợ. Trông chẳng khác nào Bạch Cốt Tinh đi bắt Đường Tăng.

Chết rồi!

– Chị Thanh, không phải anh Nam cũng rất đẹp trai sao? Anh giận chị bây giờ!- Zyn huých tay chị Thanh, cố gắng đánh trống lảng

Mọi người cười ả ý nhìn chị Thanh và anh Khánh Nam

Nhưng đáp lại cô chỉ là cái cười gượng gạo của chị.

– Hi hi, Tiểu Nguyệt vui quá, chúng ta chơi oẳn tù xì công nhau đi- Cô bé Tiểu Nguyệt chạy đến lắc lắc tay Zyn

– Được, chúng ta chơi!- Cô mỉm cười đáp lại

Tất cả mọi người xếp thành một vòng tròn lớn giữa sân

– Mọi người chú ý, hai người lên oẳn tù xì theo vòng, hai thua thì phải công một người bất kì, lớn công lớn, bé công bé- Tiểu Nguyệt đồng dục hướng dẫn cách chơi

Lượt đầu tiên, cô bé Khánh My và bé Minh lên oẳn tù xì...

– Oẳn tù xì ra cái gì ra cái này

– Ya, Minh thắng, Minh thắng- Bé Minh nhảy cẫng lên vui sướng

– Bé My công bạn nào?- Chị Thanh hỏi

– My công Minh, hihi- Cô bé cười hi hi nhìn cậu bạn

– Không được, Minh công My- Bé Minh cãi lại

– My công Minh

– Ok, để Minh công My đi. Trường hợp đặc biệt đấy nhé- Khánh Nam giảng hòa

Khánh My không nhảy tung tung nữa, mặt bí xị leo lên lưng cậu bạn. Mọi người cười rần rần nhìn theo khuôn mặt đỏ hồng đáng yêu của hai đứa.

– Oản tù xì!- Lần hai là Nam Phong và bé Ngọc

– Anh thiên thần thua Ngọc nè, anh thiên thần công ai?

Nam Phong không nói gì chỉ đưa mắt nhìn về phía cô. Ánh mắt đó làm tim ai đó đập chậm đi một nhịp.

Chẳng hiểu tại sao Zyn lại muốn mình là người được công. Cô đưa mắt nhìn hẩn rồi lại đảo mắt nhìn những người xung quanh.

– Tôi công... Thanh Hà- Nam Phong liếc qua Zyn rồi bình thản nhìn cô bạn kia

– Hu hu, Thanh Hà thích được Gia Huy công cơ, nhưng mà anh Nam Phong cũng đẹp trai, hi... cũng được!- Nhỏ cười toe

Tất cả phì cười vì độ trẻ con của Thanh Hà. Duy nhất có một nụ cười gượng gạo. Zyn thờ dài nhìn theo hai người, cô đang nghĩ cái gì thế này?

Trong lúc đó, Thanh Hà đang được công thì cười hi hi, vỗ vỗ vai

– Phong, vừa nãy anh định công chị Zyn đúng không?- Thanh Hà cười hớn hờ thì thầm

– Nói vớ vẩn gì đấy?- Hẩn cúi

– Hừ, anh không qua được mắt em đâu nha, đừng quên em chơi với anh từ bé đó. Rõ ràng là muốn công chị Zyn mà còn chối!- Thanh Hà ranh ma nói

– Nha đầu ngoan ngoãn ngồi im- Nam Phong tức khí mắng

– Xí xí xí, thích người ta còn giả bộ!- Cô bé lè lưỡi lêu lêu

Nhưng hình như ai đó ngoài kia đang hiểu nhầm hành động thân mật giữa hai người. Khuôn mặt tối sầm lại, bấm môi khó chịu.

Khi gần như tất cả mọi người đều bị công và được công thì mới đến lượt Zyn và Khánh Nam

– Chị thiên thần cố lên, đánh bại anh Khánh Nam

– Ya, anh Khánh Nam cố lên

Bọn trẻ ở ngoài cổ vũ om sòm, mặt đứa nào đứa nấy hào hứng phải biết, làm như đang xem trận đấu có một không hai vậy...

– Oản tù xì ra cái gì ra cái này!

– Ya, em thắng, hura!- Zyn hú hét- Khánh Nam, anh nói xem muốn công ai?

– Anh muốn công em!- Khánh Nam cười gian tà

– Không được!

– Tại sao không?

– Ờ, vì...

– Tiểu Nguyệt, em nói xem luật có quy định không được công chị thiên thần không?- Khánh Nam quay ra hỏi bé Nguyệt

– Không quy định- Tiểu Nguyệt định thần, cười toe toét theo phe anh Khánh Nam

Chị Thanh ngược mắt nhìn theo hai người mà nỗi buồn trong lòng bỗng trào dâng.

Zyn không biết nói gì hơn đành leo lên lưng anh.

Một tấm lưng rộng.

Cô khẽ vòng hai tay ra ôm cổ anh, không được tự nhiên lắm, cổ cúi xuống che đi khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ.

Hương thơm mát mát, dịu dịu như mùi chanh bay đến mũi cô.

Có tiếng trẻ con cười khúc khích thích thú càng làm cô đỏ mặt.

– Anh Khánh Nam, em nặng lắm à?- Nhìn mờ hời anh chày rờn rờn trên trán, Zyn e dè cất tiếng hỏi

– Không, chỉ là hơi nóng thôi!- Khánh Nam cười nhẹ

– Nếu mệt quá, anh có thể thả em xuống. Mọi người không làm khó anh đâu!

– Ừm, anh biết rồi

Khi đó, tại một chỗ của vòng tròn, Thanh Hà chăm chăm nhìn như muốn soi từng con vi khuẩn trên mặt ông anh họ mình, sau đó mới nở một nụ cười quái đản

– Ghen à?

– Vớ vẩn- Nam Phong bực mình nhìn ra chỗ khác

Thanh Hà bĩu môi. Xem kia, mặt mũi hầm hầm, ánh mắt trùng trùng nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Khánh Nam, khó chịu khi Zyn được người con trai khác công mà còn nói không ghen. Hắc, hắc ông anh trai này thật nói dối không biết ngượng.

Sau khi bỏ phiếu bình chọn, quốc hội ‘Nam Phong’ đại diện tuyên bố tiếp theo là ngồi nghe các tài năng kể chuyện.

Đầu tiên là bé Minh.

– Ngày xưa ngày xưa có một chị thiên thần vô cùng xinh đẹp- Bé Minh cất giọng non nớt kể

Ngày xưa? Chị thiên thần? Xinh đẹp?

Mọi người đưa ánh mắt hỏi chăm nhìn nhau.

– Chị xinh đẹp đó có một cái tên cũng thật xinh đẹp...

– Cái tên xinh đẹp mà chị xinh đẹp đó có thật xinh đẹp....

Híc, nói đi nói lại cũng là một ý ‘chị đó xinh đẹp và cái tên cũng đẹp’ chứ gì? ==”

– Bé Minh, cuối cùng thì chị thiên thần đó có tên là gì?- Thanh Hà hết kiên nhẫn liền quay ra hỏi luôn người kể

– Là tên Zyn đó- Bé Minh cười toe toét trả lời

Rầm...tiếng mọi người ngã ngửa

Một con quạ bay qua để lại một hàng dấu ba chấm...

Zyn có cảm giác cái tên của mình đang bị mang ra kể chuyện chế!

– Okie, vậy bây giờ em có thể kể tiếp- Zyn gật đầu phẩy tay ra hiệu

– Hết rồi ạ!- Cậu bé vênh mặt ra vẻ rất oai

– Minh này, em cho chị hỏi tên chuyện của em là gì?- Chị Thanh bị sốc từ nãy giờ mới bò dậy được

– Cái tên xinh đẹp của chị thiên thần xinh đẹp!

Rầm...ngã tập hai

– Minh gà lăm, để Tiểu Nguyệt kể!- Cô bé oai phong lẫm liệt bước lên trước

– Ngày nãy ngày nay có một chàng hoàng tử thật đẹp trai, thật hiền lành, thật tốt bụng, thật oai phong, thật...- Bé Nguyệt cất giọng lanh lảnh của mình

– Tiểu Nguyệt, em có thể cắt bớt tính từ đi- Tiếng Khánh Nam từ dưới vọng lên

– Dạ! Chàng có một người cha cực cực tốt, ông vua đó có một chiếc hòm cực cực quý...

Gương mặt mọi người đang là như thế này o.O

– Trong chiếc hòm đó có một viên ngọc rất rất quý, người ta bảo ai có được nó sẽ trở nên xinh đẹp lạ thường, xinh nhất vương quốc, xinh nhất thế gian, xinh nhất nhất vũ trụ.

Hóa ra là kể về viên ngọc quý, vậy mà không nói luôn làm mọi người tưởng kể chuyện về chàng hoàng tử đẹp trai ngày nay.

– Hai hôm sau, viên ngọc biến mất khỏi chiếc hòm. Trong vương quốc xuất hiện một chị thiên thần vô cùng xinh đẹp, chị có cái tên thật...

– KHOAN!- Mọi người đồng thanh hét lên

– Em đang kể câu chuyện giống của bé Minh à?- Mặt cô méo xệch nhìn Tiểu Nguyệt

– Không ạ- Cô bé ngây thơ đáp

– Phù, tốt- Zyn thờ phào nhẹ phồm, cái tên đáng thương của cô không thành mục tiêu kể chuyện chế là vui rồi

– Thế câu chuyện em kể tên là gì?- Chị Thanh hỏi

– Chị thiên thần xinh đẹp có cái tên xinh đẹp!

Rầm... có tiếng người ngã và tiếng cười khúc khích.

Cái tên xinh đẹp của chị thiên thần xinh đẹp? Chị thiên thần xinh đẹp có cái tên xinh đẹp?

Hai cái này có khác nhau à?

Thêm một đàn quạ bay qua đầu Zyn...

Kể dài dòng vậy mà nội dung cũng chẳng khác nhau là bao, à không, phải nói là nội dung chính thì hoàn toàn giống nhau mới phải.

Trong lúc đó chẳng ai để ý kẻ đầu têu đang ngồi bên dưới cười nham hiểm

Sau một hồi bày hết trò này đến trò khác, mọi người cũng thấm mệt. Các mẹ cũng ngỏ lời mời đội tình nguyện ở lại ăn trưa nhưng mọi người từ chối.

– Máy nhóc ngoan nha, mấy hôm nữa chị lại tới!- Zyn nhìn lũ trẻ đang xì mặt buồn xo, có vài đứa mắt đỏ hoe sắp khóc thì giờ ra một túi to- Trà sữa, có ai muốn uống không?

– Oa, trà sữa tình yêu của em!

– A, em yêu chị Zyn nhất, yêu trà sữa nhất

– Trà sữa ơi, tao nhớ mày quá

Lũ trẻ vô tư ôm lấy túi trà sữa cực to kia mà nhảy tung tung, kẻ lẽ bày tỏ tình yêu của mình nhưng cũng không quên chạy ra ôm cổ Zyn làm chao đảo suýt ngã lăn ra đất.

– Không tranh giành. Ăn trưa xong, đi ngủ, chiều mới được uống nghe chưa? Chị mà nghe các mẹ bảo đứa nào đòi uống trước là lần sau không có nữa đâu nha!- Zyn dọa chúng

– Dạ!- Đồng thanh, gạt đầu ngoan ngoãn

Mọi người tạm biệt bọn trẻ rồi ra chỗ để xe. Mặt đứa nào đứa này buồn thiu, vẫy vẫy tay lưu luyến.

– Xui quá, xe bị thùng lốp mất rồi!- Thanh Hà hốt hã chạy lại

– Hà?- Đồng thanh

– Ừm, sữa cũng mất thời gian lắm, hay như vậy đi, mọi người ai đi xe riêng đến thì chờ nhau về.

– Ừm, cũng được

– Đành vậy thôi

Thống nhất cách giải quyết xong, mọi người ai nấy đi ra lấy xe. Cũng may là hôm nay khá nhiều người đi xe riêng nên không đáng ngại.

Híc, chỉ xui cho cô!

Các xe đều đủ người rồi, đành đi xe buýt về vậy. Zyn vác cái mặt ỉu xiu đi ra bến xe.

– Không ai chờ về?

Zyn quay lại neho mắt nhìn, Nam Phong cao ngạo đứng cạnh chiếc moto đencũng đang nhìn cô.

– Thì sao? Anh còn chờ thì chờ Thanh Hà đi, cô bé đang không có ai chờ về kìa- Zyn hất mặt về phía đằng xa

Môi hắn nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý. Cô vẫn còn để ý chuyện hắn công Thanh Hà sao?

– Vậy là cô không cần đi nhờ?- Mắt hắn nheo lại đầy nguy hiểm

– Không cần

– Không hối tiếc?

– Kh...ô...ng- Híc, thật ra có hơi hơi

– Thật không?- Hắn dí sát mặt vào mặt cô

– Tôi...

– Zyn, em không có xe về à?- Khánh Nam đi xe máy đến

– Dạ

– Lên đi, anh chờ về luôn

– Có phiền anh không?- Cô e dè hỏi lại

– Làm gì có, lên đi

– Dạ. Bye bye, tôi về trước hihi...- Zyn ngồi lên xe còn thừa dịp quay lại cười hi hi chọc tức Nam Phong.

Nam Phong bức mình đấm mạnh xuống yên xe. Từ khi nào mà hắn trở thành không khí trong cuộc nói chuyện thế này. Đã thế cô nhóc này còn cười nói ngọt xớt với tên con trai khác nữa chứ. Đúng là một nhỏ mê trai. (Yo: hô hô chị Zyn bị bảo là mê trai kìa)

– Thứ sáu tuần này, đội tổ chức liên hoan mừng ba năm thành lập, em nhớ tham gia nha- Khánh Nam dừng xe trước cửa nhà cô

– Ủa? Ở đâu hả anh?- Zyn tháo mũ bảo hiểm ra, ngây ngô hỏi lại

– Ở quán Pato đó, 5 giờ nhé

– Ok anh- Cô lái dấu hiệu ok- Mà hôm đó anh có đến không?

– À, hôm đó anh bận việc ở trường rồi, em nói mọi người giúp anh nhé

– Chán nhì, nhưng thôi, không sao!

– Zyn này, à... ừm...anh...- Khánh Nam áp ứng

– Dạ có việc gì ạ?

– À, không có gì. Em vào nhà đi- Anh lúng túng

– Vâng, bye bye anh!- Zyn vẫy vẫy tay rồi chạy tốt vào nhà

Còn lại Khánh Nam, anh thờ dài nhìn theo bóng Zyn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chap 22

Về chiều, từng cơn gió mát rượi lồng lộng thổi. Ánh mặt trời không còn quá gay gắt như lúc trưa nhưng vẫn đủ nhuộm vàng hoe mọi vật.

Phố xá nhộn nhịp, đông đúc. Từng dòng xe hơi hải ngược xuôi.

Một chiếc xe đạp điện màu xanh dương dừng lại trước cửa quán Pato.

– Tạm biệt nhé!- Zyn vẫy tay với Trang Anh

– Chơi vui, khi nào chuẩn bị về nhớ alo cho tớ!- Nhỏ nháy mắt với cô rồi phóng vèo đi mất

– A, bé Zyn đến rồi!- Chị Thanh hớn hờ chạy từ trong quán ra, kéo tay Zyn đi vào

Rồi chị kéo Zyn lên thẳng tầng ba. Ở một chiếc bàn dài và rộng, mọi người đã ngồi đông đủ từ lúc nào.

– Oa, oa, oa...chị Zyn hôm nay xinh thiệt đó nha- Thanh Hà khéo chu miệng nịnh cô

Mọi người nghe lời PR của Thanh Hà thì cũng tò mò quay lại nhìn.

Zyn hôm nay diện một chiếc áo sơ mi màu vàng chanh khoét vai cùng một chiếc váy xếp li màu đen, đeo thêm một cái túi nhỏ hình đầu thỏ đáng yêu và đi đôi giày búp bê cũng màu vàng chanh. Mái tóc bồng bềnh buộc lệch một bên tạo cho cô đáng vẻ nhí nhảnh đáng yêu.

– Hi hi, mọi người chọn đồ ăn và nước uống đi nhé!- Tiểu Hân cầm ra ba cái menu

– Ok, để em ghi- Thanh Hà hào hứng xung phong, nháy mắt đáng yêu với mọi người- Thoải mái đi nhé, em quen chị chủ quán, không khéo lại được giảm giá.

– Phô mai que, 20 cái

– 10 khoai tây lóc xoáy

– Hải sản chiên xù, bánh tam giác mỗi thứ 20 cái

– 5 matcha trà xanh, 1 việt quất xay phủ kem, 4 bánh oreo xay phủ kem...thêm một trà sữa táo cỡ cực cực bự

– Sao chị uống mãi trà sữa mà không ngán à?- Thanh Hà dùng ánh mắt kì dị nhìn cô.

– Hi, quen rồi!- Zyn cười nhe răng

Sau khi nhao nhao gọi món là người ghi toát mồ hôi không ghi kịp, mọi người mới dùng ánh mắt ‘còn món gì chưa gọi nhỉ’ để nhìn nhau

– Xong hết chưa?- Thanh Hà viết nốt chữ cuối cùng, ngẩng mặt lên nhìn mọi người.

– Anh gọi món... Thanh Hà!- Một anh chàng đeo hai cái đĩa chai dày cộp, nhăn nhó cười.

– Nguyễn Vũ, anh bớt nhảm đi, em là của Gia Huy rồi!- Cô bé Thanh Hà lườm anh ta rồi ngúng nguẩy đi mất.

Trong lúc chờ đồ ăn lên, mọi người tranh thủ bày trò chơi để giết thời gian.

– Mọi người cứ chơi đi nhé, em đi vệ sinh một chút- Zyn đứng lên, nhẹ nhàng xin phép.

* * *

– Aiss, xui quá đi. Sao cọ mãi không sạch nhỉ?- Zyn ra sức cọ vào vết son đỏ trên lòng bàn tay. Híc, chẳng biết cô chạm vào chỗ nào mà dính hẳn một vết son dài đỏ loét

– Con biết rồi, bố không phải nhắc. Anh ta sẽ chẳng thoát được đâu!- Giọng nói lạnh lạnh cùng tiếng hừ nhẹ vang lên

Zyn đang thò tay vào túi chỉnh chiếc âm thanh của chiếc mp3, nghe giọng nói lạnh lạnh đó thì tò mò quay lại nhìn tò mò quay lại nhìn.

Sau lưng cô, một cô gái mặc một chiếc váy trắng dài ngang đầu gối, chân đi đôi giày cao gót màu trắng đính vô số đá lấp lánh. Mái tóc mượt mà buông xõa quá vai. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, nhã nhặn.

Nhưng những lời nói của cô gái đó lại hoàn toàn khác hẳn về ngoài hiền thực, mỏng manh kia. Lạnh lùng và còn có chút gì đó mưu toan.

– Minh Quân à? Chắc anh ta chỉ giống mấy tên thiếu gia ngu xuẩn, đàn độn nhìn thấy gái đẹp là mắt sáng lên không phân biệt được gì nữa thôi!

Cuộc trò chuyện kết thúc, cô gái phát hiện ra Zyn đang nhìn mình chăm chăm thì chỉ hừ lạnh, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười ngạo nghễ để làm người khác dựng tóc gáy. Đôi mắt lạnh băng không chút cảm xúc lướt qua người Zyn. Cô ta xoay người đi ra ngoài.

Bỏ lại Zyn còn đang thần thờ trong đó một lúc lâu mới định thần lại, lau tay rồi đi ra.

Tầng ba quán Pato, một chàng trai ăn mặc nho nhã ngồi gọi món, những ngón tay cậu gõ từng nhịp xuống mặt bàn, thỉnh thoảng quay sang nhìn cô gái bên cạnh mình với ánh mắt yêu chiều. Phía đối diện, cô gái mặc chiếc váy trắng nhìn bề ngoài thì hiền lành nhưng bên trong cô thì chứa hẳn một núi những

âm mưu toan tính.

Đôi mắt to nhìn thấy Zyn thì bỗng chốc chở lên sa sầm.

– Minh Quân, anh hẹn em ra đây có chuyện gì không?- Diễm Quỳnh, thiên kim tiểu thư tập đoàn dầu mỏ La Thăng chớp chớp đôi mắt to tròn, ngọt ngào hỏi

– Thay mặt bố mẹ, tôi đến đây!- Minh Quân nhếch miệng, rõ ràng cô ta ngọt nhạt với bố mẹ cậu để được hai người chú ý đến mà còn giả bộ ngây thơ- Giới thiệu với La tiểu thư đây là bạn gái tôi, Ánh Phương

– Chào La tiểu thư, tôi là Ánh Phương, bạn gái Minh Quân. Cô có thể gọi tôi là Zyn- Zyn cười nhả nhặn, cố gắng nhấn mạnh hai chữ ‘bạn gái’

– Ánh Phương ư? Hình như tôi chưa gặp cô ở các buổi đại tiệc- Diễm Quỳnh hừ nhẹ, cười lạnh. Ý là Zyn chỉ là một đứa con gái vô danh, không bao giờ có thể vươn đến được chân cô ta.

– Chắc tiểu thư nhớ nhầm. Tôi rất thường xuyên đi dự tiệc với anh Quân. Phải chăng cô không đến những buổi tiệc lớn đó?- Ánh mắt vẫn rất đổi hiền hòa nhưng trong lòng Zyn vô cùng hả hê. Khả khả, định đầu khẩu với cô ư? Không có cửa đâu!

Minh Quân ngồi cạnh thấy Zyn diễn quá nhập tâm như vậy thì suýt chút nữa ôm bụng cười ha hả, hai từ ‘anh Quân’ từ miệng cô nói ra nghe cũng không đến nỗi nhỉ?

– Ý cô là tôi chỉ có mặt trong những buổi tiệc nhỏ?- Khuôn mặt Diễm Quỳnh dần biến sắc

Ô hô hô, chất xám trong đầu cô ta cũng không đến nỗi ít. Ý Zyn đúng là như vậy, người chỉ có mặt trong những buổi tiệc bé tí xiu như cô ta sao có dịp chiêm ngưỡng dung nhan cô được. Ha...ha... (Yo: bà này chưa đi dự party với Minh Quân bao giờ mà cũng tự tin gớm- Zyn *rút gầy ra ném* cút mau)

– La tiểu thư hiểu nhầm ý bạn gái tôi rồi, chẳng qua cô ấy cũng háo hức được gặp cô nên mới nói vậy thôi- Minh Quân tiếp lời- Hình như cô không quen với không khí ở đây?

– À, không, em chỉ hơi bất ngờ thôi. Không ngờ anh biết chọn địa điểm hẹn như vậy! Vừa mát mẻ, thoáng đãng lại sang trọng- Cô ta cười tươi như hoa- Xem ra sau này phải phiền anh chọn chỗ thường xuyên rồi.

– Không phiền đâu, dù sao đây là buổi gặp mặt đầu tiên cũng là cuối cùng của hai chúng ta- Cậu cũng mỉm cười đáp lại

– Minh Quân, chắc hay chúng ta bàn về chuyện đính hôn của anh và em đi- Vừa nói Diễm Quỳnh vừa khinh khỉnh liếc nhìn biểu hiện của Zyn

– Chắc cô nhầm rồi, tôi chỉ đính hôn với người tôi yêu thương!- Cậu lạnh lùng nói, bàn tay nhân tiện ôm Zyn eo kéo sát về phía mình, trông hai người giờ rất thân thiết

Zyn lia ánh mắt cảnh cáo về phía Minh Quân nhưng thấy cậu bơ đi bèn giẫm vào chân cậu một phát đau điếng.

– Minh Quân anh biết tình cảm em dành cho anh mà!- Diễm Quỳnh sụt sùi vờ khóc lóc

– Tình cảm của cô chính là nghe lời bố tiếp cận Minh Quân sao?- Zyn khinh khỉnh liếc nhìn cô ta

– Cô...cô nói cái gì vậy? Tình cảm của tôi đối với anh ấy là thật lòng!- Cô ta nghe Zyn đã động đến chuyện điện thoại thì mặt chuyển sắc, hét lên

– Vậy những lời cô nói qua điện thoại thì sao?

– Cái gì mà chuyện qua điện thoại? Cô đang nói cái gì vậy?- Diễm Quỳnh chối bay chối biến, nắm tay Minh Quân nói như van lơn- Quân, tin em đi, là cô ta vu khống em

Khuôn mặt Zyn tối sầm lại, người học luật như cô rất ghét bị người khác nói mình vu khống, đặt điều. Đó là điều cực kì cấm kỵ.

Nhưng nếu La tiểu thư đã muốn có tang chứng vật chứng thì cô rất sẵn lòng.

Cô nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn chiếc mp3.

Giọng nói trong đó đột ngột được phát lên.

Thoáng chốc không khí trong căn phòng trở nên im lặng đến đáng sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng điều hòa chạy rì rì. Sắc mặt Diễm Quỳnh từ xanh chuyển sang trắng, tím rồi thành đen, xem ra còn phong phú đa dạng hơn cả màu sắc của tác kẻ hoa...

Zyn tự hào liếc nhìn Minh Quân.

– Quân, không phải...không phải vậy đâu...anh đừng hiểu nhầm...chuyện không phải vậy...- Diễm Quỳnh rồi rít nắm lấy tay cậu mà phân bua nhưng không thể tìm ra lý do thích hợp

– Cô uống chút nước đi, sắc mặt cô kém quá!- Zyn mặt bình thản đẩy cốc nước ép dưa hấu về phía cô ta

– Cút đi!- Diễm Quỳnh tròn mắt hất cốc nước ra

Cốc nước xoay một vòng trên mặt bàn rồi quay về chỗ cũ và đổ ụp.

Zyn thâm thán phục, cốc nước này thật có năng khiếu làm xiếc quá đi, rất biết chọn chỗ để đổ.

Chỉ khổ cho người hứng chịu sự mát lạnh này. Diễm Quỳnh há hốc mồm, hai mắt tròn ngược như lợn chọc tiết. Bộ váy trắng tinh bây giờ lem nhem màu đỏ của nước dưa hấu. Trên mặt vẫn còn chảy dài thứ nước thơm ngon do hất quá tay nên nước từ cốc bắn lên.

Cô ta lắp bắp không nói lên lời và chắc cũng tự hiểu giờ bộ dạng mình thế nào, trừng mắt lên nhìn Zyn như muốn ăn tươi nuốt sống rồi hằm hằm vơ lấy túi xách đi mất.

– Phù, hết hồn. Cứ tưởng bị tạt nước lại chứ?- Cô đặt tay lên ngực thở phào nhẹ nhõm

– Cậu diễn xuất giỏi quá!- Minh Quân nháy mắt khen

– Tại ai tự dưng lôi mình vào cái trò quái gở này hả?- Zyn trừng mắt lên nhìn người đang cười nhăm nhò.

– Hừ, tại cô ta cứ bám theo. Đành phải thế thôi, mà sao Tiểu Phuong lại có đoạn ghi âm đó?

– Là ả ần nhảm nút thôi!

Đúng là như vậy, sau khi Diễm Quỳnh đi ra khỏi đó cô mới phát hiện ra rằng chiếc mp3 của mình đã tự động tắt ngóm từ lúc nào, hi hục lôi ra thì thấy đang ở chế độ ghi âm và tất nhiên, đã ghi âm được cuộc nói chuyện kia vào.

Cô tự cảm thấy nhiều lúc mình cũng may mắn.

Quay ngược thời gian về nửa tiếng trước...

Zyn đi ra khỏi nhà vệ sinh thì bị một người con trai đi ngược chiều va phải khiến cô loạng choạng ngã nhào

– Xin lỗi, cô có sao không?- Người kia cất tiếng

– Không sao

– Hà, cậu...Tiểu Phuong...- Minh Quân bất ngờ, vội chạy lại đỡ cô

– Ủa? Sao cậu lại ở đây?- Zyn cũng tròn mắt ngạc nhiên

Sau một hồi kể lể tình hình đau lòng, cuối cùng Zyn cũng bất đắc dĩ phải giúp Minh Quân đóng vai bạn gái của cậu.

– Aaaaaa...trời ơi là trời...thì ra chị ở đây. Làm em tìm muốn lòi hai mắt từ nãy giờ- Tiếng hét chói tai của Thanh Hà lôi Zyn trở về thực tại

– Í? Ai dzị nè?- Cô bé trở mắt nhìn người bên cạnh Zyn

– Chào em, anh là Minh Quân, bạn của Tiểu Phuong

– Hi, anh. Em là Thanh Hà, cùng đội tình nguyện với chị Zyn- Thanh Hà lễ phép cúi chào

– Cậu có việc à? Về trước nhé!- Minh Quân đang định về thì bị Thanh Hà giữ lại

– Anh, hay cùng ăn liên hoan với bọn em nhé, ở ngay tầng dưới thôi

Minh Quân đưa mắt nhìn Zyn, Thanh Hà cũng nhìn cô với ánh mắt thờ con. Zyn có cảm giác mình bây giờ là người quan trọng, có quyền quyết định mọi việc vậy.

Đối diện với hai ánh mắt cùng chung một ý tưởng, cô không còn cách nào khác ngoài việc gật đầu.

– Yeah!

Thanh Hà hét lên phấn khích rồi kéo cả hai xuống tầng.

– Mọi người ơi có người mới nè!- Chưa vào đến cửa cô bé đã hét ầm với mọi người

– Òa, ai vậy?

– Ui, anh đẹp trai nào thế này?

– Thanh Hà, em ghé à nha, không sợ Gia Huy giận hả?

– Ha, mọi người xem mặt Gia Huy tím đen rồi kìa! Ha...ha...

– Hừ, mọi người bớt nói chút đi! Đây là bạn chị Zyn, em vô tội- Thanh Hà thanh minh xong liền chạy đến chỗ Gia Huy ôm tay cười xòa

Một tiếng ồ lại được thốt lên đầy ngạc nhiên, mọi người nhanh chóng kéo hai người xuống tra hỏi.

– Cậu tên gì? Bao nhiêu tuổi? Học cùng trường với bé Zyn à?- Chị Thanh thấy trai đẹp là sáng mắt lên, hí ha hí hửng hỏi

– Cậu là bạn trai bé Zyn à?

– Mọi người hỏi gì liền tí tù vậy sao cậu ấy trả lời được- Zyn nhăn nhó nhìn Minh Quân đang hoa mắt chóng mặt với hàng đống câu hỏi

– Con bé này, bênh bạn trai vừa phải thôi- Chị Thanh mắng cô rồi lại quay lại tiếp tục chủ đề nóng hổi- Cậu trả lời đi

– Em là Minh Quân bằng tuổi Tiểu Phuong, đang học trường Minh Thành- Cậu cười nhẹ làm đồn tim các cô gái

– Oa, là thiếu gia của tập đoàn Blue Ocean à? Hí hí, mình gặp được thần tượng đẹp trai rồi! Anh cho em xin chữ kí- Tiểu Hân le te cầm cuốn sổ tay và cái bút ra xin chữ kí thần tượng.

Minh Quân vui vẻ kí vào cuốn sổ còn kèm theo dòng chữ ‘I love you’ viết uốn lượn làm Tiểu Hân sững run.

– Tuyệt quá, mai mình sẽ đem khoe bạn, ha ha bọn nó sẽ ghen tị chết mất!

– Cậu là bạn trai của bé Zyn à?

Nghe Nguyễn Vũ hỏi vậy Minh Quân khẽ quay ra nhìn Zyn như thăm dò ý kiến. Cô nghiêng rằng, trừng mắt nhìn anh chàng nhiều chuyện kia, hết chuyện hay sao mà hỏi linh ta linh tinh. Mặt khác cổ bặm môi trợn mắt ra hiệu với Minh Quân trả lời không.

– Vâng, em là bạn trai Tiểu Phuong- Cậu đồng dục nói

...

...

...

Mọi người đưa mắt sững sốt nhìn nhau, mồm ai cũng há to đến độ nhét vừa một quả táo. Và người há to nhất trong cả đám không ai khác chính là Zyn.

Cô không hiểu có phải hành động của mình không rõ ràng, dễ gây hiểu nhầm hay do Minh Quân hiểu ý người khác quá kém. Rõ ràng là cô ra hiệu không được nói linh tinh cơ mà, sao lại...

– Mọi người hiểu nhầm rồi, em với Minh Quân là bạn bình thường thôi mà. Không phải như mọi người hiểu đâu...- Zyn cố gắng xua tay giải thích, mặt như sắp khóc đến nơi

Trời ơi, quảng tảng đá đè chết cô đi cho rồi!

– Người nhà cả, bé Zyn sao phải ngượng- Chị Thanh cười ha hả như Cô-lôm-bô phát hiện ra châu Mỹ

– Minh Quân, cậu nói vớ vẩn gì vậy?- Cô thì thầm

Cậu chẳng nói gì chỉ nháy mắt cười xòa.

– Haizz, nếu không có anh Quân chắc em cũng chẳng biết chị Zyn có bạn trai đấy!- Thanh Hà thờ dài

– Tiểu Hà, em...- Zyn cứng họng không thể phân bua được gì

– Chị sao phải ngại, Thanh Hà bé hơn chị một tuổi còn đã có bạn trai rồi kìa!- Tiểu Hân vỗ vai cô nói rất thân tình

– Nhưng không phải...

– Ê,ê Tiểu Hân...sao bà lại quẹo hướng chủ đề sang tôi?- Thanh Hà chu môi nhảy dựng lên

Cứ như thế, bữa tiệc liên hoan chỉ có việc ăn và bàn về chủ đề xoay quanh Zyn và Minh Quân.

– Để mình đưa cậu về!- Minh Quân đã đứng cạnh chiếc xe tay ga từ lúc nào.

Zyn vẫy tay tạm biệt với Tiểu Hân và Thanh Hà rồi mới quay ra xử lý cậu:

– Vừa nãy sao lại nói mình là bạn gái cậu?

– Đâu có!

– Còn chối?

– Là nói mình là bạn trai cậu- Minh Quân bình thản

– .....- Zyn

– Khác nhau lắm đấy

– Vậy tại sao lại nói thế, chẳng phải mình đã ra hiệu là không được nói rồi mà- Zyn nhăn mặt

– Là ra hiệu không được nói dối?- Cậu hỏi lại

– Ừm- Zyn gật

– Vậy thì đúng rồi, đâu có nói dối- Minh Quân nhún vai

– Là sao?- Mặt cô ngây ngốc không hiểu gì cả

– Chẳng phải lúc trên tầng ba cậu đồng ý nói cậu là bạn gái mình sao?

– ....

Nhìn cái mặt đắc chí của Minh Quân mà Zyn chỉ muốn đấm một phát để giảm stress. Lần sau cô sẽ không giúp cậu nữa, có bị cả ngàn Diễm Quỳnh bám đuôi cũng mặc kệ, coi như không quen biết.

Zyn hăm hăm nhảy lên xe, không nói không rằng làm mặt giận. Còn Minh Quân, cậu biết cô đang là Hỏa Diễm Sơn bùng bùng lửa giận thì chỉ lè lưỡi rồi nhảy lên xe lái đi.

Về đến nhà, Zyn ôm nguyên bộ đồ đó mà nhảy lên giường nằm nghịch điện thoại. Bỗng Trang Anh gọi đến.

– Alo, sao gọi muộn thế?

– CẬU MUỐN CHẾT ĐÚNG KHÔNG?

Giọng Trang Anh từ đầu kia vọng đến như muốn làm tai cô thủng màng nhĩ, vội để cái điện thoại ra xa.

– Có việc gì từ từ tính, đừng nóng, nóng là mau già đó- Zyn vội dập ngọn lửa kia

– Tính tính cái đầu cậu ấy- Nhỏ lại tiếp tục gào lên

– Hửm?

– Lúc đưa cậu đến tớ nói gì hả? Nhắc lại xem!

– À, lúc đấy cậu bảo khi nào liên hoan xong thì alo cho cậu một tiếng... í...hờ hờ...

Zyn bụm miệng nhớ ra vấn đề quan trọng.

Híc, sao cô lại quên mất chuyện động trời như thế nhỉ? Chết rồi...chết rồi...

– Sorry baby, tớ quên hi hi- Cô cười trừ

– Giỏi, giỏi lắm. Cậu giỏi lắm

– Híc bây giờ cậu đang ở đâu vậy? Đừng nói là...

– Còn phải nói, giờ tôi đang một thân một mình đứng trước cửa quán Pato đây nè. Trời ơi là trời, vì ai mà tôi phải khổ như vậy hả? Lo cho nhỏ bạn đứng chờ bị bắt cóc lên mới mò ra trước, người thì chẳng thấy đâu, điện thoại thì không bắt máy. Hu hu, khổ thân tôi quá! hu hu...- Trang Anh gào ầm lên bên kia máy

– Thôi mà, xin lỗi...

– A, sao cô nỡ đối xử với tôi như vậy hả? Dù sao cũng là bạn bè sáu, bảy năm với nhau mà sao phũ phàng thế? Bất người ta chờ dài cổ bên ngoài trời nóng bức đến phát ngót như vậy hả? Biết sẽ làm đen đúa làn da trời cho mịn màng, hồng hào của tôi không Bị muỗi đốt nổi cục nổi tảng lên rồi đây nè. Trời ơi... Bla... bla... blô... blô..... Chết hết tiền điện thoại rồi. Chào nhé!

Tút...tút...tút...

Những tiếng ngân vang vui tai bên kia máy vọng lại làm Zyn ngỡ người chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Vẫn giữ nguyên dáng cảm điện thoại bên tai, mồm càng lúc càng há to thêm.

Cuối cùng cô cũng phát hiện ra điểm giống nhau thứ ba giữa hai anh em nhà Nam Phong- Trang Anh rồi.

Đó chính là đập máy không thương tiếc làm người nghe bị cắt ngang dòng cảm xúc.

Nói chuyện với hai người này đúng là hại não mà!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chap 23

– Này nhóc, cho anh một ly nước!- Nam Phong vắt chéo hai chân, tự nhiên ra lệnh cho thằng nhóc đang cúi húi trong bếp

– Hừ, rốt cuộc anh đến đây làm gì?- Nhóc Bảo đặt cốc nước cái cách xuống mặt bàn, trên mặt hiện rõ nét khó chịu

– Gọi chị nhóc đi tình nguyện

Hắn tỉnh bơ trước thái độ của nhóc Bảo, cầm ly nước uống một hơi rồi đưa mắt nhìn xung quanh phòng và thầm đánh giá.

Một căn phòng khách đơn giản nhưng khá sạch sẽ và ngăn nắp, đồ đạc đều được sắp xếp gọn gàng. Nhưng có một điều hắn chắc chắn rằng người sắp xếp chỗ này không phải là cô, để cô sắp không bằng giữ căn phòng bừa bộn chút còn đỡ hơn. >_<

– Anh muốn gọi thì mời đi lên tầng rẽ bên phải. Chờ bà chị sâu ngủ này có đến nửa đêm mới đến được trại trẻ mồ côi. NHẢ!- Chồng tay sau lưng, làm nhảm như một ông cụ non

Nam Phong nhú mảy suy tư sau đó quyết định đích thân mình lôi con heo ham ngủ này dậy.

Cạch.... Cánh cửa dần hé mở để lộ một cái đầu thò vào, đôi mắt liếc nhanh thăm dò tình hình bên trong.

– Cái quái gì đây?- Ánh mắt đó dừng lại tại một điểm bất mắt nhất căn phòng

Trên chiếc giường rộng treo dreamcatcher bảy màu, Zyn mặc chiếc váy ngủ màu hồng có in hình mặt một chú heo ngộ nghĩnh. Xung quanh cô, gấu bông đủ màu sắc, chũm lại, kích thước, nói chung là vô cùng đa dạng nằm chất tầng chất lớp trên giường. Cái đầu bù xù quẹo sang một bên, chú sứa màu hồng ngẫm nhiên ngự trị trên đó, hai chân hai tay mỗi bên gác lên một con gấu.

– Đúng là ‘người chuẩn đáng đẹp’, hờ....- Nam Phong tựa lưng vào cửa chép miệng, bỗng trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ gian xảo

Từng bước chân nhẹ nhàng càng ngày càng đến gần chiếc giường. Khóe môi càng thêm cong lên.

– Em yêu, mau dậy thôi!- Hắn cố nín cười, bắt chiếc câu nói sến sè sệt của mấy ông diễn viên trên phim.

– Nhóc con, xuống nhà cho chị ngủ!- Zyn lăm lăm trong miệng rồi lật người quay sang hướng khác

Nhóc con? Mặt Nam Phong như con tắc kè hoa liên tục đổi màu. Cả người phát ra luồng khí lạnh thấu xương.

– Không dậy là anh ‘mì’ đấy!

Bộp!

Một chiếc gối ôm hình chú cáo đang nhe răng cười hạ cánh ngay và luôn trên mặt hắn.

– Định rủ đi uống trà sữa nhưng xem ra...- Nam Phong ném lại cái gối về phía Zyn rồi vờ tiếc nuối

– Hà? Trà sữa? Đâu đâu?- Zyn bật dậy như một chiếc lò xo, ngó nghiêng mọi nơi trong phòng như thám thính xem giọng nói đó phát ra từ đâu. Sau đó mở to mắt nhìn người đang ngồi trước mặt mình, toe toét hỏi- Anh rủ tôi đi uống trà sữa hả?

– Chẳng phải cô muốn ngủ sao?- Hấn hừ lạnh

– Thì giờ tôi dậy rồi!- Nói xong cô chớp chớp mắt đáng yêu làm tim ai kia lệch nhịp

– Tôi ra ngoài trước!- Nam Phong dứt hai tay vào túi quần lững thững đi ra ngoài

Trên môi hấn xuất hiện một nụ cười, có lẽ từ khi bước vào phòng hấn đã nhận ra là Zyn không hề ngủ, đúng hơn là chỉ vờ nhắm mắt mà thôi. Làm sao cô qua mắt được Nam Phong này.

– Helloooooo...- Cô tung tăng xuống nhà trong bộ chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans

– Phụt... khụ... khụ... khụ...- Nhóc Bảo đang uống nước ngọt thấy vẻ mặt vui vẻ thái quá của Zyn thì sặc

– Bảo, em sao thế?

– Chị hôm qua tắm nước lạnh nên sốt à? Sao tự nhiên yêu đời thế?- Thằng nhóc bữu môi nhìn cô với vẻ mặt không thể tin nổi

– Hừ, được uống trà sữa miễn phí không vui sao được...ha...ha...Chúng ta đi thôi

Không chờ hai người kia kịp nói thêm câu nào, Zyn tức tốc chạy đến kéo tay Nam Phong đi ra ngoài

Nhưng đi đến cửa thì cô như bị điểm huyệt, đứng sững lại.

– Sao? Không đi nữa à?- Hấn nhướn mày nhìn về phía ánh mắt cô dừng lại

– Anh...đừng bảo với tôi là....đi cái xe nay nhé!- Zyn mặt như mếu nhìn chiếc moto đen dựng trước cổng

– Tất nhiên!

– Vậy...

– Nếu không đi thì...quên vụ trà sữa đi nhé- Hấn cười rất chi là gian rồi đi ra xe không thèm đoái hoài gì đến cô

Còn Zyn, trong đầu cô đang hiện ra hình một cái cân, một bên cân là cốc trà sữa thơm ngon còn bên kia là hình ảnh cô mặt xanh lét ngồi trên chiếc moto phóng như bay. Và sau khi đắn đo suy nghĩ một hồi cuối cùng bên trà sữa vẫn nặng kí hơn. =.=

Người ta chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng một chiếc moto đen hầm hố lướt nhanh như bay trên con đường. Cùng với những tiếng rú ga ầm ỹ là tiếng hét ai oán nghe như là của một cô gái.

Quán Momiji

– Chị ơi cho em một trà sữa táo, hai phần bánh tam giác vị táo và dâu, hai kem tươi loại lớn. Đây, anh ăn gì?- Zyn nhìn vào menu rồi lịa lịa đọc món

– Cà phê

– Thêm một cà phê nữa chị nhé. Ồ, chị ơi...

– Hà? Em gọi món gì?- Chị nhân viên giật mình tỉnh mộng, tiếc nuối nhìn Nam Phong rồi quay sang hỏi Zyn với vẻ mặt bất mãn

Zyn thờ dãi, nản toàn tập với chị nhân viên được coi là nghiêm túc nhất của quán. Kiên nhẫn đọc lại một lần nữa:

– Một trà sữa táo, hai phần bánh tam giác vị táo và dâu, hai kem tươi loại lớn, một cà phê.

– Em chờ chút nhé!- Bà chị hám trai nháy mắt một cái làm Zyn rùng mình rồi quay mông đi mất.

Bây giờ cô mới nhận ra là không chỉ chị nhân viên kia mà tất cả những cô nàng đang ngồi trong quán đều trái tim hồng bay phoi phới, chết mê chết mệt với nhan sắc trời cho của con người ngồi đối diện cô. Còn người được coi là nhân vật chính kia thì thân nhiên như không có chuyện gì.

Mà Zyn cũng không bị lu mờ đi chút nào nhé, bao ánh mắt ngưỡng mộ có, sùng sốt có, ghen tị có dồn hết lên người cô. Đi ăn với hot boy là khổ thế đấy, khéo bữa sáng ngon lành còn chưa đến dạ dày thì đã mắc nghẹn ở cổ mất rồi. -_-

– Đây tôi bảo nhé, tại sao mọi người lại thấy anh đẹp trai nhỉ?- Zyn nhìn đi nhìn lại khuôn mặt hấn mà chẳng thấy hấn đẹp trai ở chỗ nào. Ủ thì có nhìn

hơn mấy thằng lác ca lác các ngoài đường tí, nhưng còn lâu mới bằng các anh ca sĩ Hàn Quốc của cô. (Yo: chỉ có chị mới thấy thế thôi ==’)

– Câu này không đáng trả lời- Nam Phong lơ đãng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ

– Tại sao?

– Cô không thấy nó sĩ nhục trí thông minh của tôi à?

– .....

Ấn ý của câu này là: tôi đẹp trai là điều không còn gì phải bàn cãi, chỉ có những người nào phăng như cô mới không nhận ra thôi. >_<

– Được rồi, coi như tôi chưa nói gì!- Zyn ngậm ngùi cắm đầu vào bữa sáng miễn phí của mình không nói thêm lời nào nữa

Nam Phong cũng chẳng nói gì, chú tâm vào cốc cà phê của mình. Hương cà phê nhẹ nhàng thoảng khắp căn phòng.

– Hello everybody!!!- Zyn nhảy tót xuống xe chạy ra chỗ mọi người

– Úi cha, chị Zyn hôm nay đi cùng với hot boy à nha. Khao đi, khao đi!- Thanh Hà huých huých tay cô cười nham hiểm

– Nhóc con, đừng trêu chị, ra mà trêu Gia Huy của em ấy!- Zyn bĩu môi trêu lại

– Hừ, chị bắt nạt em- Cô nàng không nói lại được thì chu môi vờ giận dỗi

– Mà sao hôm nay lại vắng tanh vắng ngắt thế?- Nhìn đi nhìn lại chỉ thấy vài đứa trẻ đang tập thể dục

– À, nghe các mẹ nói hôm nay chúng đi thi văn nghệ rồi, đến trưa mới về cơ!- Tiểu Hân xì mặt chán nản

– Sao hôm nay không thấy chị Thiên Thanh xinh đẹp?

– Hôm nay chị ấy có việc ở trường, xin nghỉ- Gia Huy nói vọng lại từ đằng sau

Câu chuyện còn đang dang dở thì bọn trẻ tập thể dục xong, lao đến như một con lốc.

– Chúng em chào anh chị!- Đồng thanh cúi đầu

– Ngoan, chị thưởng kẹo!- Thanh Hà tí tøn gior túi kẹo vừa giăng trong tay Gia Huy ra dụ bọn nhóc

– Không ăn kẹo đâu, uống trà sữa cơ- Tiểu Nguyệt phụng phịu

– Đúng rồi, em muốn trà sữa

– Chị Zyn xinh đẹp đáng yêu có mang trà sữa đến không?

Ngay lập tức những đôi mắt biết cười đồng loạt hướng về phía Zyn, háo hức chờ đợi câu trả lời thỏa đáng nhất từ cô.

– Tất nhiên là.....có rồi. Chị làm sao quên trà sữa của các thiên thần được chứ. Nhưng mà phải đợi các bạn về đã, chị đã gửi cho các mẹ giữ rồi

– Hu hu, Tiểu Nguyệt muốn trà sữa ngay và luôn- Khuôn mặt đang tươi tỉnh của Tiểu Nguyệt bỗng xụ xuống

– Ngoan, nếu không anh sẽ uống cốc trà sữa của em!- Nam Phong mát tích từ nãy bây giờ mới lên tiếng, mà đã lên tiếng thì bao giờ cũng dọa trẻ con ==’

– Hừm, anh thiên thần cũng muốn trà sữa à? Vậy chúng ta biểu tình phản đối ách áp bức của chị Zyn nha!

– .....- Trên mặt ai nấy đều hiện rõ ba vạch đen

– Vậy đợi khi nào các bạn về thì biểu tình- Nam Phong gật gù, sờ cằm suy nghĩ

– Không đâu, lúc đó được uống rồi thì còn biểu tình gì nữa ạ?- Cô bé lắc đầu nguầy nguậy

– Ai nói? Khi đó đến giờ ăn cơm, chị Zyn sẽ không cho các em uống, lúc đó em và các bạn sẽ cùng nổi dậy

– Anh thiên thần quá thông minh!- Tiểu Nguyệt gật gù như hiểu ra điều gì đó thâm sâu lắm vậy

Mọi người, đặc biệt là Zyn tối mặt vì những chiêu trò quái đản Nam Phong bày cho con bé. Thật đúng là cao tay.

– A, đúng rồi, chị thiên thần mau vào đây!- Bé Minh như nhớ ra điều rất quan trọng, vội vàng kéo tay cô

– Ủ, đi chậm thôi kẻo ngã!

– Zyn- Một bàn tay khác giữ cô lại

– Dạ?

– Ủm, em nói chuyện với anh một chút được không?- Khánh Nam cười không được tự nhiên lắm

– Ok anh- Zyn cười rồi quay lại dặn bé Minh- Chờ chị chút xíu nha!

– Dạ

Zyn theo Khánh Nam tới vườn sau của cô nhi viện. Nơi đây rất khác lạ, chỉ có duy nhất một loài cây lá vàng, quanh năm như vậy. Cứ lá nào rụng xuống thì chỉ mấy hôm sau sẽ có một mầm vàng hoe nhú lên. Mọi người nói đùa đây là vườn tiên kì diệu. Thế nên khu vườn được chăm sóc rất cẩn thận, đã đẹp còn đẹp hơn.

– Ủm anh...- Khánh Nam lúng túng

– Có chuyện gì thế ạ?

– Anh thích em. Em... làm bạn gái anh nhé!- Anh lấy hết can đảm để tỏ tình với cô

Vài chiếc lá vàng tiếp tục rơi...

Bất động năm phút, Zyn cười nhẹ.

– Em cảm ơn tấm lòng anh dành cho em. Nhưng em không thể làm bạn gái của anh được, em xin lỗi. Em đã có bạn trai rồi!- Cô nói một mạch

Trên mặt Khánh Nam hiện rõ sự thất vọng.

– Có phải em đang nói dối anh không? Anh biết em chưa có người yêu mà- Anh thờ dãi nói

– Em có bạn trai rồi, xin lỗi- Zyn nhẹ giọng, cô không thể chấp nhận tình cảm của Khánh Nam được, giữa hai người đơn thuần chỉ là bạn bè.

Trong lúc đó, ở bức tường phía ngoài, mấy cái đầu ló nhỏ lén lút nhòm nhòm ngó ngó rồi xì xào:

– Anh Khánh Nam thật tội quá, không biết chị Zyn có anh Minh Quân rồi!

– Tôi nghĩ không phải chị Zyn với anh Quân không phải một cặp

– Thiên Thanh biết chuyện này chắc buồn lắm

Con gió lạ thổi tung tằm thắm lá vàng óng, làm vài chiếc lá đang rụng bay vòng vòng trong không khí rồi mới đáp xuống đất.

– Người đó là ai?- Giọng nói anh có chút gì đó chua xót, dù quen nhau chưa lâu nhưng anh đã rất thích cô bé này rồi

Zyn lúng túng không biết trả lời ra sao. Đắn đo một hồi mới bất đắc dĩ định nói ra người đó là Minh Quân.

– Là tôi

Một giọng nam trầm lạnh lạnh phát ra khiến cho mọi người, bao gồm cả Zyn, Khánh Nam và lũ người lén lút phía sau ngõ ngàng. Ánh mắt không hẹn mà cùng dừng lại tại một điểm.

Nam Phong điềm tĩnh dựa lưng vào một gốc cây. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt đẹp như một bức điêu khắc, mái tóc đen óng rủ xuống che đi vầng trán cao, đôi mắt trầm ngâm nhìn về phía hai người, môi nhếch lên điệu cười quen thuộc.

Không đợi phản ứng của bất kì ai, hần nhanh chóng nắm tay Zyn kéo đi, bỏ mặc Khánh Nam vẫn đứng thất thần một mình.

Sau bức tường đằng xa kia, Thiên Thanh ngồi sụp xuống trong đau khổ.

– Cảm ơn anh!- Zyn dựa lưng vào tường, thờ dãi

– Vì?- Nam Phong thờ ơ hỏi lại

– Giúp tôi, nếu anh không nhận là người yêu của tôi thì tôi cũng chẳng biết phải nói như thế nào nữa!

– Chẳng phải cô định nói đó là Minh Quân sao?- Hần nhếch mép tự cười chính bản thân mình, đút hai vào túi rồi đi thẳng

– Ô...- Sao hán biết là cô định nói gì nhỉ?

– Chị Zyn, mau vào đây. Em đợi chị mãi mà chị chẳng vào- Trong lúc Zyn đang thất thần nhìn theo bóng Nam Phong đổ dài trên đất thì bé Minh chạy tới kéo kéo tay cô

– Chị xin lỗi, bây giờ hai chị em mình cùng vào nhé

– Dạ

Zyn theo bọn trẻ đi xem một lượt tất cả các sản phẩm đất nặn do các nghệ nhân nhí làm ra thì rất hài lòng. Tuy nhỏ tuổi nhưng tay nghề của mấy nhóc không hề kém một chút nào, chỉ là hình nặn bằng đất sét thôi nhưng rất sinh động và có hồn.

Cùng lũ nhóc ăn com xong thì các mẹ thông báo rằng mấy nhóc thi văn nghệ được giải, chiều tối mới về. Thế là Zyn đành đặc cách cho mấy cô cậu nhóc ở nhà được uống trà sữa trước, bọn trẻ reo hò ầm ĩ vì không cần biểu tình mà vẫn được uống trà sữa. ^O^

– Chị Zyn, chị không về cùng xe với bọn em à?- Thanh Hà hỏi cô khi trên đường ra bãi đỗ xe

– Ừ, chị về cùng Nam Phong

Zyn không muốn về cùng xe với mọi người là vì cô ngại chạm mặt Khánh Nam, mặt khác là vì Nam Phong đưa cô tới thì phải có trách nhiệm trở cô về.

– Lên xe- Nam Phong ném cho cô cái mũ bảo hiểm, lạnh lùng ra lệnh

– Biết rồi, nói mãi- Zyn hừ một tiếng rồi nhảy bổ lên xe

Chiếc moto phân phối lớn rồ ga rồi phóng vèo vèo trên con đường thưa bóng người.

– Aaaaaaaaaa....

Kít!

Chiếc xe phanh gấp để lại trên mặt đường một vệt dài màu đen bốc khói trắng.

– Cô bị điên à?- Nam Phong gầm lên

Hóa ra Zyn nhà ta do sợ quá nên đã cầu, nhéo, cào... vào eo Nam Phong làm hán giật mình chệch tay lái suýt nữa đâm vào gốc cây, vội phanh gấp. Tuy đã từng rất nhiều lần đi bão nhưng đây là lần đầu tiên Nam Phong sợ gây ra tai nạn đến thế. Vì người ngồi sau là cô nên hán nhất định phải đi cẩn thận. (Yo: đi cẩn thận mà phóng bạt mạng thế hả?)

– Hừ, ai bảo anh đi nhanh. Tôi sợ!- Zyn vênh mặt lên bắt mẫn

– Cô....Xuống xe cho tôi!- Hán gần từng chữ một

– Cái gì? Xuống xe thì tôi về bằng cách nào?- Chẳng lẽ đi bộ từ đây về nhà? Cô đâu có điên

– Xuống

Cuối cùng thì Zyn cũng phải mang theo bộ mặt bí xị trèo xuống xe. Hậm hực lườm Nam Phong một cái cháy mắt rồi vênh mặt cuộc bộ về nhà.

Hôm nay thật là một ngày xui xẻo của cô mà!

– Cái tên Nam Phong chết tiệt, thả ở đâu không thả lại thả ở cái nơi xe cô không có lấy một cái qua đường thế này!- Zyn bầm lăm rửa xả, híc mà ngay cả có xe thì cô cũng không mang tiền đi theo. =.=

– Cầu trời cầu phật cho tên đó bị công an bắt!

– Nếu có công an ở đây thì người bị bắt là cô, đây là đường cho xe máy- Nam Phong phóng vù qua không quên ném lại cho cô một câu đá đều.

>.<

Zyn nhìn lại chỗ mình đang đứng...và thăm cầu mong Thượng Đế ném một tảng đá đè chết tên Nam Phong đó đi. @_@

Yeah, hành trình cuộc bộ bốn cây số của cô bắt đầu.

Chương 24: Chap 24

– Cô em đi đâu thế này?

Zyn lạnh sống lưng khi nghe giọng cột nhà đó phát ra ngay đằng sau, vội vàng nhắm mắt nhắm mũi đi như chạy về phía trước.

– Đi đâu mà vội vậy cô em?

Mặt cắt không còn một giọt máu, Zyn vội lùi lại phía sau vài bước, ngẩng đầu nhìn tên có dáng vẻ bặm trợn đứng đằng trước mà khẽ rùng mình.

– Các...các người muốn gì... mau tránh xa tôi ra...

– Mày thấy chưa Thái, mày làm em đây sợ đấy- Tên tóc bầy màu không biết từ lúc nào đã bước lên đứng trước mặt cô, dùng cái giọng bồn bồn cột đó nói

– Tránh xa tôi ra...- Zyn hoảng hốt lùi ra xa, tất cả chỉ tại tên Nam Phong đáng ghét đó, bắt cô xuống xe hại cô gặp mấy thằng thần kinh nhần nhở như khi đột khoe rằng thế này đây.

– Ô hô hô...em gái đừng sợ, bọn anh sẽ thật ‘nâng niu’- Hắn cười híp mắt sát đến gần cô

– Em đến thật đúng lúc, haha, bọn anh cũng đang cần giải tỏa đây

– Cút

Zyn bỏ chạy thực mạng, trong đầu chẳng biết mình chạy đi đâu, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy.

– Nó bỏ chạy kia, mau đuổi theo

– Con ranh định trốn anh mày à?

Hai tên đó lộn tiết tru lên một tiếng rồi đuổi theo cô. Zyn chạy qua ngõ này sang ngõ nọ nhưng vẫn thấy giọng thét của bọn chúng phía sau. Cầu trời cầu phật, cô không muốn rơi vào tay bọn chúng.

Tiếng bọn chúng ngày một gần, khoảng cách đã được rút ngắn chẳng còn bao, rõ ràng thể lực của cô và chúng là hai con số khác nhau một trời một vực.

Hai chân cô sau khi chạy qua nhiều gần như tê cứng đi, Zyn có cảm giác giờ đây nó không còn là chân của cô nữa. Những bước chân nặng trĩu ngày một chậm. Tiếng cười cột nhà đằng sau ngày càng gần.

Bình!

Cả người Zyn bật mạnh ra đằng sau, đầu óc choáng váng. Có ai nói cho cô biết cô vừa đâm phải cái gì không? Cái gì vừa to vừa cứng như bê tông cốt thép đứng lù lù giữa đường thế? Không phải cột điện đấy chứ? Zyn xoa xoa chỗ trán vừa bị va đập.

– Á!- Mái tóc của Zyn bị túm giật ngược ra đằng sau một cách thô bạo

– Tưởng thoát được sao con nhãi, xem bọn tao trị mày như thế nào!- Hắn nói rồi đưa tay ra túm lấy áo cô định xé

Zyn nhắm tịt mắt lại, cố gắng cố sống cố chết giữ lấy áo mình.

Rầm!

Rầm!

Im ắng, tĩnh lặng như tờ...

– Hừm...- Zyn hé mắt nhìn, hai tên bệnh hoạn ban nãy mỗi tên ôm một gốc cây, từ từ trượt dài xuống

– Ahaha...đáng đời- Cô thích chí nhìn bọn chúng, ông trời thật có mắt, cho bọn chúng ôm cây đợi chết

– Còn ngồi đấy?- Một giọng nam trầm lạnh vang lên làm Zyn hóa đá ngay lập tức, trợn mắt quay lại nhìn

– Sao...anh ở đây?

Zyn tròn mắt nhìn Nam Phong đứng sừng sững sau lưng.

– Đến rước cô đi chết!- Hấn bình thần liếc nhìn cô nhưng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà hấn đến kịp thời, không thì chẳng biết hậu quả sẽ ra sao nữa

– Anh.....- Mặt cô hiện rõ vẻ uất ức, hai môi mím chặt.

– Uhuhu...huhu....

Zyn mặc kệ là đang ở giữa đường hay trước mặt hấn, ôm Nam Phong khóc ngon lành càn chảo. Gục đầu vào vai hấn khóc như mưa. Nam Phong thấy cô tự nhiên khóc rống lên thì giật mình, từng lúng không biết xử trí ra sao.

– Này cô...làm cái gì vậy? Nín ngay, tôi bảo là nín ngay cho tôi- Trong lòng hấn dù đang rất cuồng không biết dỗ dành ra sao, nhưng ngoài thì vẫn rất mạnh mẽ quát

Zyn càng ngày càng khóc to hơn vào không có dấu hiệu dừng lại, Nam Phong luống cuống, hấn không biết dỗ ra sao cho cô nín. Những cô gái trước đây thì khác đâu cần nhọc công dỗ dành, chia tay là cách giải quyết nhanh nhất, mà họ có khóc hay cười thì hấn cũng đâu có quan tâm.

– Á à, thằng chó này, mày muốn gì? Chen vào việc của bọn tao à? Xé thịt nó- Tên tóc báy màu hất mặt với đồng bọn, cả hai hùng hổ tiến đến chỗ hai người.

Tiếng khóc âm ỉ từ nãy giờ đột nhiên im bặt.

– Có lên nhé, nếu có chết tôi sẽ nhờ người lo ma chay cho anh- Kèm theo đó là một nụ cười tươi như hoa và bóng người chạy biến đi

Nam Phong đứng sững như trời trồng rồi lắc đầu cười, hai mắt hấn lạnh lẽo quét qua người hai tên kia làm bọn chúng rùng mình.

– Để xem bọn tao xử lý mày như thế nào- Tên kia cười khẩy nhìn Nam Phong nhưng hấn đâu biết rằng mình đã đụng phải người không nên đụng.

Một cú đá xoáy hạ gục ngay tên lăm mồm khiến hấn đập mặt xuống đường nằm bẹp dí như con gián, ngất luôn tại chỗ. Tên tóc đỏ xông lên đâm Nam Phong nhưng hấn đỡ được và gạt chân trụ cho tên đó ngã lăn quay ra đất.

Zyn đứng cạnh con moto đen thích chí xem những thước phim hành động ‘bom tấn’. Tuy cô không biết gì về võ nhưng cũng đoán được tên Nam Phong này thuộc hạng cao thủ, trong mấy phút mà đã hạ hai tên đó rồi.

Trong lúc Nam Phong đang xoay hai tên kia như dế thì Zyn lại rất nhàn rồi, vừa tròn mắt xem vừa vỗ tay cổ vũ, nhưng ngay lập tức bị cái nhìn sắc lạnh của hấn dọa cho chết khiếp, đành yên phận một chỗ xem phim 3D. ^.^

– Cẩn thận đằng sau!- Zyn hét lên khi thấy tên tóc đỏ lồm cồm bò dậy, tay cầm viên gạch định đập vào đầu Nam Phong.

Nghe tiếng hét, Nam Phong quay người lại, giơ tay lên chặn, dùng chân đá văng tên đó ra xa làm hấn đập mặt vào gốc cây, xỉu quay đơ. __!

– Ha, anh giỏi thật đấy!- Zyn tí tớn chạy lại, vỗ vai hấn

– Còn cô, sao lại lang thang ở đây?- Nam Phong nhíu mày

– Tôi lạc...mà...anh...tay anh...- Zyn xanh lét mặt, lấp bắp chỉ vào cánh tay hấn.

Nam Phong nhìn xuống cánh tay mình, một vết thương dài đang rỉ máu.

– Kệ nó, tôi không sao- Hấn thờ ơ nói, chắc trong lúc đỡ viên gạch từ tên kia bị quét vào tay nên chảy máu.

– Không được, để tôi đi mua thuốc sát trùng và băng băng- Zyn cảm thấy đau lòng, cũng vì cô mà hấn bị thương.

– Không cần- Nam Phong gạt phắt đi

– Tôi bảo là cần- Cô kiên quyết

– Tùy cô- Thấy Zyn hùng hục quyết tâm, hấn cũng đành mặc kệ

– Sao còn chưa đi?- Nam Phong quay lại thì vẫn thấy cô đứng tần ngần ở đó

– Tôi...hi hi...tôi không mang tiền, anh có mang không?- Zyn mặt méo xệch, đúng cái hôm cô quên tiền ở nhà mới đâu ==”

Hấn chẳng nói chẳng rằng, rút ví đưa cho Zyn một chiếc thẻ ngân hàng màu đen.

– .....- Mặt cô hiện rõ ba vạch đen chảy dài

Đây không phải là cái thẻ làm bằng titanium được tung hô như vua của các loại thẻ đấy chứ? Nhìn bề ngoài thôi cũng đủ biết giá trị của nó lớn đến nhường nào. Nhưng mà...dùng cái thẻ này để đi mua một gói bông băng và thuốc sát trùng... nghe chừng có vẻ không ổn lắm >.<

– Anh không có tiền mặt sao?- Zyn thật bó tay với tên này, đưa cô cái thẻ đen này không bằng để cô đi cướp tiệm thuốc còn hơn

– Không

– Vậy còn có cái thẻ nào khác không?

– Không

Zyn hít một hơi sâu để dồn con diên trong đầu xuống. Trời ạ, ai cũng biết hắn là thiếu gia nhà giàu, không cần khoe của đến mức mang mỗi cái thẻ đen này theo người thôi chứ. >_<

– Cảm lấy, tôi tự có cách- Cô ném trả lại hắn cái thẻ rồi hùng dũng đi về phía tiệm thuốc còn sáng đèn gần đây

Nam Phong nhíu mày, bắt lấy chiếc thẻ rồi mở ví nhét vào. Trong ví hắn, cả tiền mặt lẫn thẻ đều có đủ cả nhưng vẫn muốn bày trò xem cô xử lý việc này thế nào.

Zyn, cô thật dễ lừa.

– Quán chị mở muộn quá nhỉ?- Zyn cười tươi như hoa nhìn chị bán thuốc

– Quán này mở cửa đến 10h- Chị ta tia cô từ trên xuống dưới rồi lạnh nhạt mở miệng

– Chị thật xinh quá, chắc chị có bạn trai rồi nhỉ?- Sau khi nói câu này, chị bán thuốc nhìn cô như một tên biến thái, đúng hơn là một đứa bị les, nhưng Zyn đành mặt dày can đảm chịu đựng vì mục đích cao cả

– Tôi có bạn trai rồi, cảm ơn quan tâm. Giờ thì cô mua gì?- Chị ta hần học

– Chị đừng hiểu lầm. Chị có thấy anh chàng đẹp trai ngồi kia không ạ?- Zyn chỉ tay về phía Nam Phong đang ngồi

– Ôi, đẹp trai quá. Em quen anh ấy hả?- Ngay lập tức mặt chị ta sáng bừng, mắt hiện hình trái tim to tướng nhìn Nam Phong, thái độ quay ngoắt 180 độ. Tuy ở hơi xa nhưng nhìn theo góc độ nghiêng, khuôn mặt hắn lại đẹp trai vô cùng.

– Em là em gái anh ấy, thật ra anh ấy thích chị từ lâu rồi nhưng vừa nãy trong lúc ngắm chị từ xa xôi đằng kia, anh ấy...bị người yêu chị đánh ghen- Zyn miệng chém gió phàn phật, mắt liếc về phía hắn cười nham hiểm, trong đầu vẽ lên khung cảnh Nam Phong bị đánh ghen ==

– Thật sao? Chị phải đi xem anh ấy có sao không!- Bà chị vội vàng định chạy ra nhưng bị Zyn kịp thời giữ lại

– Ấy...không cần, không cần. Chị đừng ra, anh ấy đang buồn, nhìn thấy chị anh ấy lại buồn thêm- Zyn thừa biết bà chị này kiếm cơ hội để nói chuyện với trai đẹp

– Vậy phải làm sao?

– Em cũng không biết, anh ấy bị đánh chảy máu đầu, chảy máu cổ, chảy máu...à mà thôi, nói chung là chỗ nào cũng chảy máu luôn á

Khổ thân cho Nam Phong, chỉ bị một vết thương ở tay mà qua miệng Zyn đã trở thành thân tàn ma dại, người không ra người, ngợm không ra ngợm. @_@

– À, hay là em cầm bông băng, thuốc sát trùng ra băng bó cho anh ấy giùm chị- Zyn mắt sáng lên khi nghe được câu mình cần nghe nhất, nhưng lại giả bộ con gái nhà lành

– Để em gửi tiền chị, hết bao nhiêu ạ?

– Ấy, không cần, coi như là chị tặng anh ấy. Em nói với anh là...hãy quên chị đi nhé huhu...- Chị ta rung rung nước mắt

– Hả? À dạ dạ...- Zyn cười xuề xòa, cầm chiến lợi phẩm chuẩn mất. Trước khi đi vẫn còn nghe được lời than thầm oán trách từ bà chị kia

– Trời ơi, số tôi xinh đẹp đáng yêu là khổ vậy đó. Anh đẹp trai chưa biết tên kia ơi, hãy tha lỗi cho em, nếu có kiếp sau...huhu...nhất định chúng ta cũng thành đôi

– Bà này tự sướng không thấy ghê miệng!- Zyn nổi hết cả da gà da vịt khi nghe xong ‘lời trăng trối’ đầy thương tâm của bà chị bán thuốc, vội lui mất. >0<

Nam Phong đang ngồi thì thấy Zyn tung ta tung tăng chạy đến, biết ngay là cô giờ trở ‘cướp đồ bằng mưu’ thành công.

– Tôi giỏi chứ?- Cô giờ chiến lợi phẩm ra khoe

– Còn không mau băng bó, muốn tôi ngắt xiù ra đó à?- Hấn hừ lạnh

– Hừ, ai vừa tự cao ‘kệ nó, tôi không sao’ ấy nhỉ? Bây giờ lại sợ mất máu cơ đấy?- Zyn bĩu môi

– Có vấn đề gì không? Nếu cô không muốn tôi ngắt xiù ra đó, không ai đưa về nhà thì cứ đứng đó- Nam Phong cười đều- À, không khéo thang lang lại gặp người cần gặp ấy nhỉ?

– Anh...anh mà còn nói nữa là tôi nhét bông vào mồm đấy!- Zyn hậm hực ngồi xuống bên cạnh hấn

– Mà cô...có biết băng không đó?- Nam Phong đưa mắt nhìn đầy cảnh giác

– Yên tâm, hồi bé tôi toàn làm y tá băng bó cho búp bê thôi hihi, còn băng bó cho cả con Milu ở nhà nữa!- Zyn cười tít mắt kể

– .....- Trong lòng Nam Phong than thầm

Hi hà hi hục cuốn cuốn rồi lại tháo tháo, cắt rồi lại buộc, trông Zyn giống đang làm đầu bếp hơn là y tá, nhưng rồi cuối cùng thì tác phẩm để đời của cô cũng hoàn thành xuất sắc.

– Yeah, xong, quá tuyệt!- Zyn phúi tay nhìn thành quả của mình

– Cô...- Nam Phong đen mặt khi nhìn tay mình- Không thấy nó giống cánh tay ướp xác hơn là bị thương sao?

Hấn chỉ bị thương nhẹ một đoạn mà cô băng băng bó bó thành bị thương cả cánh tay, băng cho đến khi nào hết bông băng thì thôi, nếu là bông băng không hết, khéo Zyn băng bó lên cả cổ chứ chả đùa. ==”

– Anh buồn cười nhỉ, tay anh đang bị thương đúng không? Nếu bây giờ giờ tay lên chắc chắn máu sẽ chảy ngược lên, băng quá lên trên là đúng rồi, hạ tay xuống, máu chảy ngược xuống, thế không băng kín bên dưới thì nó chảy hết máu mà chết à?- Zyn vênh mặt giải thích.

– .....- Nói thì hay lắm, thế cái đoạn vết thương chảy máu thì băng mỗi một lớp, không sợ mất máu mà chết à? @_@

– Thôi thôi, tôi băng bó xong rồi, đưa tôi về nhà- Zyn nhảy tót lên yên xe, có vẻ lên chiếc moto này không còn là việc bắc thang lên trời đối với cô nữa

– Tôi cảnh cáo cô, cô mà còn câu véo hay làm gì tôi thì đừng trách tôi ác- Nam Phong gằn giọng cảnh cáo

– Nhưng nếu anh chạy nhanh quá tôi bay ra ngoài thì sao?

– Ôm thì không vấn đề gì- Hấn ném lại một câu rồi nhảy lên xe

– .....- Cái gì mà ôm thì không vấn đề gì? __!

Trong đêm khuya tĩnh lặng, tiếng hét bị thương của ai kia lại vang lên...

Sau kì nghỉ hè dài, cả lớp tập trung với bao chuyện để kể cho nhau nghe. Nhân lúc cô chủ nhiệm còn chưa đến, những cái miệng lại hoạt động hết công suất.

– Đây, hôm qua cậu đi đâu vậy?- Trang Anh huych vai Zyn cười gian xảo

– Đi... đi đâu là đi đâu? Ở nhà xem ti vì chứ có đi đâu đâu!- Zyn lấp bấp

– Ái da, vậy chẳng lẽ mình nhìn nhầm sao ta?- Nhỏ liếc sang cô, vờ thờ dài

– Nhầm cái gì?

– Thì hôm qua, một buổi tối đẹp trời, gió nhẹ nhẹ thổi...

– Tua đi

– Qua ô cửa sổ của nhà hàng Hàn Quốc, tớ nhìn thấy một cô gái đang ân cần, dịu dàng băng bó vết thương cho chàng trai nọ...

– Ân cần cái con khi! Tớ ân cần với hấn bao giờ?- Zyn nhảy dựng lên khi nghe Trang Anh kể

– Ủa? Cô gái đó là cậu hả?- Trang Anh sau khi đưa được cô bạn vào phòng thì chớp chớp mắt ngây thơ hỏi

– À, không, tất nhiên là không rồi, tớ tới qua ở nhà mà- Zyn chối bay chối biến

– Hừ, khỏi chối. Cậu qua được mắt tớ sao? Còn giả bộ, rõ ràng cần chăm sóc người ta mà còn. ...- Nhó bữu môi

– Thì đó là...

– Không nghe giải thích! À, mà cần lấy này- Trang Anh đặt vào tay cô một tờ giấy

– Cái gì đây? ‘Hội thi giao lưu truyền thống văn hóa Việt’- Zyn lăm nhăm đọc hàng chữ được in to và đậm nhất trên tờ giấy- Mà đưa tớ làm gì?

– Ai chẳng có, mai lớp mình sẽ họp bàn đề cử người tham gia và tiết mục giao lưu

– Mới tập trung đã giao với cả lưu. Mà kệ, chọn ai cũng được, miễn là không phải tớ!- Zyn nói rồi nằm bò ra bàn

Cô chủ nhiệm bước vào lớp, gõ vài tiếng thước để học sinh tập trung lại, những cái mồm đang hoạt động đồng loạt ngừng lại hướng về phía bục giảng.

– Cả lớp trật tự, lớp chúng ta vinh dự đón thêm một học sinh mới, bạn Minh Quân bên lớp A1 chuyển sang

Cô chủ nhiệm vừa dứt lời tiếng gào rú vui mừng, phấn khích từ đám con gái, tất nhiên là không có cô, vang lên dữ dội. Còn bọn con trai lại mặt mày ủ ê thêm vài phần.

Minh Quân cười tỏa sáng, nháy mắt với Zyn làm những ánh mắt vô hình chung quay quắt lại một phía. >.<

– Em có thể tự chọn chỗ

– Vâng, cảm ơn cô

Cậu đi dọc qua các bàn, đi đến chỗ nào là các bạn nữ bàn đáy ngồi đẹp hết lại nhường chỗ. Nhưng Minh Quân cũng chẳng chú ý, cứ thế đi thẳng xuống bàn cuối, chỗ Zyn và Trang Anh đang ngồi, cười toe rồi đặt cặp xuống để lại bao ánh mắt tiếc nuối.

– Sao lại chuyển lớp?- Zyn đọi Minh Quân ngồi xuống rồi mới hỏi

– Không thích à?- Minh Quân xụ mặt ra vẻ tội nghiệp

– Đâu có, là tò mò thôi

– Chắc nhớ Tiểu Phụng nhà tôi nên sang chứ gì?- Trang Anh cười nham hiểm

– Đúng rồi, sao cậu biết?

Zyn cảm thấy lạnh sống lưng, có cảm giác rằng mọi ánh mắt lại một lần nữa dồn về phía mình. Xem ra sau này cô khó sống đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chap 25

– Bây giờ sẽ là tiết mục họp bàn người tham gia ‘Hội thi giao lưu truyền thống văn hóa Việt’- Trang Anh đứng trên bục giảng, miệng oang oang

– Chỉ cần một người thôi hả chị cả?

– Quân ca lên đi, giọng hay lên mà công hiến

– Ông muốn chết hả? Không biết tôi đang viêm họng à?

– Ủa bà là quân ca à?

– Chọn đại một đứa đi trường

Cả lớp ồn ào, mỗi đứa một ý kiến, nói không được chuyển sang màn cãi nhau um tòi. Con trai đùn đẩy trách nhiệm sang con gái với cái lý do ‘giọng hay hơi dài’ còn các bạn nữ thì kiên quyết đẩy sang cho các bạn nam với vô vàn lý do ‘củ chuối’ khác nhau. Âm ỉm như cái chợ vỡ một hồi mà vẫn chẳng giải quyết được vấn đề gì.

– Nghe đây, vì kết quả cuộc thi có ảnh hưởng đến thành tích của lớp, tớ quyết định để mọi người bỏ phiếu- Trang Anh không chịu nổi những cái loa phát thanh bên dưới bên đưa ra phương án giải quyết.

– Theo mình thì đề Hương Giang

– Cho nhỏ Quỳnh Anh ấy, nhỏ là loa phát thanh của lớp mà

– Đề Zyn làm thì hơn- Minh Quân lên tiếng làm mọi người ngó người ra một lúc rồi nhìn nhau cười nham hiểm

Zyn nhà ta đang nằm bò dài ra bàn nghe thấy có người nhắc đến mình bèn thò đầu lên hóng. Nhưng khi nhìn thấy tên mình viết lù lù trên bảng thì sừng sốt đến nỗi không ngậm miệng lại được.

– Hết chưa? Nếu không thì bắt đầu bỏ phiếu, í nhầm, bỏ tay nhé!- Trang Anh nhìn ba cái tên trên bảng, gõ còm cộp viên phấn trên tay như một bà giáo khó tính.

– Hương Giang 7 cánh tay, Quỳnh Anh 12. Còn Zyn là 23, à không 24, tớ cũng bầu Zyn hehe

– Woa!- Cả lớp trầm trồ

– Vậy là nhiệm vụ này giao cho Zyn, nếu không còn ý kiến gì thì...

– Khoan, tớ có ý kiến, tớ...- Zyn đứng lên

– Riêng cậu thì không được ý kiến ý cò gì cả- Trang Anh trừng mắt hăm dọa

– Nhưng...

– Ngoan ngoan mà kiếm giải về đây- Quỳnh Anh hùng hổ xắn tay áo lên, trợn mắt nhìn cô

– Nếu không muốn bị cả lớp hội đồng- Một đứa khác bổ sung về sau

Zyn khóc không ra nước mắt, đùn đẩy qua lại rồi cuộc thi quả bóng trách nhiệm này lại lăn về phía cô. >.<

– Ok ok vấn đề đã được giải quyết, mọi người có thể về!- Trang Anh phẩy tay ra hiệu cho cả lớp giải tán

– MẶC TRANG ANH- Zyn gào cả họ cả tên nhỏ

– Gì? Là Minh Quân đề cử cậu tham gia- Nhỏ nhìn cô với ánh mắt ngây thơ vô số tội

– Minh Quân...- Zyn lại quay sang phía cậu bạn ngồi cạnh

– Rất hợp với cậu!- Minh Quân nhún vai

Mặt Zyn ỉu xiu như cái bánh đa ngâm nước. Đúng là không nói được với hai người này mà. =.=

– Fighting, đạt giải thì thưởng một châu trà sữa free, ok?- Trang Anh tung chiêu dụ khị cô

– Ừm, nhưng có khó không- Bắt đầu bị trà sữa làm mờ mắt @_@

– Không khó, chỉ cần luyện tập chăm chỉ một chút là ok ngay- Nhỏ khoác vai Zyn

– Ừm

8h sáng hôm sau tại phòng Trang Anh...

– Mọi người xem bài thuyết minh về bài áo dài Việt Nam này thế nào?- Trang Anh quay lại nhìn ba con người đang mỗi người mỗi việc trong phòng mà thờ dài.

Nói là tập trung chuẩn bị cho cuộc thi sắp đến mà hình như có mỗi nhỏ làm thì phải. Zyn chúi đầu vào cuốn truyện tranh còn Thu Nhi thì đeo tai nghe ngồi bắn máy bay trên điện thoại.

– Đẹp đi, tớ đang đọc truyện- Zyn chu môi xua tay ra hiệu cho Trang Anh tự túc- Ừa, cái gì đây?- Cô giờ ra một phong thư từ trong cuốn truyện đang đọc

– Xem nào!- Thu Nhi nhanh tay giật được, bóc ra xem

– Cái gì thế này? ‘Chào anh, em là Mặc Trang Anh học lớp 11A2...’

- Á, không được, không được đọc cái đó...- Trang Anh hét lên một tiếng như lợn bị chọc tiết rồi chạy lại giành lá thư nhưng Thu Nhi đã nhanh tay hơn
- Thì ra là thư tình, viết cho ai, nói nhanh!- Thu Nhi cười nham hiểm còn Zyn đứng bên cạnh cũng gật đầu phụ họa
- Là...là...tớ...- Trang Anh lắp bắp
- Chẳng phải cậu và anh Nguyên...
- Không nói không trả
- Tớ nói, là...là thư tớ viết cho anh Nguyên- Mặt Trang Anh đỏ bừng
- Ohhhhh...- Đồng thanh
- Này, tớ tưởng hai người là một cặp rồi chứ?- Thu Nhi khó hiểu nhìn Trang Anh
- Chẳng lẽ bây giờ có một yêu nhau rồi mới làm quen?- Zyn chau mày

Cốp...Zyn lãnh một cú cốc đầu đau điếng

– Làm quen cái đầu cậu, là thư tớ viết cho anh ấy khi chưa quen nhưng khi viết xong rồi thấy cách này phải đợi chờ tốn thời gian quá nên...nói miệng luôn cho nhanh- Càng về sau giọng nhỏ càng bé lại.

Nghe xong cả Zyn và Thu Nhi đều bò lăn ra giường mà cười như điên...

- Cấm cười, không chơi với hai người nữa giờ- Trang Anh thẹn quá hóa giận
- Ok ok
- Ngồi mãi như thế này cũng chán, đi shopping, Ok?- Thu Nhi giơ ra phiếu khuyến mãi của hàng loạt shop thời trang.
- Yeah, shopping muôn năm- Trang Anh hú hét rồi kéo hai người đi tuần tụt

Đi một lượt các cửa hàng quần áo xong cũng đến quá trưa, cả ba rủ nhau vào quán Pizza ăn trưa rồi mới đi xem phim. Thế là hết một ngày tập luyện cho cuộc thi. ==”

Mấy tuần trôi qua, cuối cùng thi cũng đến ngày diễn ra cuộc thi.

Zyn đứng trong cánh gà, nhòm ra ngoài sân khấu mà thấy run run, liệu tí nữa phần thi của cô có suôn sẻ không nhỉ?

- Không xong rồi- Trang Anh hốt hoảng lay vai cô

Zyn quay lại và sững sờ.

Trên tay Trang Anh là bộ áo dài trắng cũng là bộ trang phục thi của cô hôm nay, nó đã bị cắt hết cúc, tà áo bị lấm lem vết mực, trông thật thảm.

- Sao... sao lại như thế này?- Zyn lắp bắp như không tin vào mắt mình, cô nhớ buổi sang đã kiểm tra rất kỹ xem chiếc áo có bị lỗi ở đâu không rồi mà.
- Chắc là có người hãm hại rồi- Minh Quân vừa vào, đứng tựa ở cửa nhìn hai người lắc đầu nói
- Tớ mà biết đứa nào làm thì không xong đâu- Trang Anh nghiêng răng kèn kẹt, mắt vằn lên tức giận- Dám dùng chiêu này để loại Zyn, bọn khốn!
- Làm sao bây giờ? Hay chúng ta mượn áo những lớp thi trước- Zyn bối rối
- Họ sẽ không cho đâu, chẳng ai tốt mà đi cứu một đối thủ của mình- Minh Quân nhủ mày, đi tới gần hai người- Hay thử nhờ người đi thuê cái áo khác xem
- Không thể, dù Zyn thi cuối cùng thì công trường cũng đóng rồi với cả cũng không thể treo, hôm nay bảo vệ được tăng cường- Nhỏ lắc đầu chán nản
- Cuộc thi này quan trọng vậy sao?
- Có mời rất nhiều đại diện của các trường bạn đến, không thể để tiếng xấu cho trường được- Trang Anh giải thích
- Vậy phải làm sao?
- Cầm lấy- Một giọng nam lạnh lùng làm thu hút mọi ánh nhìn

Nam Phong từ đầu lù lù xuất hiện, dựa lưng vào thành cửa, tiện tay ném cái túi đồ về phía cô. Zyn giờ tay đón lấy rồi mở ra xem.

– Woa...- Cả Zyn và Trang Anh đều không tìm được mà thốt lên

Trong túi là một bộ áo dài trắng tinh khôi, còn thơm mùi vải mới.

– Ái chà, nhanh nhẹn nhỉ? Sao anh biết Zyn bị người ta phá trang phục mà mua thế?- Trang Anh huých tay anh trai cười gian

Nam Phong không nói gì, lúc hắn đứng trên tầng nhìn xuống thì thấy một cô gái đi vào phòng thay đồ lấy ra chiếc áo dài trắng mà Zyn vừa mang vào. Cảm thấy sẽ có sự cố với cô lên hắn đã cho người đi mua một chiếc áo khác. Không ngờ là đúng như vậy.

– Cảm ơn anh- Zyn mỉm cười nhìn Nam Phong, nếu không có hắn chắc cô phải bỏ luôn cuộc thi và lớp cũng mất thành tích nữa.

– Không xong rồi trường, bài thuyết minh đã không cánh mà bay- Lớp phó Hương Giang cuống quýt chạy lại báo

– Hà? Lại chuyện gì nữa đây?- Trang Anh nghiêng răng nghiêng lợi- Mất thì làm sao thi phần ‘Tìm hiểu văn hóa Việt’?

– Chuyện này...

– Zyn, cậu có nhớ chút gì không?

– Có nhớ chút xíu- Zyn bậm môi

– Vậy cô lên nhé. A, gần đến lượt cậu rồi, mau vào thay quần áo rồi thi, fighting- Trang Anh nháy mắt với cô

Zyn cầm mic, hồi hộp bước ra sân khấu. Có tiếng ồ lên khe khẽ khi thấy cô, một thiếu nữ Việt Nam yêu kiều trong tà áo dài trắng thướt tha và mái tóc suôn mượt buông xõa ngang vai.

Cô nhẹ nhàng cúi chào rồi bắt đầu phần thi của mình.

– Như các bạn đã biết, Việt Nam, đất nước xinh đẹp của chúng ta có rất nhiều truyền thống lâu đời. Một trong những truyền thống đáng quý vẫn được chúng ta gìn giữ và phát huy đó chính là trang phục mang đậm bản sắc dân tộc- áo dài. ....

Zyn cố nhớ lại những gì mình đã đọc, trong lòng thấp thỏm lo âu sợ rằng mình sẽ quên.

– Năm 1934, họa sĩ đã cải tiến áo dài, cải tiến...- Đến đoạn này Zyn bắt đầu ngắc ngứ, không nhớ ra câu tiếp theo là gì. Những con chữ nhảy múa loạn xạ trong đầu cô. Càng cuống lên càng không nhớ được câu tiếp.

Bên dưới sân khấu đã bắt đầu có tiếng xì xào...

– Sao vậy? Tại sao lại dừng lại?

– Sĩ diện, còn không cầm giấy lên đọc. Giờ thì đẹp mặt chưa?

– Thế mới nói đùa hại anh Phong chẳng bao giờ được yên đâu

Những câu nói ác ý nổi lên mỗi lúc một nhiều, đa phần là từ phía các cô tiểu thư con công con thích Nam Phong điên cuồng.

Zyn toát mồ hôi hột, đưa mắt nhìn một lượt phía dưới sân khấu.

Ánh mắt cô chạm ngay một ánh mắt lạnh lùng và đôi môi nhếch lên ngạo mạn. Không cần nói cũng biết đó là cái tên Nam Phong đáng ghét.

A, mà cô nhớ ra câu tiếp theo rồi! =.=

– Họa sĩ Lê Phổ đã cải tiến áo dài, loại bỏ những đường nét...- Zyn đọc trôi chảy câu văn không mắc lỗi gì và từ đấy đến khi hết bài diễn thuyết của mình, cô chỉ nhìn mỗi hắn. —”

Và cô đã nhận ra Nam Phong quả là một liều thuốc tăng cường trí nhớ siêu nhiên, có thể sánh ngang với ‘Bánh mì trí nhớ’ của Đoraemon. >.<

Nhất định phải đề nghị ghi tên hắn vào sách đỏ các động vật quý hiếm mới được.

Sau khi ban giám khảo thông báo kết quả, Zyn vui phát điên khi biết mình đứng thứ sáu trong tổng số mười thí sinh lọt vòng hai.

Vòng thi thứ hai ‘Tiếng ca của đất nước’.

Trong phần thi này, mỗi thí sinh sẽ hát một bài hát về tình yêu đối với đất nước Việt Nam xinh đẹp.

Zyn chọn cho mình bài ‘Quê hương tôi’

‘Một buổi chiều êm đềm quá lòng bỗng nhớ về một nơi xa

Hà Nội bình yên quá nơi có những bản tình ca

Một Sài Gòn đôi lúc có nắng có mưa bất chợt

Ôi sao thấy nhớ Việt Nam quá

Giờ này tôi đang đứng, đang đứng ở một nơi xa

Nhưng trái tim thì vẫn in hình bóng quê nhà

Giờ này mùa xuân tới chắc phố phường thật đông vui

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chap 26

Buổi sáng trong lành, bên cửa sổ, Zyn đang ngồi nhai cái bánh mì khô khốc cùng hộp sữa thì nghe loáng thoáng thấy tiếng nhóc Bảo ngoài sân.

– Anh là Minh Quân? Anh tìm chị Zyn à?

Nghe thấy tên mình, cô nghiêng cổ nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Minh Quân đang đứng ở đó.

– Ủ, Tiểu Phuong có nhà không nhóc?

– Thế anh có vé vào cổng không?- Đến lượt Tiểu Linh hỏi

– Vé...gì?- Cậu ngờ ngác không hiểu

Hai đứa quay sang nhìn nhau cười nham hiểm rồi đồng thanh:

– Là quà cho bọn em đó

– Cái này thì...anh không có. Nhưng nếu hai nhóc cho anh vào, anh sẽ cho mỗi đứa một gói kẹo mút Chupa Chups- Minh Quân lấy kẹo mút ra dụ bọn nhóc

– Không thèm- Đồng thanh (Yo: trẻ em giờ đòi hỏi cao ghê)

– Xem ra hoàng tử Minh Thành cũng rảnh rồi quá nhỉ?- Nam Phong không biết từ đâu chui ra nhếch môi cười ngạo mạn

– A, anh Phong ‘trà sữa’ đến- Nhóc Bảo reo lên

– Đây nhóc vừa gọi anh là gì?- Mặt Nam Phong đen sì như cái đít nồi cháy khi nghe thằng nhóc đặt cái biệt danh mới cho mình

– Là chị Zyn bảo vậy, chị nói anh thích uống trà sữa bạc hà nên từ giờ gọi anh là ‘anh Phong trà sữa bạc hà’ em gọi là anh trà sữa cho nó gọn

Zyn ngồi trong nhà nhìn bộ mặt đen càng thêm đen của hấn mà không khỏi bò lẩn ra ghế sofa mà cười.

– Anh cũng rảnh rang kém gì tôi?- Minh Quân khó chịu nhìn hấn

– Tôi có việc của tôi

– Vậy thì Tiểu Phuong là bạn gái tôi, tôi đương nhiên là đến nhà cô ấy được rồi- Rồi cậu nhìn Nam Phong thách thức

– Bạn gái? Nhà cậu được mùa dưa bở à? Tôi nhớ không nhầm ở căng- tin trường có người mang cả tấm chân tình tặng đi tặng hoa hồng ngỏ lời. Kết quả? Bị từ chối phũ phàng- Nam Phong càng nói càng hăng

Zyn trong nhà ôm đầu than khổ, sao tên Nam Phong này thù lâu nhớ dai thế nhỉ. Hai con người này, hờ ra là cãi nhau chí chóe, đúng là yêu nhau lắm cắn

nhau đầu. ==”

– Thôi hai anh đừng cãi qua cãi lại nữa, đầu đầu lắm! Muốn vào nhà thì mang cống vật đến đây. Thế nhé, càng nhiều càng tốt- Tiểu Linh và nhóc Bảo nhe răng nhe lợi ra mà cười.

Đúng là hai tên xảo quyệt, mưu mô, không khéo sau vụ này mẹ cô khỏi phải tốn tiền quà vật cả tháng chứ chẳng đùa.

Mấy phút sau...

Hai đứa đầu têu trò này hí ha hí hửng nhìn nhau như muốn nói: chị Zyn nhà mình thật có giá quá đi

Còn Zyn há hốc mồm sững sốt nhìn núi đồ chất tầng tầng lớp lớp ngoài sân. Toàn là bánh, kẹo, socola, nước ngọt, vân vân và mây mây... Siêu thị hôm nay hơi quá rồi. @.@

– Hi hi các anh vào nhà đi, chị Zyn đang ở trong đó đó- Nhóc Bảo cười toe toét cùng Tiểu Linh ôm đống quà kia vào nhà từ từ đánh chén

Zyn đang uống sữa mà muốn sặc, tại sao cô lại có đứa em ‘bán chị ruột đi được gói kẹo ngọt’ thế này. >.<

– Hai người...đến đây làm gì vậy?

Zyn e dè nhìn hai con người vừa mới đá cửa xông vào nhà mình mà khóc không ra nước mắt. Rốt cuộc họ còn muốn hành hạ cô đến bao giờ?

– Tất nhiên là mời cậu đi dự tiệc rồi!- Minh Quân mỉm cười nhã nhặn

– Cô ấy đi cùng tôi- Nam Phong lạnh lùng tuyên bố

– Không, Tiểu Phương cậu đi cùng mình nhé!

– Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu

Hai người lờ qua tiếng lại, không đầu miệng được chuyển sang đầu mắt. Những luồng điện xẹt chết người chạy qua. - _-

– Hai người đang nói cái... gì vậy?- Zyn nghe tới nghe lui mà không hiểu mô tê gì cả

– Trường bạn The Time có tổ chức tiệc, ba học sinh tiêu biểu nhất của các trường khác được mời đến và phải đi cùng một người bạn- Minh Quân giải thích

– À, vậy có gì khó, hai người chọn một anh bạn thân nào giỏi giang, đẹp trai đi cùng là được

Cô vừa dứt lời thì mặt hai chàng kia không hên mà cùng đen sì trông rất khó coi.

– Cô nghĩ hai tên con trai cùng nhau khiêu vũ sẽ như thế nào?- Nam Phong nghiêng răng gần từng chữ.

Hai tên con trai? Cùng nhau khiêu vũ? Hơ hơ...chắc chắn là rất khó coi rồi. Không nhưng khó coi mà còn rất khó chấp nhận nữa! ==”

– Chuyện này...- Zyn khó xử nhìn hai khuôn mặt đen thui kia, muốn cười mà không dám- Nếu vậy chỉ cần đi cùng con gái là được mà, chẳng phải nhan sắc của hai người không có gái nào nỡ từ chối sao?

– Cô có phải con gái không?- Nam Phong bình thản hỏi

– Tất nhiên rồi

– Vậy cô đi cùng tôi

– .....- Cái cảm giác này gọi là tự bê đá đập chân mình T_T

– Không được, Tiểu Phương cậu phải đi cùng mình- Minh Quân thấy vẻ mặt của Zyn lúc này thì cứ nghĩ là cô đã đồng ý, vội vàng kéo tay Zyn về phía mình

– Hai người...không chọn ai khác được sao?- Mặt Zyn méo xệch

– Không- Đồng thanh

– Thế em gái đa zi năng của anh đâu?

– Cô nghĩ Việt Nguyên cho nó đi cùng tôi à?- Nam Phong hỏi ngược lại cô

Đúng rồi, hai con người đắm chìm trong hạnh phúc đó còn mãi trao gửi yêu thương thì làm sao có thời gian chứ?

Trang Anh đáng chết, có biết nhỏ đang gián tiếp hại cô không hả?

– Hai anh đẹp trai lại cãi nhau vì chị Zyn kia- Tiểu Linh đứng trên cầu thang bụm miệng cười

– Thi tài đi, thi tài đi- Nhóc Bảo nhảy nhót vô cùng hưng phấn

– Đây thi tài của em không phải là mấy cái trò xem ai mua nhiều quà hơn đấy chứ?- Zyn nhìn thanh socola cao cấp trên tay nhóc em mà không khỏi sờn da gà khi nhớ đến đồng đồ cao như núi kia

– Yên tâm lần này là quyết đấu giữa hai nam tử hán

– Yeahhhh...Linh Linh cũng muốn xem quyết đấu, chúng ta đi thôi

Công viên Clover

– Có đúng là chỗ này không?- Zyn ngó người ra khi điểm dừng chân lại là công viên

– 100% là đúng- Nhóc Bảo gật đầu chắc nịch

– Trận quyết đấu giữa hai nam tử hán ở công viên à? Haha

Cốp... Nam Phong cốc cho cô một cú đau điếng vào đầu rồi đi thẳng

– Anh điên à?- Zyn hét lên rồi cũng đuổi theo sau

Thử thách số 1: Mê cung huyền bí

Zyn hoa mắt chóng mặt khi đi vào mê cung, đáng ra cô và hai nhóc không chơi đầu nhưng mà nhóc Bảo nằng nặc đòi chơi thử.

Hu hu...giờ thì vui rồi, thì thố gì mà ban giám khảo lạc giữa mê cung như thế này.

Cô mà biết tên nào làm cái mê cung này sẽ bấm hán ra trăm mảnh, đường ra đã không biết thì chớ, đã thế mấy bức tường lại còn được vẽ hình xoắn ốc, mới nhìn vào đã hoa mắt, chóng mặt, buồn nôn. >.<

Cả ba mò mẫm một tiếng sau thì Tiểu Linh tình cờ nhìn thấy cửa ra, kiếp nạn chính thức kết thúc.

– A, thật kinh khủng- Zyn nhảy bổ ra ngoài hét lên

– Tiểu Phương, cậu ra rồi à?- Minh Quân đã đứng ngoài chờ mọi người từ bao giờ

– Ha ha tên Nam Phong kia vẫn ở trong đó hả?

– Tôi chờ ở đây 1 tiếng 6 phút 23 giây 2 tích tắc rồi- Nam Phong đứng lù lù đằng sau cô từ lúc nào

– Hai người...- Zyn tròn mắt nhìn, rốt cuộc cô là người ra cuối cùng à

Vòng 1, hòa vì giám khảo không biết ai ra trước ==”

Thử thách thứ 2: Crazy Dance

Tên trò chơi đúng như tên gọi của nó.

– Ahaha...haha...

Nhìn Nam Phong và Minh Quân đứng trên sân khấu nhảy những điệu nhảy kì quái nhất trên thế giới mà Zyn không thể nhìn được bò lăn ra cười mặc dù ánh mắt cảnh cáo vẫn tới tập phồng đến.

Chỉ tiếc là đây là phòng kín nên chỉ có Zyn, nhóc Bảo và Tiểu Linh có vinh dự được chiêm ngưỡng cảnh tượng có một không hai này. Nếu không đã có hàng chục cô nàng sốt đến nổi phải nhập viện rồi.

– Anh Quân, anh nhảy điệu nhảy của Shimosuke hay quá haha- Nhóc Bảo cười chảy nước mắt khi xem Minh Quân trình diễn điệu nhảy...ngoáy mông.

– Nam Phong...anh nhảy vũ điệu thổ dân trông rất hợp...haha- Zyn cũng ôm bụng cười lăn lóc trên ghế

Vòng 2: Kết quả sau ba điệu nhảy mà máy tính tự động chọn lựa và tự chấm điểm thì Nam Phong là người thắng

Minh Quân tuy không phục nhưng cũng phải cắn răng mà chịu, ai bảo người chấm là cái máy tính kia chứ?

– Haha cái... điệu nhảy của anh giống... vũ điệu khi mùa đông- Zyn cười sáng sủa khi nhớ lại lúc hắn nhảy theo mấy người thổ dân trên màn hình, xem chút nữa là cô không nhận ra đây là hot boy Minh Thành nổi tiếng.

Nam Phong háng giọng rồi quay đi chỗ khác, Zyn có thể thấy rõ là khuôn mặt hắn đã bắt đầu đỏ lên vì ngượng.

Nhưng mà Zyn vẫn phải công nhận là hắn làm gì cũng giỏi, tuy vũ điệu có hơi ‘ác’ tí nhưng mà Nam Phong nhảy rất đẹp còn có phần...quyển rũ là đằng khác.

Zyn lắc tí đầu cho suy nghĩ vớ vẩn kia bay ra khỏi tâm trí.

– Hai người yên tâm, tôi đã thu hình hai người vào rồi, tuy không đẹp như xem trực tiếp nhưng...đảm bảo ăn khách...keke- Zyn chu môi khua khua cái điện thoại của mình

– CÁI Gì???

– Đưa đây- Minh Quân nhanh tay giật ngay em điện thoại đang nằm trong tay cô rồi rút túi quần

– Đây, trả đây, trả lại đây!

Cốp!

– Cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nếu không thì đừng trách- Nam Phong gõ vào đầu Zyn một cái rồi lia ánh mắt giết người hăm dọa

Zyn khóc thương cho cái điện thoại của mình, biết thế này không nói gì cho xong. Vừa bị tịch thu điện thoại vừa bị ăn cốc đầu. >.<

Thử thách 3: Hungry

Đây là phần thi về ẩm thực, nhưng không phải là thưởng thức món ăn mà là...nhồi nhét thức ăn. ==”

Bước vào khu trò chơi này Zyn bắt đầu thấy lạnh sống lưng. Trên băng chuyền bày la liệt toàn những thứ đồ ăn nhanh.

Và càng lạnh sống lưng hơn nữa khi thấy hai chàng bạch mã hoàng tử đang cùng nhau sống chết tống tá thức ăn vào miệng trước con mắt tròn lòi của chú quản lý và những người hiếu kỳ ngoài kia cùng ánh mắt háo hức của hai giám khảo nhí. Còn Zyn thì thấy mất hình tượng thay cho hai người.

Nói đến đồ ăn chắc chắn Nam Phong không thể độ sức với Minh Quân của chúng ta được. (vì anh còn phải giữ hình tượng hot boy lạnh lùng, không thể phồng mồm tròn má mà nhét đồ ăn được ^^)

Vòng 3, hoàng tử Minh Thành toàn thắng. Ti số san bằng ^^

Thử thách 4: Cung thủ pro

Mỗi người được duy nhất một lượt bắn, ai bắn trúng hồng tâm thì thắng. Nhưng điều biến thái của trò này chính là người chơi chỉ được đứng trên chiếc cầu, à không, phải nói là đứng trên hai sợi dây thừng bện vào nhau. ==” (Yo: phải nói là quá biến thái -_-)

Hình dung cảnh Nam Phong và Minh Quân đứng ật ật ưỡng trên chiếc cầu ‘biến thái’ này. Thế thì chưa kịp bắn đã ngã xuống nước rồi chứ đừng nói đến chuyện trúng hay trượt.

Mọi người nuốt nước bọt nhìn hai anh chàng đẹp như thiên thần giương cung ngắm về phía hồng tâm. Còn các cô gái thì gào thét cực kì phấn khích vì được ngắm body hoàn hảo miễn phí. ^.^

Zyn chỉ còn nước lắc đầu rùng mình trước độ biến thái của mấy ông chủ nghĩ ra cái trò độc này.

Nam Phong và Minh Quân nhanh chóng lấy được thăng bằng trên hai sợi dây thừng, nheo mắt ngắm vào hồng tâm.

Phập!

Hai mũi tên lao vun vút như muốn xé toạt cả không khí, bay đến ghim chặt vào hồng tâm màu đỏ ngạo nghễ.

Hàng loạt con mắt đồng loạt mở to.

Ừm... Tiếng động vui tai vang lên kéo ánh mắt của mọi người về phía hồ. Bên dưới làn nước trong xanh, hai cung thủ của chúng ta đã ướt nhep.

– Lại hòa à?- Tiểu Linh khó xử nhìn nhóc Bảo

– Hay thì lại nhì?- Zyn đưa mắt nhìn hai tên đang được các em vây quanh riu rít đưa khăn bông

– Có thì một hay trăm lần nữa thì tôi vẫn thắng- Nam Phong đã thay bộ quần áo mới, tay cầm khăn bông lau đi mái tóc ướt sũng.

– Tôi sẽ thắng

Minh Quân cười tự tin, quay lại với đám fan nhảy mắt làm biến người rộ lên những tiếng suýt xoa không ngớt, Zyn còn nghe thấy vài lời ghen tức của đám con gái chĩa mũi về mình.

– Stop! Sang trò mới

Vòng bốn tiếp tục hòa 2 đều.

– Em nản lắm rồi đấy! Còn hòa nữa thì hai anh đi với nhau- Nhóc Bảo cầm chai nước khoáng ngồi phịch xuống ghế đá

– Hì hì, anh Nam Phong với anh Quân cầm tay nhau khiêu vũ- Tiểu Linh cười hớn hờ

Mặt hai người nào đó không hên cùng tối sầm, có triệu chứng nôn ói.”

– Hay đấy, ha ha ha... Vậy không thi nữa, cho hai người đi với nhau- Zyn lập tức đồng tình với ý kiến của Tiểu Linh

– Cô muốn chết kiểu gì?- Nam Phong quay lại nhìn Zyn với ánh mắt giết người

– Tôi...

– Tiểu Phương, đừng ác thế chứ?- Minh Quân nhăn nhó nghĩ đến cái viễn cảnh kinh hoàng kia

– Ok ok trò cuối cùng

Hai trẻ ba ‘già’ nhắm hướng khu trò chơi trí tuệ thắng tiến...

Thử thách 5: Hỏi nhanh đáp gọn

Trên hai chiếc ghế đỏ, Nam Phong và Minh Quân ngồi vắt chân, tia những ánh mắt chết người về phía đối phương. Ngồi trên vị trí cao nhất là vị giám khảo mặt mày dữ tợn đồng thời cũng là người đặt câu hỏi.

Còn bên ngoài lớp kính mỏng, những fan cuồng mà hai người kia vừa mới thu thập được đang gào hét rất cuồng nhiệt.

Zyn, nhóc Bảo và Tiểu Linh ngồi bên trong nhìn ra khung cảnh chen lấn xô đẩy, đề đầu cười cở nhau chỉ để ngắm trai đẹp của mấy cô nàng kia, không thể không thờ dài.

– Tôi muốn hỏi, cách thức tính điểm như thế nào?- Nam Phong lên tiếng

– Đúng cộng 5 điểm, sai trừ 3 điểm- Vị giám khảo kia liếc mắt khinh khỉnh trả lời

– Câu 1, bây giờ là mấy giờ?

Sau khi nghe câu hỏi, tất cả mọi người đều làm một động tác là đưa tay lên đồng hồ.

– 10h 20’- Minh Quân nhấn chuông trước và tự tính trả lời

– Sai, trừ 3 điểm

– Tại sao lại sai? 10h20’, đồng hồ của tôi luôn chạy đúng- Cậu bực mình cãi lại

– Tôi hỏi giờ chứ không hỏi phút- Vị kia lạnh nhạt đáp lại

Mọi người có mặt đồng loạt té ngửa. >.<

– Câu 2, ba cộng mấy bằng hai mà không phải cộng âm một

– Ba cộng mấy bằng hai? Lại không phải âm một? Này, ông đùa tôi à?- Lại là Minh Quân

– Ba cộng má bằng hai, cậu kém thông minh quá! Trừ ba điểm

– Ấy, sao lại trừ điểm của tôi? Ông bảo sai trừ ba điểm nhưng tôi có trả lời đâu nên.....tôi không sai- Minh Quân cười đắc thắng

– Cậu....- Vị giám khảo kia mặt đen như than Quảng Ninh

Duy chỉ có Nam Phong vẫn ngồi điềm nhiên như không, hình như hẳn chẳng có ý định sẽ trả lời những câu hỏi này. Zyn cảm thấy hơi lạ, hay hẳn rút lui khỏi trận chiến ‘đắm máu’ này rồi nhỉ.

– Câu 3, con gì đầu dê mình ốc?

– Con gì nhỉ? À, quái thú..không, người ngoài hành tinh- Minh Quân cười mẫn nguyện với đáp án của mình

– Sai, đáp án là con dóc. Cậu bị trừ tiếp tục ba điểm

Và đây là về mặt câu mọi người ==”

– Câu 4, đường gì dài nhất?

– Đường cao tốc Pan America. Chuẩn chưa?

– Sai, đường đời

>.<

– Câu 5, năm đầu tôi sinh tí đứa con gái, năm sau tôi sinh thêm hai tí đứa con trai, hỏi tôi có bao nhiêu con?

(Yo: ông sinh gì lắm thế? định chiếm ngôi nhất của Âu Cơ à ==”)

– Ba tí

– Sai, tôi là đàn ông, sao sinh được?- Câu trả lời đáng bị ăn đấm nhất -_-

– Câu cuối, hãy định nghĩa từ ‘từ hôn’ một cách chính xác nhất

– Đang hôn mà bị đẩy ra

– Chính xác

Cuộc thi kết thúc với việc Minh Quân trả lời được một trên tổng số sáu câu và Nam Phong không trả lời câu nào. o.O

– Kết quả, chàng trai tóc nâu dành chiến thắng- Ông chủ giám khảo công bố kết quả

– Dừng lại- Nam Phong bây giờ mới bình thần đứng lên

– Cậu có gì kiến gì?

– Chẳng phải lúc đầu đã nói rõ đúng cộng 5, sai trừ 3 rồi sao?- Hấn lại cười nửa miệng nhìn sang Minh Quân- Cậu ta chỉ có -7 điểm thôi, còn tôi có...0 điểm

– Cái này...- Vị giám khảo kia ú ớ

– Không lẽ 0 lại nhỏ hơn -7?

– Chuyện này...- Ông chủ bị ánh mắt Nam Phong dọa cho chết khiếp, nói không nên lời- Vậy...vậy...người thắng là cậu tóc đen đây

– Rất tốt. Minh Quân, cậu thấy rồi chứ? Người thắng là tôi

Zyn bị sự biến đổi xoắn xoạch của cuộc thi là cho chóng mặt, hoa mắt. Cái người thắng thành thua, người thua thành thắng? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy trời?

Những người bên ngoài cũng sốc không kém. Ai ngờ được cái con người im lặng nãy giờ, không thèm trả lời dù chỉ là một câu mà lại thắng một cách cực kì ‘chính đáng’

Đúng là quá thâm hiểm!

Cái này gọi là mượn người làm giàu cho ta! ==”

– Cậu nên tìm người khác đi!- Nam Phong cười lạnh

– Tôi không cần anh phải nhắc

Minh Quân đưa mắt nhìn Zyn đang đứng ngây ngốc rồi nghiêng răng bỏ đi, không nói thêm câu nào.

– Phần thưởng đâu rồi?- Hấn và hai đứa nhóc trao đổi ánh mắt gian xảo với nhau

– Đây ạ!- Thế là Zyn đáng thương bị đẩy lên phía trước một cách phù phàng

– Tôi nói rồi, cô không thoát được đâu

Những tiếng thở dài tiếc nuối vang lên. Tiếc cái gì chứ? Zyn đang đau lòng muốn chết đây.

Đúng là ác ma luôn tìm cách để bắt người. T_T

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chap 27

Tại cửa hàng thời trang Asa

– Cô làm cái gì mà mãi chưa thay xong một bộ?

Sức chịu đựng của Nam Phong không phải là ít nhưng khi phải chờ con người lè mề như Zyn thì hẳn đúng là không thể kiên nhẫn được nữa.

Cạch, cửa phòng thay đồ một cách nhẹ nhàng nhất có thể, một cái đầu thò ra ngó nghiêng

– Nam Phong, tôi thấy bộ này không hợp lắm. Anh kiếm cho tôi bộ khác đi!

– Biết xấu hay đẹp mà thay? Ra đây

Zyn ngượng ngùng bước ra, bẻ ngón tay e dè nhìn hắt. Nam Phong vừa đưa cốc nước lên miệng vừa quay đầu lại nhìn.

Phụt!

Ngậm nước phun ra một cách đẹp đẽ nhất có thể. —”

– Cô mặc kiểu gì vậy?

Nam Phong ho khế, quay mặt đi chỗ khác. Cô nhóc này mặc váy kín đáo sao lại thành ra quyến rũ thế này chứ? Mặc cũng không biết cách.

– Cô điên hả? Cái dây này phải vắt chéo qua vai chứ- Hắt đưa tay kéo chiếc dây to bản đang dần trượt khỏi vai Zyn

– Đây, làm cái gì thế? Đừng có lợi dụng mà sàm sỡ tôi- Cô hốt hoảng dùng đưa tay chắn trước ngực mình rồi lùi về sau mấy bước, hai mắt cảnh giác nhìn hắt- Mà anh tưởng mặc cái này dễ lắm hả? Váy gì mà dây dợ diêm đũa, lằng nhằng như dây điện.

– Cô rốt cuộc có phải con gái không vậy?

– Để tôi nói cho anh biết nhé, tôi không phải con gái thì tối nay anh khiêu vũ cùng con trai à?- Zyn vênh mặt lên

– Làm nhảm ít thôi, người ta năm phút thay xong hai mươi bộ, còn cô hai mươi phút thay xong một bộ- Nam Phong hắt đầu về một cô gái tóc xanh đang ôm đồm một đồng quần áo

– Vậy anh đưa tôi đến nhà hàng buffet đi, tôi sẽ làm anh mở mang tầm mắt- Zyn nhe răng cười

Mặt hắt tối đi mấy phần, không nói không rằng lôi xềnh xệch cô ra quầy váy.

– Mặc cái này- Hắt ném cho cô một bộ váy

– Anh tưởng tôi là mấy con gấu bông xù trong cửa hàng đồ chơi chác?

– Thử cái này đi- Lại một bộ nữa bay đến với Zyn

– Anh điên à, tôi sao mặc mấy cái thứ sexy thế này được. Mẹ tôi biết thì....khặc!- Zyn đưa tay lên cổ làm động tác cắt cổ

– Mặc bộ này- Nam Phong kiên quyết

Hắn thấy bộ này rất đẹp lại còn kín đáo, cô mặc vào chắc chắn sẽ rất xinh. Váy dài chớm đầu gối, lại là màu trắng thanh khiết, chỉ là sau lưng váy có khoét một hình trái tim, nhưng thế thì đâu gọi là sexy. ==”

– Tôi không mặc đâu. Nếu anh thích thì đi mà mặc- Zyn chu môi lắc đầu nguây nguẩy

– .....- Mặt hắn đen sì

– Hoàng thiếu gia, nếu tiểu thư đây không ưng bộ nào ở đây thì có thể xem qua ‘Couple clothes’ mẫu mới nhất của năm nay. Đây là mẫu quần áo dự tiệc chúng tôi đặt riêng một nhà thiết kế nổi tiếng của Pháp. Thiếu gia có muốn xem qua không ạ?- Cô nhân viên nắm bắt thời cơ, quảng cáo không ngớt cho sản phẩm mới của cửa hàng.

– Mang ra đây.

Cô nhân viên cúi đầu đi vào trong, lúc sau đi ra cùng với một bộ vest đen sang trọng cho nam và một bộ váy ren kết hợp voan màu sữa tinh tế.

– Woa- Zyn không khỏi thốt lên khi nhìn thấy bộ váy, nó quá đẹp. Nhưng sau khi liếc mắt qua giá của nó, mặt Zyn biến thành màu đen, không dám to tiếng đến nữa.

– Có thích không?- Nam Phong liếc mắt nhìn gương mặt biểu cảm của cô rồi thờ ơ hỏi một câu.

– Ồ...bộ này...

– Tiểu thư, bộ váy này rất hợp với cô, mặc vào tôn dáng. Tôi can đoan cô sẽ trở thành người xinh đẹp nhất trong bữa tiệc- Cô nhân viên bên cạnh nhanh nhẹn mở lời.

– Nhưng tôi...- Tôi cũng muốn mua nó lắm nhưng vấn đề là giá tiền, giá tiền cô hiểu không?

– Tôi hỏi có thích bộ này không?- Nam Phong nhún mày

– Nhưng nó hơi...

– Thử đi- Chưa đợi cô nói xong, hắn đã lạnh lùng ra lệnh rồi tổng cô vào phòng thay đồ cùng chiếc váy.

Nam Phong bực mình ngồi xuống ghế sofa chờ, cô nhóc này thật lắm chuyện. Thích thì cứ nói là thích lại còn sợ giá đắt. Tưởng hắn không đi tiền mua cho cô chắc. (Yo: vâng, em biết anh giàu rồi ạ, không cần khoe nữa đâu -_-)

Một lúc sau, Zyn ngượng ngịu bước ra trước ánh mắt sừng sốt của cô nhân viên.

Phải nói rằng chiếc váy quá hợp với Zyn. Cổ áo được thiết kế theo kiểu cổ lọ với những viên hạt cườm đính xung quanh. Tay áo làm bằng chất liệu voan, và có những họa tiết ren được đính kèm rất tinh tế, mang nét cổ điển. Thân áo được phủ một lớp vải ren màu trắng sữa làm cho chiếc váy càng trở nên quyến rũ, đẳng cấp. Ngoài ra, một chiếc đai váy màu trắng được thắt giữa eo càng làm cho chiếc áo trở nên sành điệu, gọn gàng. Chân váy được thiết kế với độ phồng tự nhiên. Ba dải lụa băng nổi bật, tựa như những tầng váy làm cho chiếc váy trở nên trẻ trung, sành điệu nhưng vẫn nữ tính hơn bao giờ hết.

Nam Phong nhìn Zyn như bị thôi miên mà quên mất việc giữ hình tượng lạnh lùng, bất cần của mình. ^.^

Còn Zyn, sau khi cảm thấy Nam Phong cứ nhìn mình chòng chọc thì khua khua tay vài cái trước mặt hắn.

– Đây, tôi mặc bộ này xấu thế cơ à?

Ngay lập tức Hoàng thiếu gia của chúng ta vừa ho nhẹ quay đi chỗ khác như không quan tâm.

– Lấy bộ này, tính tiền.

– Đây, anh không thử bộ vest đó sao?- Zyn tròn mắt

– Yên tâm, tôi mặc gì cũng đẹp- Hắn ném lại cho cô một câu rồi bỏ ra quầy tính tiền

– Hừ, mặc cái gì cũng đẹp, nỗ vừa chứ!- Zyn làm bầm trong miệng

~~~

Buổi tiệc tổ chức trong một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố. Tất cả những học sinh ưu tú của các trường đều có mặt.

Cũng vì buổi tiệc hôm nay là do trường Minh Thành đứng ra tổ chức độc lập nên học sinh của trường cũng nhiều hơn các trường khác.

Cửa lại mở ra, bước vào là đại thiếu gia họ Hoàng, Hoàng Nam Phong. Chỉ cần nghe đến cái tên này những người khác đều ít nhiều kiêng nể.

Những cô nàng trong buổi tiệc vừa nghe đến tên Nam Phong đã vội vàng bỏ ra xếp hàng dài chiếm ngưỡng.

Nơi đâu có hân, mọi thứ trở thành mờ nhạt nhưng Zyn thì ngược lại. Những ánh mắt sầm soi ngay lập tức phát hiện ra đi bên cạnh Nam Phong là một cô gái mặc váy màu sữa với nụ cười đáng yêu.

Cùng với phát hiện to lớn kia là những lời nói, ánh mắt không mấy thiện cảm hướng về phía Zyn.

– Hình như họ không có thiện cảm với tôi- Zyn giật giật nhẹ cánh tay áo của Nam Phong.

– Quan tâm nhiều làm gì, họ ghen tị với cô- Nam Phong đáp lại

– Vì sao lại phải ghen?

– Vì cô được đi cùng tôi- Hân thân nhiên nói

– Ơ! Anh mới là người phải cảm ơn tôi, nếu không phải tôi bỏ ra chút thời gian quý giá của mình thì anh đã đang sánh bước cùng Minh Quân vào đây rồi- Zyn cố gắng nhấn mạnh chữ ‘Minh Quân’ làm Nam Phong không khỏi tặng cô một cái lườm.

Nhưng hành động tranh chiến của hai người lọt vào mắt mọi người lại trở thành thân thiết, tình cảm. Zyn nghiêm nhiên lại thu nạp thêm cả rổ anti-fan. ==”

Ở góc tối, mái tóc đỏ hung vẫn trầm ngâm nhìn về phía này, bàn tay trắng trẻo không kim được, bóp chặt chiếc ly thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ. Gương mặt được trang điểm tí mẩn càng thêm lạnh, đôi mắt hận thù thâm sâu.

– Cô đến chỉ để ăn thôi à- Nam Phong nhăn mặt nhìn con người cạnh mình đang nhét chiếc bánh Macaron vào miệng còn mắt thì sáng trưng nhìn chiếc bánh Sachertorte socola.

– Thì sao chứ, còn hơn anh, cứ cầm ly rượu trưng bày- Zyn vênh mặt phản bác lại

– Ăn từ từ thôi, nghẹn bây giờ- Hân nhúu mày nhắc nhở

– Người anh em, cậu cũng biết quan tâm đến người ta rồi cơ à?- Một anh chàng tóc xanh bảnh bao đi đến vỗ vai hân

– Hừ, việc của tôi, không mượn cậu quan tâm- Nam Phong lừ mắt- Tôi đã bảo ăn từ từ thôi mà

– Hừ? Ừm... ừm...- Zyn gật gật đầu lấy lệ

‘Nhớ bao ngày mình còn chung trên con đường đi, nhớ câu chuyện cười nào anh thường vu vơ kể mãi.

Em nhớ những chiều nào có anh cùng đi về, khi tan trường ta đứng chờ nhau

Những kỉ niệm vẫn còn mãi sâu trong lòng em đến bây giờ vẫn còn nhớ lời anh hay vẫn nói

Nếu lỡ mai này mình cách xa hai phương trời thì anh vẫn luôn nghĩ về em...’

– Hửm? Có điện thoại?- Zyn cố nhét nốt miếng bánh còn lại vào mồm rồi lật đật lôi điện thoại ra. Là Thu Nhi gọi.

– Alô, Thu Nhi à, có chuyện gì không?

– Có chuyện rồi...

– Cái gì? Thật không? Được được tớ về ngay

– Có chuyện gì vậy?- Nam Phong liếc mắt qua màn hình điện thoại rồi hỏi

– Mau đưa tôi về, mau lên!- Zyn cuống cuống giục hân, gương mặt hiện rõ sự lo lắng

– Bữa tiệc còn chưa bắt đầu, về làm gì chứ?- Nam Phong nheo mắt khó chịu

– Về, về mau đưa tôi về- Cô lắc lắc cánh tay hân, đôi mắt đỏ hoe sắp khóc

– Nhưng có chuyện gì?

– Minh Quân, cậu...cậu ấy bị tai nạn, nhanh lên...

– Đã có bác sĩ lo, cô không phải tranh phần của họ- Hân lạnh lùng. Minh Quân, lại là Minh Quân. Thật đáng ghét.

– Cậu ấy bị tai nạn, là tai nạn đấy. Anh đúng là không phải con người, ANH LÀ ĐỒ MÁU LẠNH... mau đưa tôi về...hức...hức...- Nước mắt Zyn vô thức chảy, đây là lúc nào rồi mà hân còn nghĩ đến việc tiệc tùng nữa chứ?

Tất cả mọi người tò mò quay lại nhìn hai người sau tiếng hét của Zyn.

Nam Phong đứng người lại. Trên khuôn mặt vốn lạnh lùng nay phủ thêm một lớp băng dày. Cả người toát ra hàn khí khiến người ta khiếp sợ. Hắn cầm tay lỗi Zyn còn đang khóc ra ngoài.

Bệnh viện. . .

Sau 30 phút lao xe như điên, chiếc xe thể thao đồ xịch trước bệnh viện. Zyn vội vàng từ trong xe lao ra.

– Chị ơi, người bệnh bị tai nạn giao thông mới được đưa vào bệnh viện hiện ở phòng nào?- Zyn cuống lên, túm vội một chị y tá hỏi

– Tên là gì?

– Đặng Minh Quân

Chị y tá lật sổ sách ra tìm tên bệnh nhân.

– Nhanh lên giúp em

– Đây rồi, phòng 109. Đi lên tầng ba, rẽ trái, phòng thứ 2 là đến

– Cảm ơn- Zyn chạy vội đi.

Tại phòng 109

Cửa phòng bật mở, Zyn chạy xộc vào

– Minh Quân, Minh Quân

Minh Quân nằm im trên giường bệnh, đầu quấn băng trắng toát. Khuôn mặt của cậu trắng bệch thiếu sức sống.

Bên cạnh giường, Thu Nhi, Trang Anh đang ngồi, khuôn mặt cả hai hiện rõ vẻ lo lắng.

– Minh Quân sao rồi?- Zyn thở không ra hơi vì chạy ba tầng cầu thang quá mất sức.

– Không sao, cũng may là thương nhẹ nên không vấn đề gì- Thu Nhi nhẹ nhàng nói

– Thật là, cậu ta đi đứng kiểu gì vậy không biết- Trang Anh thở dài- Tớ và anh Nguyên đang đi mua sắm thì nhận được điện thoại của Nhi, vội vàng chạy đến đây. Nguyên, anh ấy đi gặp bác sĩ rồi

– Ừm, không sao là được rồi nhưng sao cậu ấy chưa tỉnh?- Zyn lo lắng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Minh Quân.

– Bác sĩ nói vì va chạm nhẹ nên sẽ tỉnh sớm thôi, khoảng 3, 4 ngày nữa. Nhưng cần chú ý chăm sóc.

– Bố mẹ Minh Quân hình như ở Mỹ, ta có nên báo cho họ biết không?- Zyn nhớ hồi trước Minh Quân có nói rằng cậu sống một mình còn bố mẹ cậu đã định cư bên Mỹ.

– Thôi đừng, hai bác bên đấy khá bận, tớ nghĩ chúng ta nên thay nhau chăm sóc Quân, như vậy được không? – Thu Nhi nhìn hai người hỏi ý kiến

– Như vậy cũng được!- Trang Anh đồng tình

– Vậy hôm nay cứ để tớ ở lại

– Để mai đi, cậu cứ về thay quần áo rồi nghỉ đi, mặc như thế này không tiện lắm- Thu Nhi nhìn bộ váy Zyn đang mặc, cười nhẹ.

– Ồ, vậy... vậy cũng được

– Có gì nhớ báo cho bọn tớ nhé!

Trang Anh gật đầu với Thu Nhi rồi kéo tay Zyn đi ra ngoài. Bên ngoài bệnh viện, Việt Nguyên đã đứng chờ sẵn.

– Zyn, anh tớ đưa cậu đến à?

– Ừm, nhưng hình như có việc về trước rồi- Không nhìn thấy chiếc ô tô thể thao cùng bóng người quen thuộc ấy, trong lòng Zyn cảm thấy hơi hụt hẫng.

– Vậy cùng bọn mình về

– Ừm- Cô gật đầu, ánh mắt buồn buồn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chap 28

Zyn đặt lên mặt tủ lọ hoa cắm chướng màu hồng nhạt đã được thay nước rồi ngồi xuống mép giường.

Chai truyền chậm chậm nhỏ từng giọt nước trong veo chảy theo ống kim tiêm dẫn vào tay cậu. Căn phòng im lặng tưởng chừng chỉ nghe thấy tiếng những giọt nước lách tách chảy từ chai truyền xuống.

Minh Quân nằm trên giường bệnh. Nắng mai hắt vào khuôn mặt trắng bệch, vương vẩn chút gì đó mệt mỏi, khó chịu.

Cô thở dài. Rõ ràng bác sĩ bảo hôm qua cậu sẽ tỉnh nhưng sao đến tận hôm nay rồi vẫn không thấy chuyển biến rõ rệt gì thế.

– Ti...ều...Ph...ương...- Giọng nói yếu ớt làm Zyn giật thót mình quay lại

– Quân, cậu tỉnh rồi. May quá cậu tỉnh rồi. Cậu có muốn uống gì không? Hay ăn gì nhé?- Zyn mừng đến quỳnh quáng chân tay

Minh Quân thấy bộ dạng cô như vậy thì nở nụ cười yếu ớt.

– Đúng rồi, bác sĩ bảo cậu tỉnh thì phải báo lại- Zyn chợt nhớ ra lời bác sĩ dặn, vội vàng nhấn chuông ở đầu giường.

Một lúc sau, bác sĩ và y tá đến, khám ngược khám xuôi Minh Quân. Zyn đứng bên cạnh cứ phải gọi là trở mắt ra nhìn.

– Bác sĩ à, bạn cháu có sao không?

– Rất tốt, hồi phục rất nhanh. Cô bé không cần phải lo lắng, chỉ cần chú ý chăm sóc tốt là sẽ khỏe nhanh thôi.

Bác sĩ dặn dò Zyn vài câu rồi cùng y tá đi ra ngoài.

– May quá, cậu có biết cậu bị tai nạn làm mình mất ăn mất ngủ vì lo không?

– Mình không sao- Minh Quân cười. Cảm giác trong lòng cậu lúc này là gì nhỉ? Cái cảm giác được người mình thích quan tâm, lo lắng thật khó diễn tả bằng lời.

– Để mình gọt táo cho cậu- Zyn lảng xảng chạy đi lấy túi táo mua sẵn để trong tủ

– Bác sĩ bảo cậu phải ăn nhiều hoa quả- Zyn giờ miếng táo đã gọt vỏ ra

Minh Quân há to mồm như ý bảo cô dứt.

– Cậu thật là...- Zyn cắt nhỏ miếng táo rồi nhét từng miếng vào mồm Minh Quân

– Nhưng mà Tiểu Phương à, nếu ăn nhiều hoa quả quá sẽ thành con gì biết không?

– Hử? Con gì vậy?- Cô tròn mắt hỏi

– Là con khi đấy. Tôn Ngộ Không thần thông quảng đại- Minh Quân toe toét

– No no no, phải là Bạch Cốt Tinh mới đúng- Zyn bĩu môi

– A, I'm a boy!- Cậu làm mặt đau khổ

– Ai da, hai anh chị nói chuyện với nhau vui vẻ quá! Ai nghĩ có người vừa chấn thương hôn mê suốt mấy ngày liền.

Sau câu “khích điều” không cần nói cũng biết của hai kia, Thu Nhi cùng Trang Anh ôm theo một đồng hoa quả đi vào phòng

– Bớt nói nhảm đi, ra mà hỏi thăm Minh Quân- Zyn chu môi bỏ ra chỗ Thu Nhi

– Ghê nha, mới có mấy hôm đã tình nồng ý mặn nha- Trang Anh nói với theo trên Zyn

– Đờ hơn chưa?- Thu Nhi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường lạnh lùng hỏi.

Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, trên đầu hiện dấu chấm hỏi. Đặc biệt là Minh Quân, dấu chấm hỏi trên đầu cậu to nhất. Hình như cậu không có đắc tội gì với Thu Nhi nha. Sao cô nàng lại tỏ thái độ lạnh lùng với cậu thế nhỉ.

– Đờ... đờ hơn rồi- Minh Quân cảnh giác nhìn Thu Nhi

– Tốt nhất là nên giữ gìn sức khỏe còn trả ơn cho tôi. Đừng để tôi phải nhọc công nấu cháo thêm một lần nào nữa. Cả ngày hôm nay ăn cháo rõ chưa- Thu Nhi lấy từ trong túi ra một hộp giữ nhiệt to dùng đựng đầy cháo

“Ài da, xong rồi. Sao lại đổi cả cách xưng hô như thế này” Minh Quân than thầm trong lòng

– Nhưng ăn như thế hơi...

– Yên tâm, không có độc dược trong đây đâu- Thu Nhi chặn họng Minh Quân khuyến mãi thêm cái lườm sắc như dao cạo

Không khí đang căng như dây đàn thì Trang Anh như nhớ ra chuyện gì rất hệ trọng, nhỏ le te chạy ra mở cặp.

– Này, thư thăm hỏi sức khỏe từ fan của cậu đây. Cố mà đọc đi nhé, đọc xong khéo lại khỏe ra

Trang Anh đưa chồng thư dày cộp, cái nào cái ấy dán trái tim đỏ loét cho Minh Quân.

– Hả?- Cậu há to mồm

– À, nhà tôi vẫn còn một chồng nữa, đọc xong nhớ nói, tôi mang đến cho- Thu Nhi đứng bên cạnh bồi thêm một câu làm khuôn mặt Minh Quân ngày càng méo đi.

Zyn đứng bên cạnh ngơ ngơ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hôm nay Thu Nhi bỗng nhiên ‘bà chằn’

– Cậu với Minh Quân có chuyện gì à?- Zyn ghé sát tai Thu Nhi hỏi

– Cậu ra đây- Thu Nhi lôi cô ra khỏi phòng

– Rốt cuộc có chuyện gì?

– Chính là cậu ta, cuối cùng thì cũng tìm được- Thu Nhi nắm tay thành nắm đấm

– Cậu đang nói gì thế?

– Cậu ta đã tự thú tội. Grừuu... À chết, tớ đi trước nhé, hôm nay có hẹn với bạn. Bye bye

Thu Nhi nói xong thì chạy biến đi mất. Còn Zyn thì đứng ngẩn tò te vì sự thay đổi liên xoành xoạch của cô bạn.

Lúc cô đi vào phòng thì thấy Trang Anh đang ép cung Minh Quân đọc thư tình đội lốt thư hỏi thăm.

– Zyn, vào đây nghe đọc. Haha, nhiều cô nàng viết thư đọc buồn cười chảy nước mắt- Trang Anh cầm một bức thư vẩy vẩy cô

– Không định về sao? Tưởng cậu phải đi chơi cùng anh Nguyên- Zyn bủn môi lườm Trang Anh

– Á... quên mất, may quá chưa đến giờ! Phù, hay cậu đi về cùng tớ đi

– Nhưng Minh Quân...- Zyn quay ra nhìn Minh Quân

– Cậu cứ đi về đi, tí nữa ông quản gia nhà mình sẽ đến, không phải lo- Minh Quân cười tít

– Ok, thế mình về trước đây

– Bye bye

– Bye

Vừa ra khỏi bệnh viện, Zyn và Trang Anh nắm tay nhau tung tăng vừa đi vừa nói chuyện.

Đằng sau hai cô gái, chiếc xe thể thao màu đen đồ trước cổng bệnh viện từ sáng cũng bắt đầu dịch chuyển. Nam Phong nhắm mắt lại, ngả người ra đằng sau. Trong đầu hẳn chỉ có mỗi hình ảnh của cô.

– Zyn, tớ nói với chuyện này nhé!- Về mặt Trang Anh rất chi là nghiêm trọng

– Ừm- Zyn vừa xoa xoa cốc trà sữa vừa gật đầu

– Nam Phong, anh ấy...- Nhỏ ngập ngừng

– Đừng nhắc đến tên đó nữa- Zyn ngắt lời Trang Anh, cô không muốn nghe gì về hắn, con người ấy thật lạnh lùng

– Ừm- Trang Anh không nói thêm gì nữa.

– Tạm biệt

Zyn đứng trước cổng nhà vẫy tay với nhỏ.

– Dù cậu có muốn nghe hay không thì tớ vẫn phải nói. Anh Phong không có ở nhà mấy hôm nay rồi và tớ không biết anh ấy đi đâu.

Trang Anh nói xong rồi đi thẳng. Cả người Zyn cứng đờ, trái tim bỗng dưng nghẹt lại.

Buổi tối, Zyn ngồi tần ngần trước cửa sổ. Trong đầu cô những câu hỏi về sự mất tích của Nam Phong cứ quay mòng mòng.

Sao hắn lại không có ở nhà?

Cả tuần này, hắn như biến mất khỏi cuộc sống của cô vậy.

Zyn bỗng cảm thấy như thiếu đi một thứ gì đó thân quen và gần gũi.

Cô bật dậy, thay quần áo rồi chạy vù ra khỏi nhà mặc kệ tiếng gọi í ới của mẹ. Zyn mãi miết chạy đến nhà Nam Phong. Đèn tắt tối om.

Chẳng hiểu sao, hai hàng nước mắt cô cứ tuôn ra ướt đầm hai bên má. Cảm giác như để vụt mất điều gì quan trọng lắm vậy.

Tí tách... tí tách...

Những hạt mưa cứ thi nhau rơi xuống như trêu đùa cô. Nước mưa chảy ướt sũng quần áo, mái tóc bỗng bình thường ngày của cô bây giờ xẹp xuống, ướt nhẹp.

“Lạ thật ấy, ông anh tớ cứ buồn bực chuyện gì lại đến Bar Night, chỗ đó có gì hay cơ chứ!”

Lời nói của Trang Anh như thước phim vụt qua đầu Zyn. Không suy nghĩ nhiều, cô lấy hết sức chạy đến bar Night. Cũng may là thỉnh thoảng đi chơi với Trang Anh, cô cũng đi ngang qua đó.

Bar Night

Tiếng nhạc xập xình nghe chát chúa, đầu Zyn như muốn nổ tung. Những con người không xác định được phương hướng của cuộc sống đang điên cuồng nhay nhót. Ánh đèn màu đảo qua đảo lại làm Zyn càng thấy hoa mắt hơn.

Lần đầu tiên cô bước chân vào một nơi như thế này.

– Cô bé, lần đầu à? Để anh giúp em làm quen

Zyn còn đang ngẩn ngơ không biết nên đi đâu tìm Nam Phong thì một gã đàn ông cầm tay cô kéo giật lại.

– Bỏ tay tôi ra, bỏ ra...- Zyn cố gắng gạt tay hắn ra

– Cung không phải sợ, để anh chiều- Lão nở nụ cười khở ố, dí sát mặt vào mặt Zyn

Khi tay lão định giơ lên vuốt má Zyn, cô nhanh trí cắn cho hắn một phát thật sâu vào tay.

– Con chó, dám cắn ông- Hắn lui về phía sau, ôm cổ tay vừa bị Zyn cắn gặm lên

Vút.... Choang...

Một chai rượu mạnh bay thẳng vào đầu tên dê già một cách đẹp đẽ nhất có thể.

– Tao cảm mày động vào cô ấy- Tiếp theo sau đó là một tiếng gằn giọng

Giọng nói này...Nam Phong.

Zyn quay đầu lại. Đúng là hắn.

Nam Phong đang đứng đó, gương mặt lạnh băng không chút cảm xúc.

– Đây là thắng chớ nào mà dám đánh tao. Có biết tao là ai không thắng nhãi

Tên kia một tay ôm chỗ vết thương đang chảy máu, tay kia chỉ mặt Nam Phong gầm lên.

– Tôi chẳng cần biết- Hấn nhếch mép lạnh lùng

Lão ta vớ lấy chiếc gậy sắt cạnh đấy, lao vào Nam Phong. Nhưng Nam Phong nhanh tay kéo Zyn ra sau lưng, dùng cú đá xoáy hạ gục lão một cách nhẹ như không.

Zyn há to mồm nhìn lão dê già bị hạ gục, nằm bẹp dí, đầu chảy máu be bét, không khỏi hoảng hốt mà lùi về sau vài bước.

– Ôi...- Zyn trượt chân ngã ngửa ra phía sau va vào một cô gái

– Xin lỗi, tôi không cố ý, xin lỗi

– Đây đi đứng thế à? Có mắt không vậy?- Bà chị đánh môi đỏ chót túm ngược tóc cô, trợn mắt hỏi

– Xin lỗi, tôi...

– Á...

Bà chị đánh đá kia bị Nam Phong gạt phắt qua một bên, ngã dúm dúi, hoảng hốt lùi về sau.

Hấn đưa ánh mắt chết người nhìn một lượt những người đang đứng hóng chuyện xung quanh làm tất cả lạnh sống lưng mà tự động giải tán.

Cô bị Nam Phong lôi xềnh xệch ra xe ô tô.

– Tại sao cả người lại ướt?- Hấn nhú mồm không hài lòng

– Mưa

– Cô vác thân đến đây làm gì. Nếu hôm nay mà không có tôi thì cô đã bị lão dê già kia ‘thịt’ rồi

– Tại... tại tôi không thấy anh nên đi tìm- Giọng Zyn lí nhí

Nam Phong không hỏi thêm gì nữa, lái xe đến trước một tiệm bánh ngọt rồi chạy vù vào trong. Lúc ra mang theo một chiếc bánh.

– Đây, ăn đi- Hấn đưa chiếc bánh cho cô

– Hi, sao biết tôi thích ăn bánh ngọt trà xanh thế?- Zyn cười tí mắt

– Còn không mau ăn đi

– Ừm ừm... hắt xì... hắt xì...

– Ai bảo dầm mưa. Cảm rồi- Nam Phong cời áo khoác ngoài choàng lên vai Zyn

Khuôn mặt Zyn bỗng chốc đỏ lên, hôm nay hấn đối với cô thật dịu dàng.

Cô cảm cùi cặm cùi ăn bánh như để tránh đi ánh mắt nhìn chăm chú của hấn. Nhưng cuối cùng vẫn phải ngẩng đầu lên.

– Đây, mặt tôi có nhò à?

–

– Sao thế?- Zyn tròn mắt nhìn

Nam Phong không nói gì, lấy ngón trỏ quệt nhẹ qua môi cô rồi đưa tay lên miệng...liếm.

– Á, anh làm cái gì vậy?- Zyn kinh ngạc

– Thử xem bánh có ngon không- Nam Phong bình thản trả lời

– Anh...đồ mặt dày

– Không bằng ai đó giả vờ trượt chân để ‘mì’ tôi

– Anh...đó.. đó...- Zyn lắp bắp không biết giải thích như thế nào

Nam Phong cười gian xảo, nhướn mày nhìn bộ dạng khổ sở của Zyn. Còn Zyn thì tức xì khói, chỉ muốn đấm cho hắn một phát. Tại sao vừa nãy cô có thể ảo tưởng hắn dịu dàng cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chap 29

Trên đường đến trường Zyn tung tăng vừa đi vừa mút kẹo.

Ha, hôm nay cô nổi hứng dậy sớm thế là có thời gian thong dong đi bộ đến trường, thật là thích.

Bỗng có một bàn tay đẩy mạnh từ sau lưng khiến Zyn nhào về phía trước, ngã quay đơ, chiếc kẹo mút trong miệng cũng vì thế mà văng ra xa.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một đám con gái tóc xanh tóc đỏ xuất hiện, dẫn đầu là một cô nàng tóc nhuộm vàng chóc. Cô ta thấy Zyn ngã thì nhếch mép cười rồi giật lấy chiếc cặp mèo Oggy của cô.

– Các người...các người làm gì thế? Mau trả cặp cho tôi

Zyn lồm cồm bò dậy định lấy lại cặp thì một đứa con gái khác đẩy mạnh người cô làm cô ngã thêm lần nữa

Soạt!

Khóa cặp bị giật một cách thô bạo, tóc vàng cười như ác ma giữa ban ngày rồi dốc toàn bộ sách vở của Zyn xuống đất.

– Dừng, các người làm gì vậy....

Zyn hoảng hốt định đứng dậy nhặt lại sách vở nhưng từ lúc nào, hai bên cô xuất hiện hai con nhỏ phấn son lòe loẹt túm chặt lấy tay không cho di chuyển. Cô chỉ còn biết tro mắt nhìn bọn chúng phá phách đồ đạc của mình mà không biết làm thế nào.

Như vẫn chưa hài lòng, ác ma tóc vàng giơ chân giẫm nát sách vở Zyn rồi đá mỗi nơi một quyền.

– Chị, chị cả gọi chúng ta về- Đàn em của cô ta thông báo

– Lần này tha cho mày- Cô ta thô bạo nắm tóc Zyn kéo ngược ra sau- Tao cảnh cáo mày, biết điều tránh xa Nam Phong và Minh Quân ra. Nếu không đừng trách bọn tao ác

Tóc vàng gằn giọng với Zyn rồi quay sang ra hiệu cho đám đàn em đi về.

Đến khi bọn chúng đi xa rồi mà Zyn vẫn còn chưa hết sốc, thì ra lũ người này đến dọa nạt cô tránh xa Nam Phong và Minh Quân. Lần sau cô nhất định phải cẩn thận với lũ fan cuồng của hai người này.

Zyn chep miệng rồi đứng dậy sửa lại đầu tóc, quần áo, nhặt lại hết tất cả sách vở bị đá đi.

– Zyn

Đúng lúc cô đang định đi thì Trang Anh lao tới với tốc độ thiên thạch lao vào trái đất.

– Sao hôm nay đi sớm thế? Mà sao quần áo với cặp cậu...- Trang Anh nhướn mày nhìn bộ dạng của cô bạn, chỉ có thể dùng một từ để miêu tả, đó là....tả tôi.

– À, vừa nãy...không cẩn thận nên vấp ngã ấy mà. Không sao

Zyn cười tươi như hoa, giấu nhẹm đi sự việc vừa xảy ra. Ai chứ nhỏ này mà nghe nói cô bị tìm đến đánh ghen sẽ nổi điên, dù có xói tung tất cả cũng phải tìm ra kẻ đã đánh Zyn cho xem. Thôi thì vì sự bình yên của mọi người, hãy cứ giấu đi đã.

Trang Anh nhướn mày tỏ vẻ không tin nhưng rồi cũng vui vẻ kéo Zyn đi, cả hai vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

Vừa vào đến cổng trường, Zyn phát hiện hầu hết tất cả những nữ sinh đều nhìn mình bằng một ánh mắt khinh thường và háo hức.

– A, chờ chút

Zyn dừng lại cúi xuống buộc dây giày bị tuột. Nhưng cô không biết rằng trên tầng năm, một nụ cười nhếch mép độc ác xuất hiện trên đôi môi cô gái.

Ào!

Một dòng nước lạnh buốt dội thẳng từ đầu đến chân Zyn làm cả người cô hóa đá ngay tức khắc. Bên cạnh cô, Trang Anh cũng ướt y như chuột lột, gương mặt vẫn chưa hết kinh ngạc.

Zyn bình tĩnh vuốt nước trên mặt, ngửa đầu nhìn lên trên tầng. Trên hành lang cái tầng, những học sinh tò mò đổ ra xem đông như kiến. Những nụ cười chẳng mấy thiện cảm của họ làm Zyn cảm thấy rùng mình.

– Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?- Trang Anh vẫn không thể tin nổi là mình bị hắt nước

– Lạnh quá!

Khuôn mặt Zyn đã trắng bệch đi. Dù sao bây giờ cũng đã sang thu, tiết trời cũng bắt đầu se se lạnh.

– Làm ơn tránh ra!

Việt Nguyên từ đâu chạy tới cầm theo một chiếc khăn bông to bụi phủ lên người Trang Anh.

– Em làm sao vậy? Phải cẩn thận chứ!

Trái ngược với sự lo lắng của chàng người yêu, Trang Anh giả bộ đáng thương, mặt xị ra, môi chu lên.

Zyn đứng bên cạnh nhìn hai con người tình tình tứ tứ với nhau mà không khỏi ghen tị. Sao ông trời lại bất công thế chứ? Cô cũng bị đổ nước vào người mà, thậm chí là còn bị ướt nhiều hơn nữa.

Đang làm mặt ghen tị thì một cái áo khoác đen to trùm trùm lên người cô, theo đó là một chất giọng lạnh hơn cả nước đá

– Thu lại bộ mặt đó của cô đi

– Ai cần anh lo chứ!

Zyn bật lại hần. Hừ, tưởng cho người ta mượn cái áo là to tát lắm hả?

– Ít miêng đi- Nam Phong nhả ra ba chữ rồi kéo tay Zyn lùi đi

Sau đó là đến Việt Nguyên nắm tay Trang Anh kéo đi.

Tất cả nữ sinh trong trường sốc đến nỗi lắp bắp không nói thành lời, chỉ còn biết ngược đôi mắt lưng tròng nước mà nhìn theo dáng hoàng tử trong mộng của mình kéo tay cô gái khác bước đi. Trong lòng hừng hực như núi lửa phun trào, nghiêng răng nghiêng lợi đẩy hận thù nhìn Zyn.

Sau gốc cây phượng ở góc sân trường, một cô gái nhỏ run rẩy nhìn theo bóng dáng hai người, trái tim đau quặn lại.

– Này, lau đi!

Zyn chưa kịp bước ra khỏi phòng tắm thì cái khăn bông đã bay một cách đẹp đẽ tấp vào mặt cô.

Cũng tại hai anh em nhà kia, quần áo ướt thì hong khô là được lại còn mua hũ đồng quần áo mới bắt thay ra. Thật là hoang phí! (Yo: chị tiết kiệm vừa thôi ạ -_-)

– Nam Phong, cho tôi hỏi chút. Ừm, ai mua quần áo mới cho tôi vậy?- Zyn ngượng ngịu hỏi. Ai mua mà tất cả quần áo đều vừa vặn nha.

– Tôi

– CÁI Gì? Anh...anh mua cả...- Mặt Zyn tròn to, khuôn mặt ngày càng đỏ lựng

– Khụ... là tôi đưa tiền! Chị giúp việc mua- Nam Phong vội vàng đính chính lại

– Ê, anh làm gì vậy? Mau giả điện thoại tôi đây!- Zyn phát hiện hần đang mân mê em đế cung của mình

– Danh bạ của cô...- Mặt hần như bị bao phủ bởi một lớp băng

– Danh bạ của tôi làm sao?- Zyn chu môi

– Không có số tôi trong đây

Nam Phong gần từng chữ một. Chết tiệt, tại sao trong điện thoại cô lại không có số hắn. Dù chẳng biết tại sao nhưng hắn sắp phát điên lên rồi.

– Giả đây, giả đây

Zyn nhảy tung tung lên lấy cái điện thoại. Không phải cô không lưu số hắn mà là hôm nọ nhóc Bảo táy máy nghịch điện thoại của cô lỡ tay xóa mất đi rồi.

Nhưng Zyn không thích giải thích với hắn, trực tiếp đòi không phải nhanh hơn sao? Hix, sao mà hắn cao thế chứ? Với mãi cũng chưa chạm tới.

– Á!

Vì nhảy quá cao nên Zyn bị trật chân, mất thăng bằng ngã lăn trên giường.

– Gì đây?- Nam Phong nhíu mày

– Tôi bị ngã, không thấy sao mà còn hỏi?

Zyn lồm cồm bò dậy, tay xoa xoa đầu. Tuy giường hắn rất êm nhưng cô ngã cũng đâu có nhẹ, đau là chuyện tất nhiên.

– Vết xước này là sao?

Nam Phong bất ngờ nắm lấy cổ chân Zyn nhíu mày. Rốt cuộc cô đi đứng kiểu gì mà lại bị xước một vết dài và sâu ở chân như vậy chứ.

Zyn cúi xuống nhìn, bây giờ cô mới phát hiện mình bị xước chân. Trong lòng không khỏi than thầm, không cần nghĩ cũng biết vết xước này do lũ fan cuồng kia gây ra.

– Tại sao xước?

– Tại anh chứ ai- Zyn quắc mắt lên nhìn hắn

– Sao lại tại tôi?- Hắn nhìn cô khó hiểu

– Là đám fan cuồng của anh tìm tôi trả thù, không tại anh chẳng lẽ tại tôi?

Nam Phong trầm ngâm không nói gì, mở ngăn tủ lấy ra bông băng và thuốc sát trùng rồi nhẹ nhàng lau vết thương cho cô.

Zyn như hóa đá, nhìn hắn không chớp mắt. Không nghĩ hắn lại dịu dàng như vậy, trái tim nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực.

– Đi đứng nhẹ nhàng thôi!- Nam Phong xử lý vết thương xong xuôi còn quay lại dặn dò.

– Ừm, Trang Anh đâu?- Zyn chợt nhớ ra nhỏ bạn. Hừ, chắc lại đang vun đắp tình cảm bên anh yêu rồi

– Nó ở phòng bên cạnh. Nhưng...

Chẳng đợi Nam Phong nói hết câu, Zyn đã lao như tên bắn sang phòng bên cạnh.

Nam Phong lắc đầu nhìn theo, thật là, hắn vừa mới nhắc xong.

– Trang Anh...Hừ?

Mắt Zyn mở to như hai quả trứng. Hình ảnh đập ngay vào mắt cô là Việt Nguyên đang cầm đũa từng thìa cháo cho Trang Anh ăn.

– Trang Anh, cậu làm sao thế?

– À, mình khụ...khụ...khụ...khụ...

Trang Anh đang định vừa gào vừa vẫy cô bạn nhưng thấy ánh mắt Việt Nguyên nhìn mình chăm chú thì ra chiều ho rất nhiệt tình.

– Rốt cuộc cậu bị làm sao?- Zyn nhìn nhỏ bạn với ánh mắt khinh miệt. Ai chứ nhỏ này thì cô biết rõ 100% là đang giả bộ.

– Trang Anh bị cảm, em không sao chứ?- Việt Nguyên đặt bát cháo xuống hết sạch sành sanh xuống bàn rồi đưa Trang Anh cốc nước.

– À...vâng

– Anh ra ngoài trước nhé, bọn em nói chuyện- Trang Anh cười ngọt như kẹo đường.

– Ừ

Việt Nguyên cười hiền rồi mở cửa đi ra ngoài.

– Ya, cảm cái gì chứ? Rõ ràng là giả bộ. Anh ấy là thần tượng của tớ, không cho cậu bắt nạt- Zyn đợi Việt Nguyên đi ra ngoài rồi mới kêu lên

– Ô hô hô, thì sao chứ? Thành thạo giả vờ cho anh ấy lo. Mà cậu ghen tị gì chứ? Hay anh mình đối xử không tốt với cậu?

Trang Anh nheo mắt nguy hiểm. Ông anh trai này, vừa nãy còn khăng khăng bắt Zyn phải thay quần áo sợ cô bị cảm lạnh, trong lòng thì lo lo lắng lắng mà bên ngoài cứ giả bộ lạnh lùng hoài. Rõ là đã để người ta vào trong mắt rồi mà còn làm như không quan tâm.

– Đừng nhắc đến hắn, tên đó chỉ toàn đem lại rắc rối cho tớ thôi!

– Ui cha, thế ai vừa chăm sóc cậu ấy nhỉ?- Trang Anh bĩu môi

– Chăm...chăm sóc gì chứ?- Zyn lấp bắp nhớ đến lúc Nam Phong giúp mình xử lý vết thương.

– Hừ, khinh

– A, thôi mà...

Bên ngoài cửa phòng, Việt Nguyên liếc liếc Nam Phong, xem ra bộ dạng không được tốt nha.

– Mà làm gì mà mặt mũi hầm hầm thế?

– Lũ đó dám động vào nhỏ ngốc kia- Nam Phong gằn giọng

– Ai kêu mày đẹp trai quá làm lũ con gái đó cuồng si- Việt Nguyên lắc đầu

– Hừ!

Hắn cười lạnh. Việt Nguyên bên cạnh rùng mình mấy cái, kinh nghiệm làm bạn lâu năm đã cho thấy mỗi khi hắn cười lạnh thì lúc đó nguy hiểm đã đến gần.

– Không phải mày định...này... này...- Quay đi quay lại Nam Phong đã đi đến cuối hành lang rồi- Chẳng lẽ mày định giết người diệt khẩu

– Nếu còn muốn vui vẻ cạnh Trang Anh thì im lặng đi.

Việt Nguyên nhún vai. Gì chứ tên này nói được là làm được. Anh không có đại đột dây vào, Trang Anh của anh vẫn phải đặt lên hàng đầu.

Cũng vào lúc ấy, trong một ngôi nhà sang trọng được thiết kế theo kiểu cổ điển, Thùy Dương ngồi vắt chéo hai chân nhìn chăm chú đưa em họ đối diện. Thu Nhi cắn môi, hai tay mân mê gấu váy.

– Còn chờ đợi gì nữa? Đợi nó cướp người mày yêu thì mới sáng mắt ra sao?- Thùy Dương hừ lạnh

– Nhưng...- Thu Nhi không biết phải làm sao, thời gian ở cạnh Zyn, cô cảm thấy Zyn là người rất tốt

– Nhìn cho sáng mắt ra!

Thùy Dương trợn mắt, tiện tay quăng lên bàn một xấp ảnh. Thu Nhi run run cầm lên xem, trái tim quặn lên từng hồi đau đớn, xót xa.

Có lẽ từ ngày cô nhận ra mình yêu hắn, đã phải chấp nhận đi bên cạnh hắn với tư cách một cô em gái, ngày ngày nhìn hắn đi với biết bao cô gái khác. Cô vẫn có thể chịu đựng được vì cô biết hắn không thật lòng với ai cả, cô sẽ chờ một ngày hắn yêu cô. Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy những tấm ảnh này, cô biết rằng hạnh phúc chẳng bao giờ đến với mình nữa. Nụ cười thật sự của Nam Phong khi bên cạnh Zyn như cửa sâu vào trái tim nhỏ bé của cô. Nhưng vì tình yêu của chính mình, cô sẽ không để cơ hội trôi qua nữa đâu.

Zyn, tôi hận cô. Hận cô đã cướp đi người tôi yêu nhất.

Thùy Dương nhìn từng nét biểu cảm trên gương mặt cô em gái nhỏ mà trên môi không khỏi nở một nụ cười độc ác.

– Chị, em phải làm thế nào? Em không muốn mất Phong

Trong đôi mắt ấy bây giờ chỉ còn lại sự hận thù. Tình yêu đã che mờ mắt cô mất rồi.

– Rất dễ! Cứ như vậy- Thùy Dương ghé tai Thu Nhi nói nhỏ

Sau đó là một tiếng cười vang rợn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chap 30

Các bạn giục Yo kinh quá. Chap mới cuối cùng cũng hoàn thành rồi đây. Tặng mấy bạn ngóng ngóng chap nhá, coi như lời xin lỗi của Yo vì sự chậm trễ keke...

– Này, sắp đến ngày đó rồi, định tặng quà gì cho hai hoàng tử của cậu thế?

Trên đường đi học về, Trang Anh huých huých tay Zyn hỏi. Trông mặt nhỏ vô cùng hào hứng.

– Ừm chưa nghĩ- Zyn vẫn cúi mặt vào quyển truyện Conan, chỉ ậm ừ lấy lệ

– Nhiều thứ tặng lắm nhé, mũ, áo sơ mi chẳng hạn hoặc mua underwear keke- Trang Anh cười gian manh

– Hửm? Cậu đang nói đến chuyện gì thế?- Zyn rời mắt khỏi quyển truyện, quay sang hỏi nhỏ với ánh mắt ngây thơ vô tội

– Thì Autumn Valentine đó!

– Đó là cái gì vậy?- Zyn ngây ngốc hỏi

– BẠCH ÁNH PHƯƠNG

Trang Anh gào lên như lợn chọc tiết, tung một chương cóc liên hoàn vào trán cô một cách thô bạo.

– Au, làm cái gì vậy chứ?- Zyn nhăn nhó xoa đầu

– Trời ơi là trời, 3 năm học ở trường mà không biết Autumn Valentine là sao? Ngày lễ nổi tiếng của trường mình đấy- Trang Anh gào lên bên tai cô

– Rốt cuộc nó là ngày gì?

– Nghe cho thùng vào. Vào ngày Autumn Valentine, nữ sinh trong trường sẽ làm chocolate và một bông hồng đỏ tặng cho nam sinh mình thích như một lời tình tỏ- Trang Anh thao thao nói

– Xùy, chắc gì đã linh

– Đừng khinh thường nhé, nhờ Autumn Valentine mà trường có thêm rất rất nhiều cặp đôi mới đấy. Ya, nhưng cũng vì tính linh nghiệm của món quà và vườn hồng sau trường năm nào cũng bị tàn phá sau ngày này. Bây giờ trường mình giữ vườn hồng còn hơn cả giữ kim cương ấy chứ.

Trang Anh thở dài, gì chứ cô hiệu trưởng thích hoa hồng nhất trên đời, nhìn thấy cảnh vườn hồng của mình trụi lủi toàn lá với thân sao không bùng bùng lửa giận cho nổi.

– Vậy sao không mua hoa hồng bên ngoài- Zyn tò mò

– Xác suất thành công sẽ không cao. Nhưng yên tâm, Trang Anh này sẽ lấy cho cậu hai bông đẹp nhất. Ok?

– Một bông mình cũng chẳng cần, lấy hai bông làm gì chứ?- Zyn nhún mày hỏi

– Thì một bông cho Minh Quân, một bông cho Nam Phong

– Cậu đi chết đi- Zyn đuổi theo nhỏ bạn đang đánh bài chuồn

Bộp! Cô không cẩn thận va vào một người trên đường.

– Xin lỗi... Ồ, Thu Nhi, cậu đi đâu vậy?- Người cô va vào không ai khác chính là Thu Nhi

– Tránh xa tôi ra

Thu Nhi đẩy mạnh Zyn. Cô không muốn nhìn thấy gương mặt này nữa, con người độc ác cướp Nam Phong của cô đi, cô dù chết cũng không muốn nhìn thấy mặt.

– Thu Nhi, cậu làm cái gì vậy?- Trang Anh chạy đỡ Zyn đang loạng choạng sắp ngã, trừng mắt nhìn Thu Nhi

– Trang Anh, chúng ta quen nhau lâu như vậy. Cậu biết tình cảm tôi dành cho Nam Phong là như thế nào mà còn cố ý gán ghép cho nhỏ ta và anh Phong. Cậu coi tôi là cái gì hả?- Hai mắt Thu Nhi vẫn đỏ nhìn Zyn

– Nhi, cậu...

Zyn ngỡ ngàng. Thu Nhi thích Nam Phong. Đó là lí do nhỏ quay lưng lại với cô. Zyn thật muốn nói rõ cho nhỏ biết cô không thích Nam Phong, nhưng sao lại không thể nói được, cảm giác như có thứ gì đó thật nặng chặn ngang họng.

– Từ nay đừng bao giờ để tôi thấy cậu nữa, tôi ghét cậu

Thu Nhi nghiêng răng nói rồi bỏ đi.

– Zyn, đừng để ý, tính cậu ta là vậy- Trang Anh thở dài

– Chuyện này là sao? Minh...

Chẳng hiểu sao nước mắt Zyn cứ đua nhau rơi xuống. Cô cảm thấy mình thật có lỗi với Thu Nhi.

Trên thềm quảng trường, Zyn và Trang Anh lặng lẽ ngồi cạnh nhau.

– Đây- Trang Anh giờ cốc trà sữa ra trước mặt Zyn

– Ừm- Đón lấy cốc trà sữa, cô lại trầm ngâm nhìn xuống mặt đá dưới chân mình

– Chắc cậu chưa biết, Thu Nhi chính là Hiếu Hy

Một chút ngỡ ngàng thoáng qua trong đôi mắt Zyn nhưng rồi lại chùng xuống. Thảo nào, cô bé mà cô nhìn thấy trong tấm ảnh ở nhà Nam Phong lại cảm thấy quen thuộc như vậy. Thì ra là cùng đôi mắt ấy, đôi mắt trong veo như nước hồ mùa thu.

– Cậu ấy với anh Phong có thể coi là thanh mai trúc mã. Nhưng đến năm lớp bảy đột nhiên sang Pháp du học.

– Ờ

– Mới cả, cậu ấy đã tuyệt tình như thế thì cậu cũng đừng quan tâm đến cậu ta nữa. Minh chúa ghét loại con gái vì tình yêu bỏ tình bạn. Còn cậu thì phải quên hết mọi chuyện đi. Cười tươi thế này này- Nói xong Trang Anh cười toe toét tít cả mắt lại làm mếu

– Ừ, tất nhiên rồi- Zyn cũng nhe răng cười theo

– Mà thôi, quên chuyện này đi, giờ đi mua chocolate với tớ

– Ừ- Zyn ôm cốc trà sữa đứng dậy.

Mới đầu nghe đến chuyện Nam Phong và Thu Nhi là thanh mai trúc mã, Zyn cứ cảm thấy trong lòng mình có điều gì đấy khó chịu vô cùng. Nhưng cô nghĩ lại rồi, thanh mai trúc mã thì sao chứ, cô chẳng sợ.

Tại siêu thị Big C...

– Tuổi tình nên nàng ơi, mặt mày bí xị như vậy. Cậu xem, cậu dọa mấy anh chàng đẹp trai để ý tớ sợ chạy mất dép rồi kìa- Trang Anh đang chọn đồ, không hài lòng với biểu hiện của Zyn quay sang kéo miệng cô bạn.

– Ai da, làm gì vậy?- Zyn gạt tay nhỏ xuống, xị mặt- Tại đi lòng vòng mãi mới chân thôi mà.

– Mà này, ra đây chọn chocolate đi. Có nhiều loại lắm nè, của Teuscher, Vosges Haut-Chocolat, Scharffen Berger, Valrhona, bla...bla...

– Stop, chẳng phải cậu bảo làm chocolate sao? Bây giờ lại thành mua chocolate- Zyn đến chóng mặt với cái list hãng chocolate dài dằng dặc của Trang Anh

– Đồ ngọc, mang về đun chảy ra rồi đổ vào khuôn là thành tự làm rồi, vừa đỡ tốn công lại vẫn ngon lành, đảm bảo chất dinh dưỡng- Trang Anh cầm hai thanh chocolate trên tay cười hí hà

– Mà cậu làm một mình đi, tớ không làm đâu, có ai mà tặng chứ- Zyn quay người định đi sang gian hàng khác

– Ế, sao thế được, chocolate cậu làm tất nhiên là tặng cho Nam Phong

Trang Anh nhanh nhẹn túm Zyn ở lại. Nhỏ mà không thuyết phục được Zyn, đảm bảo sẽ nhận được cái liếc mắt đầy ‘tình cảm’ của anh trai. Nghĩ lại thật khổ, vì ai mà nhỏ phải khổ công như vậy. Rõ là, năm nào quà Autumn Valentine cũng chất đầy nhà không có chỗ thờ, vậy mà năm nay chưa đến ngày đã nói bóng nói gió này nọ, gì mà quà Autumn Valentine năm nào cũng thiếu mất một, mong rằng năm nay món quà thiếu đấy sẽ đủ. Hừ, muốn Zyn của nhỏ tặng quà mà còn bày đặt.

– Minh không tặng hẳn đâu

– Ấy, tớ bảo này, cứ tặng đi, coi như mấy lần anh ấy vì cậu mà... mà hi sinh thân mình

– Nhưng mà... tặng xong hẳn lại nói này nói nọ...- Zyn phân vân

– Không sao đâu, cứ tặng đi- Trang Anh ngon ngọt dụ dỗ

– Vậy nếu hẳn hỏi thì cứ nói là tôi làm thừa nên cho anh, còn hoa là... là tôi nhặt được...haha...- Zyn thấy mình thật là thông minh, đây đúng là một lí do chính đáng

– Ờ, vậy...cũng được

Trang Anh khóc không thành tiếng. Hừc, ngay bây giờ nhỏ cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tối sầm như hung thần của ông anh trai khi nghe Zyn nói như vậy. Amen, tội lỗi, nhỏ không biết gì cả.

– Tớ sẽ làm dư ra, mang cho cả Minh Quân nữa. Cậu ấy rất thích chocolate mà- Zyn tung tặng nhặt 5 thỏi chocolate nguyên chất cho vào xe đẩy

– Ok, bây giờ có chocolate, dụng cụ làm, giấy bọc và nơ rồi. Ừm, còn thiếu mỗi khuôn và nguyên liệu làm nhân thôi.

– Hẳn thích ăn nhân gì?- Zyn quay sang hỏi Trang Anh

– Nam Phong à? Cho nhân rượu đi. Tớ sẽ làm cho Việt Nguyên nhà tớ chocolate hạnh nhân.

Trang Anh cao hứng lôi cả Zyn cùng xe đẩy tới quầy nguyên liệu làm bánh.

Sau một hồi vật lộn với rất nhiều sự lựa chọn, Zyn quyết định lấy khuôn hình hoa hồng vì cô thấy khuôn trái tim ai cũng dùng thì thật nhàm chán, dù sao đặc biệt vẫn thích hơn. Trang Anh thì lấy bộ khuôn thú với đầy các hình con vật khác nhau. Về phần rượu làm nhân, Zyn không biết gì nhiều về rượu nên đành giao phó cho Trang Anh việc này. Chỉ biết rằng sau một hồi đắn đo suy nghĩ dūr đội lăm thì nhỏ mới vác ra một chai rượu cùng một túi hạnh nhân to, cực kì đắt tiền. Những người nhà giàu tiêu tiền thật hoang phí.

Cả hai tay xách nách mang đồ đặc linh kinh ra khỏi siêu thị. Bỗng một chiếc Aston Martin Vanquish màu đen dừng lại trước mặt cả hai, từ trong xe, một người phụ nữ sang trọng gỡ tay lên cửa kính rồi hất nhẹ đầu về phía ghế bên cạnh. Người Trang Anh sửng lại, khuôn mặt tái đi.

– Về trước đi nhá. Tới tớ sang- Trang Anh nói vội rồi đi lên xe

–- Zyn đứng tròn mắt nhìn chiếc xe lướt đi. Ha, không phải chứ? Cô phải lôi đồ đồ này về nhà một mình sao

Buổi tối...

KÍNH COONG

– Sao giờ này mới vác cái mặt đến?- Zyn nhú mày nhìn nhỏ bạn rồi quay vào nhìn đồng hồ

– Thế này là còn sớm đấy. Không phải cậu ăn hết chocolate rồi đấy chứ?

– Thèm vào- Zyn vênh mặt lên rồi ngồi phịch xuống ghế sofa cạnh Trang Anh

– Xem này...tên ten...- Trang Anh gờ ra từ sau lưng ba cảnh hồng đồ cực kì đẹp, sau đó than thở- Hừc, xui ời là xui, cô Ki Lam lại đi công tác, gọi thì mấy bạn. Hại tớ một mình đầu tay đối với ông bảo vệ, nói mãi không cho vào thế là tớ...đánh ngất rồi vào chôm ba bông

Nghe Trang Anh kể lại quá trình làm lên tội ác mà khoe miệng Zyn cứ giật giật lên hỏi. Amen, sao đũa bạn cô nó ác quá vậy.

– Thôi vào làm chocolate đi- Trang Anh lúi lúi kéo kéo cái con người ngồi cảm thương cho ông bảo vệ đi vào bếp.

– Đầu tiên là...- Zyn đọc to hướng dẫn làm chocolate trên mạng vừa chỉ đạo nhỏ bạn lấy cái nọ cái kia.

– Nhầm rồi, đấy là bơ...- Zyn gào lên

– Nhanh nhanh chocolate đâu?

– Ááááá, đồ rồi

– ĐỪNGggggggg....Á, biết ngay mà

Một loạt những tiếng hét chói tai cùng tiếng đồ vỡ loảng xoảng vang lên từ nhà bếp.

Sau hai tiếng vật lộn trong nhà bếp thì sản phẩm đã hoàn thành. Zyn phải cho nhóc Bảo ăn thử để đảm bảo mấy con người chuẩn bị nhận được chocolate sẽ không phải ôm WC, bầu bạn với ông tào tháo. Chỉ tội nhóc Bảo, vừa ăn chocolate mà khóc ròng trong đau khổ, chắc cậu bé phải viết đơn xin nghỉ học trước cho ngày mai chứ chẳng đùa.

Có trời phù hộ, nhóc Bảo nhà ta xử lí xong hai thanh chocolate mà vẫn bình thường, không có bất kì dấu hiệu nào là sẽ ôm WC. Zyn và Trang cũng phần nào an tâm về sản phẩm của mình.

Đến khi đã gói bọc đàng hoàng, đẹp đẽ thì hai con người hăm háp mới ngồi tiếc rẻ, không nỡ đem đi tặng.

– Yo, ăn mừng thôi

Trong khi Zyn ngồi thu lu ngoài ban công với cái áo khoác to bự hình gấu trắng thì Trang Anh bê ra một đĩa cánh gà rán lớn, một đĩa xúc xích nướng, nem rán, phở mai que và khoai tây chiên cùng hai cốc coca. Cả hai mở tiệc linh đình.

– Phải nói là chưa bao giờ tự hào là em hotboy như ngày Autumn Valentine nha- Trang Anh nhét miếng nem rán vào mồm nhồm nhoàm

– Why?

– Hí hí, cứ đến ngày ngày cả nhà tớ có hoa miễn phí để trang trí nè, chocolate thì mỗi ngày ăn năm thanh mà đến ba tháng vẫn chưa hết. Mỗi tội chỉ sợ tăng cân

– Không phải chocolate của tớ cũng sẽ vào miệng cậu đấy chứ?- Zyn nghi hoặc nhìn nhỏ

– Ế, sao thế được. Chocolate của cậu chắc chắn ông anh tớ sẽ ôm khư khư hơn giữ kim cương, làm gì có chuyện cho tớ ăn- Trang Anh phồng mồm tròn má

– Hứ, kệ. Phạt, không cho ăn cánh gà nữa- Zyn ôm đĩa gà rán về phía mình

– Ế, gì kì vậy? Trả đây- Trang Anh nhét miếng phở mai cắn gần hết vào mồm Zyn rồi cướp lại đĩa gà

– Nay, hôm nay tớ ngủ đây nhé- Nhỏ nhét thêm một miếng khoai tây vào miệng cô rồi hào hứng hỏi

– Ừ- Có người ăn cùng rồi tình nguyện làm gối ôm cho không phải rất sợ sao? Tất nhiên cô phải đồng ý rồi

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chap 31

Autumn Valentine, Zyn và Trang Anh phá lệ đến trường sớm hơn mọi ngày một tí. Trang Anh vừa tới lớp, ném cái balô vào chỗ đã tung tăng mang chocolate và hồng đỏ đi tặng tình yêu của nhỏ. Còn Zyn thì chẳng biết hẳn đến giờ nào nên cô nghĩ nên đợi đến giờ ra chơi.

Lúc nhét quà vào ngăn bàn, Zyn vô tình thấy một búp bê bù nhìn bị rách nát mặt mũi trong ngăn bàn mình, trên con búp bê còn thêu tên cô. Mấy ngày nay cô đều thấy những con búp bê như vậy trong ngăn bàn. Mỗi lần như vậy Zyn đều lên mạng ra thùng rác sau trường vứt, không dám để cho Trang Anh biết, chỉ sợ nhỏ ta nghe xong sẽ lật cả cái trường lên để tìm thủ phạm rồi đem hỏa thiêu hẳn.

Giờ học hôm nay chỉ toàn nghe thấy những tiếng xì xầm của học sinh về ngày đặc biệt này. Minh Quân ngồi bên cạnh cô thì cười hí ha hí hửng cả buổi, chắc cậu nhận được rất nhiều quà. Riêng Zyn cảm thấy thời gian như co ngắn lại khi mà chẳng mấy chốc đã đến ra chơi.

Bên cạnh, Trang Anh mặt mày hí hửng nhìn Zyn. Cô chỉ còn biết thờ dài thò tay vào ngăn bàn.

Nhưng...

Chocolate của cô đâu?

Trong ngăn bàn chỉ còn trơ lại bông hoa đỏ rực kiều hãnh.

Hộp chocolate đã không cánh mà bay!

Cô chưa bao giờ thấy chán nản như lúc này. Công sức cả một buổi tối thế là đi tong.

Trang Anh thấy Zyn ngẩn người ra thì huých nhẹ vào người, cười khúc khích trêu:

– Không phải lo lắng quá nên não ngừng load rồi đấy chứ?

– Mất chocolate rồi- Zyn rầu rĩ nhìn cô bạn

– CÁI Gì???

Trang Anh hét như rống lên rồi ngó đầu vào ngăn bàn rồi lại lục tung cặp sách cô nhưng kết quả vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh.

Hộp chocolate vẫn biến mất!!!

– Không sao, chúng ta sẽ làm hộp khác, muộn một ngày chắc cũng không vấn đề gì đâu- Trang Anh vỗ vỗ lưng Zyn an ủi.

– Trang Anh, Tiểu Phương hai người mất gì thế- Minh Quân đi vào, miệng vẫn tóp tép nhai chocolate

– Zyn không thấy.....Ồ, Minh Quân chocolate cậu đang ăn...- Trang Anh đứng hình nhìn chocolate hình hoa hồng

– À, dưới ngăn bàn, không biết cô bé nào tặng mà nhét vào đó. Nhưng rất ngon, các cậu có muốn ăn không?

– Cậu...

– Sao thế? Sao hai người nhìn mình ghê thế?- Minh Quân thấy ngơ ngác khi thấy cả hai nhìn thur thoi miên vào hộp chocolate cậu cầm trên tay

– Không có gì. Cậu ăn tiếp đi- Zyn thờ dãi rồi đứng dậy đi ra khỏi lớp

Dưới tán cây xanh rì, hai chàng trai nằm dài trên bãi cỏ với một tư thế rất chi là thoải mái. Nơi này có thể coi là căn cứ bí mật của bọn họ sau trường. Vừa yên tĩnh vừa vắng vẻ, chẳng bị quấy rầy bởi những âm thanh ồn ào ngoài kia.

Việt Nguyên thích thú nhìn ngắm những viên chocolate rồi tự cười một mình. Không giống với Việt Nguyên, người bên cạnh anh hôm nay tâm trạng cực kì không tốt, gương mặt u ám như thấy ma mới được moi lên từ mặt đất.

Nam Phong cau có. Chết tiệt. Hôm nay có bao nhiêu cô gái tặng chocolate và hoa hồng cho hấn thế mà hấn vẫn có cảm giác thiếu thiếu trong lòng. Phải chăng hấn đang chờ đợi một món quà từ nhỏ ngổ kia. Từ bao giờ hấn lại để tâm nhiều đến chuyện này như thế?

– Nếu không muốn tao đập nátбет đồng đấy ra thì cất đi- Hấn gằn giọng

– Hừ, đừng trút giận vào tao- Việt Nguyên cười- Mà cái gì chứ? Không được cô bé đáng yêu kia tặng chocolate nên ghen tị à?

Nam Phong liếc thẳng bạn một cái sắc lẹm. Việt Nguyên thấy hấn chẳng nói gì thì càng hí hửng hơn, chắc chắn đã anh đã nói trúng tim đen rồi.

– Nghe Trang Anh nói thì cô bé đã làm chocolate- Anh nói lấp lửng rồi nhìn hấn cười cười- nhưng biết đâu là tặng cho Minh Quân

– Chết tiệt, sao hôm nay mày lăm mồm thế?

Hấn bỗng dừng nổi câu, buông ra một câu chửi thề rồi đứng dậy đi mất hút, chẳng để ý tới thẳng bạn chí cốt đang cười sằng sặc đằng sau.

Buổi tối, trong nhà chỉ có Zyn và nhóc Bảo. Hôm nay bố cô đi công tác về, đáng lẽ tối nay phải là cái ngày cô được ăn uống thả ga nhất nhưng khổ nỗi hai ông bà lại dắt díu nhau đi ăn nhà hàng kỉ niệm 20 năm ngày cưới, bỏ lại hai đứa con bơ vơ ở nhà.

Sau khi giải quyết nhanh gọn lẹ bát mì tôm trứng, Zyn và nhóc Bảo mỗi người một cốc trà sữa, cuộn tròn trong chăn nằm trên ghế sofa xem tivi.

Kính coong...

– Hi Tiểu Phương, hôm nay cậu không bận gì chứ?- Minh Quân cười híp mắt

– Có bận- Zyn chu môi đáp

– Hừ bận à? Bận gì thế?- Ánh mắt cậu lộ rõ vẻ thất vọng

– Bận xem tivi

– Phù, thế là rảnh rồi. Mau lên thay quần áo đi, mình dẫn cậu tới một nơi?

– Đi đâu thế?

– Cứ đi rồi biết

Lòng vòng quanh phố phường Hà Nội, Minh Quân dẫn cô tới một cánh đồng hoa. Ban ngày, đây là nơi kinh doanh dịch vụ chụp ảnh cho các bạn trẻ nhưng buổi tối thì lại khác, nơi đây tối om, vài bông hoa cải lóe lên ánh vàng do đèn đường chiếu vào. Minh Quân không dừng lại mà kéo Zyn đi sâu hơn vào phía trong.

– Đến rồi- Cậu quay sang nhìn Zyn cười

Zyn như bị hút hồn vào cảnh trước mắt, hai mắt thích thú nhìn xung quanh.

Trước mắt cô là một cánh đồng cúc tím, bạt ngàn cúc tím. Mỗi khi có gió thổi qua là những cánh hoa mỏng manh ấy lại rung lên nhẹ nhẹ. Vì là buổi tối nên cánh đồng mang theo chút gì đó huyền bí, thơ mộng hơn rất nhiều.

Điều khiến Zyn ngạc nhiên hơn là giữa cánh đồng người ta dựng một cái đài cao bằng gỗ như trong tranh ảnh Trung Quốc mà cô từng thấy.

– Cậu biết người ta gọi đây là gì không?

Zyn lắc đầu

– Người ta gọi nó là Nấc thang lên thiên đường

– Nấc thang lên thiên đường?- Cô tròn mắt hỏi lại, cái tên này thật lạ nha

– Đúng vậy? Có muốn lên thử không?- Cậu hỏi

Zyn ngẩn người ra suy nghĩ một chút cuối cùng gật đầu.

Vừa theo chân Minh Quân, Zyn vừa ngó nghiêng khắp nơi. Cái đài này thật thú vị.

Cầu thang lộ thiên cong cong uốn lượn. Nhìn từ dưới lên, đúng như tên gọi của nó “Nấc thang lên thiên đường”

Cuối cùng cũng đến đỉnh đài. Zyn thờ không ra hơi nữa, nhìn thì cũng có cao lắm đâu mà sao leo mệt bỏ hơi tai.

Từ trên đây nhìn xuống khung cảnh càng thơ mộng hơn. Cả cánh đồng cúc tím ngất thu gọn vào tầm mắt. Không khí cũng rất trong lành.

Zyn hít sâu mùi hăng hăng của cúc tím. Dù chúng không thơm như những loài hoa khác nhưng lại rất thú vị. Đôi khi ta thích hoa đâu phải chỉ do chúng có hương thơm ngọt ngào.

Bỗng mắt Zyn sáng ra khi nhìn trên vách lan can. Cô tò mò tiến lại nhìn. Trời ạ! Hóa ra trên thành lan can đâu đâu cũng là ổ khóa tình yêu của những cặp đôi. Zyn thích thú ngó nghiêng mấy cái khóa mà không khỏi bật cười. Khi nào cô có bạn trai nhất định sẽ kéo anh ta đến đây.

– Lại đây xem này- Minh Quân kéo cô đến gần một cái bục ở sát góc đài

– Kính viễn vọng- Zyn reo lên rồi nhảy bổ tới gần

– Đó là ngôi sao gì vậy?

– Sao Bắc Cực, ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Còn đó là sao Thiên Ưng

– Vậy còn nó?

– Chòm Tiên Nữ, kế bên là chòm Phi Mã.

– Woa. Sao cậu biết nhiều thế?- Zyn nhìn cậu với ánh mắt thán phục

– Ừ mình thích thiên văn mà. Từ nhỏ đã có hứng thú tìm hiểu chúng rồi- Minh Quân gãi đầu cười

– Vui vẻ quá nhỉ

– Oái!- Zyn giật nảy mình khi nghe giọng nói lạnh lạnh ấy. Chân cô lùi về sau vài bước nhưng lại đụng phải Minh Quân khiến hai người cùng ngã.

Lưng cô áp sát vào người Minh Quân, hơi ấm của cậu truyền sang làm Zyn nóng bừng cả mặt. Má Zyn cũng sát vào cằm cậu, tay Minh Quân còn đang đặt trên eo cô, chắc trong lúc đỡ Zyn, cậu đã vô tình ôm luôn cô. Nhìn tư thế này của hai người ai dám nói là không tình tứ.

– Còn đợi tôi gọi nhiếp ảnh?

Nam Phong rõ ràng đang rất khó chịu. Tối nay hắn đã định lôi cô nhóc này đến khu vui chơi thể mà khi đến nhà, nhóc Bảo lại nói với hắn rằng cô và tên Minh Quân kia đã đi tới đài thiên văn rồi. Đến khi hắn đến đây, vừa mới nói một câu mà cô đã giật mình, còn ngã vào lòng tên kia nữa chứ

Zyn vội đứng bật dậy, quay lại kéo Minh Quân đứng lên, nói với giọng hối lỗi:

– Sorry, mình không cố ý. Chỉ tại tên ác ma kia

– Không sao

– Này, anh rơi từ đâu xuống vậy? Có biết làm cản trở chúng tôi thưởng thức nghệ thuật không?- Zyn trừng mắt nhìn Nam Phong. Sao hắn toàn theo ám cô vậy?

Nam Phong nhú mày. “Chúng tôi” cơ đấy.

– Đi- Hắn chớp lấy cổ tay Zyn, kéo cô xềnh xệch đi

– Á, đi đâu??? Này, chậm thôi, này... này...

Minh Quân đứng như trời trồng ở đấy. Những bước chân ngày càng xa vọng lại như giễu cợt cậu. Tại sao cậu không giữ được người con gái cậu yêu?

Bàn tay Minh Quân nắm chặt lại. Trong lòng bàn tay, một thứ lấp lánh ánh sáng...

Ổ khóa tình yêu khắc tên hai người...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chap 32

Trên đường phố đông đúc, một chiếc mô tô đen phóng với tốc độ cao làm người đi đường sợ hãi nép vào một bên. Những tiếng gầm rú của nó để lại không khỏi làm người ta bần rùn sợ hãi.

Kíttt...

Nam Phong bóp chặt phanh làm chiếc xe dừng đột ngột, đầu Zyn vì thế mà đập một cái thật mạnh vào lưng hắn.

– ANH BỊ ĐIÊN CHẮC?

Zyn gào vào tai hắn rồi xoa xoa cái mũi đáng thương của mình đã đỏ ửng lên như quả cà chua.

– Quà của tôi đâu?- Nam Phong chìa tay ra, nói một câu chẳng ăn nhập gì với vấn đề

– Quà gì?

– Chocolate, hoa hồng- Hắn đáp cụt lùn

– Hô hô, sao tôi phải tặng anh?- Zyn che miệng cười ra vẻ khoái chí nhưng trong lòng chùng xuống.

Haizz...Cô bỏ lỡ một cơ hội tặng quà cho hắn rồi.

– Cô...- Mặt hắn trong tối đi nhưng chỉ là trong tích tắc- Nghe Trang Anh nói có người làm chocolate cho tôi

– Ai vậy nhì? Anh có nhiều fan vậy chắc nhận được không ít quà- Zyn thầm nguyện rửa nhò bạn lấm mồm bép xép làm cô mất mặt

– Một nhò ngốc

– Cái gì? Tôi ngốc chỗ nào chứ?- Nói xong Zyn thật muốn cắt đứt lưỡi mình đi. Tại sao lại phát ngôn không suy nghĩ vậy chứ?

– Ngốc chỗ đấy- Nam Phong nhếch miệng cười đều giả

– Hi, chuyện tôi làm chocolate ấy, anh quên đi nhé. Đẳng nào chocolate cũng bị ăn rồi, hoa tôi cũng tặng cho con Milu nhà tôi rồi- Giọng nói chân thành đến nỗi không thể chân thành hơn. Zyn thật không dám nghĩ đến viễn tưởng toàn bộ học sinh trong trường biết cô có ý định tặng quà cho tên Nam Phong này. Mặc dù Zyn chẳng có mống fan nào, hay nói trắng ra là chẳng có ai quan tâm nhưng... Ôi trời, ngại chết đi được.

– Được

Không tới mười phút sau, cả hai đã yên vị trên ghế của một quán ăn vặt khá nổi tiếng. Nhìn đồng hồ ăn trước mặt, Zyn không khỏi cảm thán trong lòng. Hai cốc trà sữa cỡ lớn này đã tiêu tốn của cô hơn trăm nghìn. Ding tea! Là Ding tea đây có biết không? Dù nghiện trà sữa đến điên loạn thì mỗi tháng Zyn cũng chỉ dám uống một lần cho không quên mùi vị. Tên ác ma Nam Phong lại ra điều kiện với cô bằng cách này.

Độc ác. Quá độc ác!

Zyn nước mắt chảy ngược vào tim nhìn mấy bà chị nhân viên xúm xít vào một chỗ ngấm người đang ngồi trước mặt mình. Nhìn cái quái gì? Có biết hẳn là ác quỷ mang bộ mặt thiên thần, giả nhân giả nghĩa lừa gạt cả nam lẫn nữ không hả?

– Này, cô gái ngồi cạnh anh chàng đẹp trai ấy có vẻ hung dữ. Cứ gườm gườm nhìn bọn mình nãy giờ kìa

– Sao anh đẹp trai lại chịu đựng được nhỏ ấy nhỉ. Bà chán thấy ón!

Những lời bình luận của đám nhân viên lọt vào tai của Nam Phong, nụ cười trên môi hẳn ngày càng đậm. Tựa như hẳn rất thích thú khi nghe điều này.

Trong lòng Zyn thêm tê tái. Hung dữ cái đầu các cô. Cứ thử như tôi xem, các cô có dịu dàng nổi không?

Thôi thì đồ ăn đã gọi rồi, tiền cũng là cô trả, ăn sang một bữa cũng chẳng chết ai. Zyn hít sâu, bắt đầu cầm đĩa xiên từng miếng bỏ vào mồm.

Nam Phong nhìn cô gái trước mặt đang xử lý đồ ăn với tốc độ nhanh như tên bắn thì không khỏi thờ dãi. Ăn uống còn “duyên” hơn cả em gái hẳn nữa.

– Oh my God, Nam Phong! Mấy đến lúc nào mà không nói chị? Cô bé nào đây?- Một cô gái tóc nhuộm xanh kì quái đi đến bên bàn khi Zyn vừa nhét miếng chả viên vào miệng.

– Mới tới- Hẳn lạnh nhạt đáp lời

– Ái chà, cô bé này đáng yêu quá! Mãi mới thấy mắt mày sáng lên- Má Zyn tự nhiên bị véo một cái rõ đau

– Làm việc chị đi. Thịnh thoảng về thăm bà, cứ lỏng nha lỏng nhòng- Nam Phong chẳng mấy quan tâm đến bà chị quái đản kia.

– Cứ bày cái bộ mặt lạnh lùng ấy ra làm gì? Không sợ dọa bé này chạy mất dép sao? À mà lần này thanh toán kiểu gì đây?

– Trừ vào tài khoản của Trang Anh

– Ok, hai đứa cứ từ từ thưởng thức, chị đi trước.

Zyn mang theo vẻ mặt ngờ ngác ngẩng đầu lên thì bà chị tóc xanh quái dị đã đi ra đến cửa rồi. Mà cô vừa nghe thấy gì? Trừ vào tài khoản Trang Anh? Ủ phải thế chứ.....Hả? Cô thật sự không phải trả tiền sao? Sao có thể?

– Anh xác định không bị nước tràn não chứ?

Nam Phong nheo mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm cô

– Thật là tôi không phải trả tiền? Không phải nằm mơ chứ?- Zyn dường như không có ý định bỏ qua cho người ngồi trước mặt mình, tra hỏi đến cùng, thậm chí còn dùng tay véo má mình để chứng thực

– Không mơ

– Óa, nào anh đúng là bị nước tràn rồi- Zyn nhét mấy miếng chả vào miệng một lúc- Đợi tôi ăn xong cùng đi bệnh viện kiểm tra (>.<)

– Không cần, ăn xong thì về

Hẳn lạnh nhạt đứng lên. Gì chứ? Hẳn có ý tốt muốn giúp đỡ (anh đang hại em anh đấy) vậy mà cô ngốc này lại cho rằng hẳn bị ám đầu. Thật không còn gì để nói.

– Ờ chờ chút. Đùng nóng. Chị ơi, gói em nốt chỗ đồ ăn này lại

Khi Nam Phong chuẩn bị phóng xe đi thì Zyn mới tay trà sữa, tay đồ ăn ịch ạch bạch chạy ra.

– Chờ chút, chờ chút.

Nam Phong hừ nhẹ nhìn người đằng sau ôm đồng đồ treo lên yên xe rồi nhẹ răng cười với hắn. Hừ xem đi, được ngồi con cưng của hắn nhiều đến nỗi từ một cô nhóc ị ạch mãi không leo lên được cái xe giờ thoát cái đã nhảy lên được.

Zyn nhìn ngôi nhà to đùng trước mặt. Đây không phải nhà cô nha, rõ ràng là nhà hắn.

– Sao lại đến nhà anh?

– Thôi ngay cái ánh mắt đấy đi. Tôi không có biến thái thế đâu- Nam Phong dựng xe, bỏ mũ xuống

– Rõ ràng là biến thái- Zyn lẩm bẩm

– Anh Phong- Một giọng ngọt lịm vang lên làm hai người cùng quay lại

– Hy, sao em ở đây?- Nam Phong nhíu mày nhìn Thu Nhi chạy từ nhà hắn ra

Zyn nhìn hai người trước mặt mình không hiểu. Thu Nhi ở cùng với Nam Phong ư? Sao cô không biết?

Zyn cảm thấy hơi thờ của mình nặng nề. Cô khó chịu

– Em chờ anh, Phong, sao cậu ta lại ở đây?- Thu Nhi rõ ràng khó chịu với cô. Nếu không phải có Nam Phong không khéo cô ta đã nhảy bổ vào cào cấu Zyn rồi đấy chứ? Sao lúc này Zyn cảm thấy mình giống cô tình nhân nhỏ bé bị bà vợ lớn bắt gặp. Nhảm nhí thật!

– Ờ, tở... ..

– Cậu lại bám Phong chứ gì? Tôi đã nói cậu đừng làm phiền anh ấy nữa. Người anh ấy yêu là tôi- Thu Nhi trừng mắt lớn, tưởng chừng muốn đem cô ra xé xác, nhai nghiền đến khi nát bét thì thôi

– Không phải, là...-Zyn luống cuống không biết nói như thế nào. Nếu đây không phải người bạn thân của cô, nhất định cô sẽ trợn mắt, găng cổ mà nói lại. Nhưng... ..

– Em mới là người đang làm phiền anh- Nam Phong lạnh lạnh nói, trong giọng có chút chán ghét (yêu anh Phong chết mất)

– Nam Phong, anh đang nói gì vậy? Anh biết em yêu anh mà. Em không tin anh không có chút tình cảm nào với em, chúng ta sống bên nhau từ nhỏ, chắc chắn em hiểu anh hơn cậu ta

Thấy Nam Phong không nói gì, Thu Nhi càng cho là mình nói đúng, càng được thể lấn tới. Trong mắt cô ta như đang bị thứ tình cảm đơn phương mười mấy năm giăng mắc chặn hết cả lí trí. Con người ta là vậy, cứ điên cuồng theo đuổi thứ không phải của mình, bằng mọi thủ đoạn muốn chiếm lấy nó. Mà chẳng mấy ai biết, thứ không thuộc về mình thì mãi mãi chẳng bao giờ thuộc về mình. ..

– Cậu, chính cậu. Đồ mặt dày, biết anh ấy có người yêu rồi sao còn cố bám theo như đĩa đói vậy hả- Thu Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói, càng nói càng hăng

– Tở không có... ..

– Còn nói nữa. Ngồi xe Phong, ngang nhiên ôm eo anh ấy mà còn nói không bám. Chính mắt tôi trông thấy cậu còn nguy hiểm cái gì

Zyn thật hết lời nói. Ngồi sau xe cái tên điên đúng là phiền phức mà. Ôm thì bị hiểu lầm, không ôm thì có mà để gió cuốn đi à... ..

– Đủ rồi. Hiểu Hy, em về ngay cho anh. Anh ngày càng thất vọng về em- Nam Phong thờ ơ, hất sấp hết kiên nhẫn với cô em gái này rồi

– Nhưng em yêu anh, em yêu anh. Anh không hiểu sao chứ?- Thu Nhi hét lên

Nhường như vì hét gào quá thập tâm nên cô nàng không chú ý mình giẫm phải viên sỏi. Đôi giày cao gót mang theo thân hình nhỏ lão đảo ngã xuống.

– Cẩn thận- Zyn vội vàng chạy lại đỡ

Mặt Thu Nhi xanh lét như tàu lá chuối nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ ban đầu.

– Bỏ tôi ra. Tất cả là tại cậu, tại cậu. Chính cậu phá nát tình yêu của chúng tôi- Thu Nhi vùng lên, hất tay Zyn ra khỏi người mình.

– Oái- Do chạy tới đỡ Thu Nhi nên hai chân Zyn mắc vào nhau, bây giờ chỉ cần một cái đẩy nhẹ của cô nàng là cả người chao đảo, ngã lộn nhào. Lúc tưởng chừng như sắp hôn đất thấm thiết thì một cánh tay kéo cô ngược lại.

Nhưng không biết là do Nam Phong kéo quá mạnh hay sức bật của Zyn quá lớn mà cả người cô theo lực kéo nằm trọn trong ngực hắn. Trông hai người bây giờ như cô người nhỏ đang nũng nịu trong ngực bạn trai vậy. (Zyn: nũng nịu cái đầu người ấy, nghe buồn nôn)

– Hai người...- Thu Nhi đứng bên cạnh trợn mắt- Phong, anh có phải hết yêu em rồi không? Có phải đã quên lời hứa đi bên em đến hết cuộc đời rồi không? Có phải không? Anh nói đi...Nói cho em biết đi

Cô nàng nước mắt lã chã tuôn rơi, hai tay bấu chặt lấy tay Nam Phong lắc mạnh.

– Anh nói đi chứ...nói đi...NAM PHONG

– Anh đã từng nói sẽ đi bên em, che chở em suốt cuộc đời...nhưng với vai trò là một người anh trai- Hấn nhẹ nhàng nói

– Không- Thu Nhi gào thảm thiết- Không muốn... em không chấp nhận anh là anh trai em...em không muốn

– Hiểu Hy...

– Nam Phong...anh không nhớ ngày xưa sao? Chúng ta rất tốt, em rất yêu quý anh và anh cũng vậy. Em muốn quay trở lại như vậy...Không có Bạch Ánh Phương nào chen vào giữa chúng ta. Hai ta sẽ nắm tay nhau cùng đi trên con đường của riêng mình, không phải rất tốt sao?- Cả người Thu Nhi như run lên, giọng nói như van xin

– Hiểu Hy, từ nhỏ anh đã coi em là em gái

– Nếu không phải 5 năm trước ba bắt em đi Pháp thì đâu có thế chứ. Là do em không tốt, nhẽ ra không lên nghe ba...

Thu Nhi ôm mặt khóc nức nở. Cô thật hối hận, hối hận vì 5 năm trước nghe ba cô sang Pháp du học mà bỏ lại người mình yêu. Có thể giờ đây tất cả đã là muộn màng... nhưng cô không cam tâm, sao có thể mất anh một cách dễ dàng như vậy? Cô không cam tâm

– Nhi, cậu đừng thế

Zyn cắn môi không biết nên an ủi bạn như thế nào. Chuyện này đúng là rắc rối mà.

Chát...

Cả người Zyn chết sững, tay cô chạm nhẹ vào má...Đau a...

– Em đang làm cái gì vậy?- Nam Phong gần giọng, nhìn má Zyn đỏ ửng lên thì cảm thấy đau lòng

– Chính cậu phá vỡ hạnh phúc của tôi...biến đi...đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa...

– Tớ thất vọng về cậu quá Nhi à

Zyn lắc đầu, chẳng biết nước mắt từ khi nào đã dâng đầy hai mắt. Cô xoay người chạy đi, như chạy trốn cái tình cảnh khó chịu, bức bối này. Bên tai cô, tiếng bước chân của hấn ngày càng xa dần rồi mất hút, chỉ còn lại tiếng gió ù ù nghe đơn độc...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chap 33

Vật nặng nhẹ trải đều trên bồn hoa nhỏ trước quán trà sữa. Những cánh hoa mủi len xanh sáng lên kì diệu dưới ánh nắng. Mi&Miu là quán trà sữa nằm khuất trong một con hẻm sâu, ít người biết đến. Đây là kết quả của cuộc đi dạo phố của cô và Trang Anh khi mà máu thám hiểm nổi lên trong cả hai lúc nhìn thấy con hẻm khá cổ xưa. Nói là nằm trong hẻm nhưng thật ra Mi&Miu cực kì rộng rãi và sáng sủa, nằm giữa một vườn hoa nhỏ mà chị chủ quán tự tay trồng. Còn trà sữa ở đây ngon khỏi nói.

Zyn ngồi ở một góc khuất của quán, nơi ánh nắng không chiếu vào được, miệng lẩm bảm theo một bài hát đang được bật lên “My everything” của Tiên Tiên.

Từ lúc gặp Thu Nhi buổi tối ấy, Zyn như bị stress nặng. Từng câu nói, ánh mắt của Thu Nhi lúc ấy cứ đeo bám cô mãi, trong cả những giấc mơ.

– Từ khi nào cậu lại uống trà sữa không trân châu thế?

Zyn giật mình quên luôn lời bài hát. Cô đưa mắt nhìn Trang Anh đang kéo ghế ngồi xuống với nụ cười quái dị trên môi rồi lại nhìn xuống cốc trà sữa trước mặt mình. Nam Phong cũng chỉ uống trà sữa, đánh chết hấn cũng không chịu nhai một hạt trân châu. Từ khi nào cô lại nhiễm thói quen này của hấn?

– Sao hôm nay lại có thời gian rảnh ra đây thế? Cậu xem, bình thường toàn nằm ì ở nhà cắm đầu vào cuốn sách, không phải sách luật thì là tiểu thuyết. Biết thế hôm nay đã sớm lười cậu đi shopping, bao nhiêu thứ muốn mua- Trang Anh gọi đồ uống rồi bắt đầu tuôn ra một tràng.

– Nói gì mà nói lảm nhảm. Thỉnh thoảng cũng phải lết ra khỏi nhà chứ

Trang Anh dẫu môi lên nhìn Zyn với ánh mắt khó tin:

– Đây, nói thật đi, dạo này cậu có chuyện gì? Nhìn qua thì bình thường nhưng nhìn kĩ thì có vấn đề. Giấu ai chứ đừng mong giấu được đứa bạn thân thông minh, tinh ý của cậu.

– Vấn đề gì chứ? Vẫn cười, vẫn nói, ăn uống bình thường mà!- Zyn lúng túng cúi mặt nhìn cốc trà sữa của mình.

– Cười á? Bị người ta vênh mồm ra thì có- Trang Anh vừa nói vừa kéo miệng mình rộng ra nhìn như một con yêu tinh làm Zyn cũng phải phì cười.

– Cũng chẳng có chuyện gì, dạo này hơi mệt mỏi- Zyn ưỡ ỏi nói- Có điều, nếu anh Nguyên mà nhìn thấy ảnh này của cậu thì sao nhỉ?

Zyn cười quỷ quyết giờ cái điện thoại ra. Trang Anh tròn mắt trân trối nhìn bộ dạng người không phải người, yêu quái không phải yêu quái của mình được thu hết vào điện thoại cô bạn. Việt Nguyên mà nhìn thấy nó chắc cô không dám nhìn mặt anh cả tuần mất.

– Đưa đây...ya..mau đưa đây- Nhỏ giờ tay định cướp lại nhưng Zyn nhanh hơn một bước, giấu nhem cái điện thoại của mình vào túi.

– Ô hô hô...tớ chưa có bị ngốc

– Giờ muốn sao?

Trang Anh xụ mặt xuống đến là tội nghiệp, mắt nhìn chăm chăm cái túi của Zyn chỉ hận không dùng ánh mắt để bóp nát cái điện thoại trong đấy.

– Bữa này cậu bao,ok?

– Ok

– Tớ con muốn đi ăn đồ Hàn Quốc nữa

– Được

– Sau đó đi ăn bánh bột lọc

– Được, được, cái gì cũng được

– Yeahhhh, Trang Anh, cậu quá tuyệt- Zyn rú lên ầm ĩ, những suy nghĩ nặng trĩu trong đầu cô bao ngày qua cũng bay theo gió.

– Nhưng trước đó phải làm một việc quan trọng đã- Trang Anh nháy mắt

– Việc gì?

– SHOPPING...

Trang Anh rú lên rồi kéo tay Zyn. Chỉ cần là đi sắm quần áo, thời trang thì chẳng có gì ngăn nổi nhỏ.

– Chờ chút, trà sữa- Zyn nhanh tay với cốc trà đang uống dở mang theo

– Mau lên, chỉ cần hôm nay chọn được mười bộ ưng ý thì đừng nói là đồ Hàn, bánh bột lọc, tớ thậm chí khuyến mại cậu thêm một cốc Dingtea nữa

– Tuyệt

Hai người bắt đầu kế hoạch bất tận của mình trong một buổi chiều.

Sáng hôm sau, Zyn ném ạch cái ba lô xuống ghế rồi sau đó ngồi phịch xuống, khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ.

Trong giấc mơ, Zyn nhìn thấy một cốc trà sữa to bự lác lác trước mặt mình, cô vội đưa tay tóm lấy nó. Mơ mà cũng có trà sữa thì đúng là thiên đường.

Í da...sao cốc trà sữa này tự bay tới áp vào má cô vậy nè, còn mát lạnh nữa.

Zyn giật mình mở choàng mắt ra, trước mặt cô là Minh Quân đang cười kì quái, tay cậu đang cầm một cốc trà sữa. Còn cô, tay ôm khư khư cốc trà sữa đó như muốn cướp của trắng trợn vậy.

– Miệng- Minh Quân chỉ tay vào miệng cô

– Hừm?- Zyn vội vàng sờ tay lên miệng, đừng bảo cô ngủ chảy dãi ra nhé, mắt mệt quá.

Nhưng khi cảm thấy khóe miệng vẫn khô bong, Zyn mới biết mình ăn quả lừa và con người trước mặt đang ôm bụng cười sằng sặc.

– Cậu lừa tớ!

– Mình có nói gì đâu, chỉ bảo là miệng thôi mà. Là cậu tự suy diễn đấy nhé!

– Phạt- Zyn thẳng tay cướp cốc trà sữa

– Tiểu Phuong này...- Mặt Minh Quân bỗng trở nên nghiêm túc

– Hử?

– Đạo này cậu bị stress?

– Hả?...À, ừ...

– Hôm nay bọn mình trốn học đi

– Ừ...Hả? Cái gì? Trốn học?- Zyn tròn tròn mắt nhìn Minh Quân

– Mình muốn đưa cậu đi một nơi. Rất tuyệt!

– Nhưng như vậy....

– Không sao, hôm nay không có tiết cô chủ nhiệm. Trang Anh chưa tới nhưng mình đã nhờ My nói cô rồi, cô thật nào chẳng tin đưa giữ sổ- Minh Quân cười cười, khoác ba lô lên vai rồi kéo Zyn vẫn đang còn ngơ ngẩn chuồn ra khỏi trường trước khi cổng khóa.

– Bây giờ chúng ta đi đâu?- Zyn nhìn bến xe buýt nơi mình đang đứng trong lòng cảm thấy khó hiểu

– Một vùng đất bí mật- Minh Quân cười bí hiểm

Zyn chưa kịp hỏi đây là đâu thì xe buýt đã tới, Minh Quân nhanh nhẹn nắm tay cô kéo lên.

Hai người tìm được một ghế trống phía cuối xe. Zyn cảm thấy những ánh mắt đổ dồn hết vào phía mình, à không, phải là đổ dồn vào người ngồi bên cạnh cô.

Đúng là trai đẹp, đi đâu cũng hút mắt người ta.

Minh Quân lúi tai nghe ra, nhét một cái vào tai mình còn một cái nhét vào tai Zyn. Một bản nhạc nước ngoài cô không biết tên được phát lên.

Zyn chăm chú nhìn bàn tay vẫn bị Minh Quân nắm lấy từ khi lên xe rồi lại nhìn cậu ta đang quay mặt ra phía cửa kính, bàn tay nhỏ khẽ động đậy rồi lại thôi...

– Ừm...- Zyn mở mắt ra sau một giấc ngủ ngắn ngủi, có lẽ cô không quen ngủ trên xe.

Trên vai Zyn có cái gì đó nặng nặng đè lên, cô xoay đầu lại nhìn.

Trời ạ!

Zyn than thào một tiếng, cả cái đầu của Minh Quân đè lên vai cô không nặng mới là lạ.

– Đây, đây đi- Zyn ghé đầu thì thầm bên tai cậu ta- Đây...này...

Giọng Zyn nhỏ dần nhỏ dần rồi mất hút. Nguyên nhân là cô nàng đã bị nhan sắc Minh Quân mê hoặc, tâm trí bay lên mây còn chưa biết đường về.

Cô lấy tay chọt chọt vào má Minh Quân, trên mặt nổi rõ sự ghen tị.

“Hức, sao bất công quá vậy? Con trai gì mà đẹp hơn cả con gái. Cậu ta với Nam Phong ai đẹp trai hơn nhỉ?”. Zyn bắt đầu vắt óc so sánh rồi chọt nhận ra mình đang vô tình nhớ tới Nam Phong. Đáng ghét. Hửn không đáng để cô tiêu hao neron thần kinh suy nghĩ.

– Ừm

Bên cạnh cô, Minh Quân đã tỉnh ngủ từ lúc nào, hiện giờ đang nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt khó hiểu. Zyn ngẩn người rồi nhanh chóng rút tay lại cười nham nhở như một đứa trẻ bị bắt quả tang ăn vụng:

– Mặt cậu có vết bầm...hờ hờ...

– Ừm...- Minh Quân cười rồi quay ra cửa kính nhìn đường, rồi mắt cậu như sáng lên- Đến rồi, Tiểu Phuong, mau đi thôi

Chưa để nào Zyn load xong dữ liệu, Minh Quân đã kéo cô như bay ra khỏi xe buýt.

Nhân lúc Minh Quân đang nhấn nhấn gọi gọi với cái điện thoại thì Zyn được dịp ngó nghiêng một chút nơi đây.

Nơi này khá nhộn nhịp nhưng không quá ồn ào. Hàng đào hai bên đường thẳng tắp như mở ra con đường dẫn lên thiên đường. Những cánh đào hồng phớt tung mình vào gió để gió đem đi muôn phương. Giản dị mà bình yên.

Zyn cảm thấy mình đang lạc vào chốn thần tiên. Nếu Trang Anh có ở đây, chắc chắn nhỡ sẽ rủ lên rồi kéo cô đi chụp choẹt đủ kiểu cho xem.

Đáng tiếc là trí nhớ bác học của Zyn không cho phép cô nhớ tên nơi này dù đã xem qua rất nhiều bức ảnh trên mạng chụp ở đây.

– Bác, cháu ở đây- Minh Quân lớn tiếng gọi, vẫy vẫy tay

Nhìn theo hướng đó, Zyn thấy một bác trung niên với nụ cười hiền hậu đang đi về phía này.

– Cậu chủ, sao không nói tôi tới tận nơi đón. Tiểu thư đây là...

– Cháu chào bác- Zyn ngoan ngoãn cúi đầu chào

– Đây là Tiểu Phuong, bạn...cháu

– Chào tiểu thư

– Bác chỉ cần đưa cháu về biệt thự là được, bọn cháu có thể tự đi chơi

– Vâng

Một lúc sau, chiếc xe sang trọng dừng trước cổng một căn biệt thự cực to. Chỉ cần nhìn lướt qua thôi cũng đủ làm Zyn choáng váng.

Vào biệt thự sang trọng đúng là áp lực hơn hẳn. Mỗi bước đi của cô đều phải cẩn thận, chỉ sợ lỡ chân giẫm vào thảm cỏ xanh mướt hay những bông hoa vàng rực rỡ đang khoe sắc khoe hương kia.

– Mau lên, mình sẽ cho cậu một bất ngờ

Minh Quân không dẫn Zyn vào biệt thự mà đưa cô tới cổng sau ngôi biệt thự.

– Woa- Zyn kinh ngạc thốt lên

Cô đang đứng trước một rừng đào trắng. Nói là rừng đào cũng không phải sai, nó rộng đến mức cô cũng chẳng thấy đâu là điểm cuối.

Chưa tới xuân nhưng đào vẫn nở rộ, những cánh hoa trắng muốt rơi xuống tạo nên một tấm thảm nhung trắng mềm mại.

Trong khi Zyn đang còn ngẩn ngơ trước cảnh đẹp thì Minh Quân đã nhanh chóng kéo cô vào thăm quan khu rừng tuyệt đẹp này.

Những cánh đào tinh khôi vẫn vương, quán quýt rơi xuống tóc, xuống vai cô. Mùi thơm nhàn nhạt sang khoái làm Zyn không kìm được hít sâu một cái.

Bên kia, Minh Quân ngẩn ngơ như nhìn thấy một thiên thần gãy cánh rơi xuống vườn đào rồi rất nhanh, cậu giơ điện thoại ra chụp trộm lấy khoảnh khắc này. Trong ảnh, một cô gái toát lên vẻ thánh thiện mỉm cười giơ tay đỡ lấy cánh hoa đào đang rơi xuống. Cậu mỉm cười, bức ảnh làm cậu rất hài lòng, ít nhất cũng có cái ghi lại dấu ấn của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chap 34

– Đến đây, nơi này thật tuyệt!

Trong lúc đi dạo trong rừng đào Zyn vô tình phát hiện ra một cây cầu nhỏ bắc ngang qua con suối. Điều này làm cô muốn phát điên, hận không hề được cả khung cảnh như mơ này về nhà mình.

Bước chân Minh Quân dường như nhanh hơn khi nghe Zyn gọi, nơi này quá quen thuộc với cậu nhưng có cô ở đây, mọi thứ đều mới mẻ. Zyn ngồi trên cầu gỗ, hai chân buông thõng xuống, thỉnh thoảng đưa chân nghịch nước. Thấy Minh Quân đi đến, cô cười ngọt ngào vẫy vẫy tay

– Đẹp không?- Minh Quân mỉm cười ngồi xuống cạnh cô

– Rất tuyệt, ở đây mãi mãi cũng được

– Vậy lấy mình đi- Quân nháy mắt trêu chọc

– Há?

– Đùa thôi!

– Những lúc mệt mỏi thì ở đây thật tốt- Zyn ngả đầu vào vai cậu, buồn phiền của cô dần tan biến

Minh Quân im lặng, cậu biết làm thế nào là tốt nhất cho Tiểu Phương. Cô cần một bờ vai dựa vào và cậu sẽ là người chia sẻ cùng cô

Dưới bầu trời trong xanh, ngàn cánh hoa đào mỏng manh tung bay trong gió. Trên chiếc cầu gỗ bắc ngang con suối nhỏ, cô gái dựa đầu vào vai chàng trai. Cảnh tượng lãng mạn ngỡ chỉ có trong phim Hàn lọt vào đôi mắt rực lửa đằng xa.

Trang Anh cắn môi liếc nhìn người bên cạnh, không dám thở mạnh. Số cô đứng là lộ mực mà, lần này thì hay rồi, hay rồi.

Nam Phong nghiêng rằng, đôi mắt dần híp lại. Hắn cảm thấy mình thật ngu ngốc khi điên cuồng tìm cô. Thậm chí còn lên lút như một tên trộm mà qua cổng nhà tên Minh Quân. Rồi thì sao? Đáp lại hắn là cảnh tượng này à? Tốt lắm!

– Về

Nam Phong nhả ra một từ ngắn ngủn rồi quay đầu đi thẳng.

– Hơ, xong!... Về? Ok- Trang Anh nhìn hướng ông anh, ngoái lại nhìn Zyn và Minh Quân, nhún vai chạy theo con người đang bốc hỏa kia

Trời thu. Gió đêm se se lạnh. Trên đường khá vắng người qua lại. Đèn đường chiếu thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo xuống con phố.

– Tạm biệt- Minh Quân vẫy vẫy tay chào, bước vào ô tô

– Ô này

Zyn sức nhớ ra áo cậu vẫn khoác trên người mình, vội cởi trả.

– Cảm ơn nhé! Hôm nay đi với cậu rất vui. Bye!- Cô cười híp mắt

Tiếng xe xa dần, Zyn thở ra nhẹ nhàng, xoay người bước vào nhà.

Một bàn tay, rất nhanh tóm lấy Zyn đẩy cô vào góc khuất gần đó. Chưa để Zyn kịp kêu lên thì con người có hơi thở lạnh lùng ấy đã cúi xuống. Đôi môi mềm mại của Zyn bị chặn lại bởi một đôi môi khác. Mãnh liệt và điên cuồng. Nhưng cũng rất nhanh buông ra. Hắn bỏ đi.

Zyn đứng sững như trời trồng ở đó. Chạm nhẹ tay vào môi mình, hình như có cảm giác gì đấy vụt qua trong lòng cô.

Lăn qua. Lăn lại. Lăn qua. Rồi lại lăn lại...

Hình như mất ngủ thật rồi. Zyn vò đầu rồi lại vùi đầu vào gối. Chẳng biết đêm nay cô đã lăn lộn trên cái giường của mình bao nhiêu lần nữa?

Dĩ nhiên cô biết, biết rõ đằng khác hắn là ai. Kể cả khi mất hết giác quan cô cũng nhận ra cái tên trắng trợn cướp second kiss của cô hôm nay.

Nhưng mà biết thì làm được gì? Đằng nào mối quan hệ của cô với tên đó cũng chỉ dừng lại ở việc là khách tình của nhau. Những suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu Zyn rồi đẩy cô vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng sớm, Zyn vác theo đôi mắt gấu trúc đến lớp trước cái nhìn kì dị của nhỏ bạn thân

– Hôm qua không ngủ?

– Ngủ không ngon- Kèm theo giọng nói uể oải là một cái ngáp sái quai hàm

– Tốt! Hôm qua cậu trốn học đi đâu?- Trang Anh khoanh hai tay trước ngực, tra hỏi Zyn

Nhỏ cảm thấy vô cùng hối hận vì việc làm hôm qua của mình. Biết thế chẳng đi tìm, mà có tìm thì cũng đi một mình thôi, lại kéo theo ông anh kia làm gì không biết. Hai cả tối qua phải chịu ảnh hưởng như muốn bầm chém của hắn.

– Chơi

– Với?

– Minh Quân

– Hai người dạo này tiến triển nhanh ghê- Trang Anh nguyệt đãi Zyn một cái. Thân là bạn tốt của Zyn, nhỏ cực kì ủng hộ việc cô có một hotboy đẹp trai ngồi ngồi theo đuổi. Nhưng khổ nỗi, bên cạnh nhỏ còn có một ông anh trai có tính sở hữu cao, chưa cho người ta danh phận mà đã muốn chiếm làm của riêng rồi.

– Tiến triển gì chứ? Đi chơi bình thường thôi à- Zyn gục đầu xuống bàn

– Ủi

– Lại gì nữa?- Cô ngẩng đầu lên

– Kia đã là sinh nhật cậu rồi này, chẳng nhắc tới! Thế năm nay định tổ chức thế nào?

Trang Anh lắc lắc điện thoại trước mặt Zyn làm cô cũng giật mình hết cả buồn ngủ. Sao cô lại quên mất ngày trọng đại của đời mình thế nhỉ? Zyn gãi đầu gãi tai.

– Thế nào? Ăn nhà hàng hay ở nhà? Năm ngoái hình như cả lũ đi karaoke đập phá thì phải?- Trang Anh chống cằm nhớ lại

– Để xem nào, năm nay bố vẫn đi công tác, mẹ thì lại về quê mất rồi. Hừm, thôi tổ chức ở nhà, mua vài thứ về ăn uống cho tiện

– Xem kia, sinh nhật mình còn lười. Nhưng không sao, có Trang Anh là có sâm-panh, í nhảm, có party hoành tráng. Mai học xong buổi sáng tự tập luôn cho.

– Ủi!

– A, Minh Quân! Ngày kia sinh nhật Zyn, bọn tớ định tổ chức tại nhà, cậu bận gì không? Đến cùng luôn cho vui- Trang Anh đập đập vào lưng Minh Quân, hớn hờ thông báo

– Ngày kia sinh nhật Tiểu Phuong à? Đến chứ! Nhưng ăn chơi không có quà được không?

– No no no, đến là phải có quà. Nếu chưa mua kịp thì...um...nợ với lãi suất gấp đôi- Zyn chép miệng lắc đầu, gì chứ động đến quà là phải rõ ràng nha.

– Rồi rồi, quà! Thiếu gia đây ăn chơi chưa bao giờ quên mang quà

– Tốt, quà to càng tốt- Zyn cười ngọt hơn đường

Trang Anh hí hoáy nhắn tin cho ai đó. Hà hà, em gái này đã giúp đến thế mà chuyện không thành thì thôi đấy. Trang Anh cười nham hiểm liếc về phía cô bạn thân. Sao qua nỗi mất của Trang Anh, chỉ cần một cái liếc mắt cô cũng nhìn ra ông anh của mình tối qua đã xử lí Zyn bằng cách nào. Hờ, có phần bạo lực à nha.

Tại nhà Nam Phong...

– Oppaaaaaaa

– Gì nữa?- Nam Phong đến phát điên vì cái giọng kéo dài kéo dai của cô em

– Em bảo, anh phải đến, nhất định phải đến, không đến Zyn bị cướp mất đường kêu

– Cướp? Có liên quan gì đến anh không?- Hắn nhếch môi

– Anh làm sao thế nhỉ? Tán con gái nhà người ta thì mặt phải dày một tí. Kể cả hôm qua có không kim chế được mà hô...ờ...à...có làm gì đi nữa thì hôm sau cũng phải tỏ ra không biết, không phải mình. Đạo lí đơn giản vậy mà anh cũng không hiểu sao?- Trang Anh như bà cụ, chống tay sau lưng đi vòng quanh Nam Phong

– Việt Nguyên mặt không dày, em vẫn đồ

– Anhhhhhh...chuyện đó không liên quan. Nói chung hôm nay bọn em hẹn nhau đi mua quà cho Zyn rồi. Anh có tới sinh nhật không thì tùy. Không có anh, Zyn vẫn sống tốt mà Minh Quân thích điều này. Thế nhé, bye!

Trang Anh nháy mắt một cái, vớ lấy cái túi xách rồi đi thẳng.

Tùng...Tùng...Tùng

– YEAHHHHHH!!!!

Trang Anh rú lên điên cuồng. Đây là âm thanh được trông đợi nhất ngày hôm nay. Tốc độ thu dọn gấp được tăng lên mức độ tối đa.

– Tớ không phấn khích, cậu phấn khích cái gì chứ?- Zyn bỏ quyền vớ cuối cùng vào cặp, bấu môi nhìn Trang Anh

– Hihi, nhanh lên, nhanh lên, tớ không đợi được nữa- Trang Anh túm lấy Zyn kéo đi, không quên giục Minh Quân nhanh lên

– É, từ từ, ngă bây giờ

Bỏ mặc lời Zyn trắng trối, Trang Anh bằng tốc độ phi thường kéo cô ra tận cổng trường.

– Học...cậu...điên...học...à?- Zyn chống tay vào tường thờ như bò húc

– Nhanh lên, tớ còn mang đến tài xế “xịn”, xe cũng “xịn” luôn nhé! Không đi hối hận cả đời haha...

– Ủa? Ai lái vậy? Việt Nguyên?- Zyn nhú mắt nhìn vào trong nhưng chẳng thấy gì ngoài một màu đen

Trong xe, Việt Nguyên cố nín cười nhìn người bên cạnh. Nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười ha hả

– Cô bé này dễ thương ghê. Haha

– Hừ- Nam Phong nhú mày

Cạnh

Cửa xe mở ra một cách bất ngờ làm cho con người đang nhòm nhòm bên ngoài mất đà suýt ngã

– Làm cô thất vọng rồi- Hần bình thân dựa vào xe, nhếch miệng cười đều

– HẢ? Sao anh lại ở đây?

– Tôi được mời

– TRANG ANH, CẬU LẤN RA ĐÂY GIẢI THÍCH CHO TỚ- Zyn rống lên nhìn nhỏ bạn đang lùi lùi dần trốn sau Minh Quân

– Ha ha, lỡ mồm. Với cả lúc tớ hỏi có thể mời vài người bạn nữa đến được không thì cậu có nói gì đâu. Không biết thì không có tội

– Cậu...

– Thôi lên xe, đằng nào đến cũng đến rồi- Minh Quân liếc qua Nam Phong, kéo cô lên xe

Khi tất cả đã yên vị ở chỗ ngồi êm ấm rồi, Trang Anh mới ghé tai Zyn thì thầm:

– Đừng có xì mết ra thế. Tớ biết cậu trốn Nam Phong cả mấy ngày nay. Cậu chẳng thua kém gì Thu Nhi cả, sao phải vì lời của nhỏ làm mất tự tin, gạt hết mấy cái thứ vớ vẩn ấy ra khỏi đầu ngay

– Nhưng mà...

– Không nhưng nhị gì hết- Trang Anh nháy mắt rồi gào lên- Mọi người muốn ăn gì?

– Ăn món tử của em đi!

– Tao khuyên mày đừng có ăn mấy món nó làm, chết sớm- Nam Phong làm một câu dập tắt ý kiến của Việt Nguyên

– Hừ, biết cái gì mà nói? Oppaaaa....đi siêu thị!- Trang Anh kéo dài giọng làm mọi người sồn da gà

– Sến súa thế?- Zyn lăm bằm

– Hả? Có sến gì đâu nhĩ?- Trang Anh cười gian, quay sang hỏi Việt Nguyên- Anh có thấy sến không?

Anh chàng đang định nói có nhưng nhìn ánh mắt cảnh cáo của cô nàng thì đành nuốt hận vào trong, nhả ra một từ:

– Không

– Minh Quân, cậu có thấy sến súa không?

– Không

– Hờ, anh Phong chắc chắn không thấy thế rồi. Mà sao cả năm người có mỗi cậu thấy sến nhỉ?- Trang Anh cười cười vuốt cằm nhìn Zyn thỉnh thoảng đảo mắt sang Nam Phong

– Chắc...chắc định nghĩa “sến” của tớ khác với mọi người- Zyn ngoảnh mặt đi tránh cái nhìn chăm chăm qua kính chiếu của hắn

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chap 35

Cuối cùng cũng xong nhé mn, đáng ra xong từ sáng nhưng đọc đi đọc lại cứ không hài lòng nên ngồi sửa tới sửa lui. Mọi người đọc truyện vui vẻ nha!

Tại siêu thị thuộc tập đoàn BO

– Mọi người chia nhau ra chọn đồ cho nhanh, ai ăn gì thì chọn ấy

Vừa vào siêu thị Trang Anh đã cao giọng hạ lệnh rồi kéo Zyn đi mất hút

– Sườn này, bột này, tương cà, tương ớt này- Trang Anh quăng vào xe mỗi thứ một đồng

– Trang Anh, mua muối thì được tặng cốc, mua mì chính được tặng bát. Nên lấy cái nào?- Zyn cầm hai thứ mà phân vân không biết chọn cái nào

– Lấy cả

– Ờ

Thế là mục tiêu Zyn nhà ta nhắm đến là những thứ có quà khuyến mại, cứ cái nào có quà tặng kèm là nằm yên vị trong giỏ mà chẳng cần nghĩ cái núi gia vị kia bao giờ ăn mới hết.

Ở bên này, Minh Quân đang tàn phá gian hàng đồ đông lạnh...

– Xem nào, đùi gà, cánh gà, cả hai đều ngon, lấy cả vậy. Thịt hu khói cũng ngon, lấy luôn

– Anh ơi, thịt gà đông lạnh của hãng ăn rất ngon- Cô nhân viên mắt sáng trưng như vớ được kim cương, vừa được nói chuyện với trai đẹp lại vừa bán được hàng

– Ờ, mua luôn- Cậu nhặt năm túi gà đông lạnh cho vào xe

– Mà mua gì lắm hải sản thế?- Việt Nguyên tròn mắt nhìn đồng tôm, ghẹ, cá, sò, ngao...nằm lỏng lẻo trong xe đẩy

– Ừ

Nam Phong liếc vào xe đẩy của thằng bạn, chỉ thấy toàn rau củ quả. Việt Nguyên thấy ánh mắt kì thị của hắn chiếu vào đồng đồ mình chọn thì cười cười:

– Ăn nhiều rau mới tốt cho sức khỏe. Không ăn sau còi xương, da sần sùi, cái em gái hết thích- Anh còn cố tình sán lại gần vuốt vuốt má Nam Phong

Hình ảnh khá đẹp mắt này lọt vào mắt vài cô nàng hủ nữ làm các nàng chảy nước miếng, đắm đuối nhìn. Trong cái đầu không trong sáng lắm bắt đầu hình dung ra những câu chuyện mờ ám

Nam Phong không nói không rằng thẳng tay hất thằng bạn chí cốt ra. Việt Nguyên cười cười nhún vai.

Sau một tiếng hoạt động hết công suất, cả bọn tập trung trước quầy thu ngân.

– Cuối cùng cũng chọn xong- Trang Anh vỗ vỗ vào đồng đồ

– Hà? Sao nhiều thế? Tớ không mang đủ tiền đâu- Zyn như sắp khóc nhìn mấy núi đồ trước mặt, cô mang mỗi năm trăm trong người thôi.

– Ai nói cậu trả? Không thấy ba vị đại gia đây sao?- Trang Anh khoát vai Zyn cười ngọt ngào đảo mắt về phía ba chàng

– Tôi trả

– Để mình

Cả Nam Phong và Minh Quân đều lên tiếng cùng một lúc.

– Vậy...nhường cậu- Hấn nhếch môi cười

– HẢ?- Zyn và Trang Anh không hẹn mà đồng loạt há mồm

– Này, mặt anh có thể dày hơn chút nữa không?- Zyn nhăn mặt

– Biết sao được, phải tiết kiệm, nhờ sau này vợ tôi tham ăn như heo, suốt ngày đòi uống trà sữa, tôi biết kiếm đâu ra tiền?

– Anh...Tôi thêm vào mà làm vợ anh- Zyn tức xì khói, không nghĩ gì mà đốp lại

– Tôi có nói lấy cô làm vợ à- Hấn cười đều

– Anh...anh...quá đáng

– Người đẹp, đừng giận- Trang Anh kéo Zyn ra, đưa cho một cốc trà sữa

– Không uống... Hả? Trà sữa à? Đưa đây!- Zyn giằng lại cốc trà sữa hút một hơi sâu

Bên cạnh, hai anh em nhà kia đang cố nín cười.

– Yo, xuống xe

Ngay khi chiếc xe đỗ xích trước cổng, Trang Anh lo Choi xuống đầu. Cô nàng có vẻ rất phấn khích với vụ đập phá

– Anh trai yêu quý, anh có mang đồ em tới không?

Đáp lại nhỏ là cái vali màu hồng neon bay tới. Việt Nguyên nhanh tay chặn lại trước khi nó đập bụp vào khuôn mặt đẹp đẽ của nhỏ

– Ha ha, làm phiền Zyn rồi- Việt Nguyên khoác theo balô du lịch

Bên cạnh anh, Nam Phong cũng một người một vali đứng như ma nơ canh.

– Còn cậu?- Trang Anh nhướn mày nhìn sang Minh Quân

– Mình đã nói ông quản gia rồi, chút nữa mang đến

– Ế...ế... mấy người đang làm gì thế? Sao tất cả vác vali sang nhà tôi hết thế này? Tôi chẳng hiểu gì cả- Zyn đứng đực ra như con ngố

– Hi hi, cả năm có một lần, thôi thì đến tá túc nhà cậu mấy ngày- Trang Anh cười ngọt xớt

– Anh cũng ở?- Zyn quay sang Nam Phong

– Hừ

– Anh cũng ở lại à?- Cô hỏi Việt Nguyên

– Ừ

– Cậu cũng thế?

– Tất nhiên

– MẤY NGƯỜI ĐỊNH LÀM LOẠN NHÀ TÔI ĐẤY HẢ???

– Còn không mở cửa- Hấn chẳng thèm quan tâm đến biểu cảm tức tối trên gương mặt cô

Zyn cau có mở cặp lấy chìa khóa. Ngăn thứ nhất, ngăn thứ hai, ngăn thứ ba...tất cả đều không có.

Tất cả nhìn chăm chăm vào con người đang ngồi bệt xuống đất quăng từng món đồ của mình ra balô một cách thô bạo. Đến khi quăng hết đồ vẫn chưa thấy tăm hơi cái chìa khóa đâu.

- Hình như...mất rồi- Zyn nhìn một lượt mọi người mà muốn khóc, ngày sinh nhật đấy, cô có thể xui xẻo hơn nữa không?
- Trèo thôi- Minh Quân phán một câu nhẹ nhàng rồi trèo qua cổng. Rất nhanh chóng, cậu vào được bên kia
- Nguyên, anh đỡ em. Em sợ ngã- Trang Anh bắt đầu làm nũng

Zyn khinh bỉ nhìn con người kia. Bình thường nhỏ leo trèo, nghịch như quỷ sứ, da dày ngã không chảy máu thể mà hôm nay giả bộ con gái nhà lành bắt người ta đỡ. Thật đáng khinh bỉ

- Còn cô có tự leo được không?- Nam Phong đứng dựa vào cổng nheo mắt cười
- Không cần anh lo, tôi tự thân vận động

Zyn hất tóc, ngược đầu nhìn cổng nhà mình đầy kiêu hãnh. Hờ, nhưng hình như cổng nhà cô hôm nay cao lên thì phải, bình thường nó thấp lắm mà. Cao này trèo sao? Zyn gãi đầu, liếc mắt nhìn con người đứng sau.

- Thật ra vẫn cần giúp, hờ hờ hờ...
- Cao mét 62 như cô thì sao qua được
- Đây nhé, tôi cao 1m63 nhé, anh đừng ăn bớt của tôi 1cm đi- Zyn gân cổ lên cãi

Cuối cùng nhờ sự ga-lăng của các chàng, kẻ nhấc, người đỡ thì tất cả đã vượt rào thành công

- Hai người nấu cái gì đi? Đói quá- Minh Quân nằm ườn ra ghế sofa kêu than
- Nữ công gia chánh chút đi- Nam Phong đã thay xong một bộ đồ thể thao ở nhà thoải mái, cầm theo chai nước từ trong đi ra
- Zyn, chị em ta lên thực đơn làm cho bọn con trai lé mắt luôn- Trang Anh lăm lăm tờ giấy với cái bút
- Yes, viết đi. Đầu tiên là salad Nga, nui sốt kem sữa, gà rán, sườn tảng bột của cậu nữa. Gì nữa?
- Làm phở cuốn, cơm cuộn, súp tôm sữa, thế thôi

Thành quả một tiếng hai nàng hi hục trong bếp là một bữa ăn cực kì ngon miệng. Ai đó vừa ăn vừa gật gù, sau này cưới về chắc hẳn không bị bỏ đói

- Ê, mọi người đến sinh nhật mà sao chẳng tặng quà gì cả?- Zyn nuốt nốt miếng nui xuống bụng
- Ừ nhì, quà!- Trang Anh cố gấp nốt miếng cơm cuộn cho vào mồm, với cái túi xách phía sau- Đây, bộ son môi mới nhất đấy, bảy màu bảy hương nhé, tớ phải lùng bao nhiêu cửa hàng mới tìm ra đấy! Chúc Zyn nhà ta luôn xinh đẹp, đáng yêu nhé
- Quà của anh, chúc em ngày càng thông minh, học giỏi- Việt Nguyên đặt vào tay cô một món quà được bọc bất mất
- Woa, sứa nhồi bông, đáng yêu quá, cảm ơn anh
- Tiểu Phuong, tặng cậu. Chúc cậu hay ăn chóng lớn! Hoa tự làm đấy- Minh Quân giơ ra một bó hoa hồng handmade đỏ trắng
- Cảm ơn, cậu khéo tay thế?
- Đương nhiên rồi

Mọi ánh mắt dồn hết vào con người còn lại, Nam Phong. Hắn vẫn đang ngồi ăn điềm nhiên như không, dường như tất cả mọi thứ đang diễn ra xung quanh không liên quan gì đến hắn

- Anh đến dự sinh nhật mà chỉ chú ý đầu vào ăn thôi à? Quà đâu- Zyn cau có giọng đòi quà
- Không có
- Không mang quà mà cũng tới à?
- Ừ
- Anh... mặt dày thế là cùng- Zyn uất ức xì mặt xuống, ra sức gấp đồ ăn bỏ vào miệng nhai cho đỡ tức
- Anh à- Trang Anh nhú mày nhìn anh trai
- Ăn đi nhìn gì

Hắn nhú mày nhìn lại làm nhỏ cũng chỉ biết nuốt lời xuống cổ mà nhai đồ ăn.

Lúc sau, ai cũng hài lòng về cái bụng của mình. Đồ ăn trên bàn vèo cái đã hết. Khi mà cái bụng đã thỏa mãn rồi thì cả bọn bắt đầu tính đến chuyện chơi.

– Tiểu Phương, nhà cậu có gì chơi không?- Minh Quân uể oải

– Có “Cờ tí phú” này, mọi người chơi không?- Zyn sực nhớ ra hôm nọ thằng em có tha về một bộ “cờ tí phú”

– Mặc dù không biết chơi nhưng cứ lấy đi- Trang Anh đẩy Zyn đi

– Đây- Zyn lôi từ dưới gầm bàn ra một bộ cờ.

– Í, trước khi chơi phải chụp ảnh. Mọi người vào đây- Trang Anh gio điện thoại lên, kéo Zyn vào rồi làm một biểu cảm rất ư thực nữ

Xoạch...Xoạch...

– Nam Phong, anh ngẩng cái mặt lên, cúi xuống mà nó thấy à?

– Bây giờ chơi hay chụp ảnh?- Hắn ngẩng đầu lên hỏi

– Chơi, tất nhiên là chơi rồi- Trang Anh cười hi hi cất ngay cái máy điện thoại đi

Zyn lại tốn thêm thời gian ngồi hướng dẫn hai con người ngờ ngác Trang Anh và Minh Quân. Nhưng hoặc là cô không có năng khiếu hướng dẫn hoặc là hai người đó quá chậm hiểu mà nửa tiếng sau mọi người mới bắt đầu chơi được

Và khung cảnh chơi thật vô cùng náo nhiệt, cả căn nhà ầm ĩ tiếng cãi nhau.

– Sinh con, mỗi người 10 nghìn, nào, đưa đây

– Cậu con trai, sinh kiểu gì? Next

– Quà sinh nhật này, mọi người nộp tiền quà mừng ề

– Hôm nay sinh nhật tớ, bỏ qua

– Ế, vào nhà tôi rồi, trả tiền, trả tiền

– Chết, thiếu tiền, nợ ngân hàng nhé, tôi mua căn nhà này

– Vào tù rồi, Việt Nguyên cứu em

– Yé, ta là tí phú...haha...nộp tiền đây...haha...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chap 36

– Em về rồi, chị Zyn

Nhóc Bảo ôm cặp chạy bình bịch vào nhà trong khi cả bọn đang ngồi mỗi người một việc.

– Ồ- Zyn vẫn cứ cúi mặt vào cuốn truyện tranh

– Sao nhiều người thế? Chị Trang Anh, anh Phong, sao anh cũng ở đây?- Thằng nhóc chiếu ánh mắt không mấy thiện cảm về phía Minh Quân

– Này nhóc, đừng có phân biệt đối xử thế chứ- Cậu đâu biết rằng thằng bé vẫn thù cậu vụ tặng hoa cho Tiểu Linh của nó

– Chào nhóc, anh là Việt Nguyên

– Em biết rồi- Nhóc Bảo tỉnh bơ

– Sao em biết?- Anh thắc mắc, hình như đây là lần đầu anh gặp thằng nhóc này thì phải

– Bà chị Trang Anh mỗi lần đến lại túm lấy dí ảnh anh hỏi bạn trai chị đẹp...um...um...- Trang Anh nhanh nhẹn bịt miệng nó lại

– Im miệng ngay, chị khừ nhóc giò- Nhỏ gằn giọng về gang hồ

– Léc ôi ô a (Biết rồi bỏ ra)

– Máy người mà còn đứng đó, không đi tắm đi, 6 giờ mất nước đấy- Zyn uể oải ngồi dậy- Trang Anh, bọn mình lên tầng trên

– Tạm biệt, mọi người cứ tự nhiên...tranh giành- Trang Anh hôn gió rồi nhanh chóng theo Zyn lên tầng hai

Vào... ba chàng biến mất hút như những con gió để lại nhóc Bảo đứng ôm cặp ngơ ngác

Đến khi hai nàng tắm rửa sạch sẽ thơm tho từ trên tầng đi xuống rồi vẫn thấy tiếng cãi nhau inh ỏi dưới nhà

– Tôi tắm trước

– Cậu đến sau

– Tôi trước

– Tôi

Nhân lúc hai người cãi nhau không để ý, Việt Nguyên ôm quần áo của mình thung thình đi vào nhà tắm. Đến lúc Nam Phong và Minh Quân nhận ra thì cánh cửa đã đóng sầm lại

– VIỆT NGUYỄN

Bên ngoài phòng khách, Zyn, Trang Anh cùng nhóc Bảo đang ngồi nhai bỏng ngô xem Kungfu Panda thì thấy hai người kia mò ra

– Xong chưa vậy?

– Chưa

Ngay lập tức ba ánh mắt soi từ trên xuống dưới, kèm với đó là cái lắc đầu ngao ngán

– Ướt nhẹp!

– Cũng tại cái tên Việt Nguyên ấy, dấm xịt nước tung tóe- Minh Quân phồng mồm kể

– Tại hai người có ý định phá cửa cướp sắc anh ấy đúng không? Đáng đời mà- Trang Anh bĩu môi

– Sau anh cầm thằng ấy đến nhà- Nam Phong liếc nhỏ em, lạnh giọng nói

– Ấy, anh trai yên quý, em chưa nói gì cả, em chưa nói gì đâu? – Trang Anh vội vàng đầu hàng, gì chứ động đến đường tình duyên của nhỏ là không được

– Chút nữa mấy người nấu bữa tối đi nhé- Zyn nhét miếng khoai tây vào mồm, bình thản nói

– Cái gì? Tại sao tôi phải nấu- Nam Phong nhú mày

– Chẳng phải bữa trưa bọn tôi đã nấu rồi sao?

Nhưng mà Zyn chưa bao giờ hối hận vì quyết định của mình như lúc này...

Nhà bếp vốn yên bình bắt đầu xuất hiện những tiếng chói tai, nghe chừng thiệt hại rất nhiều về vật chất

– Mày để nước bắn vào tao rồi! Luộc kiểu gì vậy?

– Miếng thịt gà chết tiệt... Ném chường của ta đây... Đòn chí mạng...

Cộp...Phập phập... Phập...

– Yeah, đưa chai dấm cho tao

– Diên à, anh cho nhỏ, cam, dâu vào mấy con ngao làm gì?

– Au, nóng quá

Ngoài phòng khách, ba người ngo ngẩn liếc mắt nhìn nhau.

– Có vẻ không ổn chị ạ- Nhóc Bảo nhòm nhòm vào phòng bếp

– Mau vào xem- Trang Anh vội kéo tay Zyn chạy vào

Vừa bước chân vào bếp cả hai suýt ngã lăn ra đất vì cảnh tượng hãi hùng trước mặt

– Trời ạ, anh là cái gì vậy? Muốn đốt nhà à- Trang Anh hét ầm lên khi thấy Việt Nguyên bật bếp gas mức to nhất, lửa cháy bùng bùng

– Á, cái gì đó loẹt vậy?- Zyn chỉ tay cái nồi gần mình nhất

– Tôm hầm ớt

– Anh học cái món quý này ở đâu vậy?- Mặt Trang Anh khó coi hết mức

– Còn cậu làm cái gì mà thịt gà bắn tung tóe mỗi nơi một miếng thế kia- Cô quay sang nhìn Quân

– Tại nó cứng quá, chặt không được nên mình dùng búa- Minh Quân cười nhăn nhó

– Cho em thử miếng đi- Trang Anh chỉ chỉ vào cái chảo Việt Nguyên đang cầm

– Ờe...

Trang Anh vội vàng nhổ miếng súp lơ chưa luộc ra khỏi miệng, chạy đi súc miệng

– Em sao vậy? Món rau củ xào dấm của anh không ngon à?

Zyn thờ dãi nhìn món rau củ xào dấm, lại ngao ngán nhìn mấy con sò nhồi một đồng thịt hun khói, nhỏ, cam lẫn lộn đến mức tròn trọc như bà bầu đang bốc mùi lò lợ. Nền ẩm thực thế giới bị mấy tên này phá hủy hết rồi.

Sau khi cả bọn còng lưng dọn dẹp bãi chiến trường mà ba chàng gây ra thì ai cũng mệt đừ đừ

– Mấy người ra ngoài hết cho tôi, hôm nay ăn mì tôm- Zyn thẳng tay đuổi cả bọn ra ngoài, bắt tay vào làm mì

Vài phút sau, sáu người cả lớn cả bé ngồi xung quanh một nồi mì to bự, tỏa mùi thơm.

– Mì cao cấp, có cả trứng, xúc xích, thịt hun khói nhé- Zyn mở vung ra cho bốc nóng

– Woa, thơm quá- Minh Quân hít hà

– Good, rất ngon- Việt Nguyên gấp một sợi mì rồi bỏ vào mồm nhai nhai

– Cô có chắc là ăn được?- Nam Phong nghi hoặc nhìn mọi người xúm lại gấp mì

– Anh không ăn thì lượn ra chỗ khác

– Đã nấu rồi sao lại không ăn- Hấn hừ lạnh một cái rồi cũng chui vào cuộc chiến giành mì

– Ngon nhì

– Úi, quả trứng này của em mà

– Bỏ đĩa ra, bỏ ra, bỏ ra

– Mì tôm không tốt cho sức khỏe đâu, mọi người đừng ăn nữa...để tôi ăn cho- Việt Nguyên lên giọng dạy dỗ

– Mày khôn lỏi vừa thôi- Hấn lườm thẳng bạn

Tám rưỡi tối, mọi người đã tập trung đầy đủ tại phòng khách. Theo yêu cầu của nhóc Bảo thì tối nay tất cả sẽ xem phim kinh dị “Ký sinh dưới da”.

Chiếc ghế sofa được dịch chuyển thẳng trước tivi. Ngồi đầu là nhóc Bảo, tiếp đến là Nam Phong, rồi Zyn, Minh Quân, Trang Anh và cuối cùng là Việt Nguyên.

Nhạc phim ròn rợn người bắt đầu nổi lên, cộng thêm vào đây là tiếng hét kinh thiên động địa của Trang Anh làm không khí trong phòng giảm đi hẳn.

Màn hình bắt đầu hiện lên những con vi trùng ngộ nguậy, dài ngoằng đang nhúc nhích bên dưới làn da

– Nam Phong, anh có cảm thấy hơi lạnh không?- Zyn nghiêng rãnh nghiêng lợi, da gà da vịt nổi hết lên, có chúa mới biết cô dị ứng nhất mấy kiểu phim này

– Không- Nam Phong liếc mắt xuống bàn tay đang nắm chặt cánh tay mình, khoe miệng nhếch lên ý cười

– Minh Quân... này... này... dậy đi, cậu ngủ đây à?- Con người bên cạnh Zyn đã ngủ khò khò từ lúc nào.

Sau khi bị tra tấn bằng rất nhiều hình ảnh kinh dị, cuối cùng thì bộ phim đáng sợ kia cũng kết thúc. Nam Phong cảm thấy cánh tay mình dường như tê liệt không còn cảm giác vì người bên cạnh cậu véo quá nhiệt tình

– Hờ, phim hay nhò, hôm nào xem tiếp đi- Trang Anh, cái con người hét to nhất lại tỏ ra rất phấn khích khi phim hết

– Chị Zyn, em ngứa, liệu có phải bị kí sinh làm tổ không- Nhóc Bảo cật lực gãi tay

– Vớ vẩn, chắc bị muỗi đốt thôi- Zyn mặt tái mét bám tay Nam Phong như bám phao cứu sinh

Tất cả lại yên lặng, không ai nói gì như chỉ sợ mở miệng ra là bị mấy con vật chui vào da

– Đây

– Gì?

– Có nên đi đánh răng không? Chẳng nhẽ cứ ngồi thế này suốt đêm- Zyn thì thầm

– Ừ

– Đây, dậy đi, cậu còn ngủ đến khi nào nữa- Cô lay lay cái người đang nằm ngáy khò khò bên cạnh

– Oáp, hết phim rồi à?- Minh Quân dụi dụi mắt

Thế là sáu người nhẹ nhàng lò dò đi về phía nhà tắm. Cả nhà tối om và im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe được tiếng bước chân nhè nhẹ

– Á á á.....

– What???

– Chuyện gì thế?

– Zyn ơi, cậu bị quỷ sa tăng bắt đi chưa... huhu...

– Ày gu, không sao, giảm phải đồ chơi thôi mà- Zyn cười hi hi

Thật may là họ vẫn đánh răng xong trong bình an, không có ai bị ma quỷ bắt đi mổ bụng, móc mắt như trong tưởng tượng. Chắc ma cũng bị tiếng hét ông ông của Zyn và Trang Anh dọa sợ nên không dám mò tới

– Đứng đây làm gì?- Zyn hất hàm nhìn Nam Phong đang dựa lưng vào tường nhìn mình đánh răng

– Sợ cô bị ma bắt mất- Hấn cười cười

– Có bắt thì sẽ là anh trước

– Đây

– Gì?

Một túi quà màu trắng được đặt trước mặt Zyn. Cô ngẩng đầu nhìn hấn với ánh mắt khó hiểu.

– Nể Miki tôi mới mua đấy. Sinh nhật vui vẻ- Nam Phong ho nhẹ rồi quay đi để che đi vài nét xấu hổ trên khuôn mặt lạnh lùng thường ngày

– Thịnh thoảng hấn cũng rất đáng yêu- Zyn lăm bằm, mỉm cười nhìn món quà trước mặt

Chương 37: Chap 37

Trang Anh mặc bộ đồ ngủ hình mèo Mốc gỗ nghĩnh, quần chần từ đầu đến chân lăn lăn vài vòng trên giường như một con nhộng. Lăn chán chê nhỏ mới thò cái đầu bù xù ra mà cất giọng oanh vàng

– Zynnnnnnn...lấy hộ tớ túi xách

Zyn ngồi bên cạnh tiện tay vớ cái túi quăng sang còn mắt vẫn dán vào quyển truyện

– Ấy gu, kem dưỡng da này, son dưỡng này- Trang Anh lôi từ trong túi ra hộp lớn, hộp bé- Này, ra đây tớ bôi kem cho

– Thôi, da tớ mịn màng sẵn rồi

– Phải bôi

Zyn đáng thương đành ngồi im để Trang Anh xoa xoa, bôi bôi lên mặt mà theo lời nhỏ nói là để có một làn da mịn màng như con cá vàng

– Này, chẳng biết mấy tên kia đang làm gì nhỉ?

– Xời ời, quan tâm làm gì- Zyn bĩu môi

– Cậu có nghe thấy tiếng bước chân không?- Trang Anh ngừng xoa kem, lắng tai nghe rồi quay sang thì thầm với cô

– Hình như...có

Cộc cộc cộc

Cạch

– Mấy người sang đây làm gì?- Zyn ló cái đầu ra nhòm rồi Trang Anh cũng hóng hót thò đầu ra

Bên ngoài im lặng, không một bóng người, mọi thứ vẫn bình thường, tiếng bước chân vừa nãy cũng biến mất...

Hai cô gái đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh hét lên một tiếng, đóng sầm cửa lại chui vào chần.

Trong khi đó tại phòng của các chàng, Minh Quân lăn cả ra sàn nhà mà ôm bụng cười như một tên khùng.

– Im

Nam Phong thẳng tay quăng một chiếc gối vào cái kẻ đang cười lăn cười bò dưới nền nhà một cách không thương tiếc

– Mày nằm dịch ra- Hấn quay sang huych Việt Nguyên

– Tao thích nằm với mày- Anh trả lời bình thản mà không quan tâm tới sắc mặt ai kia đang tối sầm lại

– Cút

Ngay lập tức Việt Nguyên vinh hạnh được lăn xuống hôn nền nhà.

– Giường này của em nha, mấy anh ngủ dưới đi- Nhóc Bảo đứng đĩnh đi vào, nhảy phóc lên giường nằm như một ông vua

– Thăng nhóc này...

Cộc cộc cộc...

– Cái gì vậy?

– Có phải ma không?

– Ma miếc gì ở đây- Nam Phong đứng dậy ra mở cửa

Cạch!

– Á á á...- Một tiếng hét cực kì dữ dội vang lên

– Hai người sang đây làm gì?

Sau vài giây định thần lại, Nam Phong bình tĩnh nhận ra hai người trước mặt mình là Zyn và Trang Anh. Cô mặc nguyên một cây trắng từ đầu tới chân, tóc tai bù xù làm hấn hết hồn

– Bên kia sợ quá nên bọn em sang đây. Ủa Zyn, cậu quay mặt đi đâu đó

– BẢO HẤN MẶC ÁO VÀO NGAY

Sau một hồi im lặng Zyn cũng chịu há mồm ra nói. Thì ra cô nàng hét toáng lên vì thấy Nam Phong không mặc áo chứ không phải sợ ma

– Ha ha ha...cô vẫn chưa quen mắt sao? Hồi trước cô nhìn đăm đúi lắm cơ mà- Hấn cố tình nhấn mạnh từ “quen”

– Bộ anh đứt mắt dây thần kinh xấu hổ rồi chắc- Zyn mặt đỏ phừng phừng vẫn cố gắng cổ lên cãi

– Tất nhiên không, nhưng cô không thấy hôm nay rất nóng sao?

– Aaaaaaaaa...- Zyn lại hét toáng lên rồi bịt mắt lại, có thể thấy đầu cô xì ra khói trắng- Trời ơi, cậu lại đủ đồn tên Nam Phong không mặc áo?

– Hứ hờn...cứ tưởng ma. Đêm hôm khuya khoắt hai người sang đây làm gì?- Minh Quân tròn mắt hỏi

– Bên kia có ma- Trang Anh đập cửa kéo Zyn xông thẳng vào phòng

Cuối cùng sau một hồi vừa đe dọa vừa dỗ dành, ba tên con trai đã thôi khoe body và mặc áo hần hoi.

– Xem phim xong chẳng ngủ được- Zyn dựa vào người Trang Anh uể oải

– Chơi bài đi mọi người- Nhóc Bảo lôi chơi cầm bộ bài ra

– Ok, tán đi

– Ế Nam Phong, anh chia kiểu gì toàn lật bài tôi thế?

– Tấn chết hấn đi

– He... he... Át này, ôm đi cung

– Ôm lên

– Lại thua mà

Gần 12 giờ trưa hôm sau

Ánh nắng hắt qua ô cửa sổ nhỏ, xuyên qua tấm rèm cửa mỏng manh chiếu vào phòng.

– Oáp- Zyn trở mình

– Aaaaaaa... sao lại mọc râu thế này- Minh Quân vừa mở mắt ra đã la toáng lên

– Sao lại nắm tóc tớ- Trang Anh cau có

– Bỏ chân ra, đề chết người giờ- Zyn đạp chân nhỏ bạn ra khỏi người mình- A a a... tên chết tiệt này, anh làm gì đấy hả?

– Ai bảo cô cho tay vào mồm tôi

Nam Phong cắn một phát vào tay Zyn rồi trừng mắt nhìn

– Mấy người ồn ào quá, để yên ngủ đi- Việt Nguyên xoay người ôm cái gối bên cạnh

– Dậy hết! Có định ăn sáng, í nhầm, ăn trưa không?- Zyn chống tay ra đáng chủ nhà

– Yes- Tiếng đáp lại vô cùng uể oải

Nửa tiếng sau, tất cả đều tập trung đông đủ dưới nhà, nhóc Bảo không biết đã chuẩn đi chơi từ lúc nào

– Hôm nay sẽ không ăn ở nhà nha, ra ngoài ăn cho tiện- Zyn háng giọng thông báo

– Lười- Đồng thanh

– E hèm... mọi người sẽ thích ăn ở đây, thức ăn rất ngon nha

– Thật à? Đi luôn- Trang Anh nghe thấy thức ăn ngon là mắt sáng quắc, tiên phong đi đầu

Gian hàng đồ ăn tại chợ

– Xin giới thiệu mọi người, chợ “tươi đỏ”

– “Tươi đỏ”, tên gì nghe lạ tai hen

– Ngốc, là đồ tươi đỏ- Việt Nguyên đứng cạnh giải thích cho Trang Anh

– Cô có chắc là ăn được không vậy?- Nam Phong nhún mày

– Liệu có đau bụng không vậy?- Minh Quân ngó ngang ngó dọc cái chợ

– Máy người công tử bột vừa thôi, đồ ăn ở đây ngon số 1 nhé, rất sạch sẽ, không sợ đau bụng- Zyn liếng thoắng nói- Ăn bánh cuốn nha

Cả bọn vào một gian hàng ngay đầu chợ

– Bác Vui, cho cháu năm đĩa bánh cuốn thịt băm nha

– Có ngay

– Thế nào? Ngon không?- Zyn quay sang hỏi mọi người

– Ừm, ngon- Trang Anh nhai nhai

– Này- Nam Phong kéo kéo tay cô, hỏi nhỏ- Cái thứ nổi lênh bênh kia là gì thế?

Zyn đỡ trán, thật muốn đập đầu vào tường chết cho rồi. Ai đời sống mười bảy năm trên đời mà không biết ăn bánh cuốn.

– Chà đó, anh ăn kèm với bánh cuốn, ngon lắm

Sau khi cả bọn xơi ngon lành cảnh đào đĩa bánh cuốn của mình, Zyn lại tiếp tục dẫn mọi người đi sâu trong chợ

– Chú Tám, cháu đến ủng hộ quán chú nè- Zyn cười ngọt xớt

– Phương hả? Vào đây! Máy đứa ăn gì?- Người đàn ông kia cười hiền khô

– Cho cháu cá viên chiên với phô mai que nhé

Trang Anh trở mắt nhìn mấy thứ bày ra, có vẻ khác cá viên với phô mai que nhỏ ăn trước đây.

– Chà, ngon quá- Minh Quân gật gù, mặt cậu đỏ bừng lên vì cay

– Máy đứa ăn thử món này xem, ăn thử đi nhé, không tính tiền

Chú Tám đặt trước mặt cả lũ một đĩa nóng hổi, tỏa mùi thơm vô cùng kích thích vị giác.

– Món mới hả chú?

Zyn lấy xiên xiên một viên tròn tròn trong đĩa, lật qua lật lại, ngấm từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Trên mặt cô hiện lên vẻ khó hiểu vì không biết đây là cái gì

– Kem rán đó cháu, yên tâm không có độc đâu- Ông chú nhìn Zyn cười ha hả

– Kem cũng rán được á?- Trang Anh tròn tròn mắt

– Mọi người ăn đi, ngon lắm- Minh Quân nhai nhồm một cái hết hai viên một lúc

– Em biết nhiều món quá ha- Việt Nguyên mỉm cười

– Dạ, ăn nhiều rồi quen

– Ăn nhiều béo như heo- Nam Phong lắc đầu

– Này, nói gì đấy hả?- Zyn tròn mắt

Phải mất rất nhiều thời gian Zyn mới lôi được mấy con người ham ăn kia ra khỏi quán chú Tám. Trước khi đi nhờ Trang Anh còn nhanh miệng gọi vài món đóng gói mang về.

– Đây là cô Lân, mọi người gọi thoải mái nha, cô ấy thích mấy người ăn no ngủ kĩ đó

– Hợp tính cô quá nhỉ?- Hấn lại bắt đầu xia xoi

– Anh không mĩa mai tôi thì chết hay sao hả?

– Cho cháu hai bò bía cô ơi

– Làm cho cháu cái to vào ạ, cái hai mươi nghìn luôn cô

– Của cháu nhiều dừa

– Cháu chỉ thích cái vàng vàng, ngọt ngọt giống mái tôn kia thôi, cho cháu cả tảng luôn đi cô- Trang Anh cười tít mắt chỉ chỉ vào cái túi cạnh đó

Trong khi cả lũ nhao nhao gọi món thì Zyn kéo Nam Phong ra quán bên cạnh

– Hử?

Hấn nhướn mày nhìn bàn tay đang lôi kéo mình rồi cười đầy hàm ý

– Tôi cho anh ăn thử cái này

– Gì đây?

– Kem túi đó! Thấy sao? Ngon không?- Zyn mở to mắt nhìn biểu hiện trên gương mặt lạnh te của hấn

– Cũng được- Nam Phong gật đầu

– Đây là tôi với di Xuân đồng sáng chế đó, anh thấy tôi giỏi không?

– Ày gu, sao lại đánh lè hai mình thế kia- Giọng Trang Anh lạnh lạnh vọng tới

– Có đâu- Zyn đỏ mặt chối

– Tiểu Phương à, mình cũng muốn ăn- Minh Quân sán lại gần cô

– Ờ...đây... cậu cứ chọn vị đi, có nhiều lắm, dừa, táo, nho, cam, coca...

– Cho cháu 5 túi vị xoài, 5 túi vị dừa, 5 túi vị táo

– Cháu 20 túi vị coca

– Cô cho cháu mỗi vị 10 túi ạ

– Em ăn lắm vậy Zyn lấy đâu tiền trả- Việt Nguyên quay sang nhìn Trang Anh hớn hở bên cạnh

– Mọi người yên tâm, mỗi túi có một nghìn thôi à, trả được mà

Trước khi đi về, cả lũ vòng một lượt cả chợ, thu gom được rất nhiều đồ ăn vặt hấp dẫn, mỗi thứ mua cả túi, trông không khác nào đi chạy lũ mang theo lương thực. Tất cả mọi người trong chợ đều ngoái lại nhìn lũ nhóc khó hiểu kia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chap 38

Giờ tự quản của lớp, vì là năm cuối nên tất cả mọi hoạt động vui chơi giải trí đều tạm dừng, ai ai cũng chăm chú vào bài vở của mình.

– Xong! Trời ơi, mình phục mình quá, sao có thể làm hết bài tập nhanh vậy chứ?- Trang Anh đóng nắp bút lại, bắt đầu cảm thán về bản thân

– Nổ vừa má

Trang Anh nhìn con người ngồi cạnh đã làm xong bài tập nửa tiếng trước, còn làm thêm được vài bài nâng cao và hiện giờ đang ngồi đọc sách. Thật muốn đập phá đồ đạc mà

– Tớ xù lí hết đồng đồ ăn rồi, khi nào đi ăn nữa đi- Trang Anh mắt sáng long lanh khi nghĩ đến mấy thứ ngon lành kia

– Học hành đằng hoàng đi, suốt ngày ăn uống

– Zyn à, sao cậu nghiêm túc thế nhỉ? Sức cậu lại không vào đại học Minh Thành được á? Kể chuyện cười đi, tớ còn vào được nữa là- Nhỏ chu mỏ lên nói

– Chủ quan, mà Minh Quân đâu rồi?- Zyn nhìn quanh

– Xuống thư viện rồi! Bảo là tìm sách chứ thật ra là đọc truyện, tớ còn lạ gì nữa

Tùng...Tùng...Tùng...

– Ấy gu, về thôi

– Ra trước đi, thu dọn sách vở rồi tớ ra

– Ồ, nhanh lên- Trang Anh khoác ba lô ra ngoài trước, nhỏ đói muốn chết rồi

Zyn thò tay vào ngăn bàn thu dọn sách vở.

Bộp

Tay cô chạm vào thứ gì đó làm nó rơi xuống sàn nhà. Zyn cúi xuống nhặt nó lên...một bức thư màu đen.

Trên đó có dòng chữ nhỏ màu bạc mà phải nhìn kĩ lắm cô mới nhận ra “To: Bạch Ánh Phương”

Gửi cho cô? Sao lại gửi thư đen?

Zyn tò mò mở nó ra xem...

Bên trong là một tờ giấy được gấp đôi, từng dòng chữ đánh máy hiện ra trước mắt cô “Mai gặp nhau tại MoiMoi cafe lúc 5 rưỡi chiều. Tôi và cô có rất nhiều chuyện cần nói, Ánh Phương. Chỉ hai chúng ta. From: Thu Nhi”

Đầu cô bây giờ trở nên trống rỗng. Thu Nhi gửi thư hẹn gặp cô. Có nên đi hay không?

– Làm gì lâu quá vậy?- Trang Anh từ ngoài cửa thò đầu vào hỏi

– Hà?

Zyn giật bản mình, luống cuống cất bức thư vào trong cặp rồi đi ra ngoài. Cô cố giữ nét mặt tự nhiên nhất có thể để che đi những suy nghĩ trong đầu

– Này, cậu có biết MoiMoi cafe ở đâu không?

– Tự nhiên hỏi chỗ đó làm gì? Ở đấy không có trà sữa đâu, đồ cũng đắt nữa?- Trang Anh quay sang trả lời

– À..ờ... bạn cũ hẹn gặp ở đó- Zyn vội vàng bịa ra một cớ khác, không thể để Trang Anh biết chuyện này

– Bạn nào? Tớ quen không?

– Không đâu. Hi hi, từ hồi bé tí cơ- Nụ cười trên môi Zyn trở nên gượng gạo đến khó coi

– Cười gì mà như khóc vậy, bạn hồi nhỏ tự nhiên hẹn nhau làm gì?

– Có chuyện mới gặp chứ, mai đưa mình ra chỗ đó nha

Zyn thở dài một hơi, cô quyết định rồi, chẳng nào cũng phải gấp, không bằng gấp riêng nói chuyện dễ dàng hơn. Dù sao Thu Nhi cũng không phải là người xấu.

– Ồ, mùi đường như cậu không đưa lại lạc thì khổ- Trang Anh lẩm bẩm

Trên hành lang tầng năm, chẳng có ai qua lại, một cô gái gương mặt sắc sảo đứng nhìn theo, đôi môi tô son đỏ khẽ nhếch lên nụ cười quý dị. Trong gió lồng lộng, mái tóc bạch kim tung bay che khuất biểu cảm trên khuôn mặt cô...

Năm giờ chiều hôm sau tại quán cafe MoiMoi

Hôm nay trời bắt đầu trở gió, Zyn mặc thêm áo khoác mỏng rộng thùng thình, quần bò và đi giày thể thao

– Có cần tớ vào cùng không?- Trang Anh dừng xe, liếc nhìn qua quán cafe rồi chép miệng, bạn bè cũ hẹn gặp nhau chỗ sang ghê

– Không cần đâu, làm như tớ là trẻ con mẫu giáo vậy? Thôi về đi, tớ vào đây- Zyn giơ tay tạm biệt nhỏ rồi đi vào

– Xin chào quý khách, quý khách có đặt phòng riêng không ạ?- Chị nhân viên mặc quần áo trắng tinh tươm mỉm cười chào cô

– Dạ, em có hẹn với một người bạn tên Thu Nhi- Zyn rụt rè nói, lần đầu tiên cô thấy quán cafe mà sang trọng kiểu này

– À, thì ra là Bạch tiểu thư, xin mời cô đi theo tôi

Theo chân chị nhân viên đến một căn phòng nằm trong góc khuất ở tầng ba của quán, Zyn không khỏi cảm thán nơi này, trông có vẻ khủng bố nha.

Zyn mở cửa đi vào, không có ai trong đó cả. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, cũng không rộng lắm, nhưng hầu hết tất cả mọi thứ đều là màu đỏ, ngay cả sơn tường cũng là một màu đỏ đến chói mắt

Trong khi Zyn đang ngẩn ngơ ngắm căn phòng thì ‘cách’ cửa ra vào bị đóng một cách đột ngột.

– Đây...này...có ai không?...Mở cửa...mở cửa ra...

Mặt cô biến sắc, hốt hoảng chạy lại đập cửa nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Zyn cũng không nghe được bất cứ tiếng động nào bên ngoài, đây là cửa cách âm

– Còn chưa nói chuyện mà, sao định đi nhanh vậy?

Một giọng nói lạnh lùng cao ngạo vang lên, Zyn nghe rõ trong đó là ý cười nhạo.

Cô quay lại. Trước mặt cô chính là nhân vật nổi tiếng của trường Minh Thành, Olivia, Thùy Dương.

Thùy Dương cầm ly rượu đỏ sừng sững, đỏ như bộ váy chói mắt của chị ta vậy.

Zyn thất thần nhìn chị ta ngồi trên ghế sofa dài, mỉm cười với cô, bên cạnh Thùy Dương là một tên to cao vạm vỡ, nhìn đậm chất giang hồ.

– Sao lại là chị?

– Tại sao không thể là tôi? Đừng nói với tôi là cô ngại thơ đến mức tin vào bức thư kia- Thùy Dương ngắm nghía móng tay đánh đá, nói với vẻ giễu cợt

– Chị lừa tôi đến đây?- Zyn nhàu mày nhìn chị ta

– Đừng nóng, ngồi xuống đi

Zyn nhìn Thùy Dương, nhìn tên to con bên cạnh chị ta rồi từ từ bước đến chỗ đối diện, ngồi xuống

-Chắc cô thắc mắc tại sao người gặp cô hôm nay không phải Thu Nhi?

Zyn nhàu mày nhìn, chờ chị ta nói tiếp.

– Rất đơn giản. Nó và cô không còn quan hệ gì nữa. Nhưng cũng có thể là... nó không qua nổi đâu- Thùy Dương nhếch môi cười thỏa mãn

Không qua nổi? Là Thu Nhi xảy ra chuyện gì?

Hơn một tuần nay cô để ý rằng Thu Nhi không đến lớp nhưng hỏi ai cũng bảo không biết. Rốt cuộc chuyện này là sao?

– Ý chị là sao?

– Chuyện này cô không cần biết!- Chị ta nhấp một ngụm rượu, đưa tay vuốt mái tóc bạch kim của mình rồi quay sang tên kia- Mang ra đây.

Cộp, một chiếc máy ghi âm nhỏ được đặt trên bàn, ngay trước mặt Zyn. Thùy Dương nhẹ nhàng đưa ngón tay sơn đỏ nhấn vào cái nút to nhất của cái máy.

“Chỉ còn hỏi, con nhỏ đó...em ghét nó...ghét nó. Em thì không đội trời chung. Ngoài mặt thì vờ hiền lành, tốt bụng thế mà bên trong... Nam Phong là của em... anh ấy thuộc về em”

Cả người Zyn ngẩn ra, cô cảm thấy hơi thở mình ngày càng nặng nề. Đó là giọng của Thu Nhi, hình như còn uống rượu nữa.

Cô thấy trái tim mình như nghẹt lại, trong đầu vẫn còn hiện đầu đó nụ cười dịu dàng của Thu Nhi. Nhưng... Thu Nhi, cậu thay đổi thật rồi.

– Hử, kính tôn- Thùy Dương khinh khỉnh nhìn sắc mặt trắng bệch trên gương mặt cô

– Xem nào, hình như qua sinh nhật cô rồi, tôi cũng có quà, đành là quà muộn vậy...ha...ha...

– Chị nói xong chưa? Nếu xong rồi tôi về

Zyn thất thần đứng dậy, hướng ra phía cửa mà đi.

– Bạch Ánh Phương, tôi khuyên cô hãy rời xa Nam Phong, câu chuyện của hai người đã bị tôi xóa đi phần kết rồi.

Zyn mím môi, bước thật nhanh, khi đặt tay lên nắm cửa, cô chững lại, đứng im một lúc lâu.

– Nếu chị đã xóa, tôi sẵn lòng về lại và còn về đẹp hơn trước!

Nói xong, cô mở cửa bước ra.

– Vẽ? Để tôi chống mắt lên xem, tẩy của tôi hay bút của cô mạnh hơn- Thùy Dương lăm bắm, nâng ly rượu uống cạn rồi đập mạnh xuống đất, cái ly biến thành trăm mảnh thủy tinh trong suốt và sắc nhọn

Ra khỏi quán thì trời cũng bắt đầu tối. Con gió se lạnh tạt vào người Zyn làm cô bất giác co người lại. Cúi đầu, Zyn bước đi thật nhanh.

Zyn nghe thấy tiếng la ó của mọi người trên đường, nhưng lần áp đi hết tất cả là tiếng xe ô tô, to và rõ ràng tựa như tiếng gầm gừ của thần chết. Cô ngẩng đầu lên nhìn. Một chiếc xe tải to đang lao nhanh về phía này.

Khoảng khắc đó, cả người Zyn sững lại, máu như ngừng lưu thông trong cơ thể cô, tất cả ứ đi...

– Cẩn thận

Một vật gì đó đổ ập lên người Zyn, hất văng cô ra khỏi đường cái. Zyn cảm nhận được một vòng tay ấm áp bao bọc cơ thể mình.

Ừm, rất dễ chịu... nhưng bà vai cô đau quá, cô vẫn còn sống sao?

– Tiểu Phương, tỉnh lại

Zyn từ từ mở mắt ra rồi nheo mắt lại nhìn xung quanh. Thì ra cô vẫn còn sống. Gương mặt Minh Quân tái đi nhưng khi thấy cô mở mắt thì thấp thoáng nụ cười, thở hắt ra như trút đi nỗi sợ hãi. Còn có rất nhiều người xúm xít lại nhìn, có người định gọi cấp cứu nhưng cô ngăn lại. Duy chỉ có chiếc xe tải kia là biến mất không dấu vết

– Tên lái xe kia khôn nạn thật, suýt đâm phải người ta còn bỏ trốn, may cô bé kia không sao

– Xe cô bây giờ đi lại ầu quá, nếu không có anh chàng đỡ cảm kia thì coi như xong rồi.

– Cậu có sao không? Có đau ở đâu không?- Minh Quân đỡ cô dậy, ân cần hỏi han

– Không sao, xước ngoài da thôi mà, không phải lo đâu.

Zyn nhìn mu bàn tay bị trầy xước, có chỗ còn rớm máu, chắc do vừa nãy quệt xuống mặt đường. Nếu cô đoán không nhầm, vụ tai nạn này chắc chắn là Thùy Dương nhúng tay vào, không chừng còn là quà sinh nhật chị ta dành cho cô ấy chứ.

– Sao cậu biết mình ở đây?

– Là Trang Anh nhờ mình đi đón cậu- Minh Quân thở dài, may mà cậu đến kịp, nếu không Tiểu Phương đã gặp chuyện không may rồi

– Thôi về nhà đi

– Ừ

Bên cửa sổ tầng ba của quán cafe MoiMoi, Thùy Dương khoanh tay nhìn xuống. Thu tất cả mọi việc vào tầm mắt mình, cô ta lắc đầu tiếc nuối

– Xem ra số mày cũng đỏ lắm, chưa chết được

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chap 39

Trong phòng khách, Zyn ngồi co chân trên ghế sofa, duỗi tay ra để Minh Quân xử lý vết thương. Trời ạ, chính cô cũng không nghĩ vết thương sâu như vậy, không phải chỉ xước xước ngoài da thôi sao.

– Xem đi, còn nói không sao? Cậu bị thương cả chân nữa này- Minh Quân nhú mồm, trong đôi mắt hiện rõ vẻ đau lòng.

– Xuyt! Nói nhỏ thôi, mẹ mình đang trên tầng đó- Zyn thì thầm, xui xẻo thế nào hôm nay là ngày mẹ cô được nghỉ, mẹ mà biết sẽ mắng té tát mất- Mà cậu đừng có nói với Trang Anh chuyện này, nhỏ ta mà biết chắc làm loạn lên mất

– Rồi, mình điu cậu về phòng- Quân đỡ cô đứng dậy

– Hihi, cảm ơn nha

Quân nhẹ nhàng dìu Zyn từng bước về phòng, cả hai lén lút đi từng bước như tên trộm chỉ sợ mẹ phát hiện. Về tới phòng, Minh Quân còn chưa yên tâm, chỉ sợ để cô một mình trong phòng thì chuột có thể tha đi bất cứ lúc nào. Zyn đuối như đuối tà cậu ta mới chịu về.

Sau khi gặp một đồng chuyện rắc rối, Zyn chỉ muốn đi ngủ ngay lập tức, cô vùi mặt vào trong gối, tự lằm bằm rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong khi đó, Nam Phong gần như phát điên, nếu có thể hẳn chỉ muốn giết người ngay tức khắc. Có trời mới biết khi nãy hẳn sang nhà Zyn lại thấy Minh Quân nắm tay nắm chân cô rất thân mật, hai người cười nói với nhau cái gì đó rồi đưa nhau lên phòng.

Chết tiệt!

Nam Phong vò đầu. Rốt cuộc hai người họ làm gì trong phòng. Với một người đầu óc không có tí trong sáng nào, hẳn lại tưởng tượng ra khung cảnh mờ ám, trắng đen lẫn lộn. Nam Phong, hẳn thật muốn bóp chết tên Minh Quân kia.

Zyn đang ngủ say thì bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh giấc. Trong lúc lơ mơ đầu óc chưa tỉnh táo, cô ấn bừa nút tắt rồi gục xuống ngủ tiếp, chẳng biết trời đất trắng sao gì nữa

Tắt máy.

Mắt Nam Phong lóe tia lạnh lẽo, hẳn thật muốn bóp nát cái điện thoại ngay lập tức. Ngay lập tức hẳn gọi lại, dù cho cô đang làm chuyện tốt đẹp gì hẳn cũng phải phá.

Tiếng điện thoại cứ réo ầm ỹ, Zyn thật không chịu nổi, chồm dậy...

– Anh điên à, gọi cái gì?

– Cô... đang làm gì?- Cả người Nam Phong tỏa khí lạnh, cô là đang trách hẳn phá chuyện tốt?

– Đang ngủ

Zyn bực mình, đang yên đang lành gọi điện phá giấc ngủ của cô, còn hỏi mấy câu dư thừa.

– Cái gì?- Nam Phong gầm lên- Bước xuống giường cho tôi

– Anh bị sao vậy? Tự nhiên bắt xuống giường- Cả người Zyn rã rời không muốn cử động một chút nào

– Cô không xuống tôi sang nhà cô kéo xuống

– Aissss... Xuống rồi đó

– Nhìn xem trên giường cô có ai không?

– Không có

– Chắc chắn?- Lòng mày dẫn ra, chẳng lẽ hần đa nghi quá

– Ừm

– Sao tôi lại nghe thấy tiếng hừ hừ, trong phòng cô có đàn ông?- Nam Phong không khỏi điên tiết khi nghĩ tới điều này

Ôi trời, ước gì cô có thể qua bên đó cắt lưỡi hần.

– Anh khùng hả? Hắc Hắc thì đúng là giống đực đó nhưng không phải đàn ông?

– Mèo?

– Ừm

– Vậy... ngủ tiếp đi

Nam Phong cực kì thỏa mãn khi biết được kết quả, trông hần lúc này thật giống ông chồng có vợ ngoan

Ở bên này, Zyn lắc lắc đầu nhìn điện thoại, bây giờ cô xác định mình tỉnh hẳn. Tên Nam Phong chết bầm này phá giấc ngủ quý giá của cô chỉ để hỏi mấy câu ngớ ngẩn.

– Hần bệnh nặng lắm rồi

Zyn lằm bằm rồi lấy quần áo đi tắm, dù sao nhờ phúc tên đó, cô đã hết buồn ngủ.

Sáng sớm Zyn đã đến trường, lớp học vắng ngắt chỉ có mình cô.

Chưa bao giờ Zyn thấy mệt mỏi như lúc này, trong đầu quanh quẩn những câu nói của Thùy Dương. Rốt cuộc chuyện của Thu Nhi là sao?

Đặt balô xuống bàn cô mới phát hiện, trên mặt bàn toàn những hình vẽ, chữ viết lằng nhằng chửi rủa mình.

– Thật quá đáng- Zyn thờ dài rồi đi tìm khăn lau bàn

Vòi nước tự động chảy làm nước khăn lau, Zyn cau có nhìn, không có ý định cầm nó lên. Đám fan cuồng kia ngày càng quá đáng, cô thật muốn băm vằm tất cả. Zyn trút hết tức giận vào cái khăn đáng thương nằm im chịu trận mặc cho cô dầy vò.

– Nghe nói dạo này nhỏ Zyn đó bám đuôi anh Phong cực kì dai

– Tao thấy mặt nó dày hơn chục cái thót gộp lại rồi đó. Chị Dương không xử con bé đó mới lạ

Đang chuyên tâm giặt khăn, Zyn chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của hai nữ sinh, hình như họ đang tiến đến nhà vệ sinh

– Ôi...- Cô nàng có dáng người hơi béo giật thót mình khi nhìn thấy cô, chắc cô ta không ngờ vừa nói xấu xong liền gặp Zyn ở đây.

– À... thì ra là Bạch tiểu thư- Cô nàng bên cạnh thì bình tĩnh hơn, chớp mắt nhìn Zyn cười đều

Zyn mặc kệ bọn họ gây sự, vắt khô khăn rồi đi ra

– Đây, đi đâu hả?- Một trong hai người túm áo Zyn lại

– Cô muốn gì chứ?- Zyn nhún mày, khó chịu giật áo mình ra khỏi tay cô ta

– Muốn gì hả? Muốn cô tránh xa anh Phong của chúng tôi chút, tưởng mình là thiên nga chắc? Thật buồn cười mà

Nhìn bộ mặt vênh váo của cô ta mà Zyn cảm thấy máu nóng dồn hết lên đầu.

– Thiên nga hay không có cần đến cô phán xét à? Chứ cô tưởng cái thứ tóc tai lia xia, tí tuổi học đòi trang điểm, móng tay đính đá đến nỗi không nhấc tay được thì tốt đẹp lắm chắc. Không biết thân phận còn nói người khác.

Zyn nói như súng bắn, chính cô cũng không ngờ mình có thể nói những lời đanh đá như vậy.

Cô nàng kia bị nói đến mức mặt trắng xanh, tức đến nỗi muốn học máu mà không làm gì được.

Trong khi bọn họ vẫn còn giẫm chân bình bịch xuống sàn nhà thì Zyn đã phui mông đi ra khỏi đó.

Bất chợt Zyn nhận ra sống mà phải nhìn sắc mặt người khác hay nghe miệng lưỡi thiên hạ thì đúng là chẳng còn gì ý nghĩa. Xem ra ngày trước cô đã quá

nhu nhược rồi.

Zyn nắm chặt khăn trong tay đi về phía lớp.

– Òa- Trang Anh từ trong lớp nhảy ra làm mặt quỷ dọa Zyn

– Khùng à?

– Cậu nhìn bàn của mình chưa. Bọn đáng ghét nào viết những lằng vào đó, thật là lũ đáng ghét, để tớ bắt được sẽ đánh cho nhừ từ

Trang Anh nghiêng răng nói, nhỏ từ nhỏ đã đi học võ, tên nào bị đánh nhất định rất thảm.

– Được rồi- Zyn len qua người Trang Anh đi vào- Rảnh thì lau bàn đi, ở đó mà nói nhiều

– Hihhi, tớ không rảnh

– Trang Anh cậu nói xem sao dạo này không thấy Thu Nhi?

– Không biết- Trang Anh nhăn mặt, chắc nhỏ ta vẫn khó chịu trước thái độ của Thu Nhi với cô.

– Hay chúng ta đi tìm Thu Nhi

– Ấy gu, cậu đúng là... Cậu ta không biết phải trái gì gây sự với cậu thế mà giờ lại lo lắng cho cậu ta- Trang Anh rõ ràng không cam lòng- Để mình tìm, khi nào có tin tức sẽ báo

Zyn gật đầu, cô rất tin tưởng năng lực điều tra của Trang Anh. Nhỏ là tiểu thư nhà giàu, mấy việc tìm người này dễ hơn trở bàn tay.

– Trang Anh này, nếu... nếu cậu thích một người thì cậu sẽ làm gì?

Tự nhiên Zyn nhớ tới lời cảnh cáo của cô nàng kia và cả của Thùy Dương hôm nọ, trong lòng có chút không vui. Chẳng lẽ cô không xứng với Nam Phong? Mà xứng hay không thì có làm sao, trừ những lúc hấn hay móc mĩa mình thì Zyn thấy hấn là người tốt, ít ra là tốt với cô hơn mấy đứa fan cuồng ảo tưởng kia.

– Thích một người á?- Trang Anh đang bóc gói bím bím liền tròn mắt nhìn cô- Đương nhiên là sẽ nói cho anh ta biết rồi. Thích mà không nói như đối không ăn vậy. Sao phải chịu khổ chứ? Mà... cậu thích ai?

– Hả? À ờ... không biết. Đang đọc tiểu thuyết thôi

Zyn gật gù suy nghĩ lời nhỏ bạn. Cũng đúng nha, sao tự nhiên lại phải ôm đầu khổ về mình.

Haha, nếu mấy fan girl của tên Nam Phong kia biết sẽ học máu mà chết mất

Trong đầu Zyn lóe lên một quyết định vô cùng táo bạo...

Tiếng trống vang lên cắt ngang lời giảng của thầy Toán.

Cả giờ Zyn ngồi mong sao cho nhanh nhanh hết tiết, vậy mà lúc hết tiết cô lại cảm thấy hồi hộp.

– Về nhà các em làm bài tập đầy đủ

Thầy vừa dặn xong thì Zyn chạy ào ra khỏi lớp với tốc độ nhanh chóng mặt. Để lại sau lưng Trang Anh hét với theo

– Đây, cậu đi đâu vậy? Không về cùng à

Mục tiêu của Zyn là trường đại học Minh Thành nằm cách trường cấp ba Minh Thành chỉ một hồ nước

Sang bên địa phận bên kia Zyn không khỏi sững sờ.

Trời ạ, thật là lớn quá. Biết tìm hấn ở đâu?

– Chị ơi cho em hỏi- Cô nhanh tay túm được một sinh viên đi ngang qua- Chị có biết Hoàng Nam Phong, cái anh đẹp trai í, học ở đâu không?

Cô nàng sinh viên kia khẽ nhăn mày, đưa tay đẩy gọng kính một cách tao nhã, cất giọng hỏi

– Đương nhiên tôi biết. Cô tìm anh ta làm gì? Đừng bảo là muốn với cao nhé!

– Haha, làm gì có, chị hiểu nhầm rồi- Mặt Zyn méo đi vài phần, xem ra xui xẻo gặp tình địch rồi- Em là... em là người hầu nhà họ Hoàng... ha... ha... em tìm Hoàng thiếu để đưa đồ

– Vậy sao?- Cô sinh viên đổi giọng ngọt ngào- Anh ấy học ở khu Vip riêng với anh Việt Nguyên. Em đi thẳng, qua vườn hoa to trước mặt thì rẽ trái sẽ thấy khu nhà A, tầng 10, phòng nào có ghi là IE thì chính là chỗ đó.

– Cảm ơn chị, em đi trước đây

– Khoan đã- Cô gái kia vội kéo cô lại- Gặp cậu chủ của em thì nhớ nói tốt cho chị nha. Chị là Kiều Mai ở Học viên Thời trang

– Được được

Zyn nhanh chân chạy đi để lại cô nàng kia còn đang ngơ ngẩn.

– Nói tốt cho cô, họa tôi có bị điên- Cô lẩm bẩm trong miệng

Hiện tại Yo đang bí ngô, chưa nghĩ ra phần tiếp theo, bạn nào có ý tưởng nhắn tin chia sẻ cho mình nhé. Cảm ơn mn

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Trà Sữa ... Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.